

**TEXT IS CROSS
IN THE BOOK**

**THE TEXT IS FLY
WITHIN THE BOOK
ONLY**

THE
WORKS
OF
FRANCIS BACON,
BARON OF VERULAM,
VISCOUNT ST. ALBAN,
AND
Lord High Chancellor of England.

NEW EDITION.

IN TEN VOLUMES.

VOL. IX.

LONDON:

PRINTED FOR C. AND J. RIVINGTON; J. CUTHELL; T. EGERTON; J. NUNN; LONGMAN,
HURST, AND CO.; T. CADELL; J. AND W. T. CLARKE; J. AND A. ARCH; J. RICHARDSON;
J. M. RICHARDSON; JEFFERY AND SON; BAYNES AND SON; J. BOOKER; R. SCHOLEY;
HATCHARD AND SON; S. BAGSTER; J. MAWMAN; BALDWIN AND CO.; J. BOOTH; J. BOHN;
HAMILTON, ADAMS, AND CO.; W. STEWART; G. B. WHITTAKER; J. DUNCAN; HARDING,
LEFARD, AND CO.; W. MASON; SAUNDERS AND HODGSON; J. DOWDING; R. MAYNARD;
J. BRUMBY; J. COLLINGWOOD; AND C. WICKSTEED.

KEEP YOUR CARD IN THIS POCKET

Books will be issued only on presentation of proper library cards.

Unless labeled otherwise, books may be retained for four weeks. Borrowers finding book marked, defaced or mutilated are expected to report same at library desk; otherwise the last borrower will be held responsible for all imperfections discovered.

The card holder is responsible for all books drawn on his card.

No books issued unless penalties are paid.

Lost cards and change of residence must be reported promptly.

**PUBLIC LIBRARY,
KANSAS CITY, MO.**

KEEP YOUR CARD IN THIS POCKET

LONDINI: EXCUDIT G. WOODFALL, ANGEL COURT, SKINNER STREET.

FRANCISCI DE VERULAMIO,

SUMMI ANGLIÆ CANCELLARIJ,

OPERA PHILOSOPHICA.

IN HOC VOLUMINE

CONTINENTUR

	Pag.
HISTORIA et inquisitio prima de SONO et AUDITU, et de forma Soni, et latente processu Soni: sive Sylva Soni et Auditus..	1
De generatione soni, et prima percussione.	2
De duratione soni, et ejus interitu et extinctione... ..	5
De confusione et perturbatione soni	6
De adventitiis auxiliis et impedimentis soni; de hæsi- one soni, et varietate mediorum	8
De penetratione soni	8
De delatione soni, et directione seu fusione ejus; et de area quam occupat, simul, et separatim.....	10
De corporum diversitate, quæ reddunt sonum, et instrumentis, et de speciebus soni, quæ occurrunt	13
De multiplicatione, augmentatione, et diminutione, et fractione soni.....	15
De repercussione soni, et echo.....	16
De conjugii et dissidiis audibilium et visibilium, et aliarum, quas vocant, specierum spiritualium.....	16
De celeritate generationis, et extinctionis soni, et tempore in quo fiunt.....	19
De affinitate, aut nulla affinitate, quam habet sonus cum motu aëris, in quo defertur, locali et manifesto.....	20
De communicatione aëris percussi et elisi cum aëre et corpori- bus vel spiritibus ipsorum ambientibus.	22

ARTICULI QUÆSTIONUM CIRCA MINERALIA.

Compositio, aut unio metallorum et mineralium.....	24
Separatio metallorum et mineralium.....	27
Variatio metallorum, in diversas formas, corpora, ac naturas ...	28
Restitutio	31

	Pag.
Inquisitio de Magnete.....	31
Inquisitio de Versionibus, Transmutationibus, Multiplicationibus, et Effectationibus Corporum.....	35
Topica inquisitionis de Luce et Lumine	37
Temporis Partus Masculus, sive Instauration Magna imperii humani in universum.....	43
Filum labyrinthi, sive inquisitio legitima de Motu..	46

COGITATIONES DE NATURA RERUM.

1. De sectione corporum, continuo et vacuo.....	53
2. De æqualitate ac inæqualitate atomorum sive seminum.....	56
3. De negligentia veterum in inquisitione de motu, et moven- tibus rerum principiis.....	57
4. De divisione vulgari motus, quod sit inutilis, et minus acuta	59
5. De quanto materiæ certo, et quod mutatio fiat absque in- teritu.....	60
6. De quiete apparente, et consistentia, et fluore.....	63
7. De consensu corporum, quæ sensu prædita sunt, et quæ sensu carent	66
8. De motu violento, quod sit fuga, et discursatio partium rei propter pressuram, licet minime visibilis.....	66
9. De causa motus in tormentis igneis, quod ex parte tantum, nec ea potiore inquisita sit.....	69
10. De dissimilitudine coelestium et sublunarium quoad æterni- tatem et mutabilitatem ; quod non sit verificata	71
De fluxu et refluxu maris.....	73

INSTAURATIONIS MAGNÆ PARS IV.

Scala Intellectus, sive Filum Labyrinthi.....	91

INSTAURATIONIS MAGNÆ PARS V.

Prodromi, sive anticipationes philosophiæ secundæ.....	97

OPUSCULA PHILOSOPHICA.

Cogitata et visa de interpretatione naturæ, sive de inventione rerum et operum.....	100
Epistola Thomæ Bodlei ad Francisc. Baconum, qua candide expendit ejus 'Cogitata et Visa': Latine versa ex Anglico, ab Isaaco Grutero	130

DESCRIPTIO GLOBI INTELLECTUALIS.

	Pag.
Cap. I. Partitio universalis humanæ doctrinæ in historiam, poësin, philosophiam, secundum triplicem facultatem mentis; memoriam, phantasiam, rationem; quodque eadem partitio competat etiam in theologicis.....	137
Cap. II. Partitio historiæ in naturalem et civilem; ecclesiastica et literaria sub civili comprehensa. Partitio historiæ naturalis in historiam generationum, prætergenerationum, et artium, et triplici statu naturæ, liberæ videlicet, aberrantis, et constrictæ	139
Cap. III. Partitio historiæ naturalis, ex usu et fine suo: quodque finis longe nobilissimus historiæ naturalis sit ministratio prima ad condendam philosophiam; et quod hujusmodi historia, quæ scilicet sit in ordine ad eum finem, desideretur	141
Cap. IV. Incipit tractatus qualis esse debeat historia desiderata; nempe historia naturalis ad condendam philosophiam. Id ut clarius explicetur, primo subjungitur partitio historiæ generationum. Ejus constituuntur partes quinque. Prima, cœlestium. Secunda, meteororum. Tertia, terræ et maris. Quarta, collegiorum majorum, sive elementorum aut massarum. Quinta, collegiorum minorum sive specierum. Historia vero virtutum primarum rejicitur donec explicatio primæ illius partitionis generationum, prætergenerationum, et artium, sit absoluta	143
Cap. V. Resumitur tractanda historia cœlestium; qualis et esse debeat in genere, et quod legitima hujusce historiæ ordinatio versetur in triplici genere præceptorum; videlicet, de fine, de materia, ac de modo conficiendæ hujusmodi historia	144
Cap. VI. Quod quæstiones philosophicæ circa cœlestia, etiam quæ præter opinionem sunt, et quodammodo duræ, recipi debeant: proponuntur vero quinque quæstiones circa systema ipsum; videlicet, an sit systema? et, si sit, quod sit centrum ejus? et qualis profunditas? et qualis connexio? et qualis partium collocatio	148
Cap. VII. Sequuntur quæstiones de substantia cœlestium; qualis, videlicet, sit substantia cœlestium in genere comparata ad corpora sublunaria? et qualis substantia ætheris interstellaris comparata ad corpus stellæ? et qualis sit substantia astrorum ipsorum comparata ad invicem, et comparata ad ignem nostrum, et in natura propria? et qualis sit substantia galaxiæ, et macularum nigrarum in hemi-	

	Pag.
sphærio antarctico? Tum proponitur quæstio prima, an sit heterogenea inter cœlestia et sublunaria, et qualis ea esse possit?.....	157
Thema cœli	176
Partis Instaurationis secundæ delineatio et argumentum	188
Aphorismi et consilia de auxiliis mentis et accensione luminis naturalis.....	229
De interpretatione naturæ sententiæ XII.....	230
De interpretatione naturæ procemium	244
De principiis atque originibus secundum fabulas Cupidinis et Cœli: sive Parmenidis, et Telesii, et præcipue Democriti, philosophia, tractata in fabula.....	248

OPERA CIVILIA ET MORALIA.

HISTORIA REGNI HENRICI SEPTIMI.....	289

HISTORIA

ET

INQUISITIO PRIMA

DE

SONO ET AUDITU,

ET

DE FORMA SONI, ET LATENTE PROCESSU SONI:

SIVE

SYLVA SONI ET AUDITUS.

DE generatione soni, et prima percussione.

De duratione soni, et de interitu et extinctione soni.

De confusione et perturbatione soni.

De adventitiis auxiliis et impedimentis soni.

De hæsiione soni, et varietate mediorum.

De penetratione soni.

De delatione soni, et directione seu fusione ejus, et de area quam occupat, simul, et separatim.

De corporum diversitate, qua reddunt sonum; et instrumentis, et de speciebus soni, quæ occurrunt.

De multiplicatione, augmentatione, diminutione, et fractione sonorum.

De repercussione soni, et echo.

De conjugiiis et dissidiis audibilium et visibilium, et aliarum, quas vocant, specierum spiritualium.

De celeritate generationis et extinctionis soni, et tempore in quo fiunt.

De affinitate, aut nulla affinitate, quam habet sonus cum motu aëris, in quo defertur, locali et manifesto.

De communicatione aëris percussi et elisi cum aëre, et corporibus, vel spiritibus ipsorum, ambientibus.

De efformatione, sive articulatione soni.

De ipsissima impressione soni ad sensum.

De organo auditus, ejusque dispositione et indispositione, auxiliis et impedimentis.

De sono et auditu inter prima inquisitionem instituere visum est. Etenim expedit intellectui, et tanquam ad salubritatem ejus pertinet, ut contemplationes spiritualium (quas vocant) specierum, et operationum ad distans, misceantur cum contemplatione eorum, quæ operantur tantum per communicationem substantiæ ad tactum. Deinde observationes de sonis pepererunt nobis artem musicæ. Illud autem solenne est, et quasi perpetuum, cum experimenta et observationes coaluerint in artem, mathematicam et practicam intendi, physicam describi. Quin etiam optica paulo melius se habet; non enim tantum pictura et pulchritudo et symmetria opticæ proponuntur; sed contemplatio omnium visibilium. At musicæ, tantum toni harmonici. Itaque de sonis videndum.

DE GENERATIONE SONI, ET PRIMA PERCUSSIONE.

COLLISIO, sive elisio, ut vocant, aëris, quam volunt esse causam soni, nec formam nec latentem processum denotat soni, sed vocabulum ignorantiae est et levis contemplationis.

Sonus diffunditur et labitur tam levi impulsu in sua generatione; item tam longe, idque in ambitum, cum non multum pendeat ex prima directione; item tam placide absque ullo motu evidenti, probato vel per flammam, vel per plumas, et festucas, vel alio quovis modo; ut durum plane videatur, soni formam esse aliquam elisionem vel motum manifestum localem aëris, licet hoc efficientis vices habere possit.

Quandoquidem sonus tam subito generetur, et continuo pereat, necesse videtur ut aut generatio ejus aërem de sua natura paulum dejiciat, atque interitus ejus eum restituat; ut in compressionibus aquarum, ubi corpus in aquam injectum complures circulos efficiat in aquis, qui proveniunt ex aqua primum compressa, deinde in suam consistentiam et dimensionem se restituyente (id quod motum libertatis appellare consuevimus); aut contra, quod generatio soni sit impressio grata et benevola, quæ se insinuat aëri, et ad quam libenter aër se excitat; et interitus ejus sit a vi aliqua inimica, quæ aërem eo motu atque impressione diutius frui non sinit; ut in ge-

neratione ipsius corporis flammæ, in qua generatio flammæ videtur fieri alacriter, sed ab aëre et inimicis circumfusus cito destrui.

Fistulatio, quæ fit per os absque aliqua admota fistula, possit effici sugendo anhelitum versus interiora palati, non solum extrudendo anhelitum ad extra. Atque plane omnis sorbitio aëris ad interius dat sonum nonnullum. Quod dignum admodum notatu videatur: quia sonus generatur in contrarium motus manifesti aëris, ut prima aëris impulsio videatur plane efficiens remotum, nec sit ex forma soni.

Similiter si accipiatur vitreum ovum, atque per parvum foramen aër fortiter exsugatur; deinde foramen cera obturetur; et ad tempus dimittatur; post cera a foramine auferatur; audies manifeste sibilum aëris intrantis in ovum, tractum scilicet ab aëre interiore, qui post violentam rarefactionem se restituit. Ut hoc quoque experimento generetur sonus in contrarium motus manifesti aëris.

Similiter, in ludicro illo instrumento, quod vocatur lyra Judaica, tenendo latera inter dentes vibratur lingua ferrea tracta ad exterius, sed resilit interius ad aërem in palato, et inde creatur sonus.

Atque in his tribus experimentis dubium non est quin sonus generetur per percussionem aëris introrsum versus palatum aut ovum vitreum.

Generatur sonus per percussiones. Percussio illa fit, vel aëris ad aërem, vel corporis duri ad aërem, vel corporis duri ad corpus durum.

Exemplum percussionis aëris ad aërem maxime viget in voce humana et in vocibus avium, et aliorum animalium; deinde in instrumentis musicis, quæ excitantur per inflationem: etiam in bombardis et sclopetis, ubi percussio edens sonum generatur maxime ex percussione aëris conclusi, exeuntis ex ore bombardæ aut sclopeti ad aërem externum. Nam pila indita non multum facit ad fragorem. Neque percussio corporis mollis ad corpus molle tantum repræsentatur in percussione aëris ad aërem; verum et aëris ad flammam, ut in excitatione flammæ per folles; etiam flammæ inter se, alia aliam impellens, reddunt quendam mugitum; utrum

vero interveniat aër, inquiretur ulterius. Etiam omnis flamma subito concepta, si sit alicujus amplitudinis, excitat sonum summovendo (ut arbitror) aërem magis quam ex sese: etiam in eruptionibus fit percussio spiritus erumpentis ad aërem ambientem; ut in crepitaculis quæ fiunt ex foliis siccis, aut sale nigro, et multis aliis immissis in ignem; et in tonitru, vel erumpente spiritu e nube, vel volutante et agitato, ut fit in tonitru magis surdo et prolongato; etiam solet (ad ludicrum) folium rosæ viridis contractum ut aërem contineat, super dorsum manus aut frontem percussum, crepare per eruptionem aëris.

Exempla percussionis corporis duri ad aërem ostendunt se in instrumentis musicis sonantibus per chordas; in sibilo sagittæ volantis per aërem; in flagellatione aëris, licet non percutiat corpus durum, etiam in organis musicis editur sonus per aërem percutientem aquam in fistula illa, quam vocant lusciniolam, quæ reddit sonum perpetuo tremulum, in mota aqua, et rursus se recipiente: etiam in ludicris instrumentis, quibus se oblectant pueri (Gallos vocant) ad imitationem vocum avium: similiter in aliis hydraulicis.

Exempla percussionis corporis duri ad corpus durum se ostendunt vel simpliciter, vel cum communicatione aëris nonnihil conclusi, præter illum aërem, qui secatur sive eliditur inter corpora dura percussa; simpliciter, ut in omni malleatione, seu pulsatione corporum durorum; cum communicatione aëris inclusi, ut in campanis et tympanis.

Lapis injectus fortiter in aquam reddit sonum; atque etiam guttæ pluviae cadentes super aquam; nec minus unda pulsans undam: in quibus percussio fit inter corpus durum et aquam.

Videtur in generatione omnis soni illud constans esse, ut aliquæ sint partes aëris, utque requiratur aër inter corpora percussa; qui aër, in percussione corporis duri ad aërem, et corporis duri ad corpus durum, videtur manifesto secari aut elidi. Arbitror flammam ad hoc posse sufficere, vice aëris: veluti si inter flammam majorem sonet campana, aut lapides percutiantur: at in percussionibus aëris ad aërem elisio aut separatio illa videtur

obscurior, sed tantum videtur aër verberari et impelli, idque molliter admodum in voce leni. Attamen necesse videtur, etiam in hoc genere, ut sit aliqua elisio aëris percussi per aërem percutientem: nam etiam in aëre moto per flabellum, aër a latere, et emisso aëre per folles, currens ille aëris, qui emittitur, dividit reliquum aërem. Verum de hoc genere elisionis aëris, quod fit ubi aëris percussio ad aërem edit sonum, ut in voce, inquiratur ulterius.

Merito dubitatur, utrum percussio illa, quæ edit sonum cum aër percutitur per chordam, aut alias, fiat ab initio, cum aër resiliente chorda percutitur; aut paulo post, videlicet densato per primam percussione aëre, et deinde præstante vices tanquam corporis duri.

Ubi redditur sonus per percussione aëris ad aërem, requiritur ut sit incarceration aut conclusio aëris in aliquo concavo; ut in fistulando per os, in tibiis; in barbito; in voce, quæ participat ubi aër includitur in cavo oris aut gutturis. In percussione corporis duri ad aërem requiritur durities corporis, et citus motus; et interdum communicatio cum concavo, ut in cithara, lyra, flagellatione aëris, etc. At in percussione corporis duri ad corpus durum minus requiritur concavum, aut celer motus.

Fabulantur de pulvere pyrio albo, qui præstaret percussione absque sono. Certum est nitrum, quod est album, ad exsufflationem plurimum valere, ita tamen ut pernecitas incensionis et percussione et sonum multum promoveat: cita autem incensio ex carbone salicis maxime causatur, qui est niger. Igitur si fiat compositio ex sulphure et nitro et ex modico camphoræ, fieri potest ut incensio sit tardior, et percussio non ita vibrans et acuta: unde multum possit diminui de sono; sed etiam cum iactura in fortitudine percussione. De hoc inquiratur ulterius.

DE DURATIONE SONI, ET EJUS INTERITU ET EXTINCTIONE.

DURATIO soni campanæ percussæ aut chordæ, qui videtur prolongari et sensim extinguï, non provenit utique a prima percussione: sed trepidatio corporis percussi generat in aëre continenter novum sonum. Nam si pro-

hibeatur illa trepidatio, et sistatur campana aut chorda, perit cito sonus; ut fit in espinettis, ubi si dimittitur spina, ut chordam tangat, cessat sonus.

Campana pensilis in aëre longe clariorem et diuturniorem reddit sonum, licet percutiatur malleo ad extra, quam si staret fixa, et similiter malleo percutiatur. Atque de diuturniore sono reddita est jam ratio, quia trepidat diutius. Quod vero etiam primitivus sonus in pensili sit magis sonorus, in stante minus, amplius inquirendum est.

Similiter scyphus argenteus aut vitreus, talitro percussus, si sibi permittatur, sonum edit clariorem et diuturniorem; quod si pes scyphi altera manu teneatur fixus, longe hebetiorem et brevioris moræ.

Qui redditur in barbitō aut cithara sonus, manifesto non fit a percussione inter digitum, aut calamum, et chordam; seu inter digitum, aut calamum, et aërem: sed impellente digito, ac tum resiliente chorda, et resiliendo percutiente aërem. Itaque cum chorda movetur plectro, non digito, aut calamo, continuari potest sonus ad placitum, propter asperitatem fili plectri resina parum obducti; unde non labitur per chordam, nec eam semel percutit, sed hæret, eamque continenter vexat; ex quo motu sonus continuatur.

Potest sumi in argumentum, quod sonus sit plane genus quoddam motus localis in aëre, quod ita subito pereat. Quia in omni sectione aut impulsione aëris, aër afatim se recipiat et restituat; quod etiam aqua facit per multos circulos, licet non tam velociter quam aër.

DE CONFUSIONE ET PERTURBATIONE SONI.

In actu visus visibilia ex una parte non impediunt visibilia ex aliis partibus; quin universa quæ se offerunt undiquaque visibilia, terræ, aquæ, sylvæ, sol, ædificia, homines, simul ob oculos repræsentantur. Quod si totidem voces aut soni ex diversis partibus simul salirent, confunderetur plane auditus, nec ea distincte percipere posset.

Major sonus confundit minorem, ut nec exaudiatur: at species spirituales (ut loquuntur) diversi generis a sono, non confundunt sonum, sed omnia simul et semel hærent in aëre, alterum altero parum aut nihil conturbante; vel-

uti lux, aut color, calor et frigus, odores, virtutes magneticæ; omnia hæc simul possunt hære in aëre, nec tamen magnopere impediunt vel conturbant sonos.

Causa cur plura visibilia simul ad oculum repræsentantur, altero alterum non confundente, ea omnino esse videatur; quod visibilia non cernuntur, nisi in linea recta; at soni audiuntur etiam in obliqua, aut arcuata. Itaque in area sphæræ visus quot objecta deferuntur, tot sunt conii radiorum; neque unquam alter conus in alterum incidit; neque vertices conorum in idem punctum concurrunt, quia deferuntur in lineis rectis. At soni, qui deferuntur per lineas, et rectas, et arcuatas, possunt facile in unum punctum concurrere, itaque confunduntur. Eadem videtur causa, cur color magis vividus colorem magis obscurum non mergat; at lux major lucem debiliorem obscurat et condit; quia lux cernitur in linea arcuata, quemadmodum et sonus. Nam licet flamma ipsa candelæ non cernitur nisi in linea recta, tamen lux undique circumfusa perfertur ad visum in lineis arcuatis, quoad corpus candelæ: similis est ratio solis, aut flammæ. Quod si opponatur, neque ipsam lucem cerni nisi in recta linea ab aëre illuminato, verum est: verum id arbitror etiam accidere sono; neque enim auditur sonus nisi in lineis rectis ab aliqua parte sphæræ soni, quo prima pulsatio pertingit. Attamen color, qui nihil aliud est quam lucis imago inæqualiter reflexa, tam debiles circumfundit species, ut aërem circumfusus parum aut nihil tingat, nisi ubi deferuntur colores in lineis rectis inter objectum et oculum.

Fiat experimentum in aulo (Anglice ‘a recorder’) duplici, in quo sit labrum, et lingua, et guttur, ad utrumque finem, ita ut applicentur ad unisonum: cava autem fistula existente duplici et continuata, sonent duo simul cantionem eandem ad utrumque finem, ac notetur utrum confundatur sonus, an ampliatur, an hebetetur.

Accipiantur duo cavi trunci, et jungantur in modum crucis, ita ut in loco ubi connectuntur sint pervii; et loquantur duo ad directum et transversum truncum, et applicentur similiter aures duorum ad fines oppositos, et notetur utrum voces se invicem confundunt.

DE ADVENTITIIS ET IMPEDIMENTIS SONI; DE
HÆSIONE SONI, ET VARIETATE MEDIORUM.

MEMINI in camera Cantabrigiæ nonnihil ruinosæ, ad suffulcimentum erectam fuisse columnam ferream, crassitudinis pollicis fortasse et dimidii, eam columnam, baculo aut alias percussam, lenem sonum exhibuisse in camera ubi stabat columna, at in camera quæ subtus erat bombum sonorum.

Inquirendum, quæ corpora, et cujus soliditatis, et crassitudinis, omnino arceant et excludant sonum; atque etiam quæ magis aut minus eum hebetent, licet omnino non intercipient. Neque enim adhuc constat, quæ media interjecta magis propitia sint, quæ magis impediunt. Itaque fiat experimentum in auro, lapide, vitro, panno, aqua, oleo, et eorum crassitudine respectiva. De hoc omnino inquirendum est ulterius.

Aër medium ad sonum est maxime propitium, et quasi unicum. Rursus, aër humidior (arbitror) magis defert sonum quam siccior: at in nebula quid fit, non memini. Nocturnus etiam magis quam diurnus: verum id silentio assignari potest.

Inquiratur de medio flammæ, qualis sit operationis versus sonum; utrum videlicet flamma alicujus crassitudinis omnino arceat et intercipient sonum, aut saltem eum magis hebetet, quam aër. In ignibus Jubili hoc experiri licet.

Inquirendum etiam de medio aëris vehementer moti. Licet enim ventus deferat sonum, arbitror tamen ventos vehementiores nonnihil turbare sonum, ut minus longe exaudiatur, etiam secundum ventum, quam in tranquillo: de quo inquiratur ulterius.

Videndum qualem reddit sonum æs, aut ferrum ignitum malleo percussum, comparatum ad eum quem reddit frigidum.

DE PENETRATIONE SONI.

LAPIS ætites habet tanquam nucleum aut ovum lapidis, qui agitatus reddit sonum obtusum; item tintinnabula; sed longe clariorem, si detur rima.

Inquiratur ab urinatoribus, si omnino audiant subter

aquam, præsertim profundiorē : atque inquiratur plane utrumque ; non tantum utrum audiant sonum aliquem de supra, qui editur in aëre ; sed etiam utrum audiant percussionem corporis aquæ intra aquam, ubi non est aër. Expertus hoc sum in balneo ; demittebatur situla bene capax ; ita autem demittebatur ore inverso in æquilibrio, ut omnino in concavo suo deferret secum aërem subter aquam ad altitudinem palmæ unius ; atque ad hunc modum tenebatur situla manibus depressa, ne everteretur aut resurgeret : tum urinator inserebat caput in concavum situlæ, et loquebatur : exaudiebatur vox loquentis ; etiam sermo intelligebatur articulatim, sed mirum in modum acutus, et instar sibili fere, qualis in puparum ludo vox exaudiri solet.

Inquiratur illud exacte, ut reddatur omnino positivum, utrum possit generari sonus, nisi sit aër inter percutiens et percussum corpus. Veluti demittantur duo lapilli pensiles per filum in pelvim aquæ vel flumen, et agitentur ut percutiant se invicem in medio aquæ ; vel mittatur forceps apertus in medium aquæ, et ibi claudatur : et notetur utrum edat sonum, et qualem. Equidem existimo urinatores, cum natant, subter aquam non edere sonum ; nisi fortassis aliquis esse possit per successionem motus ad superficiem aquæ, atque inde percutiente aqua aërem.

Dubium non est, quin in utribus clausis, nec prorsus impletis, et agitatis, reddatur sonus, liquoris scilicet in iis contenti : nec minus redditur sonus demisso lapide in aquam, cum percutiat fundum vasis. Verum in primo experimento admiscetur aër ; in secundo percussio fundi vasis per lapillum communicat cum aëre extra vas. At post percussionem primam non necesse est ut aër sit in medio per universam aream sphaeræ deferentis : nam id evincitur per experimentum loquentis in situla subter aquam, ubi pars deferentis ex aqua non est aër, sed lignum situlæ, et aqua ; unde acuitur et minuitur sonus, et extinguitur.

Quoniam autem manifestum est, per corpora dura (velut terram figuralem et vitrum) transire et penetrare

sonum; idque etiam certissimum est (licet adhuc hominum observationem latuerit) inesse in omni corpore tangibili pneumaticum quiddam præter partes crassas intermixtum, videndum num hujusmodi penetratio soni non inde fiat, quod partes pneumaticæ sive aëreæ corporis tangibilis communicent cum aëre externo.

Accipe catinum aquæ argenteum, alterum ligneum; accipe forcipem ferream, et percutite fines ejus intra aquam in catinis illis, in distantia latitudinis pollicis fortasse aut amplius a fundo: audies sonum forcipis percussæ in catino argenteo magis multo sonorum, quam in ligneo. Quod si tamen vacua forent catina, et percuteretur forceps ad eandem distantiam, parum aut nihil interesset. Ex quo liquet primum, ubi nullus est aër, qui possit elidi, sed tantum aqua, edi sonum; deinde, melius communicari sonum editum per percussionem cum catino per aquam, quam per aërem. Clauso ore fortiter redditur murmur (quale solet esse mutorum) per palatum; quod si nares etiam fortiter obturentur, nullum possit fieri murmur. Unde liquet, sonum illum per palatum non actuari, nisi per apertum quod intercedit inter palatum et nares.

DE DELATIONE SONI, ET DIRECTIONE SEU FUSIONE
EJUS; ET DE AREA QUAM OCCUPAT, SIMUL, ET
SEPARATIM.

OMNIS sonus diffunditur in ambitum sphæricum a loco pulsationis, et occupat universam aream ejus sphæræ ad terminum certum, sursum, deorsum, lateraliter, undequaque.

Per aream ejus sphæræ fortissimus est sonus juxta pulsationem: deinde secundum proportionem distantiae elanguescit, et demum evanescit.

Termini ejus sphæræ extenduntur, pro acumine auditus, aliquatenus; sed est quiddam ultimum, quo, in sensu maxime exquisito, non pertingit sonus.

Est (arbitror) nonnihil in directione primæ impulsionis. Si quis enim staret in suggesto aperto in campis, et clamaret, longius arbitror exaudiri posset vox in prorsum a loquente, quam pone. Sic si displodatur

bombarda, vel sclopetus, longius arbitror exaudiri possit sonus in prorsum a bombardâ, aut sclopeto, quam pone.

Utrum aliquid sit in ascensione soni sursum, aut in descensione soni deorsum, quod sonum promoveat in ulterius, aut cessare faciat propius, non constat. Auditur quidem plane sonus, si quis ex alta fenestra aut turri loquatur, ab iis qui stant in solo; et contra, editus ab iis qui in solo stant, a fenestra, aut turri: sed ab utris facilius, aut longius, de eo inquiratur ulterius.

Solent in concionibus usurpari suggesta, et in concionibus imperatoriis monticelli ex cespitibus; sed minime tamen per hæc evincitur sonum facilius defluere, quam insurgere; quoniam hujus rei possit esse causa liber in loco altiore aër, nec obstipatus aut impeditus, ut fit infra in turba; non autem motus proclivior in deorsum. Itaque in hoc experimento non acquiescat contemplatio; sed fiat experimentum ubi cætera sint paria.

Vis soni excipitur tota in qualibet parte aëris, non tota in toto aëre, nisi foramen aut meatus fuerit valde exilis; nam si stet quis in loco aliquo maxime clauso, ita ut non penetret sonus omnino, idque in quacunque parte sphaeræ soni, et fiat foramen parvum, vox articulata intrabit per illud foramen, et denique per tot foramina quot placuerit terebrare per universum ambitum sphaeræ soni: ut manifestum sit totam illam articulationem soni deferri integram per minuscultas illas partes aëris, non minus quam si aër esset undique apertus.

Attendendum tamen est, utrum soni editi ex pulsationibus majoribus aëris (quales fiunt ex displosionibus bombardarum) non deveniant exiliores cum intrent illa parva foramina. Subtilitates enim sonorum forte intrare possunt non confusæ, sed universus fragor neutiquam. De hoc inquiratur ulterius.

Radii corporum visibilium non feriunt sensum, nisi deferantur per medium in directum, et interpositio corporis opaci in linea recta intercipit visum, licet alia omnino fuerint undequaque aperta. Verum sonus, si detur delatio, vel meatus, vel arcuando per sursum, vel inversa arcuatione per deorsum, vel lateraliter, vel etiam sinuando, non perit, sed pervenit. Attamen arbitror fortius

deferri sonum per lineas directas inter pulsationes et aurem, et frangi nonnihil impetum per arcuationes et per sinuationes; veluti si paries sit inter loquentem et audientem, arbitror vocem non tam bene exaudiri quam si abesset paries. Arbitror etiam si paulo longius collocetur, vel loquens, vel audiens a pariete, melius exaudiri vocem quam prope parietem, quia arcuatio tanto minus abit a linea recta. Verum de hoc inquiratur ulterius.

Admota aure ad alterum terminum tubi alicujus, aut cavi trunci longi, et voce submissa ad alterum orificium tubæ, exaudiri possit vox talis, quæ eadem submissione edita ad aërem apertum non pertingeret, nec exaudiretur. Unde liquet, clausuram illam aëris conferre ad deferendam vocem absque confusione.

Etiam communis est opinio, melius exaudiri vocem, cæteris paribus, sub tecto, quam sub dio: utrum vero melius exaudiat vox, aure collocata in aperto, voce in tecto; aut contra, aure in tecto, voce in aperto, inquiratur ulterius; licet etiam in hoc communis sit opinio, melius exaudiri quæ foras sunt in ædibus, quam quæ in ædibus foras.

Commune est auditui ac visui, ac etiam quadantenus cæteris sensibus, ut intentio animi sentientis et directio expressa ad percipiendum nonnihil juvet; ut cum quis dirigit intuitum, aut (ut loquuntur) arrigit aures.

Soni non perferuntur æque longe articulati, et distincti, quam species, et glomeratio ipsorum confusa: nam strepitus vocum exaudiri potest, ubi voces ipsæ articulatæ non audiuntur; et tinnitus musicæ confusus, cum harmonia ipsa aut cantio non exaudiat.

In trunco cavo optime conservatur sonus. Igitur accipiat truncus cavus, bene oblongus, et demittatur extra fenestram cameræ humilioris; loquatur quispiam exerendo caput extra fenestram ad unum terminum trunci, quam maxime potest submisce; apponat alter aurem ad alterum terminum trunci, stans infra in solo: fiat similiter hoc via versa, loquendo infra, aurem apponendo supra; atque ex hoc experimento fiat iudicium, utrum vox ascendat aut descendat proclivius, aut etiam pariter.

Tradunt pro certo esse loca et ædificia nonnulla ita concamerata, ut si quis stet in quadam parte cameræ, et loquatur, melius exaudiri possit ad distantiam nonnullam, quam prope.

Omnis concentus paulo gravius et profundius sonare videtur, si removeatur nonnihil a sono edito, quam prope : ut simile quiddam videatur accidere auditui circa sonum, quale accidit visui circa species visibiles, ut nonnulla distantia ab organo sensus promoveat perceptionem sensus.

Verum fallax potest esse ista opinio, idque dupliciter. Primo, quod in actu visus requiruntur forte radii ab objecto ad pupillam, qui nulli possunt esse ubi objectum tangit pupillam ; id quod inter auditum et sonum non requiritur ; sed multo magis, quod ad videndum opus est luce. Objectum autem tangens pupillam intercipit lucem : at nihil hujusmodi auditui competit. Secundo etiam, quia in visu non semper desideratur medium : quandoquidem in tollendis cataractis oculorum, stylus ille parvus argenteus, quo summoventur cataractæ, etiam super pupillam intra tuniculam oculi movens, optime cernitur.

In objectis visus, si collocetur oculus in tenebris, objectum in luce, bene habet ; si objectum in tenebris, oculus in luce, non fit visio. Ita si velum tenue ponatur ob oculos, aut reticulum, objectum bene cernitur ; si super objectum, confundit visum. Atque licet fortasse neutrum horum competat sono et auditui, tamen monere possunt, ut fiant experimenta, utrum auris collocata juxta truncum cavum, si sonus fiat ad distans in aperto ; aut, via versa, sonus excitatus ad cavum truncum, auris autem ponatur ad distans in aperto, promoveat magis perceptionem sensus.

DE CORPORUM DIVERSITATE, QUÆ REDDUNT SONUM, ET INSTRUMENTIS, ET DE SPECIEBUS SONI, QUÆ OCCURRUNT.

GENERA sonorum talem videntur subire partitionem : magnus, parvus ; acutus, gravis ; harmonicus, absonus ; summissus, sive susurrans, exterior sive sonans ; simplex, compositus ; originalis, reflexus : ut sint partitiones sex.

Quo fortior fuerit prima pulsatio, et delatio liberior, et absque impedimento, eo major editur sonus : quo debilius percussio, et magis conturbata delatio, eo minor.

Acuti soni deferuntur æque longe, et fortasse longius, quam graves. De hoc melius inquiratur.

Prout majus fuerit concavum campanæ, eo graviores edit sonum ; quo minus, acutiorem.

Quo major fuerit chorda, eo reddit sonum graviores ; quo minor, acutiorem.

Quo intentior fuerit chorda, eo reddit sonum acutiorem ; quo laxior, graviores : ut chorda paulo major strictius extensa, et minor laxius, eundem possint reddere sonum.

In tubis similiter, et tibiis, et cornibus, et fistulis, atque etiam in ore hominis fistulantis, quo angustiora sunt et magis contracta, eo reddunt sonum acutiorem ; quo latiora aut laxiora, graviores.

In tibiis, aer exiens ex foramine propiore ad spiritum, reddit sonum acutiorem ; e longinquiore, graviores : ut tibia paulo major ad foramen propius, et minor ad longinquius, eundem possint reddere sonum.

In instrumentis chordarum nonnullis (ut in barbito, citharis, et similibus) invenerunt homines commoditatem ad extensionem earum præter extensionem primam, ut comprimentes eas digitis, inferius, aut superius, eas extendant ad alterationem soni.

Si accipiatur scyphus vitreus aut argenteus, et talitro percutiatur, si aqua in scypho altius ascenderit, et scyphus plenior fuerit, reddit sonum acutiorem ; si humilior, et scyphus magis vacuus fuerit, graviores.

In trunco cavo, quali ad aves percutiendas utuntur, si quis ore fistulet, admoto ore ad alterum finem trunci, hebetatur scilicet sonus ad astantem ; at si applicetur auris ad alterum finem, reddit sonum acutissimum, ut vix tolerari possit.

Fiat experimentum in trunco ex parte ubi collocatur auris angusto, ex parte ubi collocatur os latiore (et e converso) utrum sonus reddatur acutior, aut gravior, in modum speculorum, quæ contrahunt aut ampliant objecta visus.

DE MULTIPLICATIONE, AUGMENTATIONE, ET DIMINUTIONE, ET FRACTIONE SONI.

VIDENDUM quomodo possit artificialiter sonus majorari et multiplicari. Specula utrumque præstant in visu. Videtur autem reflexio subita soni verti in augmentum: nam si vox et echo simul reddantur, necesse est ut non distinguatur sonus, sed majoretur. Itaque soni super flumina ampliores sunt, resonante aqua, et se uniente cum sono originali.

Etiam notavi, facta æde rotunda in conductibus (ut loquuntur) aquarum, et deinde caverna oblonga, ac tum æde majore (quale est videre in campis juxta Charingcross prope Londinum) si fiat clamor per fenestram, aut rimam ædis rotundæ, et stet quispiam juxta fenestram ædis majoris, longe terribiliorem cieri rugitum, quam fit ad aurem alicujus astantis prope ubi fit clamor.

Memini in joculari ludo puparum, locutionem ita edi, ut audiatur distincte, sed longe acutior et exilior quam in aperto; ut fit in speculis, quæ reddunt literas longe minutiores quam sunt in medio ordinario: ita ut videatur plane sonus per artem reddi posse, et amplior et exilior.

Tenant pueri cornu arcus tensi inter dentes, et sagitta percutiunt chordam, unde redditur sonus magis sonorus, et quasi bombus longe major, quam si arcus non teneretur a dentibus: quod imputant consensui quem habent ossa dentium cum osse auditus; quandoquidem et, via versa, ex stridore in auditu etiam dentes obstupescant.

Similiter tangat hasta lignum cavi lyræ, præsertim foraminis in ipso ad cavum finem, et teneatur dentibus ex altero fine, et sonet lyra; major fit sonus per prehensionem dentium, ei scilicet quiprehendit.

Certissimum est (licet non animadversum) quod vis illa, quæ post primam percussionem defert pilas, aut sagittas, aut spicula, et similia, consistat in partibus minutis corporis emissi, et non in aëre perpetuo deferente, instar scaphæ in aqua. Hoc posito, videndum utrum non possit diminui sonus in bombardâ, aut sclopeto, absque magna debilitatione percussionis, hoc modo. Fiat sclopetum cum tubo bene forti, ut non facile frangatur; fiant in tubo quatuor aut quinque foramina, non instar rimarum, sed

rotunda circa medium tubi. Percussio suas jam accepit vires, nisi quatenus ratione longitudinis tubi augeantur : at percussio aëris ad exitum sclopeti, quod generat sonum, multum extenuabitur ab emissionem soni per illa foramina in medio, antequam aër inclusus perferatur ad os sclopeti. Itaque probabile est, sonum illum et bombum multis partibus diminutum fore.

DE REPERCUSSIONE SONI, ET ECHO.

REPERCUSSIO sonorum (quam echo vocamus) in argumentum sumi potest, non esse sonum motum localem aëris. Nam si esset, debuerat repercussio fieri in modo consimili ad originale ; ut fit in omnibus repercussionibus corporeis. At in sono, cum tam accurata requiratur generatio, ut in voce, quæ tot habet instrumenta, et in instrumentis musicis, quæ subtiliter fabricata sunt, ea, quæ reddunt sonum repercussum, nihil horum habent, sed rudia plane sunt, et illud fere habent, ut sonus non transeat, vix aliud quippiam.

DE CONJUGIIS ET DISSIDIIS AUDIBILIUM ET VISIBILIUM, ET ALIARUM, QUAS VOCANT, SPECIERUM SPIRITUALIUM.

CONVENIUNT IN HIS.

AMBO diffunduntur in circuitum sphaericum, et occupant universam aream ejus sphaeræ, et feruntur ad spatia bene longinqua, et elanguescunt paulatim secundum distantiam objecti, deinde evanescent. Ambo deferunt figuras et differentiâs suas, per portiones minutas sphaeræ suæ integras et inconfusas ; ut percipiantur per foramina parva non secus quam in aperto.

Ambo sunt generationis et delationis valde subitæ ac celeris ; ac e contra extinguuntur et pereunt subito et celeriter.

Ambo suscipiunt et deferunt minutas differentias et accuratas, ut colorum, figurarum, motuum, distantiarum in visibilibus ; vocum articulatarum, tonorum harmonicorum, et pernecis alterationis sive trepidationis ipsorum in audibilibus.

Ambo in virtute et viribus suis non videntur vel emit-

tere aliquam corporalem substantiam in media sua, aut ambitum sphaeræ suæ; nec etiam edere aut ciere manifestum motum localem in mediis suis, sed deferre quasdam species spirituales, quarum ignoratur ratio et modus.

Ambo videntur non generativa alicujus alterius virtutis aut qualitatis præter virtutem propriam, et eatenus operari; alias sterilia esse.

Ambo in propria sua actione videntur tria quasi corporaliter operari. Primum, quod fortius objectum mergat et confundat debilius, ut lux solis lucem candelæ, dispositio bombardæ vocem. Secundum, quod excellentius objectum destruat sensum debiliorem, ut lumen solis oculum, sonus violentus in proximo ad aurem auditum. Tertium, quod ambo reperiuntur, ut in speculis et echo.

Neque objectum unius confundit aut impedit objectum alterius; velut lux aut color, sonum, aut e contra.

Ambo afficiunt sensum in animalibus, idque objectis secundum magis aut minus gratis aut odiosis: attamen afficiunt etiam modo suo inanimata proportionata et organis sensuum (ut videtur) conformia; ut colores speculum, quod crystallinum est instar oculi; soni locos reverberationis, qui videntur etiam similes ossi et cavernæ auris.

Ambo operantur varie, prout habent media sua bene aut perperam disposita.

Ad ambo medium magis conducibile et propitium est aër. In ambobus, in objectis accuratioribus, nonnihil affert intentio sensus, et quasi erectio ejus ad percipiendum.

DIFFERUNT IN HIS.

VIDENTUR species visibilium esse tanquam emissiones radiorum a corpore visibili, instar fere odorum. At species audibilium videntur magis participare ex motu locali, instar percussionum quæ fiunt in aëre: ut cum dupliciter plerumque operentur corpora, per communicationem naturæ suæ, aut per impressionem aut signationem motus, videatur diffusio illa in visibilibus magis ex primo modo participare, in audibilibus ex secundo.

Videtur delatio sonorum magis manifesto deferri per

aërem, quam visibiliū. Neque enim, arbitror, ventus vehemens tantum impedire potest aliquod visibile a longe, quam sonum; flante, intelligo, vento in contrarium.

Insignis est illa differentia, unde etiam plurimæ minores differentiae derivantur, quod visibilia (excepta luce originali) non feruntur nisi per lineas rectas, cum soni deferantur per lineas arcuatas.

Hinc fit quod visibilia alia alia non confundant simul repræsentata; soni contra. Hinc fit quod soliditas substantiæ non videatur impedire visum magnopere, modo posituræ partium corporis sint ordine simplici et per rectos meatus, ut in vitro, aqua, crystallo, adamante: at parum panni serici aut linei rumpit visum, cum sint corpora valde tenuia et porosa; at hujusmodi panni parum aut nihil impediunt auditum, ubi solida illa quam plurimum. Hinc fit quod ad reverberationem visibilium sufficiat parvum speculum, aut simile corpus perspicuum, modo ponatur in linea recta, ubi visibilia meant; at ad faciendam reverberationem echus oportet sonum etiam a lateribus includere, quia fertur undequaque. Longius fertur objectum visibile, pro rata proportionem, quam sonus.

Visibilia, nimis prope admota ad oculum, non tam bene cernuntur, quam per distantiam nonnullam, ut radii coire possint in angulo magis acuto: at in auditu, quo propius, eo melius. Verum in hoc duplex potest esse error. Prior, quod ad visum requiritur lux: ea autem, objecto ad oculum propius admoto, arcetur. Nam audiivi ex fide digno, qui curabatur ex cataractis oculorum, cum stylus ille minutus argenteus duceretur super ipsam pupillam oculi sui, eamque tangeret, absque ullo medio (existente stylo illo, seu acu argenteo, longe angustiore quam pupilla erat oculi) eum clarissime vidisse stylum illum. Secundus, quod sit plane interposita caverna auris ante instrumentum auditus, ut sonus exterior tangere os et membranam auditus plane nequeat.

Celerius deferuntur species visus, quam soni, ut percipitur in flamma, et sonitu sclopetorum; etiam in fulgure, et tonitru, ubi tonitru auditur post pausam.

Etiam existimo diutius hærere species soni, quam visibilia. Licet enim et illæ non subito intereant, ut manifestum est in circulo vertente, et chordis talitro percus-

sis, et crepusculo, et similibus; tamen diutius arbitror durant soni, quia deferuntur a ventis.

Radii lucis glomerati etiam inducunt calorem, quæ est actio diversa a visibili. Similiter, si verum sit, clamores aves volantes dejecisse, etiam ea est actio protinus diversa ab audibili.

Non videtur in visibili esse objectum tam odiosum ad sensum, quam in audibili: sed magis ex æquo. Nam fœda visui magis displicent ob excitationem phantasie de rebus fœdis, quam propter se; at in audibilibus, sonitus serræ, dum acuitur, et similia inducunt horrorem; et tonus discordans in musica statim rejicitur et respuitur.

Non constat esse refractionem in sonis, ut in radiis. Attamen proculdubio resiliunt soni; sed illud reflexioni assignandum. Neque enim (arbitror) si sonus pertrans-eat diversa media, ut aërem, pannum, lignum, alium esse locum soni ubi defertur, alium ubi audiatur; id quod proprium refractionis est; sed videtur pendere ex operatione in lineis rectis refractionis; id quod non competit sono.

Contractio vero soni, et dilatatio ejus, secundum dispositionem medii fit proculdubio, ut in puparum vocibus et locutione sub aqua: contrahitur sonus in caverna illa, in campis dilatatur; quemadmodum per specula dilatantur et contrahuntur visibilia.

Medium trepidans (ut fumus in visibilibus) facit visibilia objecta etiam trepidare: at in sonis nihil adhuc tale invenitur, nisi forte accessio et recessio per ventos. Nam trepidatio in fistula lusciniolæ, est trepidatio percussionis, non medii.

Post multam lucem, mutando ad tenebras, vel post tenebras ad lucem, confunditur parum visus: utrum vero hoc fiat a magnis fragoribus, aut alto silentio, inquirendum.

DE CELERITATE GENERATIONIS, ET EXTINCTIONIS SONI, ET TEMPORE IN QUO FIUNT.

OMNIS sonus cito admodum generatur, et cito interit: celeritas autem motus ipsius, et differentiarum ejus, non tam mirabilis res videtur. Etenim digitorum motus in cithara, aut anhelitus in fistula aut tibia, celeres admodum

inveniuntur; etiam lingua ipsa (non curiosum prorsus organum) tot peragit motus quot literas: quod vero soni non solum tam perniciousiter generentur, sed et tantum spatium sua vi et impressione quasi momentanea occupent subito, id summam admirationem habet. Nam, exempli gratia, homo in medio campo vociferans exauditur ad quartam partem milliaris in ambitu, idque verbis articulatis, iisque in singulis minutis portionibus aëris hærentibus, idque in spatio temporis longe minore fortasse minuto.

De spatio temporis, in quo defertur sonus, inquirendum. Id hoc modo inveniri potest: Stet homo in campanili, noctu; stet alter in plano, ad distantiam forte milliaris, aut quam procul campana exaudire possit, habeatque paratam facem lucentem, sed coopertam. Sonet campana in campanili; quam cito illa exaudiat ab illo altero qui stat in plano, attollat ille facem: per hoc, ex spatio temporis inter campanam pulsam et facem visam, deprehendi possunt momenta motus soni ab eo qui stat in campanili.

In tormentis igneis flamma conspicitur antequam bombus exaudiat; cum tamen flamma sequatur exitum pilæ: ut flamma tardius exeat; citius sensum feriat. Unde recte colligitur, radios visibiles celerius diffundi, et pervenire, quam species aut impressiones soni.

DE AFFINITATE, AUT NULLA AFFINITATE, QUAM HABET SONUS CUM MOTU AERIS, IN QUO DEFERTUR, LOCALI ET MANIFESTO.

SONUS non videtur manifesto et actualiter quatefacere et turbare aërem, ut ventus solet; sed videntur motus soni fieri per species spirituales; ita enim loquendum, donec certius quippiam inveniatur.

Adeo ut existimem, sonum clamantis bene magnum, in parva ab ipso motu anhelitus distantia, vix folium aliquod populi albæ tremulum, aut festucam, aut flammam moturum.

Attamen in pulsationibus majoribus deprehenditur motus plane corporalis et actualis aëris: id vero utrum fiat a motu ipso, qui generat sonum, an a concausa, aut concomitantia, non constat. Tonitrua quandoque tremere

faciunt fenestras vitreas, et etiam parietes: arbitror etiam bombardas displosas, aut eruptiones cuniculorum subterraneorum idem facere.

Memini etiam, ni fallor, apud collegium regium in Cantabrigia, esse ligneam quandam fabricam, in qua campanæ pendent, eamque a campanis, quando sonant, quatesieri. Sed qualiscunque fuerit ille occultus motus, qui est sonus, apparet illum nec absque manifesto motu in prima pulsatione gigni, et rursus per motum manifestum aëris deferri aut impediri.

Verbum placide prolatum, quod ad distantiam triginta pedum forte exaudiri possit, tamen admotam flammam candelæ prope os, ad unum pedem etiam, vix trepidare faciet: ubi paulo intensior flatus oris flammam faciet tremulam multo in longiore distantia.

Sonus campanarum, et similium, accedit clarior, aut recedit hebetior, prout fiat ventus versus aurem aut adversus. Idem fit in clamore: qui, contra ventum editus, non tam longe auditur.

Traditur, per ingentes clamores applaudentium, et voces jubili, ita aërem collisum aut rarefactum fuisse, ut deciderent aves volantes. Opinio vagatur, sonitus complurium campanarum simul in urbibus populosis contra et fulminum perniciem et pestilentias valere.

Traduntur pro certo loca et ædificia nonnulla ita concamerata, ut si quis loquatur, atque (ut fertur) locutio ista fiat contra parietem in una parte cameræ, melius exaudiantur verba post distantiam nonnullam a voce, quam prope.

Notavi sedens in curru, et demisso ex una parte velocurru, aperto ex altera, mendicum, qui clamabat ex latere curru clauso, ita visum esse ac si clamaret ex latere aperto; ut vox plane repulsa circuiret, aut saltem undique sonans, putaretur tamen ex ea parte audiri, qua melius pertingeret.

Si teneatur candela juxta foramen illud quod spiraculum est tympani, et percutiatur tympanum, concutitur et extinguitur flamma. Idem fit in sonando cornu venatoris, si apponatur candela ad exitum cornu, etc.

Etiam exquisitæ differentiæ, quas suscipit sonus, eas-

que secum defert, demonstrant hujusmodi molles affectus non esse motus continuos locales. Nam sigilla in materia certe accommodata faciunt exquisitas impressiones; ita ut in generatione soni fortasse hoc fieri possit. Sed delatio et continuatio illa non competit, præsertim in liquidis: exquisitas autem illas differentias intelligimus de vocibus articulatis et tonis harmonicis.

Verum omnino de hac re (videlicet, quam relationem et correspondentiam habeat sonus ad motum localem æris) inquiratur diligentius; non per viam, utrum (quod genus quæstionis in hujusmodi rebus omnia perdidit) sed per viam, quatenus: idque non per argumenta discursiva, sed per apposita experimenta et instantias crucis.

DE COMMUNICATIONE AERIS PERCUSSI ET ELISI CUM
AERE ET CORPORIBUS VEL SPIRITIBUS IPSORUM AMBIENTIBUS.

IN percussione campanæ, sonus editus per percussione[m] campanæ cum malleo ab extra, et cum embolo ad intra, ejusdem est toni. Adeo ut sonus redditus per percussione[m] ab extra non possit generari per collisionem æris inter malleum et extima[m] campanæ; quandoquidem habeat rationes ad concavum campanæ ab intra. Et si foret lamina plana æris, non concavum quippiam, alius, opinor, foret sonus.

Si fuerat rima in campana, reddit sonum raucum, non jucundum aut gratum.

Videndum, quid faciat corporis, quod percutitur, crassitudo ad sonum, et quo usque; veluti, si ejusdem concavi una campana sit crassior, altera tenuior. Expertus sum in campana ex auro, eam reddere sonum excellentem, nihilo pejorem, imo meliorem, quam campanam argenteam, aut aneam. Attamen nummus aureus non tam bene tinnit quam argenteus.

Dolia vacua reddunt sonum profundum et sonorum, repleta hebetem et mortuum.

At in barbita, cithara, et hujusmodi, licet prima percussio sit inter chordam, et aërem exteriorē; tamen statim ille sonus communicat cum aëre in ventre, sive cavo barbitæ, aut citharæ. Unde in hujusmodi instrumentis fit semper perforatio aliqua, ut aër exterior communicet

cum aëre concluso, absque quo sonus foret hebes et emortuus.

Fiat experimentum fistulæ illius lusciniolæ, ut impleatur oleo, non aqua; et notetur quanto sonus sit mollior, aut obtusior.

Cum redditur sonus inter anhelitum et aërem percussus, in fistula, aut tibia, ita tamen redditur, ut habeat communicationem nonnullam cum corpore tibiæ aut fistulæ. Alius enim fit sonus in tuba lignea, alius in ænea; alius, arbitror, si tuba per interius, aut fortasse etiam per exterius, fuerit obducta serico, aut panno; alius fortasse si tuba fuerit madida, alius si sicca. Etiam existimo in espinettis, aut barbito, si tabula illa lignea, super quam extenduntur chordæ, foret ænea, aut argentea, diversum nonnihil possit edere sonum. Verum de his omnibus inquiratur ulterius. Etiam quatenus ad communicationem, inquirendum est, quid possit corporum diversitas et inæqualitas: veluti si penderent tres campanæ, una intra alteram cum spatio aëris interposito, et percuteretur campana exterior malleo, qualem editura foret sonum respectu campanæ simplicis.

Obducatur campana ab extra panno aut serico, et notetur, quando pulsatur campana per embolum interius, quid faciat obductio illa ad sonum.

Si foret in barbito lamina ænea, aut argentea, foraminata loco lignæ, videndum quid hoc faciat ad sonum.

Usurpantur in Dania, atque etiam deferuntur ad nos, tympana ænea, non lignea, minora ligneis, atque edunt sonum (arbitror) magis sonorum.

Agitatio aëris in ventis vehementioribus non multum (arbitror) redditura sit sonum, si absunt sylvæ, fluctus, ædes, aut similia; attamen receptum est, ante tempestates fieri murmura nonnulla in sylvis, licet flatus ad sensum non percipiatur, nec moveantur folia.

Desunt tria capitula, quæ perficere non vacabat.

ARTICULI QUÆSTIONUM

CIRCA

MINERALIA.

PRIMA LITERA ALPHABETI EST COMPOSITIO, INCORPORATIO, AUT UNIO METALLORUM ET MINERALIUM.

QUIBUSCUM metallis aurum per simplicem colliquefactionem incorporabit, et quibuscum non : qua item quantitate incorporabit, et quod genus corporis talis compositio constituet.

Aurum cum argento, quod fuit vetus illud electrum : aurum cum hydrargyro, sive argento vivo : aurum cum plumbo : aurum cum cyprio, sive cupro : aurum cum ære : aurum cum ferro ; aurum cum stanno.

ARGENTUM itidem.

Argentum cum argento vivo : argentum cum plumbo : argentum cum cupro : argentum cum ære : argentum cum ferro : argentum cum stanno.

Tum ARGENTUM VIVUM.

Argentum vivum cum plumbo : argentum vivum cum cupro : argentum vivum cum ære : argentum vivum cum ferro : argentum vivum cum stanno.

PLUMBUM etiam.

Plumbum cum cupro : plumbum cum ære : plumbum cum ferro : plumbum cum stanno.

CUPRUM pariter.

Cuprum cum ære : cuprum cum ferro : cuprum cum stanno.

Æs etiam.

Æs cum ferro : æs cum stanno.

Ultimo FERRUM.

Ferrum cum stanno.

Quænam sint metalla composita vulgo usitata atque cognita, et quibus proportionibus ea misceantur. Nempe,

Orichalcum ex ære et Cadmia sive lapide calaminari.

Plumbum cinereum ex plumbo vulgari et stanno.

Æs campanum ex, etc.

Metallum illud factitium, quod specie tenus argentum æmulatur, vulgo alchemicum dictum.

Trium, vel plurium, metallorum decomposita nimis prolixum esset recensere; excepto, siqua sint composita istiusmodi pridem observata.

Observandum porro, numqua duo metalla, quæ secum sola misceri non sustinent, alius, et cujusnam, ope misceri poterint.

Quæ metalla confici possint ex metallo et lapide, aut aliis fossilibus; perinde ac orichalcum ex ære et lapide calaminari fit: quæ nempe metalla cum vitriolo; quæ cum ferro in pulverem trito; quæ cum silice, etc.

In nonnullis saltem horum periculum fiat, ut de cæterorum ingenio melius constet.

Numnam metalla, et alia fossilia, cum vitro liquefacto incorporabunt. Et quod genus corporis inde consurget.

In incorporationibus quantitates sedulo pendendæ. Forte enim in exigua quantitate incorporatio fiet, quæ in majore non item; ut videre est in illis sequioribus metallis (vulgo *allays* dictis) quibus in auro, et argento, in mone-tam cudendis, utuntur.

In corpore composito tria præcipue dispicienda sunt: color; fragilitas aut ductilitas; volatilitas aut fixatio; comparando cum corporibus simplicibus.

In præsens emolumentum usumque, hæc regula est. Ratio habeatur pretii duorum corporum simplicium; tum pendatur dignitas unius supra aliud, respectu usus: dein adverte, num poteris compositum efficere, quod plus pretii vilitate refundat, quam ab usus dignitate detriverit. Verbi gratia. Pendatur pretium bombardarum ænearum: pendatur etiam pretium bombardarum ferrearum: tum porro advertas, quantum æneæ bombardæ ferreis usu præsent; tum si ex ære et ferro compositas conflare poteris, quæ usus commoditate a puris æneis non multum aberunt, multo autem minore pretio constabunt; id scilicet rei, et privatæ et publicæ, in lucrum cedit.

Sic in auro, et argento, pretium in duodenis duplum est. Dignitas auri supra argentum haud magna est. Similis utriusque splendor; sed et argenti etiam splendor quorundam oculis magis arridet: ut in pannis vittisque

Præcipua dignitas in eo est, quod aurum ignem sustineat, quem nequit argentum : id autem ex naturæ præstantia oritur, non in usu ejus omnino positum est. Neque enim novi, quid in usu præstet, præterquam quod argento obducta squalori ac rubigini magis obnoxia sint, quam deaurata : quod vitium, si pauxillum auri admiscendo corrigi possit, id lucro erit. Itaque nonnihil mirari subit, per aliquot jam ætates antiquorum electrum intercidissee (quod fuit ex auro et argento, mistis, conflatum) cujus, opinor, in cudendis nummis, in vasis pretiosis extundendis, et in deaurando, plurimus usus esse poterit.

Notandum, in conversione metallorum impossibilitatem, vel saltem difficultatem non levem, subesse : veluti in efficiendo auro, argento, cupro. E contra, in adulterandis confingendisque metallis, fraudem esse libero homine indignam. Videtur autem inter hæc mediam viam esse ; scilicet, per nova composita, si quidem modi incorporandi plene innotescerent.

Quam incorporationem, seu potius imbibitionem, metalla recipient ex vegetabilibus, citra dissolutionem : ut cum armamentarii chalybi lentorem ductilitatemque, aquam, aut succum herbarum inspergendo, conciliant : eumque aurum, quod præter modum induruit, renitensque est factum, injectis coriorum maceratorum aut oleo subactorum ramentis, pristinam ductilitatem recuperat ; inquirendum est.

Notandum, quod in his, et similibus apparentibus imbibitionibus, optimum esset ut ratio haberetur ponderis aucti, aut non aucti : si enim nihil ponderis accesserit, suspicari possumus, nullam prorsus substantiæ imbibitionem factam esse : sed tantum alterius corporis applicationem disponere ac invitare metallum ad aliam partium posituram, quam alias ex se capturum foret.

Post incorporationem metallorum per simplicem colliquefactionem, ut magis discernatur indoles, ac consensus, dissensusque metallorum per dissolutorum incorporationem : observandum est, quæ metalla aquis stygiis dissoluta facile in unum coalescant, et quæ non : qua de re articulatim inquirendum, ut prius in colliquefactionibus.

Observandum in dissolutionibus non coalescentibus, quisnam effectus sequatur : num scilicet ebullitio ; ad

fundum præcipitatio ; ad summum ejaculatio ; in medietullo suspensio ; et similia.

Nota dissensum menstruorum, sive aquarum stygiarum, posse incorporationi impedimento esse, æque ac dissensum metallorum ipsorum. Ubi ergo menstrua eadem sunt, et tamen incorporatio non fit, illic in metallis ipsis dissensus est : id vero minime constabit, ubi menstrua diversa sunt.

SECUNDA LITERA ALPHABETI EST SEPARATIO METALLORUM, ET MINERALIUM.

SEPARATIO triplicis generis est. Primum, separatio metalli puri a recremento et nativa scoria, quam repurgationem dicimus. Secundum, cum unum metallum seu minerale ex alio elicimus, quod extractionem vocare licet. Tertium, cum metallum aliquod resolvimus in sua principia, materiam primam, sive elementa (vel quocunque alio nomine indigitare placeat), quam operationem principiationem vocabimus.

Quod ad repurgationem attinet, de illa per singula metalla quæremus, nempe aurum, argentum, et reliqua,

Obiter etiam quæremus de primo lapide, rudimento minerali, metallo immaturo, sive marcasita, singulorum metallorum ; quod genus corpora sint, et quibus sensim gradibus ditescant.

Quærendum etiam de modo separandi ; num igne, vel aquis stygiis ; vel aliter. Præterea, quod ad modum repurgandi, dispiciendum est, quo pacto calorem intendere vel fusionem accelerare possis ; quo minore pretio stet repurgatio.

Modi hoc faciendi in tribus sunt : nempe, in flatu, quo ignis accenditur ; in modulo fornacis, quo calor unitione et reflexione intendatur ; et in quibusdam additiis, sive medicamentis, quorum ope corpora citius aperiantur.

Nota modum faciendi, ut flatus quam minimum intermittatur, et intendendi caloris in fornace, in omnibus metallis eundem esse posse : additiâ autem, ut citior fusio concilietur, diversa sint oportet, pro diversa metallorum natura.

Notetur porro, quod si putes, quantitatem additamentorum adaugendo ad proportionem scoriam nativam

admistæ rem confici, falli poteris: quantitas enim passivi plus oberit, quam eadem quantitas activi proderit.

Quod ad extractionem, quærendum quæ metalla alia contineant, et quæ non: ut plumbum continet argentum; cuprum item argentum. Et similiter in aliis.

Nota; quamlibet impensæ in extrahendo pretium extracti superent, pergendum tamen esse: inde enim natura, et possibilitas rei saltem detegetur. Cæterum, de impensis minuendis poterit subinde iniri ratio.

Quærendum insuper, in qua differentia sint ista metalla, quæ alia plus minusve continent; et quomodo id conveniat cum vilitate aut dignitate metalli, vel mineralis, ei permisti, in se. Verbi causa, plumbum illud, quod plus argenti continet, eo fragilius, atque alias in se vilius habetur.

Quod ad principiationem attinet, affirmare non possum, utrum tale quidpiam in rerum natura sit, necne; chemicosque in eo nimium desudare existimo. Sed utcumque sit (num solutio, aut extractio, aut vero conversio, fiat per ignem), sedulo quærendum est, qui sales, sulphur, vitriolum, mercurius, aut corpora istius modi simplicia, in singulis metallis reperiantur; et qua quantitate.

TERTIA LITERA ALPHABETI EST VARIATIO METALLORUM IN DIVERSAS FORMAS, CORPORA, AC NATURAS, QUARUM PARTICULARIA SIGILLATIM HIC SEQUUNTUR.

TINCTURA: rubigo: calcinatio: sublimatio: præcipitatio: amalgamatizatio, vel versio in massam mollem: vitrificatio: fusio, vel versio in liquorem: germinatio, vel ramificatio, vel arborescentia: induratio et mollificatio: ductilificatio vel fragilificatio: volatilitas et fixatio: transmutatio vel conversio.

De tinctura inquirendum; quo modo metalla penitus penitusque tingantur; quibus modis id fiat, et in quos colores: quomodo nempe argentum flavedine, cuprum albedine, tingatur: quomodo etiam rubor, viriditas, cæsius color, splendore retento, inducatur.

Item de tinctura vitri.

Item de tinctura marmoris, silicis, vel alterius lapidis.

In vertendo in rubiginem duo præcipue quærenda; quibus id corrosivis fiat; et in quos colores mutatio sit. Ut plumbum in album, quod cerussam dicunt: ferrum in flavum, quod crocus martis dicitur; argentum vivum in cinnabarim: æs in æruginem, quam viride æris vocant.

De calcinatione quærendum; quomodo singula metalla calcinentur; et in quale corpus, et quæ sit calcinandi via exquisitissima.

Quantum ad sublimationem, quærendum; quo modo fiat sublimatio, et quæ metalla sublimationem sustineant; et quodnam corpus sublimatum efficiet.

Similiter quod ad præcipitationem, quærendum; quibus aquis stygiis singula metalla præcipitantur; aut quibuscum additamentis; et quo tempore; et in quod corpus.

Sic etiam de amalgamatizatione; quæ metalla illam patientur; quo modo fiet; et in quale corpus.

De vitrificatione quoque; quæ metalla eam sustineant; quibus item fiat mediis; in quem colorem mutatio fiat: quando item totum penitus metallum in vitrum mutatur; et quando in parte tantum vitrea metallum suspenditur: quod etiam sit pondus corporis vitrificati comparati cum corpore crudo: cumque vitrificatio mors quædam metallorum habeatur, quærendum, a qua vitrificatione fiat regressus, et a qua non.

De solutione in liquorem, quærendum; quod sit cuiusque metalli dissolvendi proprium menstruum; et negative, quod menstruum in quod metallum dentem imprimet, et in quod non; et quæ varia menstrua quodlibet metallum dissolvent, et quæ perfectissime; item processus, seu motio dissolutionis: modus surgendi, bulliendi, vaporandi; violentior aut pacatior; majore an minore cum calore: item quantum, seu proportio, metalli, in quam vim suam exercere possit aqua fortis, sic ut in plusculum non valeat. Item color, in quem liquor mutabitur. Supra omnia quærendum, numquod menstruum sit, quod metalla dissolvere possit citra mordacitatem atque corrosionem; et quod corpus per sympathiam aperiat, sine rodente violentaque penetratione.

Quod ad germinationem, sive ramificationem, tametsi obiter tantum fiat, et in nugis fere habeatur, et animi

tantum causa factis, non tamen usu magis serio destituitur; propterea quod subtilissimos et delicatos motus spirituum detegat, quando gestiunt, nec tamen erumpere datur: quemadmodum in vegetabilibus videre licet.

Quod ad indurationem, et mollitionem, quærendum; quidnam sit, quod metalla sensim et gradatim duriora efficiet; quod itidem molliora. Hæc inquisitio in geminum finem collineat. Primo, in usum; ut cum ferrum igne molliatur, facit ut malleo cedat. Secundo, quoniam induratio fixationis quidam gradus est; emollitio autem, volatilitatis. De his ergo instituta quæstio illis lucem dabit.

Quod ad ductile et fragile, ejusdem fere generis sunt. Digna tamen de quibus sigillatim quærat: præcipue, ut fragilitati jungatur ductilitas; veluti, quo vitrum malleo duci sustineat, et ut enses ad obsistendum et penetrandum rigidi sint, nec tamen fractu faciles.

Quod ad volatilitatem fixationemque attinet, hæc præcipua membra sunt, de quibus quærat. Extremus fixationis gradus est, in quem nec ullus ignis, nec aqua stygia simul cum igne, quidquam operari poterit; si tamen talis omnino fixatio possibilis sit. Proximus est, quando ignis simplex, absque aqua aliqua stygia, nihil movebit. Proximus, quando vis artis exploratoriæ ferri poterit. Proximus, quando ignem folle non excitatum ferre possit, talemve ignis gradum. Proximus est, quando ignem ferre non possit, sed tamen malleo ducitur. Ultimus est, quando nec ducitur, nec tamen fluit, sed stupet. Sic et volatilitatis summus gradus est, quando absque reditu avolabit. Proximus, quando sursum volabit, et non difficulter redibit. Proximus, quando sursum volabit supra caput, per genus quoddam exsufflationis, citra vaporationem. Proximus, quando liquescet, tametsi non ascendat. Proximus, quando mollescet, tametsi non liquescat. De his omnibus diligenter quærendum, in variis metallis, in gradibus præsertim maxime remotis.

Quod ad transmutationem, sive versionem; si realis et vera sit, summus est artis apex. Caute tamen ab extractione, restitutione, et adulteratione, distinguenda est. Relatum aliquoties mihi est, ferrum in cuprum verti,

plumboque pondus adauctum esse, quod fieri nequiret sine corporis alicujus in plumbum versione. Quodcunque id genus fuerit, idque rite exploratum, diligenter inquirendum, et literis consignandum foret.

QUARTA LITERA ALPHABETI EST RESTITUTIO.

PRIMO igitur quærendum negative, quæ corpora nunquam redibunt, aut propter extremas fixationes, ut in quibusdam vitrificationibus; aut propter extremam volatilitatem.

Quærendum etiam de duobus modis reductionis. Primo, ignis adminiculo, quod fit partes tantum homogeneas congregando. Secundo, devocando eas adminiculo corporis alicujus, quod cum iis consentit. Sic enim ferrum cuprum in aqua devocat; aurum argentum vivum ad se trahit per vaporem. Quicquid hujus generis fuerit, sedulo inquirendum.

Quærendum etiam, quæ tempus sive vetustas reducet; sine adminiculo ignis, aut alterius cujusvis corporis.

Quærendum etiam quid unioni, sive restitutioni, obstitit, quod mortificatio quandoque dicitur: ut cum argentum vivum resina, terebinthina, saliva, aut butyro, interimitur.

Ultimo inquirendum, qua in re metallum restitutum a metallo crudo differat; ut num renitentius sit factum, aut novum colorem acquisiverit, aut similia.

INQUISITIO DE MAGNETE.

MAGNES trahit pulverem chalybis præparati, quali utuntur ad medicinam; etiam chalybem calcinatum in tenuissimum pulverem nigrum, æque fortiter ac limaturam ferri crudam: crocum autem martis, qui est rubigo ferri artificiosa, hebetius et debilius. Si vero ferrum dissolvatur in aqua forti, et guttæ aliquæ dissolutionis ponantur super vitrum planum, non extrahit magnes ferrum, nec trahit aquam ipsam ferratam.

Magnes scobem suam trahit, quemadmodum limaturam ferri: parvaque admodum magnetis frustula, alterum alterum trahit, ut pensilia fiant et capillata, quemadmodum acus.

Pone magnetem in tali distantia a ferro, ut non trahat: interpone pileum ferri, servata distantia, et trahet; virtute

magnetis per ferrum melius diffusa, quam per medium aëris solius.

Magnes immissus intra aquam fortem, ibique per plures horas manens, virtute non minuitur.

Magnes fricatione contra pannum (ut utimur in electro) aut contra alium magnetem, aut calefactus ad ignem, virtute non augetur.

Magnes alius alio est longe virtuosior : quinetiam virtutem suam, pro modo ejus, ferro tactum transmittit : virtutem, inquam, non solum verticitatis, sed etiam attractionis simplicis. Nam si accipias magnetem fortio-rem, eoque ferrum (puta cultellum) tangas ; deinde magne- te debiliore similiter alium cultellum, videbis cultellum fortiore magnete tactum majus trahere pondus ferri quam qui debiliore tactus est.

Magnes ad æque distans ferrum trahit per aërem, aquam, vinum, oleum.

Magnete, aut pulvere ejus, in aqua forti immerso, nihil omnino dissolvitur, sicut in ferro fit ; licet magnes videatur esse corpus ferro consubstantiale.

Pulvis magnetis ferrum intactum non trahit, nec tactum etiam : attamen ipse pulvis a ferro tacto trahitur, et adhæret ; ab intacto autem minime : adeo ut pulvis magnetis videatur passivam virtutem aliquo modo retinere, activam autem non omnino.

Acus super planum posita, quæ magnete non trahitur propter pondus ; eadem superimposita fundo vitri elevato, ut utrinque propendeat, trahetur ; quod eo magis relatu dignum puto, quia hujusmodi quiddam fortasse occasionem dedit frivolæ illi narrationi, quod adamas magnetis virtutem impediat. Pone enim acum super adamantem parvum, in tabulam sectum, magnete præsentē ad distans majus, quam in quo trahere posset, tamen trepidabit : illa autem trepidatio, non prohibitio motus est, sed motus ipse.

Magnes ferrum tactum longē vivacius trahit, quam intactum ; adeo ut ferrum, quod intactum in data distantia non trahit, id in triplici distantia tactum trahat.

Nihil extrahitur ferri aut metallicæ materiæ ex magnete per ignem, et nota separationis.

Magnes non solvitur in aqua regis plus quam in aqua forti.

Magnes, in crucibulo positus, citra tamen quam ut flammam emittat, minuitur multum pondere, et immensum virtute, ut vix ferrum attrahat.

Magnes ægre liquefit, sed tamen figuram nonnihil immutat, et rubescit ut ferrum.

Magnes, combustus integer, virtutem passivam, ut se applicet alteri magneti, retinet; activam ad ferrum trahendum fere perdit.

Magnes in crucibulo combustus emittit fumum, vix tamen visibilem, qui laminam æris superimpositam nonnihil albicare facit: ut solent etiam metalla.

Magnes in comburendo penetrat per crucibulum, idque tam extra, quam intra, fracto, quod a splendore splendescere facit.

Consentiunt omnes, magnetem, si comburatur, ita ut flammam quandam luridam et sulphuream jaciat, prorsus fieri virtute evanidum; eamque nunquam postea recuperare; licet refrigeretur in positura australi, et septentrionali: id quod lateribus virtutem indit, et in magnetibus non prorsus combustis vires renovat.

Experimentum factum est, de ferro magnete tacto, ac etiam de magnete ipso, collocatis super fastigium templi S. Pauli Londini, quod est ex altissimis templis Europæ; annon minuerentur virtute attractiva, propter distantiam a terra? sed nihil prorsus variatum est. [*Ex Reliquiis Baconianis, p. 146.*]

Si fiat versorium ex metallo aliquo, more indicis magnetici, et fini alteri apponatur succinum, leniter fricatum, versorium convertit se.

Succinum calefactum ab igne, sive tepeat, sive ferveat, sive inflammetur, non trahit.

Bacillum ferreum candens, flamma, candela ardens, carbo ignitus, admota festucis aut versoriis, non trahunt.

Succinum in majore mole, si fuerit politum, allicit, licet non fricatum; si in minore, aut impurius, sine frictione non trahit.

Crystallus, lapis specularis, vitrum, electrica cætera, si urantur, aut torreantur, non trahunt.

Pix: resina mollior: benjoin: asphaltum: càmphora: galbanum: ammoniacum: storax: assa: hæc cælo cali-

diores neutiquam prorsus trahunt; at tempore frigidiore obscure et infirme trahunt.

Vapidus aër succino, etc. afflatus, vel ab ore, vel ab aëre humidiores, virtutem trahendi suffocat.

Si charta aut linteum interponatur inter succinum et paleam, non fit motus aut attractio.

Succinum aut electrica, calefacta ex radiis solis, non expergefiunt ad trahendum, sicut ex frictione.

Succinum fricatum, et radiis solis expositum, diutius vires trahendi retinet, nec tam cito eas deponit, ac si in umbra positum esset.

Fervor ex speculo comburente, succino, etc. conciliatus, non juvat ad trahendum.

Sulphur accensum, et cera dura inflammata, non trahunt.

Succinum, cum citissime a frictione festucae vel versorio apponitur, optime trahit.

Virtus electrica viget in retentione ad tempus, non minus quam in attractione prima.

Flamma, apposito succino intra orbem activitatis, non trahitur.

Gutta aquae, admoto succino, trahitur in conum. Electrica, si durius affricentur, impeditur attractio.

Quae aëgre alliciunt in claro cœlo, in crasso non movent.

Aqua imposita succino virtutem trahendi suffocat, licet ipsam aquam trahat.

Sarca, ita succino circumdatum, ut tangat, attractione tollit; sed interpositum ut non tangat, non omnino tollit.

Oleum, succino appositum, motum non impedit; nec succinum, digito oleo madefacto fricatum, vires trahendi perdit.

Firmius provocant, et diutius retinent succinum, gages, et hujusmodi, etiam minore cum frictione: adamas, crystallum, vitrum, diutius teri debent, ut manifesto incalescant antequam trahant.

Quae flammæ approximant, licet propinqua distantia, a succino non trahuntur.

Fumum, extincta lucerna, succinum, etc. trahit. Fumus, ubi exit et crassus est, fortius trahit succinum; cum ascenderit, et rarior fit, debilius. Corpus ab electricis attractum non manifesto alteratur, sed tantum incumbit.

INQUISITIO

DE

VERSIONIBUS, TRANSMUTATIONIBUS, MULTIPLICATIONIBUS,
ET EFFECTIONIBUS

CORPORUM.

TERRA per ignem versa est in lateres, quæ sunt ex natura saxorum; quibusque ad ædificationem utimur, sicut et saxis. Idem est in tegulis.

Naphtha, quæ fuit bituminosum illud cæmentum, ex quo extruebantur muri Babylonis, tempore adipiscitur valde magnam duritiem et firmitatem, ad instar saxi.

In terris argillaceis, ubi calculi et glarea habentur, invenies saxa ingentia ex calculis et glarea coagulata; et inter ipsos materiam saxeam, æque duram, aut certe duriores, quam calculi ipsi.

Sunt quædam scaturigines aquarum, in quas si immergas lignum, vertetur in naturam lapidis: adeo ut pars submersa intra aquam deveniat lapis; pars supra aquam remaneat lignum.

Materia viscosa circa renes et vesicam in corpore humano vertitur in calculum, sive materiam lapideam. Lapis etiam sæpe invenitur in cista fellis: aliquando etiam, sed rarissime, in vena porta.

Quære, quantum temporis requiritur, ut materia terræ in lapidicinis vertatur in naturam lapideam?

Aqua, ut conjicere licet, vertitur in crystallum: quod videre est in cavernis quamplurimis, ubi crystallus in stillicidiis pendet.

Experimentum capias de ligno, sive caulibus herbarum, in argento vivo sepultis, utrum indurescant, et quasi lapidescant, annon.

Fama increbuit de lapide in capite bufonis vetuli et magni generato.

Relatum est, nobilem quendam, in palude sua fodientem, invenisse ovum in lapidem versum, albumine et vi-

tello proprium colorem retinentibus ; testa autem clare micante, instar adamantis exquisite in angulos secti.

Experimentum sumas, de corporibus aliquibus, prope fundum putei demissis ; veluti ligno, aut aliis quibusdam substantiis tenerioribus, sed aquam non tangerent, ne putrefiant.

Aiunt albumen ovi, per diuturnam insolationem, vel expositionem in radios solis, contraxisse duritiam lapidis.

Lutum, in aqua, vertitur in testas piscium : ut in musculis, piscibus ; qui reperiuntur in paludibus dulcibus, non fluentibus, et musco coopertis. Substantia autem testarum earum est valde tenuis, lucida, et micans.

TOPICA INQUISITIONIS

DE

LUCE ET LUMINE.

TABULA PRÆSENTIÆ.

1. VIDENDUM primo, quæ sint ea, cujuscunque generis, quæ progignunt lucem : ut stellæ, meteora ignita, flamma, ligna, metalla, et alia ignita; saccharum inter scalpendum et frangendum, cicindela, rores aquæ salsæ percussæ et sparsæ, oculi quorundam animalium, ligna nonnulla putria, magna vis nivis; ær fortasse ipse tenuem possit habere lucem, animalium visui, quæ noctu cernunt, conformem; ferrum et stannum, cum in aquam fortem immittuntur resolvenda, ebulliunt, et sine ullo igne acrem calorem concipiunt; utrum vero lucem aliquam edunt, inquiratur. Oleum lampadum magnis frigoribus scintillat : nocte suda, circa equum sudantem conspicitur nonnunquam lux quædam tenuis; circa capillos quorundam hominum accidit, sed raro, lux etiam tenuis, tanquam flammula lambens; ut factum est in Lucio Martio, in Hispania. Ventrale cujusdam fœminæ nuper inventum est, quod micaret, minime immotum, sed inter fricandum. Erat autem intinctum in viridi, atque tincturam illam ingreditur alumen, et crepabat nonnihil, cum micabat. Utrum alumen inter scalpendum, aut frangendum, micet, inquiratur : sed fortiore (ut puto) indiget fractione, quam saccharum, quia magis contumax est. Tibialia nonnulla inter exuendum nituerunt, sive ex sudore, sive ex tinctura aluminis. Alia.

TABULA ABSENTIÆ IN PROXIMO.

2. Videndum etiam, quæ sint ea, quæ nullam lucem edant : quæ tamen cum iis, quæ edant, magnam habent similitudinem. Aqua bulliens non edit lucem. Aër, licet violenter fervefactus, non edit lucem. Specula, et adamantes, quæ lucem tam insigniter reflectunt, nullam edunt lucem originalem. Alia.

Videndum est etiam accurate, in hoc genere instantiarum, de instantiis migrantibus, ubi scilicet adest et abest lux, quasi transiens. Carbo ignitus lucet, sed fortiter compressus statim lucem deponit. Humor ille crystallinus cicindelæ morte vermis, etiam fractus et in partes divisus, lucem ad parvum tempus retinet, sed quæ paulo post evanescat. Alia.

TABULA GRADUUM.

3. Videndum, quæ lux sit magis intensa, et vibrans, quæ minus. Flamma lignorum fortem edit lucem; flamma spiritus vini, debiliorem; flamma carbonum penitus accensorum, fuscam admodum et vix visibilem. Alia.

COLORES LUCIS.

4. Videndum est de coloribus lucis, quales sint, quales non. Stellarum aliæ candidæ sunt, aliæ splendidæ, aliæ rubeæ, aliæ plumbeæ. Flammæ ordinariæ, et inter eas, coruscationes cœlitus, et flammæ pulveris pyrii maxime albicant. Flamma sulphuris cœrulea est, et pulchra. In aliquibus autem corporibus sunt purpureæ flammæ. Non inveniuntur flammæ virides. Quæ maxime ad viriditatem inclinât, est lux cicindelæ. Nec inveniuntur coccineæ flammæ. Ferrum ignitum rubicundum est; et paulo intentius ignitum quasi candescit. Alia.

REFLEXIONES LUCIS.

5. Videndum, quæ corpora lucem reflectunt; ut specula, aquæ, metalla polita, luna, gemmæ. Omnia liquida, et superficie valde æquata et lævi, splendent nonnihil. Splendor autem est gradus quidam pusillus luminis.

Videndum attente, utrum lux corporis lucidi ab alio corpore lucido reflecti possit: ut si sumatur ferrum ignitum, et opponatur radiis solis. Nam reflexiones lucis omnino super-reflectuntur (elanguentia tamen paulatim) de speculo in speculum. Alia.

MULTIPLICATIONES LUCIS.

6. Videndum de multiplicatione lucis, ut per specula perspectiva, et similia, quibus acui potest lux, et in longinquum projici; aut etiam reddi ad distinguendas res

visibiles subtilius et melius; ut videre est apud pictores, qui phialam aqua plenam ad candelam adhibent.

Videndum etiam, num omnia in majore quanto lucem non reflectant: lux enim (ut credi possit) aut pertransit, aut reflectitur. Qua de causa luna, etiamsi fuerit corpus opacum, tamen ob magnitudinem lucem reflectere possit.

Videndum etiam, utrum aggregatio corporum lucidorum, lucem multiplicet. Atque de æqualiter lucidis dubitandum non est. Utrum vero lux, quæ majore luce penitus obruitur, ut videri per se non possit, adjiciat tamen aliquid lucis, inquiratur. Etiam splendida quæque nonnihil lucis contribuunt. Magis enim lucidum erit cubiculum serico, quam lana, ornatum. Multiplicatur etiam lux per refractionem: nam gemmæ angulis intercisæ, et vitrum fractum, magis splendent, quam si plana fuerint. Alia.

MODI OBRUENDI LUCEM.

7. Videndum de modis obruendi lucem; veluti per exsuperantiam majoris lucis, mediorum crassitudines, aut opacitates. Radii solis certe, in flammam foci immissi, flammam veluti fumum quendam albiorem apparere faciunt. Alia.

OPERATIONES SIVE EFFECTUS LUCIS.

8. Videndum de operationibus, sive effectibus lucis, qui pauci sunt; et ad corpora, præsertim solida, alteranda parum possunt. Lux enim præ omnibus se generat, alias qualitates parce.

Lux certe aërem nonnihil attenuat; spiritibus animalium grata est, eosque exhilarat; colorum omnium et visibilium radios submortuos excitat. Omnis enim color lucis imago fracta est. Alia.

MORA LUCIS.

9. Videndum est de mora lucis; quæ, ut videtur, momentanea est. Neque enim lux, si per multas horas in cubiculo duraverit, magis illud illuminat, quam si per momentum aliquod: cum in calore, et aliis, contra fiat. Etenim, et prior calor manet, et novus superadditur. At tamen crepuscula nonnihil a reliquiis lucis provenire, ab aliquibus putantur.

VIÆ ET PROCESSUS LUCIS.

10. Videndum attente de viis et processibus lucis. Lux circumfunditur; utrum vero una ascendat paululum, an æqualiter deorsum, et sursum, circumfundatur, inquiratur. Lux ipsa lucem undique circa se parit; ut cum corpus lucis, umbraculo scilicet interposito non cernatur; lux ipsa tamen omnia circum illuminat, præter ea quæ sub umbram umbraculi cadunt: quæ tamen ipsa nonnihil lucis accipiunt a luce circumjecta; nam multo melius aliquid intra umbram situm cerni potest, quam si nulla omnino adesset lux. Itaque corpus visibile corporis alicujus lucidi, et ipsa lux, res discrepantes esse videntur. Lux corpora fibrosa, et inæqualis posituræ, non penetrat; sed tamen a soliditate duritiæ corporis non impeditur, ut fit in vitro, et similibus. Itaque recta linea, et pori non transversi, videntur lucem tantum perferre.

Delatio lucis fit optime per aërem; qui quo purior fuerit, eo melius lucem transmittit. Utrum lux per corpus aëris vehatur, inquiratur. Sonos certe videmus a ventis vehi; et longius secundo vento, quam adverso, audiri possint: utrum vero simile aliquid fiat in luce, inquiratur. Alia.

DIAPHANEITAS LUCIDORUM.

11. Videndum etiam est de diaphaneitate lucidorum. Filum candelæ intra flammam cernitur: at per majores flammæ objecta ad visum non perveniunt. At contra omnis diaphaneitas ex corpore aliquo ignito perit; ut in vitro videre est, quod ignitum non amplius manet diaphanum. Corpus aëris diaphanum est; item aquæ: at illa duo diaphana commista, in nive, aut spuma, non amplius diaphana sunt, sed acquirunt lucem quandam originalem.

COGNATIONES ET HOSTILITATES LUCIS.

12. Videndum de cognitionibus, atque etiam hostilitatibus lucis. Cognitionem maxime habet lux cum tribus rebus, quatenus ad generationem lucis; calore, tenuitate, et motu. Videndum igitur de conjugiiis et di-

vortiis eorum erga lucem ; atque eorundem conjugiorum et divortiorum gradibus. Flamma spiritus vini aut ignis fatui longe ferro ignito calore lenior est, verum lumine fortior. Cicindelæ, et rores aquæ salsæ, et multa ex illis, quæ enumeravimus, lucem jaciunt, calida ad tactum non sunt. Etiam metalla ignita tenuia non sunt, at calore tamen ardente prædita. At contra, aër est inter tenuissima corpora, sed luce vacat. Rursus, idem aër, atque etiam venti, motu rapidi sunt, lucem tamen non præbent. At contra, metalla ignita motum suum hebetem non exuunt, lucem nihilominus vibrant.

In cognitionibus autem lucis, quæ non ad generationem ejus, sed ad processum tantum spectant, nihil tam conjunctum est, quam sonus : itaque de eorum sympathiis et dissidiis accurate videndum. In his conveniunt. Lux et sonus in ambitum circumfunduntur. Lux et sonus per longissima spatia feruntur ; sed lux perniciosus, ut in tormentis videmus, ubi lux citius cernitur, quam auditur sonus, cum tamen flamma pone sequatur. Lux et sonus subtilissimas distinctiones patiuntur ; ut in verbis articulatis soni ; in omnibus visibilium imaginibus lux. Lux et sonus nihil fere producunt aut generant, præterquam in sensibus et spiritibus animalium. Lux et sonus facile generantur, et brevi evanescent : Nam non est quod quis putet sonum illum, qui ad tempus aliquod a campana aut chorda percussa durat, a prima percussione fieri : nam si campana vel chorda tangatur et sistatur, sonus statim perit ; unde manifestum est, per successionem creari. Lux a majore luce, sicut sonus a majore sono, obruitur ; et cætera.

Differunt autem, quod lux (ut diximus) sono velocior sit. Lux majora spatia vincit, quam sonus. Lux utrum in corpore aëris deferatur, quemadmodum sonus, incertum sit. Lux, in linea recta tantum, sonus in linea obliqua, et undiquaque feratur : etenim cum quid in umbra umbraculi cernitur, non est, quod quis putet, quod lux ipsa penetret umbraculum, sed aërem tantum circumfusum illuminat ; qui etiam aërem pone umbraculum vicinitate nonnihil illustrat : at sonus, ab uno latere parietis redditus, ex altera parte parietis auditur, non multum debilitatus. Etiam sonus intra septa corporum

solidorum audiatur, licet exilior factus; ut fit in sonis infra lapides hæmatites; aut in corporibus percussis infra aquam; at lux in corpore diaphano, undique obstructo, omnino non cernitur. Ultimo, quod omnis sonus generetur in motu, et elisione corporum manifesta; lux non item.

At hostilitates lucis, nisi quis privationes pro hostilitatibus habere velit, non occurrunt; verum, quod maxime credibile est, torpor corporum in partibus suis, maxime est luci inimicus. Nam fere nihil lucet, quod non, aut propria natura insigniter mobile est; aut excitatum, vel calore, vel motu, vel spiritu vitali. Alia.

Intelligo autem semper, quod non tantum aliæ instantiæ investigandæ sint (istas enim paucas exempli loco solummodo adduximus) sed etiam ut novi topici articuli, prout rerum natura fert, adjiciantur.

FRANCISCI
BARONIS DE VERULAMIO
SCRIPTA
IN NATURALI ET UNIVERSALI
PHILOSOPHIA.

TEMPORIS PARTUS MASCULUS,

SIVE

INSTAURATIO MAGNA IMPERII HUMANI IN UNIVERSUM.

Ad Deum Patrem, Deum Verbum, Deum Spiritum, preces fundimus humillimas et ardentissimas, ut humani generis ærurnarum memores, et peregrinationis istius vitæ nostræ, in qua dies paucos et malos terimus; nova adhuc refrigeria e fontibus bonitatis suæ ad miserias nostras leniendas aperiant; atque illud insuper, ne humana divinis officiant, neve ex reseratione viarum sensus, et accensione majore luminis naturalis, aliquid incredulitatis et noctis animis nostris erga divina mysteria oboriat: sed potius ut ab intellectu, a phantasiis et vanitate puro et repurgato, et divinis oraculis nihilominus subdito et prorsus deditio, fidei dentur quæ fidei sunt.

FRANCISCUS BACON LECTORI.

SI qui fuerint, qui in veterum placitis sibi acquiescendum non putarunt, quod aliquando ab animi constantia, sæpius ab ingenii levitate fieri vidimus; ii, qualescunque fuerint, hac fere defensione communi usi sunt; se, licet ab antiquitate desciverint, tamen ea afferre, quæ cum sensu optime conveniant; atque homines, si hoc sibi in animum inducere possint, ut auctoritate non perstringantur, sed sibi ipsi et sensibus credant, facile in eorum partes transituros. Nos vero sensum nec contradictione violavimus, nec abstractione destruimus, et materiam ei longe uberiores, quam alii, præbuimus, et multo ministerio errores ejus restituimus, potestates auximus, atque judicium ejus, damnatis phantasiis, atque in ordinem redacta ratione, munivimus et firmavimus; ut alii professione quadam, nos reipsa sensum tueri videamur; atque philosophia nostra una fere atque eadem res sit cum sensu restituto et liberato. Neque propterea tamen nobis de hominum fide et assensu large pollicemur, cum nostra ratio cum nulla priorum consentiat, sed plane in diversum trahat. Nam qui hucusque, pertæsi eorum, quæ veteres afferunt, ad experientiam et sensum tanquam de integro se contulerunt, in hunc modum fere se gesserunt; ut nonnulla primo secundum sensum acriter et strenue inquisiverint; ea potissimum sumentes, quæ illis maxime rationem totius habere visa sunt. Atque ex his confestim experientiæ manipulis, et tanquam factionibus placita confinxerint, anguste, et inæqualiter philosophati, et omnia paucis condonantes. Atque iste tamen modus philosophandi, ad fidem faciendam sæpenu-mero validus et felix est; ob angustias pectoris humani, quod illis, quæ una et subito mentem subire possunt, maxime movetur, et acquiescendi cupidum cætera vel negligit, vel modo quodam non perceptibili ita se habere putat, ut illa pauca quibus phantasia impleri aut inflari consuevit. At contra, nos non manipulares, sed justum

divinorum operum exercitum post nos trahentes, et ex æquo et secundum summas rerum pronunciantes, non habemus fere quo nos vertamus, aut ex qua parte aditum ad humanam fidem reperiamus; cum ea, quæ adducimus, altius quam notiones, latius quam hujusmodi experimenta, se extendant. Itaque necesse est, ut ex illis pleraque præproperis et propensis sensuum prehensionibus non satisfaciant, nonnulla autem dura, et instar religionis incredibilia ad sensus accedant. Sensus enim humani fallunt utique, sed tamen etiam se indicant; verum errores præsto, indicia accersita sunt. Itaque et novam prorsus tradendi viam ingressi sumus, rei ipsi convenientem: non disputando, aut exempla rara et sparsa adducendo; cum uterque fidei faciendæ modus fortasse adversus nobis futurus fuisset, quorum decreta nec in cura notionum, nec in angustiis experientiæ abscissæ, et truncatæ; fundata sint: sed experientiam coacervatam et continuam adhibuimus, atque homines ad fontes rerum adduximus, ac universum intellectus processum et derivationes sub oculos posuimus. Quare quicumque eo animo sunt, ut aut argumentis nitantur, aut paucis exemplis cedant, aut auctoritatibus impediuntur, aut opus hoc nostrum evolvere et introspicere propter aut animi aut temporis angustias non possint; cum illis nos profecto de hac re nec serio colloqui possumus. Satis fuerit, si illud Philocratis de Demosthene dictum huc transferamus. “Atque nolite mirari, Athenienses, si mihi cum Demosthene non conveniat. Ille enim aquam, ego vinum bibo.” Illi enim certe liquorem bibunt crudum, ex intellectu vel sponte manantem, vel industria quadam haustum: nos autem liquorem paramus et propinamus ex infinitis uvis confectum, iisque maturis et tempestivis, et per racemos decerptis et collectis, et subinde torculari pressis, et rursus in vase se separantibus, et clarificatis. Ne enim hoc Deus siverit, ut phantasie nostræ somnium pro exemplare mundi edamus; sed potius benigne faveat, ut apocalypsin et visionem vestigiorum et viarum Creatoris in natura et creaturis conscribamus.

FILUM LABYRINTHI,

SIVE

INQUISITIO LEGITIMA DE MOTU.

· MACHINA intellectus inferior : seu sequela chartarum ad apparentiam primam.

Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum primum: de formis et differentiis motus.

Motus applicationis exterioris, sive motus adhærentiæ.

Motus applicationis interioris, sive motus mixturæ.

· Motus applicationis ad fibras, sive motus identitatis.

Motus assimilationis, seu motus generationis Jovis.

Motus signaturæ, sive motus generationis Saturni.

Motus excitationis, sive motus generationis fictæ.

· Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum secundum.

De subjectis sive continentibus motum.

Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum tertium.

De vehiculis sive deferentibus motum.

· Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum quartum.

· De operationibus et consequentiis motus.

Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum quintum.

De curriculis sive clepsydris motus.

Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum sextum.

· De orbe virtutis motus.

· Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum septimum.

De hierarchia motus.

Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum octavum.

De societatibus motus.

Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum nonum.

De affinitatibus motus.

Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum decimum.

De viribus unionis in motu.

Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum undecimum.

De viribus consuetudinis et novitatis in motu.

Racemi, sive charta historiæ ordinatæ ad articulum duodecimum.

De aliis omnibus motus.

Syllabæ sive charta anatomix.

Vena relictæ, seu charta divisionis secundæ.

Axioma exterius, sive charta observationis.

Columnæ, sive charta impossibilis apparentis, sive humana optativa.

Fœnus, sive charta usus intervenientis, sive humana activa.

Anticipatio, sive charta interpretationis sylvestris.

Pons, sive charta ad chartas novellas.

Machina intellectus superior ; sive sequela chartarum ad apparentiam secundam.

Chartæ novellæ.

Atque exemplum inquisitionis de natura (ut videre est) absolvimus, idque in subjecto omnium maxime capaci et diffuso ; eaque forma, quam judicamus cum veritate et intellectu summum consensum habere. Neque tamen, more apud homines recepto, formulæ alicui necessitatem imponimus : tanquam unica esset, et instar artis ipsius : sed certe omnibus pertentatis, ex longo usu, et nonnullo, ut putamus, iudicio, hanc ipsam formam sive rationem disponendi materiam rerum, ad opus intellectus, ut probatam et electam exhibemus. Nihil autem officit, quo minus ii, qui otio magis abundant, aut a difficultatibus, quas primo experientem sequi necesse est, liberi jam erunt, aut majoris etiam et altioris sunt ingenii, rem in potius perducant. Nam et ipsi statuimus, artem inveniendi adolescere cum inventis : neque ad aliquid immo-

tum et inviolabile inveniendi artificium, hominum industriam et felicitatem astringendam : artis enim perfectionem artis usum remorari, nihil est necesse. Quod autem viam novam scientiam docendi et tradendi ingressi sumus, quod doctrinam et præcepta quasi prætereuntes, et aliud agentes distulimus; atque in exemplo præcipue elaboravimus : hoc summa ratione nos fecisse arbitramur. Neque sane homines latere volumus, quid in hac re secuti sumus : nam obtinere in hominum æquitate positum est, vel potius in fortuna communi. Res enim humani generis agitur, non nostra. Primum hoc videmur adepti, quod maximum est, ut plane intelligamur. Longe enim aliud est singulis præceptis exempla subnectere : aliud, universi operis figuram perfectam et quasi solidam construere et repræsentare. Etenim in mathematicis, adstante machina aut fabrica, sequitur demonstratio facilis et perspicua : sed absque hac commoditate, omnia videntur involuta, et, quam revera sunt, subtiliora. Atque etiam illud usu venit, ut quo grandius instrumentum demonstrationis fiat, eo sit et fidelius et illustrius. Etiam putamus nos aliquem modestiæ et simplicitatis fructum percipere posse, quod nec vim nec insidias hominum judiciis fecimus aut paravimus : sed rem nudam et apertam exhibuimus. Nemo enim ante nos, homines ad fontes naturæ et res ipsas adduxerunt, ut in medium consulerent : sed exempla et experientiam ad dictorum suorum fidem, non ad alieni iudicii libertatem, adhibuerunt : ut dupliciter nos de humano genere meritos existimemus, duas res, maxime mortalibus charas et gratas, potestatem et libertatem, simul deferentes : potestatem operum, libertatem iudicii. Ac veluti in judiciis civilibus ea maxime incorrupta et recta sunt, ubi minimum oratorum licentiæ et turbis, aut etiam eloquentiæ conceditur; sed omnis fere opera et tempus testibus consumitur : eodem modo et de natura judicia exercentur optima, cum nec pugnaci nec probabili orationi aut disputationi maximæ partes tribuuntur, sed experientiæ testimoniis evidentibus et coacervatis res conficitur. Nam certe in auctorum testimoniis libido et stimulus versatur : rerum autem testimonia et responsa, interdum obscura et perplexa, sed semper sincera et incorrupta sunt. Liberati etiam videmur magno malo, ex hominum fastidio et præ-

judicio. Solent enim viri prudentes, et graves, et cunctatores, novitatem omnem levitatis et vanitatis nomine suspectam habere; novas autem sectas et nova placita ut larvas et umbras aspernari: neque enim multum interesse putant, utrum homines in theoriis consentiant aut dissentiant; nisi quod vetera et recepta magis sint, ob consensum et mores, rebus gerendis accommodata. Huic malo non aliud remedium reperiebatur, nisi ut amplitudine exempli, in ipsos hominum sensus ita incurramus, ut, primo aspectu, quivis mediocris judicii rem solidam et sobriam esse, atque opera et utilitatem spirantem; et a novæ scholæ aut novæ sectæ ratione et consuetudine prorsus alienam, statim perspiciat et agnoscat. Speramus etiam hoc potissimum modo, antiquis et aliis, qui in philosophia aliquid opinati sunt, auctoritatem et fidem abrogari: honorem et reverentiam conservari posse, idque non artificio quodam, sed ex vi ipsa rei. Existimamus enim subituram animos hominum cogitationem, num et illi hujusmodi diligentiam adhibuerint, aut placita et opiniones suas a tali fundamento excitaverint. Atque sanè hoc dubium alicui videri potuisset, si opiniones eorum tantum ad nos pervenissent, modus autem inquisitionis et demonstrationis non apparuisset. Tum enim tale quippiam in mentem nobis venisset cogitare, illos proculdubio a meditationum suarum principio magnam vim et copiam exemplorum paravisse, eamque simili quo nos ordine, vel fortasse meliore disposuisse. Sed postquam re comperta, illis pronuntiare visum esset; tum demum pronuntiata et eorum explicationes et connexiones in scripta redegissemus; addito sparsim uno aut altero exemplo ad docendi lumen: sed primordia illa et notas, ac veluti codicillos et commentarios suos in lucem edere, et supervacuum et molestum putasse: Itaque fecisse ut in ædificando facere decet: nam post operis ipsius structuram, machinas et scalas, et hujusmodi instrumenta a conspectu amovenda esse. Verum hæc de ipsis cogitare, nobis per ipsos integrum non est: formam enim et rationem suam inquirendi, et ipsi profitentur, et scripta eorum ejusdem expressam imaginem præ se ferunt. Ea non alia fuit, quam ut ab exemplis quibusdam, quibus sensus plurimum assueverat, ad conclusiones maxime generales, sive principia scientiarum,

advolarent : ad quorum immotam veritatem conclusiones inferiores per media derivarent. Ex quibus arte constituta, tum demum, si qua controversia de aliquo exemplo mota esset, quod placitis suis refragari videretur, illud per distinctiones aut regularum suarum explanationes in ordinem redigerent : aut si de rerum particularium causis mentio injiceretur, eas ad speculationes suas ingeniose accommodarent. Itaque res et totius erroris processus prorsus patet : nam et missio experientiæ præproperea fuit : et conclusiones mediæ (quæ operum vitæ sunt) aut neglectæ, aut infirmo fundamento impositæ sunt ; et sensui ipsi (qui non repræsentatur) ingenii quædam facta est substitutio illegitima et infelix, et si qua frequens alicubi inter eorum scripta inveniatur exemplorum et particularium mentio, id sero, et postquam jam decretum esset de placitis suis, factum esse constat. Nostra autem ratio huic maxime contraria est : quod tabulæ affatim extra controversiam ponunt. Quibus positis et illud sequitur, admirationem, quæ quibusdam ex antiquis aut alii cuiquam tribuitur, intactam et imminutam manere. Nam in iis, quæ in ingenio et meditatione posita sunt, illi mirabiles homines se præstiterunt. Nostra autem talia sunt, quæ hominum ingenia et facultates fere æquant. Nam quemadmodum ad hoc, ut linea recte describatur, plurimum est in manus et visus facultate, si per constantiam manus et oculorum iudicium tantum res tentatur ; sin per regulam admotam, non multum : aut, ut etiam simplicius verba faciamus, quemadmodum ad hoc, ut longa oratio recitetur memoriter, homo memoria pollens ab homine oblivioso mirum in modum differt ; sin de scripto, non item : eadem ratione, et in contemplatione rerum, quæ mentis viribus solum incumbit, homo homini præstat vel maxime : in ea autem, quæ per tabulas fit, et earum usum rite adhibitum, non multo major in hominum intellectu eminet inæqualitas, quam in sensu inesse solet. Quin et ab ingeniorum acumine et agilitate, dum suo motu feruntur, periculum metuimus. Itaque hominum ingeniis non plumas aut alas, sed plumbum et pondera addimus. Accedit et illud, quod rem omnium difficillimam (si vis et contentio adhibeatur) per tabulas nostras sponte secuturam non diffidimus ; hanc ipsam, ut post-

quam homines primo aditu fortasse difficiles et alieni, paulo post nativæ rerum subtilitati, quæ oculis suis subjicitur, et differentiis in experientia plane signatis et expressis, assueverint; continuo fere subtilitatem verborum et disputationum, quæ huc usque hominum cogitationes occupavit et tenuit, quasi pro re ludicra et quadam incantatione et spectro habituri sint; atque de natura decreturi, quod de fortuna dici solet, eam a fonte capillatam, ob occipitio calvam esse: omnem enim istam seram et præposteram subtilitatem, postquam tempus rerum præterierit, naturam prensare et captare, sed nunquam apprehendere et capere posse. Etiam vivum nos et plane animatum docendi genus adhibuisse arbitramur: non enim scientiam a stirpibus avulsam, sed cum radicibus integris, tradimus, ut in ingeniis melioribus, velut in gleba ferociore, transplantata, magnum et felix incrementum recipere possit. Nos autem si qua in re vel male credidimus, vel obdormivimus et minus attendimus, vel defecimus, et inquisitionem abruptimus; nihilominus rem ita proposuimus, ut et errores nostri, antequam massam scientiæ altius inficiant, notari et separari possint; atque etiam ut facilis et expedita sit laborum nostrorum successio et continuatio: tum autem homines vires suas noscent, cum non eadem infiniti, sed omnia alii præstabunt. Etiam illud ludibrium avertisse videmur, cui frequens nostra operum mentio et inculcatio exponi posset, nisi homines inter res ipsas versari coëgissemus, hoc est, ut homines opera, quæ ab aliis exigimus, et a nobis poscerent: facile enim quivis jam perspiciet, non frustra nos de operibus sermonem intulisse, cum in tabulis ipsis paucas nec novorum operum designationes et fœnora reperiet, atque simul rationem nostram plane perspiciet: non opera ex operibus (scilicet ut empirici solent) sed ex operibus causas, ex causis rursus opera nota, ut legitimi naturæ interpretes, educendi: atque propterea evitandi præmaturationem et effusam a principio ad opera deflexionem, atque hujus rei legitimum et præstitutum tempus observandi et expectandi. Postremo et illud videmur effecisse, ut homines non solum de vi et instituto hujus instaurationis nostræ, sed etiam de mole et quantitate ejus, veras opiniones habeant, ne forte alicui in mentem venire possit, hoc, quod

molimur, vastum quiddam esse, et supra humanas vires ; cum contra plerumque fiat, ut quod magis utile magis finitum sit : hæc vero de natura inquisitio, vel singulis non sit pervia, conjunctis vero operis etiam expedita. Quod ut pateat magis, digestum tabularum addere visum est. Primæ tabulæ sunt de motu ; secundæ, de calore et frigore ; tertiæ, de radiis rerum et impressionibus ad distans ; quartæ, de vegetatione et vitis ; quintæ, de passionibus corporis animalis ; sextæ, de sensu et objectis ; septimæ, de affectibus animi ; octavæ, de mente et ejus facultatibus. Atque hæc tabulæ ad naturæ separationem pertinent, et sunt ex parte formæ. Ad constructionem autem naturæ pertinent, et ex parte materiæ sunt tabulæ, quæ sequuntur ; nonæ, de architectura mundi ; decimæ, de relativis magnis, sive accidentibus essentiæ ; undecimæ, de corporum consistentiis, sive inæqualitate partium ; duodecimæ, de speciebus sive rerum fabricis et societatibus ordinariis ; decimæ tertiæ, de relativis parvis, sive proprietatibus ; ut universa inquisitio per tredecim tabulas absolvatur. Minores autem tabulas (quas specilla appellamus) ex occasione et usu præsentis conficimus. Neque enim in illis ipsis ullam, nisi per tabulas, et de scripto, inquisitionem recipimus. Restat pars altera mole minor, vi potior ; ut postquam constructionem machinæ docuimus, etiam de usu machinæ lucem et consilia præbeamus.

COGITATIONES

DE

NATURA RERUM.

COGITATIO I. DE SECTIONE CORPORUM, CONTINUO, ET VACUO.

DOCTRINA Democriti de atomis aut vera est, aut ad demonstrationem utiliter adhibetur. Non facile enim est naturæ subtilitatem genuinam, et qualis in rebus ipsis invenitur, aut cogitatione complecti, aut verbis exprimere, nisi supponatur atomus. Accipitur autem duobus sensibus atomus, non multum inter se diversis. Aut enim accipitur pro corporum sectionis sive fractionis termino ultimo, sive portione minima; aut pro corpore quod vacuo caret. Quod ad primam attinet, hæc duo posita tuto et certo statui possunt: alterum, inveniri in rebus dispersionem et comminutionem, longe ea, quæ sub aspectum cadit, subtiliorem: alterum, eam tamen infinitam non esse, nec perpetuo divisibilem. Si quis enim diligenter attendat, reperiet rerum minutias in corporibus continuatis eas, quæ in corporibus fractis et discontinuatis inveniuntur, subtilitate longe vincere. Videmus enim parum croci in aqua infusum et agitaturn, puta dolium aquæ, ita inficere, ut ab alia aqua pura etiam visu distingui possit. Quæ certe dispartitio croci per aquam subtilitatem exquisitissimi pulveris superat. Quod manifestum fiet, si tantundem pulveris ligni Brasiliæ, vel balaustiorum, vel alicujus rei optime coloratæ (quæ tamen croci lentorem, ad se in liquoribus aperiendum et incorporandum, non habeat) immisceas. Itaque ridiculum erat, atomos pro parvis illis corpusculis, quæ sub radiis solis conspiciuntur, accipere. Ea enim pulveris instar sunt, atomum autem, ut ipse Democritus aiebat, nemo unquam vidit, aut videre possit. Sed ista rerum dispartitio in odoribus multo magis mirabilem se ostendit. Etenim si parum croci dolium aquæ, colore; at parum zibethi cœnaculum amplum, odore imbuere, et inficere potest, et

subinde aliud, et rursus aliud. Neque quisquam sibi fingat, odores, luminis more, aut etiam caloris et frigoris, absque communicatione substantiæ diffundi; cum notare possit, odores etiam rebus solidis, lignis, metallis, adhærescere, idque ad tempus non exiguum; posse etiam frictione, lavatione ab iisdem discuti et purgari. Verum in hisce et similibus, quod processus infinitus non sit, nemo sanus contradixerit, cum intra spatia et limites, et corporum quantitates, hujusmodi dispartitio sive diffusio cohibeatur; ut in exemplis antedictis evidentissimum est. Quod ad secundum sensum atomi attinet, quod vacuum præsupponit, atomumque ex privatione vacui definit; bona et seria diligentia Heronis fuit, quæ vacuum coacervatum negavit, vacuum commistum asseruit. Cum enim perpetuum corporum nexum cerneret, neque inveniri prorsus aut assignari spatium aliquod, quod corpore vacet; et multo magis, cum corpora gravia et ponderosa sursum ferri, et naturas suas quoquo modo deponere et violare potius, quam divulsionem absolutam a corpore contiguo patiantur, videret; naturam a vacuo majoris notæ sive coacervato abhorrere prorsus statuit. Contra, cum eandem corporis materiam contrahi, et coarctari, et rursus aperiri et dilatari perspiceret, et spatia inæqualia interdum majora, interdum minora occupare et complere; non vidit quomodo hujusmodi ingressus et egressus corporum in locis suis fieri possit, nisi propter vacuum admistum, minus videlicet, corpore compresso, plus relaxato: necesse enim esse, contractionem istam per unum ex his tribus modis fieri; aut eo, quem diximus, nempe quod vacuum pro ratione contractionis excludatur; aut quod aliud aliquod corpus prius intermixtum exprimatur; aut quod sit quædam naturalis (qualis qualis ea sit) corporum condensatio et rarefactio. Atque quod ad corporis tenuioris expressionem attinet, ista ratio nullum exitum habere videtur. Nam verum est, spongiar, et hujusmodi porosa, expresso aëre, contrahi. De aëre ipso autem manifestum est per plurima experimenta, cum spatio notabili contrahi posse. Num ergo et ipsius aëris subtiliorem partem exprimi putandum est? et deinceps hujusmodi partis aliam, et sic in infinitum? Nam adversissimum tali opinioni est, quod quo tenuiora corpora sint, eo majorem

contractionem sustineant, cum contra fieri oporteret, si contractio per expressionem partis tenuioris fieret. Atque de illo altero modo, corpora scilicet eadem, nec alias mutata, tamen magis et minus in raritate aut densitate recipere, non multum laborandum est. Positivum enim quiddam videtur esse, et ratione surda, et inexplicata niti, qualia sunt fere Aristotelis pronuntiata. Restat itaque tertius ille modus, qui vacuum supponit. Quod si illud quis objiciat, durum videri et fere incredibile, ut vacuum admistum sit, cum corpus ubique reperiatur; is si exempla, quæ modo adduximus, aquæ croco, vel aëris odoribus infecti, animo sedatiore consideret, facile perspiciet, nullam partem posse assignari aquæ, ubi crocus non sit, et tamen manifestum esse ex comparatione croci et aquæ antequam miscerentur, corpus aquæ corpus croci multis numeris excedere. Quod si id in diversis corporibus invenitur, multo magis in corpore et vacuo hoc fieri putandum est. Verum in ea parte Heronis, utpote hominis mechanici, contemplatio illa Democriti philosophi clarissimi inferior fuit: quod Hero, quia hic apud nos in nostro isto orbe vacuum coacervatum non reperit, ideo illud simpliciter negavit. Nil enim impedit, quominus in regionibus ætheris, ubi proculdubio majores sunt corporum expansiones, etiam vacuum coacervatum sit. In iis autem inquisitionibus et similibus semel monitum sit, ne quis propter tantam naturæ subtilitatem confundatur et diffidat. Cogitet enim et unitates et summas rerum ex æquo supputationi submitti. Tam facile enim quis mille annos dixerit, aut cogitaret, quam mille momenta; cum tamen anni a multis momentis constituentur. Neque rursus existimet aliquis, hæc potius speculationis curiosæ esse, quam ad opera et usum referri: videre enim est omnes fere philosophos et alios, qui in experientia et rebus particularibus sedulo versati sunt, et naturam ad vivum dissecuerunt, in hujusmodi inquisitiones incidere, licet eas feliciter non peragant. Neque alia subest causa potentior et verior, ob quam philosophia, quam habemus, effectuum sit sterilis, nisi quod verborum et notionum vulgarium subtilitates captavit; naturæ subtilitatem non persecuta est, nec inquirere constituit.

II. DE ÆQUALITATE AC INÆQUALITATE ATOMORUM SIVE SEMINUM.

PYTHAGORÆ inventa et placita talia ex majore parte fuere, quæ ad ordinem potius quendam religiosorum fundandum, quam ad scholam in philosophia aperiendam, accommodata essent; quod et eventus comprobavit. Ea enim disciplina plus in hæresi Manichæorum, et superstitione Mahumeti, quam apud philosophos, valuit et floruit. Opinio tamen ejus, mundum ex numeris constare, eo sensu accipi potest, ut ad naturæ principia penetret. Duplex enim est, atque adeo esse potest, opinio de atomis sive rerum seminibus; una Democriti, quæ atomis inæqualitatem et figuram, et per figuram situm attribuit; altera fortasse Pythagoræ, quæ eas omnino pares et similes esse asseruit. Qui enim æqualitatem atomis assignat, is omnia in numeris necessario ponit; qui autem reliqua attributa admittit, is naturas primitivas atomorum singularium præter numeros sive rationes coitionum adhibet. Activa autem quæstio, quæ huic speculativæ respondet, eamque determinare potest, ea est, quam etiam Democritus adducit; utrum omnia ex omnibus fieri possint. Quod cum illa a ratione alienum putasset, atomorum diversitatem tenuit. Nobis vero ea quæstio non bene instituta, nec quæstionem priorem premere videtur, si de transmutatione immediata corporum intelligatur. Verum utrum etiam per debitos circuitus et mutationes medias universa non transeant, ea demum quæstio legitima est. Dubium enim non est, semina rerum, licet sint paria, postquam se in certas turmas et nodos conjecerint, corporum dissimilium naturam omnino induere, donec eadem turmæ aut nodi dissolvantur; adeo ut compositorum natura et affectus transmutationi immediatæ non minori impedimento ac obici, quam simplicium, esse possit. Verum Democritus in corporum principiis investigandis acutus; in motuum autem principiis examinandis sibi impar et imperitus deprehenditur; quod etiam commune vitium omnium philosophorum fuit. Atque hujus, de qua loquimur, inquisitionis de prima conditione seminum sive atomorum, utilitas, nescimus, an

non sit omnino maxima; ut quæ sit actus et potentiae suprema regula, et spei et operum vera moderatrix. Etiam alia inquisitio inde fluit, cujus utilitas complexu minor, sed rebus et operibus propior est. Ea est de separatione et alteratione, hoc est, quid per separationem fiat, et quid alia ratione. Familiaris enim est animo humano error, qui etiam a chemistarum philosophia magnum robur et incrementum accepit; ut ea separationi deputentur, quæ alio spectent. Exempli gratia; cum aqua in vaporem transit, facile quis opinetur partem aquæ subtiliorem emitti, crassiorem subsistere; ut in ligno videre est, ubi pars in flamma et fumo evolat, pars in cinere manet. Simile quiddam et in aqua fieri quis putet, licet non tam manifesto. Quamvis enim tota aqua quandoque ebullire et consumi videatur, tamen faeces quasdam ejus, tanquam cinerem, vasi adhærescere posse. Verum et ista ratio cogitationem fallit. Certissimum enim est, totum corpus aquæ in aërem posse mutari, et si quid vasi adhærescat, id non ex delectu et separatione partis crassioris, sed forte ut aliqua pars (licet pari omnino cum ea, quæ evolat, substantia) situ vas tetigerit, evenire; idque exemplo argenti vivi elucescit, quod totum fit volatile, et rursus totum absque diminutione vel tantilla consistit. Etiam in oleo lampadum, et sevo candelarum, totum a pingui fit volatile, nec aliqua fit incineratio; nam fuligo post flammam non ante flammam gignitur; et flammæ cadaver, non olei aut sevi sedimentum est. Atque hoc aditum quendam ad Democriti opinionem de diversitate seminum sive atomorum labefactandam præbet. Aditum, inquam, in natura; nam in opinione aditus ille est multo mollior et blandior, quod philosophia vulgaris materiam suam commentitiam ad omnes formas æquam et communem fingit.

III. DE NEGLIGENTIA VETERUM IN INQUISITIONE DE MOTU, ET MOVENTIBUS RERUM PRINCIPIIS.

INQUISITIONEM de natura in motu contemplando et examinando maxime collocare, ejus est, qui opera spectet. Quieta autem rerum principia contemplari aut comminisci, eorum est, qui sermones serere, et disputationes alere velint. Quieta autem voco principia, quæ docent

ex quibus res conflentur et consistent, non autem qua vi et via coalescant. Neque enim ad agendum, et potestatem sive operationem humanam amplificandam sufficit, aut magnopere attinet, nosse ex quibus res constant, si modos et vias mutationum et transformationum ignores. Nam sumpto exemplo a mechanicis (a quarum phantasia celebres illæ de principiis rerum inquisitiones fluxisse videntur) an forte qui simplicia theriacam ingredientia novit, is pro certo theriacam componere potest? Aut qui sacchari, vitri, panni, materialia recte descripta apud se habet, num propterea artem, quæ ad eorum præparationem et effectiorem pertinet, tenere videtur? Atque in hujusmodi tamen principiis mortuis investigandis et examinandis hominum speculationes præcipue occupatæ sunt; ac si quis cadaveris naturæ anatomiam inspicere, non naturæ vivæ facultates et virtutes inquirere, sibi proponat et destinet. De moventibus autem rerum principiis sermo fere in transitu habetur: ut omnem admirationem superet, si intueamur quam negligenter et dissolute res omnium maxima et utilissima inquiretur et tractetur. Etenim si cogitationem de iis, quæ dicuntur, paulisper suscipiamus; num stimulus materiæ per privationem? num efformatio materiæ ad ideam? num aggregatio particularum similium? num agitatio fortuita atomorum in vacuo? num lis et amicitia? num cœli et terræ impressiones reciprocae? num elementorum commercium per qualitates symbolizantes? num influxus cœlestium? num sympathiæ et antipathiæ rerum? num occultæ et specificæ virtutes et proprietates? num fatum, fortuna, necessitas? num, inquam, hujusmodi generalia, quæ nil aliud sunt quam spectra, et simulacra in superficie rerum, veluti in aquis, natantia et ludentia, humanum genus bebunt? aut opes humanas efficient auctiores? Ista enim phantasiam implent, vel inflant potius, sed nil prorsus ad operum effectiorem, corporum mutationem, aut motuum regimen faciunt. Atque rursus, de motu naturali et violento, de motu ex seipso et aliunde, de terminis motuum arguari et subtilitates captare; et hæc quoque nil admodum de corpore naturæ stringunt; sed potius in cortice describuntur. Itaque his missis, vel ad populares sermones damnatis et relegatis, illi demum rerum appe-

titus et inclinationes investigandæ sunt, a quibus ista, quam videmus, tanta effectuum et mutationum varietas, in operibus et naturæ et artis conflatur, et emergit. Atque tentandum, ut naturæ, veluti Proteo, vincula injiciamus. Sunt enim genera motuum recte inventa et discreta, vera Protei vincula. Nam prout motuum, id est, incitationum et cohibitionum stimuli et nodi adhibentur, ad illud sequitur materiæ ipsius conversio et transformatio.

IV. DE DIVISIONE VULGARI MOTUS, QUOD SIT INUTILIS, ET MINUS ACUTA.

DIVISIO motus recepta in philosophia popularis videtur et absque fundamento, ut quæ rem per effectus tantum dividit; atque ad hoc, ut per causas sciamus, nihil conducit. Nam generatio, corruptio, augmentatio, diminutio, alteratio, latio ad locum, nil aliud quam opera et effectus motuum sunt; qui cum ad manifestam rerum mutationem pervenerunt, quæ populari notæ subjacet, tum demum hisce nominibus (pingui satis contemplatione) insigniuntur. Neque enim dubitamus, quin hoc sibi velint, cum corpora per motum (cujuscunque sit generis) eo usque processerint, ut formam novam teneant, vel veterem ponant (quod veluti periodus quædam est, et justî spatii confectio) id motum generationis et corruptionis nominari; sin autem, manente forma, quantitatem tantummodo et dimensionem novam adipiscantur, id motum augmentationis et diminutionis dici; sic, manente etiam mole et claustris, sive circumscriptione, tamen qualitate, actionibus et passionibus mutantur, id motum alterationis appellari; sin, manente utique et forma, et mole, et quantitate, locum et nil aliud mutant, id per motum lationis significari. Verum hæc omnia acutius et diligentius inspicienti, mensura motus sunt, et periodi, sive curricula quædam motuum et veluti pensa, non veræ differentiæ, cum quid factum sit designent; at rationem facti vix innuant. Itaque hujusmodi vocabula docendi gratia sunt necessaria, et dialecticis rationibus accommodata, naturalis autem scientiæ egentissima. Omnes enim isti motus compositi sunt, et decompositi, et multipliciter compositi; cum perite contemplantibus ad simpli-

ciora penetrandum sit. Nam principia, fontes, causæ, et formæ motuum, id est omnigenæ materiæ appetitus et passionēs, philosophiæ debentur: ac deinceps motuum impressiones sive impulsiones; fræna et reluctationes; viæ et obstructions; alternationes et mixturæ; circuitus et catenæ; denique universus motuum processus. Neque enim disputationes animosæ, aut sermones probabiles, aut contemplationes vagæ, aut denique placita speciosa, multum juvant. Sed id agendum ut, modis debitis, et ministerio naturæ convenienti, motum quemcumque in materia susceptibili excitare, cohibere, intendere, remittere, multiplicare, ac sopire et sistere possimus; atque inde corporum conservationes, mutationes, et transformationes præstare. Maxime autem ii motus sunt inquirendi, qui simplices, primitivi, et fundamentales sunt, ex quibus reliqui conflantur. Certissimum enim est, quanto simpliciores motus invenientur, tanto magis humanam potestatem amplificari, et a specialibus et præparatis materiis liberari, et in nova opera invalescere. Et certe quemadmodum verba sive vocabula omnium linguarum, immensa varietate, e paucis literis simplicibus componuntur; pari ratione universæ rerum actiones et virtutes a paucis motuum simplicium naturis et originibus constituuntur. Turpe autem fuerit hominibus, propriæ vocis tintinnabula tam accurate explorasse, ad naturæ autem vocem tam illiteratos esse, et more prisce seculi (antequam literæ inventæ essent) sonos tantum compositos, et voces dignoscere; elementa et literas non distinguere.

V. DE QUANTO MATERIÆ CERTO, ET QUOD MUTATIO FIAT ABSQUE INTERITU.

OMNIA mutari, et nil vere interire, ac summam materiæ prorsus eandem manere satis constat. Atque ut omnipotentia Dei opus erat, ut aliquid crearetur e nihilo, ita et similis omnipotentia requiritur, ut aliquid redigatur in nihilum. Id sive per destitutionem virtutis conservatricis, sive per actum dissolutionis fiat, nihil ad rem: tantum necesse est, ut decretum intercedat Creatoris. Hoc posito ne cogitatio abstrahatur, aut materia aliqua fictitia intelligatur, etiam illud significamus; eam a nobis introduci materiam, atque ea natura investitam, ut vere

dici possit huic corpori. plus materiæ adesse, illi autem (licet eandem mensuram expleant) minus. Exempli gratia, plumbo plus, aquæ minus, aëri multo minus; neque hoc solum indefinite et ratione incerta et surda, sed præcise; adeo ut calculos hæc res pati possit, veluti plus duplo, triplo, et similiter. Itaque si quis dicat, aërem ex aqua fieri posse, aut rursus aquam ex aëre, audiam; si vero dicat similem mensuram aquæ in similem mensuram aëris verti posse, non audiam; idem enim est, ac si dixisset, aliquod posse redigi in nihilum. Similiter e converso, si dicat datam mensuram aëris (exempli gratia vesicam contenti certi aëris plenam) in similem mensuram aquæ verti posse, idem est ac si dicat, aliquid fieri posse ex nihilo. Ex his itaque positis, tria præcepta sive consilia ad usum derivare jam visum est, ut homines peritius, et propter peritiam felicius, cum natura negotientur. Primum hujusmodi est, ut homines frequenter naturam de rationibus suis reddendis interpellent; hoc est, cum corpus aliquod, quod prius sensui manifestum erat, aufugisse et disparuisse videant, ut non prius rationes admittant, aut liquident, quam demonstratum eis fuerit, quo tandem corpus illud migraverit, et ad quæ receptum sit. Hoc, ut nunc sunt res, negligentissime fit, et contemplatio plerumque cum aspectu desinit; adeo ut flammæ, rei vulgatissimæ, receptum homines non norint, quandoquidem eam in corpus aëris mutari falsissimum sit. Secundum hujusmodi, ut cum homines considerent necessitatem naturæ prorsus adamantinam, quæ materiæ inest, ut se sustentet, nec in nihilum cedat, aut solvatur; illi rursus nullum genus vexationis et agitationis materiæ prætermittant, si ultimas ejus operationes et obstinationes detegere atque educere velint. Atque hoc consilium non admodum artificiosum certe videri possit; quis negat? Sed utile tamen quiddam videtur, neque nihil in eo est. Veruntamen, si placet, etiam nunc parum observationis huic rei adspargamus. Itaque sic habeto. Maximum certe homini, sive operanti, sive experienti, impedimentum occurrit, quod materiæ massam certam, absque diminutione aut accessione, servare, et premere, et subigere vix licet; sed, separatione facta, ultima vis eluditur. Separatio autem duplex intervenit: aut quod pars materiæ

evolet, ut in decoctione ; aut saltem quod secessio fit, ut in flore lactis. Intentio itaque mutationis corporum profundæ et intimæ non alia est, quam si materia omnino debitis modis vexetur ; sed tamen istæ duæ separationes nihilominus interim prohibeantur. Tum enim materia vere constringitur, ubi fugæ omnis via intercipitur. Tertium denique hujusmodi, ut homines, cum corporum alterationes in eadem materiæ massa, neque aucta, neque diminuta, fieri videant, primum eo errore phantasiam liberent, qui alte hæret ; alterationem nempe tantummodo per separationem fieri ; deinde ut sedulo et perite distinguere incipiant de alterationibus, quando ad separationem referri debeant ; quando ad disordinationem tantum, et variam positionem partium absque alia separationem ; quando ad utramque. Neque enim credo, cum pyrum immaturum et acerbum manibus fortius attrectamus, contundimus, et subigimus, unde illud dulcedinem acquirit ; aut cum succinum vel gemma, in pulverem subtilissimum redacta, colorem deponunt, materiæ pars notabilis deperditur, sed tantum partes corporis in nova positione constituuntur. Restat ut errorem quendam ex opinionibus hominum evellamus, cujus ea vis est, ut, si fides ei adhibeatur, aliqua ex his, quæ diximus, pro desperatis haberi possint. Vulgaris enim opinio est, rerum spiritus, cum ad intensiorem quendam gradum tenuitatis per calorem evecti sunt, etiam in vasis solidissimis (puta argenti, vitri) per occultos eorundem poros et meatus evolari ; quod minus verum est. Neque enim aër aut spiritus, licet accedente calore, rarefactus, non flamma ipsa, tam libenter se comminuit, ut per hujusmodi poros exitum sibi quærere aut facere sustineat. Verum ut nec aqua per rimam valde parvam, ita nec aër per hujusmodi poros effluit. Nam ut aër aqua longe tenuior, ita et tales pori rimis conspicuis longe subtiliores sunt : neque opus haberet sub vase operto suffocari, si hujusmodi perspirationes illi ullo modo præsto essent aut competere. Exemplum autem, quod adducunt, miserum est, vel potius miserandum, ut sunt pleræque contemplationes vulgaris philosophiæ, cum ad particularia ventum est. Aiunt enim, si charta inflammata in poculum mittatur, et subito os poculi super vas aquæ convertatur, aquam

sursum trahi; propterea quod postquam flamma, et aër per flammam rarefactus, quæ spatii aliquantum impleverant, per poros vasis exhalaverint, restare ut corpus aliquod succedat. Idem in ventosis fieri, quæ carnes trahunt. Atque de successione aquæ vel carnis bene sentiunt, de causa, quæ præcedit, imperitissime. Neque enim est aliqua corporis emissio, quæ spatium præbet, sed sola corporis contractio. Corpus enim, in quod flamma recedit, longe minus spatium complet, quam flamma antequam extingueretur. Hinc fit illud inane, quod successionem desiderat. Atque in ventosis hoc evidentissimum est. Nam cum eas fortius trahere volunt, spongia aquæ frigida infusa illas tangunt, ut per frigus aër interior condensetur, et se in minus spatium colligat. Itaque demimus certe hominibus eam solitudinem, ne de spirituum tam facili evolatione laborent: quum et illi spiritus, quos sæpe desiderant, odorum, saporum, similium, non semper extra septa evolent, sed intra confundantur; hoc certissimum est.

VI. DE QUIETE APPARENTE, ET CONSISTENTIA, ET FLUORE.

Quod quædam quiescere videantur, et motu privari, id secundum totum aut integrum recte videtur, secundum partes autem, hominum opinionem fallit. Quies enim simplex et absoluta, et in partibus et in toto nulla est, sed quæ esse putatur per motuum impedimenta, cohibitiones, et æquilibria efficitur. Exempli gratia, cum in vasis in fundo perforatis, quibus hortos irrigamus, aqua (si os vasis obturetur) ex foraminibus illis non effluit; id per motum retrahentem, non per naturam quiescentem fieri perspicuum est. Aqua enim tam contendit descendere, quam si actu suo potiatur; sed cum in summitate vasis non sit quod succedat, aqua in imo ab aqua in summo retrahitur, et vim patitur. Si quis enim alterum infirmiolem in lucta teneat, ut se movere non possit, atque ille nitatur sedulo, non propterea tamen minor est motus renitentia, quia non prævalet, et a motu fortiori ligatur. Hoc autem quod dicimus de falsa quiete, et in rebus innumeris utile cognitu est, et non minimum lucis præbet in inquisitione naturæ solidi et liquidi, sive consistentia et floris. Solida

enim videntur in positione sua manere et quiescere, liquida autem moveri et confundi. Neque enim columna ex aqua, aut alia effigies extrui potest, ut de ligno vel lapide. Itaque in promptu est opinari, partes aquæ superiores contendere (motu, quem appellant, naturali) ut defluant; partes autem ligni non item. Atqui hoc verum non est, cum idem insit motus partibus ligni, quæ in summo collocantur, ut deorsum ferantur, qui aquæ; idque in actum perduceretur, nisi ligaretur et retraheretur iste motus a motu potiore. Is autem est certe appetitus continuitatis, sive separationis fuga, quæ et ipsa tam aquæ, quam ligno, competit; sed in ligno est motu gravitatis fortior, in aqua debilior. Nam quod ex hujusmodi motu etiam quæ liquida sunt participant, id manifestum est. Videmus enim in bullis aquæ ad separationem evitandam, aquam se in pelliculas conjicere, in hemisphærii formam confictas. Videmus etiam in stillicidiis, aquam, ut aquæ continuetur, in filum exile se producere et attenuare, quoad sequens aqua suppetat; sin autem deficiat aqua ad continuationem, tum se in guttas rotundas recipere, quarum diameter filo illo priore sit multo major. Simili modo videmus, aquam comminutionem magis exquisitam ægre pati, cum ex foraminibus et rimis (si subtiliores sint) naturali suo pondere absque concussione non effluat. Quare constat, appetitum continuitatis etiam liquidis inesse, sed debilem. At contra in rebus solidis viget, et motui naturali sive gravitati prædominatur. Si quis enim existimet in columna ligni vel lapidis superiores partes non diffuere cupere, sed se in eodem plane statu sustinere, is facile se corriget, si consideret columnam, sive similia, si altitudo ejus ad latitudinem basis non sit proportionata, sed modum excedat, stare non posse, sed devexo pondere ferri; adeo ut structuris præaltis necesse sit, ut ad pyramidis formam inclinent, et sint versus summitatem angustiores. Qualis autem sit ea natura, quæ appetitum istum continuitatis intendat aut remittat, non facile inquirenti occurret. Illud fortasse suggeretur, partes solidorum esse magis densas et compactas; liquidorum magis raras et solutas; aut liquidis subesse spiritum, quod fluoris sit principium, qui in solidis desit, et hujusmodi. Sed neutrum horum veritati consonum est. Ma-

nifestum enim est, nivem et ceram, quæ secari et fingi, et impressiones recipere possunt, argento vivo aut plumbo liquefacto longe esse rariora; ut in ratione ponderum evincitur. Quod si quis adhuc insistat, fieri posse, ut nix aut cera, licet sit (in toto) argento vivo rarior, tamen habere possit partes magis clausas et compactas; verum quia sit corpus spongiosum, et cava multa et aërem recipiat, ideo in summa effici leviolem, ut in pumice fit, qui cum pro ratione molis sit fortasse ligno levior, tamen si utrumque in pulverem redigatur, pulverem pumicis pulvere ligni futurum graviorem, quia cavitates illæ non amplius adsint: Hæc bene notata et objecta sunt. Sed quid ad nivem et ceram colliquatam dicent, ubi jam cavitates expletæ sunt; vel quid ad gummi corpora, mastichen, et similia, quæ cavitates istas manifestas non habent, et tamen sunt pluribus liquoribus leviora? Quod autem de spiritu afferunt, per cuius vim et impetum res fluant; id certe primo intuitu probabile est, et notionibus communibus familiare, reipsa autem durius est, et magis erroneum, cum veræ rationi non solum non innitatur, sed fere opponatur. Spiritus enim ille, quem dicunt, revera (quod mirum fortasse dictu) consistentiam inducit, non fluorem: quod et optime in instantia nivis cernitur; quæ cum ex aqua et aëre compositum corpus sit, cumque et aqua et aër seorsum fluant, in mixtura tamen consistentiam adipiscitur. Quod si quis objiciat, id evenire posse ex condensatione aquæ partis per frigus, et non ab interpositione aëris; is se corriget, si animadvertat etiam spumam corpus simile nivi esse, quod tamen a frigore nullo modo condensetur. Sin adhuc urgeat, et in spuma præcedere condensationem, non a frigore, sed tamen ab agitatione et percussione; is pueros consulat, qui ex levi aura, per fistulam sive calamum inspirata, et aqua (ob parum saponis admixtum) paulo tenaciore, miram et turritam bullarum structuram conficiunt. Res autem sic se habet; corpora ad tactum corporis amici, sive similis, se solvere et laxare, ad tactum autem corporis dissentientis se stringere et sustinere. Itaque appositionem corporis alieni esse consistentiæ causam. Sic videmus oleum aquæ admixtum, ut fit in unguentis, liquiditatem, quæ et in aqua et in oleo antea vigeat, quadantenus exuere.

Contra videmus, papyrum aqua madefactum se solvere, et consistentiam (quæ ob aërem antea in poris admistum valida erat) deponere; oleo vero madefactum, minus, quia oleum papyro minus consentiat. Idem quoque in saccharo videmus et similibus, quæ ad aquam vel vinum intromittenda se laxant, neque solum cum liquores illis incumbunt, sed eosdem quoque sugunt et sursum trahunt.

VII. DE CONSENSU CORPORUM, QUÆ SENSU PRÆDITA SUNT, ET QUÆ SENSU CARENT.

PASSIONES corporum, quæ sensu dotantur, et quæ sensu carent, magnum consensum habent; nisi quod in corpore sensibili accedat spiritus. Nam pupilla oculi speculo sive aquis æquiparatur; et simili natura imagines lucis et rerum visibilium excipit et reddit. Organum autem auditus obici intra locum cavernosum conforme est, a quo vox et sonus optime resultat. Attractiones autem rerum inanimatarum, et rursus horrores sive fugæ (eas dico, quæ ex proprietate fiunt) in animalibus, olfactui atque odoribus gratis et odiosis, conveniunt. Tactus autem ratio et gustus, omnem, quæ in corporibus animatis accidere possit, aut violentiam aut contra insinuationem aliam et amicam, ac universas earundem passionum figuras veluti vates aut interpretes exprimit. Nam compressiones, extensiones, erosiones, separationes, et similia, in corporibus mortuis in processu latent, nec nisi post effectum manifestum percipiuntur. In animalibus autem cum sensu doloris secundum diversa genera aut characteres violentiæ peraguntur, permeante per omnia spiritu. Atque ab hoc principio deducitur cognitio num forte alicui animantium adsit alius quispiam sensu præter eos, qui notantur; et quot et quales sensus in universo animantium genere esse possint. Ex passionibus enim materiæ rite distinctis sequetur numerus seruum, si modo organa competant, et accedat spiritus.

VIII. DE MOTU VIOLENTO, QUOD SIT FUGA, ET DISCUSSIO PARTIUM REI PROPTER PRESSURAM, LICE MINIME VISIBILIS.

MOTUS violentus (quem vocant) per quem missilia, lapides, sagittæ, globi ferrei, et similia, per aërem volat

fere omnium motuum est vulgatissimus. Atque in hujus tamen observatione et inquisitione miram et supinam negligentiam hominum notare licet. Neque parvo detrimento in motus istius natura et potestate investiganda offenditur; cum ad infinita sit utilis, et tormentis, machinis, et universæ rei mechanicæ sit instar animæ et vitæ. Plurimi autem se perfunctos inquisitione putant, si motum illum violentum esse pronuntient, et a naturali distinguant. Atque is sane est Aristotelis et scholæ ejus mos proprius et disciplina, curare ut habeant homines quod pronuntient, non quod sentiant; et docere quomodo aliquis affirmando aut negando se expedire, non cogitando se explicare, et sibi satisfacere possit. Alii paulo attentius, arrepto illo posito, duo corpora in uno loco esse non posse, restare aiunt, ut quod fortius sit impellat, debilius cedat; eam cessionem sive fugam, si minor adhibeatur vis, non ultra durare, quam prima impulsio continuetur, ut in protrusione; si autem major, etiam remoto corpore impellente, ad tempus vigere, donec sensim remittatur, ut in jactu. Atque hi rursus, alio ejusdem scholæ more inveterato, primordia rei captant, de processu et exitu non solliciti, tanquam prima quæque cætera trahant; quo fit ut immatura quadam impatientia contemplationem abrumpant. Nam ad id, quod corpora sub ipsum ictum cedant, aliquid afferunt; sed postquam corpus impellens jam remotum sit, adeo ut necessitas illa confusionis corporum jam plane cessaverit, cur postea motus continuetur, nihil dicunt, nec seipsi satis capiunt. Alii autem, magis diligentes, et in inquisitione perseverantes, cum vim aëris in ventis et similibus, quæ vel arbores et turres dejicere possit, animadvertissent, opinati sunt eam vim, quæ hujusmodi missilia post primam impulsionem deducat et comitetur, aëri debere attribui, pone corpus, quod movetur, collecto et ingruenti, cujus impetu corpus, tanquam navis in gurgite aquarum, vehatur. Atque hi certe rem non deserunt, atque contemplationem ad exitum perducunt; sed tamen a veritate aberrant. Res autem vere in hunc modum se habet. Præcipuus motus partibus ipsius corporis, quod volat, inesse videtur; qui cum visu, ob nimiam subtilitatem, non percipitur, homines non satis attendentes, sed levi obser-

vatione rem transmittentes, latet. Accuratiùs autem scrutanti manifeste constat, corpora, quæ duriora sunt, pressionis esse impatientissima, et ejusdem veluti sensum acutissimum habere, adeo ut, quam minimum a naturali positione depulsa, magna pernicitate nitantur ut liberentur et in pristinum statum restituantur. Quod ut fiat, partes singulæ, facto principio a parte pulsata, se invicem non secus, ac vis externa, protrudunt, ac vigent; et fit continua et intensissima (licet minime visibilis) partium trepidatio et commotio. Atque hoc videmus fieri in exemplo vitri, sacchari, et hujusmodi rerum fragilium, quæ si mucrone aut ferro acuto secentur aut dividantur, protinus in aliis partibus, a tactu mucronis remotis, quasi in instanti disrumpuntur. Quod evidenter demonstrat communicationem motus pressuræ in partes succedentes; qui motus, cum per omnia moliatur, et ubique tentet, ea parte confractionem inducit, quæ ex præcedente corporis dispositione minus fortis erat compactio. Neque tamen ipse motus, quando per omnia turbat et percurrit, sub aspectum venit, donec aperta fiat effractio, sive continuitatis solutio. Rursus videmus, si forte filum ferreum, aut bacillum, aut durior pars calami (vel hujusmodi corpora, quæ flexibilia quidem sunt, non absque aliqua renitentia) inter pollicem et indicem per extremasua curventur et stringantur, ea statim prosilire. Cujus motus causa manifeste deprehenditur non esse in extremis corporis partibus, quæ digitis stringuntur, sed in medio, quod vim patitur, ad cujus relevationem motus ille se expedit. In hoc autem exemplo plane liquet, causam illam motus, quam adducunt de impulsione aëris, excludi. Neque enim ulla fit percussio, quæ aërem immittat. Atque hoc etiam levi illo experimento evincitur, cum pruni nucleum recentem et lubricum premimus, digitosque paulatim adducimus, atque hæc ratione emittimus. Nam et in hoc quoque exemplo compressio illa vice percussio est. Evidentissimus autem hujusce motus effectus cernitur in perpetuis conversionibus sive rotationibus corporum missilium dum volant. Siquidem ea procedunt utique, sed progressum suum faciunt in lineis spiralibus, hoc est, procedendo et rotando. Atque certe is motus spiralis, cum tam sit rapidus, et nihilominus tam expeditus, et rebus quodammodo familiaris, nobis dubitationem movit, num forte

ex altiore principio non penderet. Sed existimamus non aliam causam huic rei subesse, quam eandem, quam nunc tractamus. Namque pressura corporis affatim motum in partibus sive minutis ejus excitat, ut se quacunq; via expediant et liberent. Itaque corpus non solum in linea recta agitur et provolat, sed undequaque experitur, atque ideo se rotat; utroque enim modo ad se laxandum non nihil proficit. Atque in rebus solidis subtile quiddam et abditum: in mollibus evidens et quasi palpabile est. Nam ut cera vel plumbum, et hujusmodi mollia, malleo percussa, cedunt, non tantum in directum, sed et in latera, undequaque: eodem modo et corpora dura sive renitentia fugiunt et in recta linea et in circuitu. Cessio enim corporalis in mollibus, et localis in duris, ratione conveniunt; atque in corporis mollis efformatione, corporis duri passio, cum fugit et volat, optime conspicitur. Interim nemo existimet nos præter motum istum (qui caput rei est) non etiam aliquas partes aëri devehenti tribuere, qui motum principalem adjuvare, impedire, flectere, regere possit. Nam et ejus rei potestas est non parva. Atque hæc motus violenti sive mechanici (qui adhuc latuit) explicatio veluti fons quidam practicæ est.

IX. DE CAUSA MOTUS IN TORMENTIS IGNEIS, QUOD EX PARTE TANTUM, NEC EA POTIORE INQUISITA SIT.

TORMENTORUM igneorum causa, et motus tam potentis et nobilis explicatio, manca est, et ex parte potiore deficit. Aiunt enim pulverem tormentarium, postquam in flammam conversus sit et extenuatus, se dilatare et majus spatium occupare: unde sequi, ne duo corpora in uno loco sint, aut dimensionum penetratio fiat, aut forma elementi destruat, aut situs partium præter naturam totius sit (hæc enim dicuntur) corporis, quod obstat expulsionem vel effractionem. Neque nihil est, quod dicunt. Nam et iste appetitus, et materiæ passio, et hujusmodi motus pars aliqua. Sed nihilominus in hoc peccant, quod ad necessitatem istam corporis dilatandi rem præpropera cogitatione deducunt, neque quod natura prius est, distincte considerant. Nam ut corpus pulveris, postquam in flammam mutatus est, majorem locum occupet, necessitatem sane habet; ut autem corpus pul-

veris inflammetur, idque tam rapide, id simili necessitate non constringitur; sed ex præcedente motuum conflictu et comparatione pendet. Nam dubium non est, quin corpus illud solidum et grave, quod per hujusmodi motum extruditur, vel removetur, antequam cedat, sedulo obnitatur: et si forte robustius sit, victoria potiatur; id est, ut non flamma globum expellat, sed globus flammam suffocet. Itaque si loco pulveris tormentarii sulphurem vel caphuram vel similia accipias, quæ flammam et ipsa cito corripiunt, et (quia corporum compactio inflammationi impedimento est) ea in grana pulveris, admista cineris juniperi vel alicujus ligni maxime combustilis aliqua portione, efformes; tamen (si nitrum absit) motus iste rapidus et potens non sequitur: sed motus ad inflammationem, a mole corporis renitentis, impeditur et constringitur; nec se explicat aut ad effectum pertingit. Rei autem veritas sic se habet. Motum istum, de quo quæritur, geminatum et compositum reperias. Nam præter motum inflammationis, qui in sulphurea pulveris parte maxime viget, subest alius magis fortis et violentus. Is fit a spiritu crudo et aqueo, qui ex nitro maxime, et non nihil a carbone salicis concipitur, qui et ipse expanditur certe (ut vapores subdito calore solent) sed una etiam (quod caput rei est) impetu rapidissimo a calore et inflammatione fugit et erumpit, atque per hoc etiam inflammationi vias relaxat et aperit. Hujusce motus rudimenta et in crepitationibus aridorum foliorum lauri vel hederæ cernimus, cum in ignem mittuntur; et magis etiam in sale, qui ad rei inquisitæ naturam propius accedit. Simile etiam quiddam et in sevo candelarum madido, et in flatulentis ligni viridis flammis sæpe videmus. Maxime autem eminet iste motus in argento vivo, quod corpus maxime crudum, et instar aquæ mineralis est; cujus vires (si ab igne vexetur, et ab exitu prohibeatur) non multo pulveris tormentarii viribus inferiores sunt. Itaque hoc exemplo monendi homines sunt et rogandi, ne in causarum inquisitione unum aliquod arripiant, et facile pronuntient; sed circumspiciant, et contemplationes suas fortius et altius figant.

X. DE DISSIMILITUDINE CÆLESTIUM ET SUBLUNARIUM
QUOAD ÆTERNITATEM ET MUTABILITATEM; QUOD
NON SIT VERIFICATA.

QUOD receptum est, universitatem naturæ veluti per globos recte dividi et distingui; ut alia sit ratio cœlestium, alia sublunarium, id non absque causa introductum videtur; si in hac opinione modus adhibeatur. Dubium enim non est, quin regiones sub orbe lunari positæ et supra, una cum corporibus, quæ sub eisdem spatiis continentur, multis et magnis rebus differant. Neque tamen hoc certius est, quam illud, corporibus utriusque globi inesse communes inclinationes, passiones, et motus. Itaque unitatem naturæ sequi debemus, et ista distinguere potius, quam discerpere, nec contemplationem frangere. Sed quod ulterius receptum est, cœlestia mutationes non subire, sublunaria vero, aut elementaria quæ vocant, iisdem obnoxia esse; et materiam horum instar meretricis esse, novas formas perpetuo appetentem; illorum autem instar matronæ, stabili et intemerato connubio gaudentem; popularis opinio videtur esse, et infirma, et ex apparentia et superstitione orta. Videtur autem nobis hæc sententia ex utraque parte labilis et sine fundamento. Nam neque cœlo ea competit æternitas, quam fingunt, nec rursus terræ ea mutabilitas. Nam quod ad cœlum attinet, non ea nitendum est ratione, mutationes ibidem non fieri, quia sub aspectum non veniunt: aspectum enim frustrat et corporis subtilitas, et loci distantia. Nam variæ inveniuntur aëris mutationes, ut in æstu, frigore, odoribus, sonis, manifestum est, quæ sub visum non cadunt. Neque rursus (credo) si oculus in circulo lunæ positus esset, a tanto intervallo, quæ hic apud nos fiunt, et qui in superficie terræ obveniunt motus, et mutationes machinarum, animalium, plantarum, et hujusmodi (quæ pusillæ alicujus festuæ dimensionem, ob distantiam, non æquant) cernere posset. In corporibus autem, quæ tantæ molis et magnitudinis sunt, ut, ob dimensionum suarum amplitudinem, spatia distantiarum vincere, atque ad aspectum pervenire possunt, mutationes in regionibus cœlestibus fieri, ex cometis quibusdam satis liquet; iis dico, qui certam et constantem configurationem cum stellis fixis servarunt

qualis fuit illa, quæ in Cassiopea, nostra ætate, apparuit. Quod autem ad terram attinet; postquam ad interiora ejus, relictæ ea, quæ in superficie et partibus proximis invenitur, incrustatione et mixtura, penetratum est, videtur et ibi quoque similis ei, quæ in cœlo supponitur, perpetuitas existere. Proculdubio enim est, si in profundo terræ pateretur mutationes, consequentiam earum mutationum, etiam in nostra regione, quam calcamus, majores casus fuisse parituram, quam fieri videmus. Sane terræ motus plerique, et eruptiones aquarum, vel eructationes ignium, non ex profundo admodum, sed prope insurgunt, cum parvum aliquod spatium in superficie occupent: quanto enim latiore regionem et tractum hujusmodi accidentia in facie terræ occupant, tanto magis radices sive origines eorum ad viscera terræ penetrare putandum est. Itaque majores terræ motus (majores, inquam, ambitu, non violentia) qui rarius eveniunt, recte cometis ejus generis, de quo diximus, æquiparari possunt; qui et ipsi infrequentes sunt; ut illud maneat, quod initio diximus, inter cœlum et terram, quatenus ad constantiam et mutationem, non multum interesse. Si quem autem æquabilitas et certitudo motus in corporibus cœlestibus apparens movet, veluti æternitatis comes individuus, præsto est oceanus, qui in æstu suo haud multo minorem constantiam ostendat. Postremo, si quis adhuc instet, negari tamen non posse, quin in ipsa superficie orbis terrarum et partibus proximis, infinitæ fiant mutationes, in cœlo non item; huic ita responsum volumus, nec nos hæc per omnia æquare: et tamen si regiones (quas vocant) superiorem et mediam æris pro superficie aut interiore tunica cœli accipiamus quemadmodum spatium istud apud nos, quo animalia, plantæ, et mineralia continentur, pro superficie vel exteriori tunica terræ accipimus; et ibi quoque varias et multiformes generationes et mutationes inveniri. Itaque tumultus fere omnis, et conflictus, et perturbatio, in confiniis tantum cœli et terræ locum habere videtur. Ut in rebus civilibus fit; in quibus illud frequente usu venit, ut duorum regnorum fines continuis incursionibus et violentiis infestentur, dum interiores utriusque regni provinciæ secunda pace atque alta quiete fruuntur. Nemo autem, si recte attenderit, reli-

gionem hic opponat. Nam ethnica jactantia solummodo prærogativa ista cælum materiaturum donavit, ut sit incorruptibile. Scripturæ autem sacræ æternitatem et corruptionem cælo et terræ ex æquo, licet gloriam et venerationem disparem, attribuunt. Nam si legatur, 'Solem et lunam fideles et æternos in cælo testes esse:' legitur etiam, 'Generationes migrare, terram autem in æternum manere.' Quod autem utrumque transitorium sit, uno oraculo continetur, nempe 'Cælum et terram pertransire, verbum autem Domini non pertransire.' Neque hæc nos novi placiti studio diximus, sed quod ista rerum et regionum conficta divortia et discrimina, ultra quam veritas patitur, magno impedimento ad veram philosophiam, et naturæ contemplationem fore, haud ignari, sed exemplo edocti providemus.

DE FLUXU ET REFLUXU MARIS.

CONTEMPLATIO de causis fluxus et refluxus maris, ab antiquis tentata, et deinde omissa, junioribus repetita, et tamen varietate opinionum magis labefactata quam discussa, vulgo levi conjectura refertur ad lunam, ob consensum nonnullum motus ejusdem cum motu lunæ. Attamen diligentius perscrutanti vestigia quædam veritatis se ostendunt, quæ ad certiora deducere possint. Itaque ne confusius agatur, primo distinguendi sunt motus maris, qui licet satis inconsiderate multiplicentur a nonnullis, inveniuntur revera tantum quinque; quorum unus tanquam anomalus est, reliqui constantes. Primus ponatur motus ille vagus et varius (quos appellant) currentium; secundus motus magnus oceani sexhorarius, per quem aquæ ad litora accedunt et recedunt alternatim bis in die, non exacte, sed cum differentia tali, quæ periodum constituat menstruam. Tertius motus ipse menstruus, qui nil aliud est quam restitutio motus (ejus quem diximus) diurni ad eadem tempora; quartus motus semimenstruus, per quem fluxus habent incrementa in noviluniis et pleniluniis magis, quam in dimidiis; quintus motus semestris, per quem fluxus habent incrementa auctiora et insignia in æquinocitiis. Atque de secundo illo motu magno oceani sexhorario sive diurno, nobis in præsentia sermo est præcipue et ex

intentione, de reliquis solummodo in transitu et quatenus faciant ad hujusce motus explicationem. Primo igitur quod ad motum currentium attinet, dubium non est quin pro eo ac aquæ vel ab angustis premuntur, vel a liberis spatiis laxantur, vel in magis declivia festinant, ac veluti effunduntur, vel in eminentiora incurrunt ac inscendunt, vel fundo labuntur æquabili, vel fundi sulcis et inæqualitatibus perturbantur, vel in alios currentes incidunt, atque cum illis se miscent et compatiuntur, vel etiam a ventis agitantur, præsertim anniversariis sive statariis, qui sub anni certas tempestates redeunt, aquas ex his et similibus causis impetus et gurgites suos variare, tam consecutione ipsius motus atque latione, quam velocitate sive mensura motus, atque inde constituere eos quos vocant currentes. Itaque in maribus tum profunditas fossæ sive canalis, atque interpositæ voragines et rupes submarinæ, tum curvitates littorum, et terrarum prominentiæ, sinus, fauces, insulæ multis modis locatæ, et similia, plurima possunt, atque agunt prorsus aquas, earumque meatus et gurgites in omnes partes, et versus orientem, et versus occidentem, austrum versus similiter et septentriones, atque quaquaversum, prout obices illi aut spatia libera et declivia sita sint et invicem configurentur. Segregetur igitur motus iste aquarum particularis, et quasi fortuitus, ne forte ille in inquisitione, quam prosequimur, obturbet. Neminem enim par est constituere et fundare abnegationem eorum, quæ mox dicentur de motibus oceani naturalibus et catholicis, opponendo motum istum currentium, veluti cum thesibus illis minime convenientem. Sunt enim currentes meræ compressiones aquarum, aut liberationes a compressione: suntque, ut diximus, particulares et respectivi, prout locantur aquæ et terræ, aut etiam incumbunt venti. Atque hoc, quod diximus, eo magis memoria tenendum est, atque diligenter advertendum, quia motus ille universalis oceani, de quo nunc agitur, adeo mitis est et mollis, ut a compulsionibus currentium omnino dometur, et in ordinem redigatur, cedatque et ad eorum violentiam agatur et regatur. Id autem ita se habere ex eo perspicuum est vel maxime, quod motus simplex fluxus et refluxus maris in pelagi medio, præsertim per maria lata et exporrecta, non sentiatur, sed ad littora tantum. Itaque nihil mirum

si sub currentibus (utpote viribus inferior) lateat et quasi destruat, nisi quod ille ipse motus, ubi currentes secundi fuerint, eorum impetum nonnihil juvet atque incitet; contra ubi adversi, modicum frænēt. Misso igitur motu currentium, pergendum est ad motus illos quatuor constantes, sexhorarium, menstruum, semimenstruum, et semestrem, quorum solus sexhorarius videtur fluxus maris agere et ciere, menstruus vero videtur tantummodo motum illum determinare et restituere. Semimenstruus autem et semestris eundem augere et intendere. Etenim fluxus et refluxus aquarum, qui littora maris ad certa spatia inundat et destituit, et horis variis variat, et vi ac copia aquarum, unde reliqui illi tres motus se dant conspiciendos. Itaque de illo ipso motu fluxus et refluxus sigillatim ac proprie (ut instituimus) videndum. Atque primo illud dari prorsus necesse est, motum hunc, de quo inquirimus, unum ex duobus istis esse, vel motum sublationis et demissionis aquarum, vel motum progressus. Motum autem sublationis et demissionis talem esse intelligimus, qualis invenitur in aqua bullienti, quæ in caldario attollitur et rursus residet. At motum progressus talem, qualis invenitur in aqua vecta in pelvi, quæ unum latus deserit, cum ad latus oppositum advolvitur. Quod vero motus iste ne utiquam sit primi generis, occurrit illud imprimis, quod in diversis mundi partibus variant æstus secundum tempora; ut fiant in aliquibus locis fluxus et augmenta aquarum, cum alibi sint ad eas horas refluxus et decrementa. Debuerant autem aquæ, si illæ non progredierentur de loco in locum, sed ex profundo ebullirent, ibique simul se attollere, atque rursus simul se recipere. Videmus enim duos illos alios motus semestrem et semimenstruum per universum orbem terrarum simul perfungi atque operari. Fluxus enim sub æquinocitiis ubique augentur; non in aliis partibus sub æquinocitiis, in aliis sub tropicis; atque similis est ratio motus semimenstrui. Ubique enim terrarum invalescunt aquæ in noviluniis et pleniluniis, nullibi in dimidiis. Itaque videntur revera aquæ in duobus illis motibus plane attolli et demitti, et veluti pati apogæum et perigæum, quemadmodum cœlestia. Atque in fluxu et refluxu maris, de quo sermo est, contra fit: quod motus in progressu certissimum signum est. Præterea si fluxus aqua-

rum ponatur esse sublatio, attendendum paulo diligentius quomodo ista sublatio fieri possit. Aut enim fiet tumor ab aucto quanto aquarum, aut ab extensione sive rarefactione aquarum in eodem quanto, aut per sublationem simplicem in eodem quanto atque eodem corpore. Atque tertium illud prorsus adjiciendum. Si enim aqua, qualis est, attollatur, ex hoc relinquatur necessario inane inter terram atque ima aquæ, cum non sit corpus quod succedat. Quod si sit nova moles aquæ, necesse est eam emanare atque scaturire e terra. Sin vero sit extensio tantum, id fiet vel per solutionem in magis rarum, vel appetitum appropinquandi ad aliud corpus, quod aquas veluti evocet et attrahat, et in sublimius tollat. Atque certe ista aquarum sive ebullitio, sive rarefactio, sive conspiratio cum alio quopiam corpore ex superioribus, non incredibilis videri possit in mediocri quantitate, atque adhibito etiam bono temporis spatio, in quo hujusmodi tumores sive augmenta se colligere et cumulare possint. Itaque excessus ille aquarum, qui inter æstum ordinarium, atque æstum illum largiorem semimenstruum, aut etiam illum alterum profusissimum semestrem notari possit, cum nec mole excessus inter fluxum et refluxum æquiparetur, atque habeat etiam bene magnum intervallum temporis ad incrementa illa sensim facienda, nihil habeat alienum a ratione. Ut vero tanta erumpat moles aquarum, quæ excessum illum, qui invenitur inter ipsum fluxum et refluxum, salvet, atque hoc fiat tanta celeritate, videlicet bis in die, ac si terra, secundum vanitatem illam Apollonii, respiraret, atque aquas per singulas sex horas efflaret, ac deinde absorberet; incommodum maximum. Neque moveatur quispiam levi experimento, quod putei nonnulli in aliquibus locis memorentur consensum habere cum fluxu et refluxu maris, unde suspicari quis possit, aquas in cavis terræ conclusas similiter ebullire, in quo casu tumor ille ad motum progressivum aquarum referri commode non possit. Facilis enim est responsio, posse fluxum maris accessione sua multa loca cava ac laxa terræ obturare atque opplere, atque aquas subterraneas vertere, etiam aërem conclusum reverberare, qui serie continuata hujusmodi puteorum aquas trudendo attollere possit. Itaque hoc in omnibus puteis minime fit, nec in multis adeo, quod fieri debuit, si universa massa

aquarum naturam haberet ebullientem per vices, et cum aestu maris consensionem. Sed contra raro admodum fit, ut instar miraculi fere habeatur; quia scilicet hujusmodi laxamenta et spiracula, quæ a puteis ad mare pertingunt, absque obturatione aut impedimento raro admodum inveniuntur. Neque abs re est memorare quod referunt nonnulli, in fodinis profundis, non procul a mari sitis, aërem incrassari et suffocationem minari ad tempora fluxus maris; ex quo manifestum videri possit non aquas ebullire (nullæ cum cernuntur) sed aërem retroverti. At certe aliud urget experimentum non contemnendum, sed magni ponderis, cui responsio omnino debetur; hoc est, quod diligenter observatum sit, idque non fortuito notatum, sed de industria inquisitum atque repertum, aquas ad littora adversa Europæ et Floridæ iisdem horis ab utroque littore refluere, neque deserere littus Europæ cum advolvantur ad littora Floridæ, more aquæ (ut supra diximus) agitatae in pelvi, sed plane simul ad utrumque littus attolli et demitti. Verum hujus objectionis solutio perspicuè apparebit in iis, quæ mox dicentur de cursu et progressu oceani. Summa autem rei talis est, quod aquæ a mari Indico profectæ, et ab objectu terrarum veteris et novi orbis impeditæ, trudentur per mare Atlanticum ab austro in boream; ut non mirum sit eas ad utrumque littus simul ex æquo appellere, ut aquæ solent, quæ contrudentur a mari in ostia et canales fluminum, in quibus evidentissimum est motum maris esse progressivum quatenus ad flumina, et tamen littora adversa simul inundare. Verum id pro more nostro ingenue fatemur, idque homines attendere et meminisse volumus, si per experientiam inveniatur, fluxus maris iisdem temporibus ad littora Peruviae atque Chinæ affluere, quibus fluunt ad littora præfata Europæ et Floridæ, opinionem hanc nostram, quod fluxus et refluxus maris sit motus progressivus, abjudicandam esse. Si enim per littora adversa tam maris australis, quam maris Atlantici, fiat fluxus ad eadem tempora, non relinquuntur in universo alia littora, per quæ refluxus ad eadem illa tempora satisfaciatur. Verum de hoc iudicio faciendo per experientiam (cui causam submisimus) loquimur tanquam securi. Existimamus enim plane, si summa hujus rei per universum terrarum orbem nobis cognita foret, satis æquis

conditionibus istud foedus transigi, nempe ut ad horam aliquam certam fiat refluxus in aliquibus partibus orbis, quantum fiat fluxus in aliis. Quamobrem ex iis, quæ diximus, statuatur tandem, motus iste fluxus et refluxus esse progressivus.

Sequitur jam inquisitio ex qua causa, et per quem consensum rerum, oriatur atque exhibeatur iste motus fluxus et refluxus. Omnes enim majores motus (si sunt iidem regulares et constantes) solitarii, aut (ut astronomorum vocabulo utamur) ferini non sunt, sed habent in rerum natura cum quibus consentiant. Itaque motus illi, tam semimenstruus incrementi, quam menstruus restitutionis, convenire videntur cum motu lunæ. Semimenstruus vero ille sive æquinoctialis cum motu solis. Etiam sublaciones et demissiones aquarum cum apogæis et perigæis coelestium. Neque tamen continuo sequetur (idque homines advertere volumus) quæ periodis et curriculo temporis, aut etiam modo lationis conveniunt, ea natura esse subordinata, atque alterum alteri pro causa esse. Nam non eo usque progredimur, ut affirmemus motus lunæ aut solis pro causis poni motuum inferiorum, qui ad illos sunt analogi; aut solem et lunam (ut vulgo loquuntur) dominium habere super illos motus maris (licet hujusmodi cogitationes facile mentibus hominum illabantur ob venerationem coelestium) sed et in illo ipso motu semimenstruo (si recte advertatur) mirum et novum prorsus fuerit obsequii genus, ut æstu sub noviluniis et pleniluniis eadem patiantur, cum luna patiatur contraria; et multa alia adduci possint, quæ hujusmodi dominationum phantasias destruant, et eo potius rem deducant, ut ex materiæ passionibus catholicis, et primis rerum coagmentationibus consensus illi oriantur, non quasi alterum ab altero regatur, sed quod utrumque ab iisdem originibus et concausis emanet. Veruntamen (utcunque) manet illud quod diximus, naturam consensu gaudere, nec fere aliquid monodicum, aut solitarium admittere. Itaque videndum de motu fluxus et refluxus maris sexhorario, cum quibus aliis motibus ille convenire aut consentire reperiat. Atque inquirendum primo de luna, quomodo iste motus cum luna rationes aut naturam misceat. Id vero fieri omnino non videmus, præterquam in restitutione menstrua: nullo mo-

do enim congruit curriculum sexhorarium (id quod nunc inquitur) cum curriculo menstruo; neque rursus fluxus maris passiones lunæ quascunque sequi deprehenduntur. Sive enim luna sit aucta lumine, sive diminutæ, sive illa sit sub terra, sive super terram, sive illa elevetur super horizontem altius aut depressius, sive illa ponatur in meridiano, aut alibi, in nulla prorsus harum consentiunt fluxus atque refluxus.

Itaque, missa luna, de aliis consensibus inquiramus. Atque ex omnibus motibus cœlestibus constat, motum diurnum maxime curtum esse, et minimo temporis intervallo (spatio videlicet viginti quatuor horarum) confici. Itaque consentaneum est, motum istum, de quo inquirimus (qui adhuc tribus partibus diurno brevior est) proxime ad eum motum referri, qui est ex cœlestibus brevissimus; sed hoc rem minus premit. Illud vero longe magis nos movet, quod ita sit iste motus dispertitus, ut ad diurni motus rationes respondeat, ut licet motus aquarum sit motu diurno quasi innumeris partibus tardior, tamen sit commensurabilis. Etenim spatium sexhorarium est diurni motus quadrans, quod spatium (ut diximus) in motu isto maris invenitur cum ea differentia, quæ coincidat in mensuram motus lunæ. Itaque hoc nobis penitus insedit, ac fere instar oraculi est, motum istum ex eodem genere esse cum motu diurno. Hoc igitur usi fundamento pergemus inquirere reliqua; atque rem omnem triplici inquisitione absolvi posse statuimus. Quarum prima est, An motus ille diurnus terminis cœli contineatur, aut delabatur, et se insinuet ad inferiora? Secunda est, An maria regulariter ferantur ab oriente in occidentem, quemadmodum et cœlum? Tertia, Unde et quomodo fiat reciprocatio illa sexhoraria æstuum, quæ incidit in quadrantem motus diurni cum differentia incidente in ratione motus lunæ? Itaque quod ad primam inquisitionem attinet, arbitramur motum rotationis sive conversionis ab oriente in occidentem esse motum non proprie cœlestem, sed plane cosmicum, atque motum in fluoribus magnis primarium, qui usque a summo cœlo ad imas aquas inveniatur, inclinatione eadem, incitatione autem (id est, velocitate et tarditate) longe diversa; ita tamen ut ordine minime perturbato minuatur celeritate, quo propius corpora accedunt ad globum terræ. Videtur au-

tem primo probabile argumentum sumi posse, quod motus iste non terminetur cum cœlo, quia per tantam cœli profunditatem, quanta interjicitur inter cœlum stellatum et lunam (quod spatium multo amplius est, quam a luna ad terram) valeat atque vigeat iste motus, cum debitis decrementis suis; ut verisimile non sit naturam istiusmodi consensum, per tanta spatia continuatum, et gradatim se remittentem, subito deponere. Quod autem res ita se habeat in cœlestibus, evincitur ex duobus, quæ aliter sequentur, incommodis. Cum enim manifestum sit ad sensum, planetas diurnum motum peragere, nisi ponatur motus iste tanquam naturalis ac proprius in planetis omnibus, confugiendum necessario est vel ad raptum primi mobilis, quod naturæ prorsus adversatur, aut ad rotationem terræ, quod etiam satis licenter excogitatum est, quoad rationes physicas. Itaque in cœlo ita se res habet. Postquam autem a cœlo discessum est, cernitur porro iste motus evidentissime in cometis humilioribus, qui, cum inferiores orbe lunæ sint, tamen ab oriente in occidentem evidenter rotant. Licet enim habeant motus suos solitarios et irregulares, tamen in illis ipsis conficiendis interim communicandis cum motu ætheris et ad eandem conversionem feruntur; tropicis vero non continentur fere, nec habent regulares spiras, sed excurrunt quandoque versus polos, sed nihilominus in consecutione ab oriente in occidentem rotant. Atque hujusmodi motus iste licet magna acciperit decrementa (cum quo propius descendatur versus terram, eo et minoribus circulis conversio fiat, et nihilominus tardius) validus tamen utique manet, ut magna spatia brevi tempore vincere queat. Circumvolvuntur enim hujusmodi cometæ circa universum ambitum, et terræ, et aëris inferioris, spatio viginti quatuor horarum, cum horæ unius aut alterius excessu. At postquam ad eas regiones descensu continuato perventum sit, in quas terra agit non solum communicatione naturæ et virtutis suæ (quæ motum circularem reprimat et sedat) sed etiam immissione materiali particularum substantiæ suæ per vapores et halitus crassos: iste motus immensum hebescit, et fere corruit, sed non propterea prorsus exinanitur aut cessat, sed manet languidus et tanquam latens. Etenim jam in confesso esse cœpit, navigantibus intra tropicos, ubi libero

æquore motus aëris percipitur optime, et aër ipse (veluti et cælum) majoribus circulis, ideoque velocius rotat, spirare auram perpetuam et jugem ab oriente in occidentem; adeo ut qui zephyro uti volunt, eum extra tropicos sæpius quærant et procurent. Itaque non extinguitur iste motus etiam in aëre infimo, sed piger jam devenit et obscurus, ut extra tropicos vix sentiatur. Et tamen etiam extra tropicos in nostra Europa in mari, cælo sereno et tranquillo, observatur aura quædam solisequa, quæ ex eodem genere est; etiam suspicari licet, quod hic in Europa experimur, ubi flatus euri acris est et desiccans, cum contra zephyri sit generalis et humectans, non solum ex hoc pendere, quod ille a continente, iste ab oceano apud nos spiret; sed etiam ex eo, quod euri flatus, cum sit in eadem consequentia cum motu aëris proprio, eum motum incitet et irriteret, ac propterea aërem dissipet et rarefaciat: zephyri vero flatus, qui in contraria consequentia sit cum motu aëris, aërem in se vertat, et propterea inspisset. Neque illud contemnendum, quod vulgari observatione recipitur, nubes, quæ feruntur in sublimi, plerumque movere ab oriente in occidentem, cum venti circa terram ad eadem tempora flant in contrarium. Quod si hoc non semper faciunt, id in causa esse, quod sint quandoque venti contrarii, alii in alto, alii in imo; illi autem in alto spirantes (si adversi fuerint) motum istum verum aëris disturbent. Quod ergo cæli terminis non contineatur iste motus, satis patet.

Sequitur ordine secunda inquisitio; An aquæ ferantur regulariter et naturaliter ab oriente in occidentem? Cum vero aquas dicimus, intelligimus aquas coacervatas, sive massas aquarum, quæ scilicet tantæ sunt portiones naturæ, ut consensum habere possint cum fabrica et structura universi. Atque arbitramur plane, eundem motum massæ aquarum competere atque inesse, sed tardiorē esse, quam in aëre, licet ob crassitudinem corporis sit magis visibilis et apparens. Itaque ex multis, quæ ad hoc adduci possent, tribus in præsens contenti erimus experimentis, sed iisdem amplis et insignibus, quæ rem ita esse demonstrant. Primum est, quod manifestus reperitur motus et fluxus aquarum ab oceano Indico usque in oceanum Atlanticum, isque incitator et robustior versus fretum Magellanicum, ubi exitus datur versus occidentem;

magnum itidem ex adversa parte orbis terrarum a mari Scythico in mare Britannicum. Atque hæ consequentiæ aquarum manifesto voluntur ab oriente in occidentem. In quo advertendum imprimis, in istis tantum duobus locis maria esse pervia et integrum circulum conficere posse; cum contra per medios mundi tractus, objectu duplici veteris et novi orbis abscondantur et compellantur (tanquam in ostia fluminum) in duos illos alveos oceanorum geminorum Atlantici et australis, qui oceani exporriguntur inter austrum et septentriones; quod adiaphorum est ad motum consecutionis ab oriente in occidentem: ut verissime omnino capiatur motus verus aquarum ab istis, quas diximus, extremitatibus orbis, ubi non impediuntur, sed permeant. Atque primum experimentum hujusmodi est. Secundum autem tale.

Supponatur fluxum maris ad ostium freti Herculei fieri ad horam aliquam certam, constat accedere fluxum ad caput sancti Vincentii tardius, quam ad ostium illud; ad caput Finis-terræ, tardius, quam ad caput sancti Vincentii; ad Insulam Regis tardius, quam ad caput Finis-terræ; ad insulam Hechas tardius, quam ad Insulam Regis; ad ingressum canalisi Anglici tardius, quam ad Hechas; ad littus Normannicum tardius, quam ad ingressum canalisi. Hucusque ordinatim; ad Gravelingam vero, verso prorsus ordine (idque magno saltu) quasi ad eandem horam cum ostio freti Herculei. Hoc experimentum secundum ad experimentum primum trahimus. Existimamus enim (quemadmodum jam dictum est) in mari Indico, et in mari Scythico veros esse cursus aquarum, ab oriente scilicet in occidentem, pervios et integros; at in alveis maris Atlantici atque australis compulsos et transversos, et refractos ab objectu terrarum, quæ utrinque in longum ab austro ad boream exporriguntur, et nusquam, nisi versus extremitates, liberum dant exitum aquis. Verum compulsio illa aquarum, quæ causatur a mari Indico versus boream, et in opposito a mari Scythico versus austrum, spatiis immensum differunt ob differentem vim et copias aquarum. Universus igitur oceanus Atlanticus usque ad mare Britannicum cedit impulsioni maris Indici; at superior tantum Atlantici maris pars, nimirum ea quæ jacet versus Daniam et Norvegiam, cedit impulsioni maris Scy-

thici. Hoc vero ita fieri necesse est. Etenim duæ magnæ insulæ veteris orbis et novi orbis eam sunt sortitæ figuram, atque ita exporriguntur, ut ad septentriones latæ, ad austrum acutæ sint. Maria igitur contra ad austrum magna occupant spatia, ad septentriones vero (ad dorsum Europæ et Asiæ atque Americæ) parva. Itaque ingens illa moles aquarum, quæ venit ab oceano Indico, et reflectit in mare Atlanticum, potis est compellere et trudere cursum aquarum continua successione quasi ad mare Britannicum, quæ successio est versus boream. At illa longe minor portio aquarum, quæ venit a mari Scythico, quæque etiam liberum fere habet exitum in cursu suo proprio versus occidentem ad dorsum Americæ, non potis est cursum aquarum compellere versus austrum, nisi ad eam, quam diximus, metam, nempe circa fretum Britannicum. Necesse est autem ut in motibus istis oppositis sit tandem aliqua meta, ubi occurrant et conflictentur, atque ubi in proximo mutetur subito ordo accessionis; quemadmodum circa Gravelingam fieri diximus, limite videlicet accessionis Indicæ et Scythicæ. Atque inveniri euripum quendam ex contrariis fluxibus circa Hollandiam, non solum ex ea (quam diximus) inversione ordinis horarum in fluxu, sed etiam peculiari et visibili experimento, a plurimis observatum est. Quod si hæc ita fiant, reditur ad id, ut necesse sit fieri, ut quo partes Atlantici et littora magis extenduntur ad austrum, et appropinquant mari Indico, eo magis fluxus antevertat in præcedentia, utpote qui oriatur a motu illo vero in mari Indico; quo vero magis ad boream (usque ad limitem communem, ubi repelluntur a gurgite antistropho maris Scythici) eo tardius atque in subsequencia. Id vero ita fieri experimentum istud progressus a freto Herculeo ad fretum Britannicum, plane demonstrat. Itaque arbitramur etiam fluxum circa littora Africæ antevertere fluxum circa fretum Herculeum, et, verso ordine, fluxum circa Norvegiam antevertere fluxum circa Suediam; sed id nobis experimento aut historia compertum non est.

Tertium experimentum est tale; maria clausa ex altera parte, quæ sinus vocamus, si exporrigantur inclinatione aliqua ab oriente in occidentem, quæ in consequentia est cum motu vero aquarum, habent fluxus vigentes et for-

tes: si vero inclinatione adversa, languidos et obscuros. Nam et mare Erythræum habet fluxum bene magnum, et sinus Persicus magis recta petens occidentem, adhuc majorem. At mare Mediterraneum, quod est sinuum maximus, et hujus partes Tyrrhenum, Pontus, et Propontis, et similiter mare Balticum, quæ omnia reflectunt ad orientem, destituuntur fere, et fluxus habent imbecillos. At ista differentia maxime elucescit in partibus Mediterranei, quæ quamdiu vergunt ad orientem, aut flectunt ad septentriones (ut in Tyrrheno et in iis, quæ diximus, maribus) quiete agunt absque æstu multo: at postquam se converterint ad occidentem, quod fit in mari Adriatico, insignem recuperant fluxum. Cui accedit et illud, quod in Mediterraneo refluxus ille tenuis (qualis invenitur) incipit ab oceano, fluxus a contraria parte, ut aqua magis sequatur cursum ab oriente, quam refusionem oceani. Atque his tantum tribus experimentis in præsentia utemur ad inquisitionem illam secundam.

Possit tamen adjici probatio quædam consentanea cum his, quæ dicta sunt, sed abstrusioris cujusdam naturæ; ea est, ut petatur argumentum hujusce motus ab oriente in occidentem, quem aquis astruximus, non solum a consensu cœli (de quo jam dictum est) ubi iste motus in flore est ac fortitudine præcipua, sed etiam a terra, ubi protinus videtur cessare, ita ut ista inclinatio sive motus vere sit cosmicus, atque omnia a fastigiis cœli usque ad interiora terræ transverberet. Intelligimus enim conversionem istam ab oriente in occidentem fieri scilicet (quemadmodum revera invenitur) super polos australem et borealem. Verissime autem diligentia Gilberti nobis hoc reperit; omnem terram, et naturam (quam appellamus terrestrem) non delinitam sed rigidam, et, ut ipse loquitur, robustam, habere directionem sive verticitatem latentem, sed tamen per plurima exquisita experimenta se prodentem, versus austrum et boream. Atque hanc tamen observationem plane minuimus, atque ita corrigimus, ut hoc asseratur tantum de exterioribus concretionibus circa superficiem terræ, et minime producat ad viscera ipsius terræ (nam quod terra sit magnes interim levi omnino phantasia arreptum est; fieri enim prorsus nequit, ut interiora terræ similia sint alicui substantiæ,

quam oculus humanus videt, siquidem omnia apud nos a sole et cœlestibus laxata, subacta, aut infracta sint, ut cum iis, quæ talem nacta sunt locum, quo vis cœlestium non penetret, neutiquam consentire possint) sed quod nunc agitur, superiores incrustationes sive concrectiones terræ videntur consentire cum conversionibus cœli, aëris, atque aquarum, quatenus consistentia et determinata cum liquidis et fluidis consentire queant, hoc est, non ut volvantur super polos, sed dirigantur, et vertantur versus polos. Cum enim in omni orbe volubili, qui vertitur super polos certos, neque habet motum centri, sit participatio quædam naturæ mobilis et fixæ; postquam per naturam consistentem, sive se determinantem, ligatur virtus volvendi; tamen manet, et intenditur, et unitur virtus illa et appetitus dirigendi se; ut directio et verticitas ad polos in rigidis, sit eadem res cum volubilitate super polos in fluidis.

Superest inquisitio tertia. Unde et quomodo fiat reciprocatio illa sexhoraria æstuum, quæ incidit in quadrantem motus diurni cum differentia quam diximus? Id ut intelligatur, supponatur orbem terrarum universum aqua cooperiri, ut in diluvio generali. Existimamus aquas, quippe ut in orbe integro, neque impedito, semper in progressu se commoturas ab oriente in occidentem singulis diebus ad certum aliquod spatium (idque profecto non magnum, ob exsolutionem et enervationem virium hujus motus in confiniis terræ) cum ex nulla parte objectu terræ impediuntur aquæ, aut cohibeantur. Supponatur rursus, terram unicam insulam esse, eamque in longitudine exporrigi inter austrum et septentriones, quæ forma ac situs motum ab oriente in occidentem maxime frænât et obstruit; existimamus aquas cursum suum directum et naturalem ad tempus perrecturas, sed rursus ab insula illa repercussas paribus intervallis relapsuras; itaque unicam tantum fluxum maris in dies futurum fuisse, et unicam similiter refluxum, atque horum singulis circiter duodecim horas attributum iri. Atque ponatur jam (quod verum est et factum ipsum) terram in duas insulas divisam esse, veteris scilicet et novi orbis (nam terra australis situ suo rem istam non magnopere disturbat, quemadmodum nec Groenlandia aut Nova Zembla) easque ambas insulas per tres fere mundi zonas exporrigi, inter quas

duo oceani Atlanticus et australis interfluunt, et ipsi nunquam nisi versus polos pervii; existimamus necessario sequi, ut duo isti obices naturam duplicis reciprocationis universæ molī aquarum insinuent et communicent, et fiat quadrans ille motus diurni; ut aquis scilicet utrimque frænatis, fluxus et refluxus maris bis in die, per spatia scilicet sex horarum, se explicet, cum duplex fiat processio, et duplex itidem repercussio. Illæ vero duæ insulæ si instar cylindrorum aut columnarum, per quas exporrigerentur æquis dimensionibus et rectis littoribus, facile demonstraretur, et cuivis occurreret iste motus, qui jam tanta varietate posituræ terræ et maris confundi videtur et obscurari. Neque etiam est difficile conjecturam capere nonnullam qualem isti motui aquarum incitationem tribuere consentaneum sit, et quanta spatia in uno die conficere possit. Si enim sumantur (in æstimationem hujus rei) littora aliqua ex iis quæ nūnus montosa aut depressa sunt, et oceano libero adjacent, et capiatur mensura spatii terræ, inter metam fluxus et metam refluxus, interjacentis, atque illud spatium quadruplicetur propter æstus singulis diebus quaternos, atque is numerus rursus duplicetur propter æstus ad adversa littora ejusdem oceani, atque huic numero nonnihil in cumulum adjiciatur, propter omnium littorum altitudinem, quæ ab ipsa fossa mari semper aliquantum insurgunt; ista computatio illud spatium productura est, quod globus aquæ uno die, si liber ab impedimento esset, ac in orbe circa terram semper in progressu moveret, conficere possit; quod certe nil magnum est. De differentia autem illa, quæ coincidit in rationes motus lunæ, et efficit periodum menstruam; id fieri existimamus, quod spatium sexhorarium non sit mensura exacta reciprocationis; quemadmodum nec motus diurnus alicujus planetarum non restituitur exacte in horis viginti quatuor, minime autem omnium luna. Itaque mensura fluxus et refluxus non est quadrans motus stellarum fixarum, qui est viginti quatuor horarum, sed quadrans diurni motus lunæ.

MANDATA.

Inquiratur utrum hora fluxus circum littora Africæ antevertat horam fluxus circa fretum Herculeum? Inquiratur utrum hora fluxus circa Norvegiam antevertat ho-

ram fluxus circa Suediam, et ille similiter horam fluxus circa Gravelingam?

Inquiratur utrum hora fluxus ad littora Brasiliæ antevertat horam fluxus ad littora Hispaniæ novæ et Floridæ?

Inquiratur utrum hora fluxus ad littora Chinæ non inveniatur ad vel prope horam fluxus ad littora Peruviæ, et ad vel prope horam refluxus ad littora Africæ et Floridæ?

Inquiratur quomodo hora fluxus ad littora Peruviana discrepet ab hora fluxus circa littora Hispaniæ novæ, et particulariter quomodo se habeant differentiæ horarum fluxuum ad utraque littora isthmi in America; et rursus quomodo hora fluxus ad littora Peruviana respondeat horæ fluxus circa littora Chinæ?

Inquiratur de magnitudinibus fluxuum ad diversa littora, non solum de temporibus sive horis. Licet enim causentur fere magnitudines fluxuum per depressiones littorum, tamen nihilominus communicant etiam cum ratione motus veri maris, prout secundus est aut adversus.

Inquiratur de mari Caspio (quæ sunt bene magnæ portiones aquarum conclusæ absque ullo exitu in oceanum) si patiantur fluxum et refluxum, vel qualem, siquidem nostra fert conjectura aquas in Caspio posse habere fluxum unicum in die, non geminatum, atque talem ut littora orientalia ejusdem maris deserantur, cum occidentalia alluantur.

Inquiratur utrum fluxus augmenta in noviluniis et pleniluniis, atque etiam in æquinoxiiis, fiant simul in diversis mundi partibus? Cum autem dicimus *simul*, intelligimus non eadem hora (variantur enim horæ secundum progressus aquarum ad littora, ut diximus), sed eodem die.

MORÆ.

Non producitur inquisitio ad explicationem plenam consensus motus menstrui in mari cum motu lunæ; sive illud fiat per subordinationem, sive per concausam.

ZYZYGIAE.

Inquisitio præsens conjungitur cum inquisitione utrum terra moveatur motu diurno? si enim æstus maris sit tanquam extrema diminutio motus diurni, sequetur globum terræ esse immobilem, aut saltem moveri motu longe tardiore, quam ipsas aquas.

INSTAURATIONIS MAGNÆ

PARS QUARTA.

SCALA INTELLECTUS,

SIVE

FILUM LABYRINTHI.

QUÆ EST,

INSTAURATIONIS MAGNÆ PARS QUARTA.

DIFFICILIS sane foret reprehensio eorum, quibus nihil sciri placuit, si decretum durum interpretatione molliore correxissent. Si quis enim asserat, hoc ipsum scire, recte acceptum, esse per causas scire, causarum autem cognitionem gliscere, et serie et veluti catena perpetua ad notissima naturæ scandere, adeo ut particularium rerum cognitio, absque exacta universæ naturæ comprehensione, proprie non absolvatur; non facile invenias, quod sano cum judicio contradici possit. Nam et veram alicujus rei scientiam haberi posse, antequam mens in causarum explicatione plane consistat, minus consentaneum; et perfectam universi cognitionem humanæ naturæ attribuere atque asserere, temerarium fortasse quiddam, atque impotentis cujusdam animi censi possit. Verum illi contra, nulla hujusmodi usi interpretatione aut moderatione, sensuum oracula prorsus prophanare non veriti sunt; quod cum summa rerum desperatione conjunctum est. Quod si verum omnino dicendum sit; etiamsi ab hac calumnia abstinuissent, tamen hæc ipsa lis intempestive et contentiose mota videatur, cum citra istam, quam intelligere videntur, ipsissimam veritatem, tantus humanæ industriæ pateat campus, ut sit res præpostera et quasi mentis commotæ et perturbatæ, de extremis obtinendis sollicitum, tantas in medio sitas utilitates prætermittere. Nam utcumque per veri et probabilis distinctionem, scientiæ certitudinem destruere, usum retinere, videri volunt, atque, quoad activam partem, delectum rerum illæsum relinquere; tamen, sublata ex animis hominum veritatis exquirendæ spe, proculdubio nervos inquisitioni humanæ inciderunt, et promiscua quærendi licentia, inveniendi negotium in exercitationem quandam ingenii et disputa-

tionis verterunt. Veruntamen negare plane non possumus, quin si qua nobis cum antiquis intercedat societas, ea cum hoc genere philosophiæ maxime conjuncta sit; cum multa ab illis de sensuum variationibus, et judicii humani infirmitate, et de cohibendo et sustinendo assensu, prudenter dicta et animadversa probemus; quibus etiam innumera alia, quæ eodem pertinent, adjungere possemus; adeo ut inter nos et illos hoc tantum intersit, quod illi nil vere sciri posse prorsus, nos nil vere sciri posse ea, qua adhuc gens humana ingressa est, via, statuamus. Neque vero hujus societatis nos pudet. Si enim in hunc coetum recipiantur non solum ii, qui sententia et placito hoc tenent et opinantur, sed et illi, qui idem aut forma ipsa interrogandi et objiciendi præ se ferunt, aut conquerendo de rerum obscuritate, et indignando, fatentur, et quasi clamant, aut secreto animo agitant, et raris et occultis vocibus veluti insusurrant; invenias in hoc numero viros ex antiquis longe maximos, et contemplationum principes, in quorum consortium includi neminem poeniteat. Pronuntiandi enim confidentiam fortasse unus aut alter ex antiquis usurpavit; neque tamen invaluit ea ipsa, nisi haud ita pridem barbaris seculis, nunc autem factione quadam atque consuetudine et incuria retinetur. Sed tamen rursus in hac, de qua diximus, societate facile quis perspexerit, nos erga illos viros initiis opinionum conjunctos, exitu in immensum divisos esse. Etsi enim primo non multum dissentire videamur, quod illi incompetentiam humani intellectus simpliciter, non sub modo asseramus; nihilominus huc res redit, ut illi, nullum huic malo remedium invenientes aut sperantes, negotium deserant, et sensus certitudinem invadendo, scientiam ab imis fundamentis evertant: nos, novam viam afferentes, tum sensus tum mentis errores regere et restituere conemur. Itaque illi, jactam arbitrati aleam, ad ingenii quandam peregrinationem liberam et amœnam se vertunt; nobis ex opinione nostra difficilis et remota obvenit provincia, quæ ut generi humano felix et fausta sit, perpetuo precamur. Itaque initia viarum secundo libro descripsimus; easdem ipsi continuo ingressi, tertio phænomena universi et historiam tractavimus; in quo certe sylvas naturæ, et variatione infinita experimentorum veluti foliis

opacas et obscuras, et observationum subtilitate, veluti virgultis et vepribus, implicatas, penetramus et præterivimus. Atque nunc ad magis aperta fortasse, sed tamen ad magis ardua pervenimus, ex sylvis scilicet ad radices montium. Nam ab historia ad universalia certo atque constanti tramite (licet via nova et intentata) ducemus. Atque certe non male in vias contemplationum conveniret illud celebre et decantatum apud antiquos bivium vitæ activæ, ex quo via altera, primo ingressu plana et facilis, ducebat ad prærupta et impervia; altera, a principio ardua et suspensa, in plana desinebat. Nam eodem prorsus modo, qui jam inde a prima inquisitione immobilia quædam in scientiis principia prensabit, quibus acquiescens cætera veluti per otium expediat; illum, si modo perrexerit, nec, nimium sibi placens aut displicens, ab inquisitione destiterit, prioris viæ fortuna manet. Qui autem iudicium cohibere, et gradatim ascendere, et rerum, veluti montium juga, unum primo, deinde alterum, ac rursus alterum superare cum patientia vera et indefessa sustinuerit, ille ad summities et vertices naturæ mature perveniet, ubi et statio serena, et pulcherrimus rerum prospectus, et descensus molli clivo ducens ad omnes practicas. Itaque consilium nostrum est, veræ et legitimæ de rebus inquisitionis (ut in secundo libro præcepta) ita hic exemplaria proponere et describere pro varietate subjectorum; idque ea forma, quam cum veritate summum consensum habere putamus, atque ut probatam et electam tradimus. Neque tamen, more apud homines recepto, omnibus hujus formulæ partibus necessitatem quandam attribuimus, tanquam unicæ essent et inviolabiles. Neque enim hominum industriam et felicitatem veluti ad columnam alligandas existimamus. Atque nihil officit, quo minus ii, qui otio magis abundant, aut a difficultatibus, quas primo experientem sequi necesse est, liberi jam erunt, rem monstratam in potius perducant. Quin contra, artem veram adolescere statuimus.

INSTAURATIONIS MAGNÆ

PARS QUINTA.

PRODROMI,

SIVE

ANTICIPATIONES

PHILOSOPHIÆ SECUNDÆ:

INSTAURATIONIS MAGNÆ PARS QUINTA.

PRÆFATIO.

EXISTIMAMUS eum et amantis civis et viri prudentis personam bene simul sustinuisse, qui interrogatus, an optimas legis suis civibus dedisset, Optimas certe, dixit, ex iis, quas illi accepturi fuissent. Atque certe quibus non tantum bene cogitasse satis est (quod non multo secus est ac bene somniasse) nisi obtineant quoque, et rem ad effectum perducant, iis non optima utique, sed ex iis, quæ probari verisimile est, potissima quandoque eligenda sunt. Nobis vero, licet humanam rempublicam, patriam communem, summo prosequamur amore, tamen legislatoria illa ratione, et delectu uti liberum non est. Neque enim leges intellectui aut rebus damus ad arbitrium nostrum, sed tanquam scribæ fideles ab ipsius naturæ voce latas et prolatas excipimus et describimus. Itaque sive illæ placeant, sive per opinionum suffragia antiquentur, fides nostra omnino exsolvenda est. Neque tamen spem abjecimus, quin sint atque exoriantur apud posteros nonnulli, qui optima quæque capere et concoquere possint, et quibus ea perficere et colere curæ erit. Itaque ad illa ipsa tendere, atque fontes rerum et utilitatem aperire, et viarum indicia undique conquirere (invocata Numinis ope) nunquam, dum in vivis erimus, desistemus. Idem nos de eo, quod ad omnes pertinere, et in commune prodesse possit, solliciti, dum ad majora contendimus, minora non aspernamur (cum illa remota, hæc parata esse soleant) nec potiora (ut arbitramur) afferentes, idcirco veteribus ac receptis, quominus illa apud pluri-

mos valeant, intercedimus ; quinetiam ea ipsa et aucta et emendata, et in honore esse cupimus. Neque enim homines, aut omnes aut omnino, aut statim a receptis et creditis abducere conamur. Sed quemadmodum sagitta aut missile fertur certe in processu, sed tamen interim conversiones suas perpetuo expedit progrediendo, et nihilominus rotando ; ita et nos, dum ad ulteriora rapimur, in receptis et cognitis volvimur et circumferimur. Quamobrem nos quoque rationis ipsius communis et demonstrationum vulgarium (abdicato licet imperio earum) honesta opera utimur ; atque ea, quæ nobis secundum eas inventa et judicata sunt, quæque plurimum et veritatis et utilitatis habere possunt, pari cum cæteris jure proponemus. Sed tamen neque per hoc iis, quæ de rationis nativæ et demonstrationum veterum incompetencia dicta sunt, derogatum quidquam intelligimus. Quin hæc potius adjunximus ad tempus, et in gratiam eorum, qui justa excusatione aut virium aut occupationum retardati, contemplationes suas intra veteres scientiarum plagas et provincias, aut saltem earum confinia contermina, sistere volent ; eadem iis, qui veram naturæ interpretationem secundum indicia nostrâ accedent, eamque molientur, loco diverticulorum aut tabernaculorum in via præbitorum ad solatium et levamentum esse queant ; atque interim humanas fortunas aliqua ex parte juvare, et mentes cogitationibus, quæ paulo arctiorem cognitionem habeant cum natura, perfundere. Id vero ex facultate aliqua nostra, aut ejus fiducia, minime ominamur. Verum nobis dubium non est, si quis mediocris licet ingenii, sed tamen animi maturus, idola mentis suæ deponere, atque inquisitionem de integro sibi decernere, atque inter vera historiæ naturalis atque ejus calculos attente et diligenter et libere versari velit et possit ; quin ille ipse, quisquis sit, longe altius in naturam penetraturus sit ex sese, et propriis et genuinis mentis viribus, denique ex meris anticipationibus suis, quam per omnigenam auctorum lectionem, aut meditationem abstractam infinitam, aut disputationes assiduas et repetitas ; etsi machinas non admoveat, nec interpretandi formam secutus fuerit. Quare et simile quippiam nobis usu venire posse non diffidimus ; præsertim cum accedat interpretandi experimentum et exercitatio ; quam ipsum habitum mentis corrigere et mutare probabile est. Neque tamen hæc in eam partem accipi volumus, si fidem, quam antiquorum placitis denegavimus, nostris adhiberi postulemus. Quin contra testamur et profiteamur, nos ipsos istis, quæ jam proponemus, qualiacunque ea sint, teneri minime velle, ut om-

nia philosophiæ nostræ secundæ et inductivæ tanquam integra servantur. Cogitata autem ipsa spargere, non methodo revincere visum est. Hæc enim forma pubescentibus tanquam a stirpe de integro scientiis debetur; atque ejus est, qui non artem constituere ex connexis, sed inquisitionem liberam instituere in singulis, in præsentia tantum velit.

OPUSCULA PHILOSOPHICA.

FRANCISCI BACONI

DE VERULAMIO

COGITATA ET VISA

DE

INTERPRETATIONE NATURÆ,

SIVE DE

INVENTIONE RERUM ET OPERUM.

FRANCISCUS BACONUS sic cogitavit. Scientiam, in cuius possessione genus humanum adhuc versatur, ad certitudinem et magnitudinem operum non accedere. Medicos siquidem morbos complures insanabiles pronuntiare, et in reliquorum cura sæpius errare et deficere; alchemistas in spei suæ amplexibus senescere et immori: magorum opera fluxa nec fructuosa; mechanicas artes non multum lucis a philosophia petere, sed experientiæ telas, lentas sane ac humiles, paulatim continuare. Casum, auctorem rerum proculdubio utilem; sed qui per longas ambages et circuitus donaria sua in homines spargat. Itaque visum est ei; inventa hominum, quibus utimur, admodum imperfecta et immatura censeri: nova vero hoc scientiarum statu, non nisi per seculorum spatia expectari; eaque ipsa, quæ hactenus humana exhibuit industria, philosophiæ haud attribui.

Cogitavit et illud; in iis rerum humanarum angustiis, id maxime et ad præsens deploratum et in futurum ominosum esse, quod homines, contra bonum suum, cupiunt ignorantiam ignominiae eximere, et sibi per inopiam

istam satisfieri. Medicus enim præter cautelas artis suæ (in quibus ad existimationem artis tuendam haud parum præsidii est) hanc generalem veluti totius artis cautelam advocat; quod artis suæ infirmitatem in naturæ calumniam vertit; et quod ars non attingit, id ex arte impossibile in natura supponit. Neque certe damnari potest ars, cum ipsa judicet. Etiam philosophia, ex qua medicina ista (quam in manibus habemus) excisa est, habet et illa et in sinu nutrit quædam posita aut placita, in quæ si severius inquiratur, hoc omnino persuaderi volunt, nil arduum aut in natura imperiosum ab arte vel ope humana expectari debere. Ab hoc fonte illud: calorem astri sive solis, et calorem ignis toto genere differre: et illud, compositionem opus hominis, at mistionem opus solius naturæ esse; et similia; quæ si diligentius notentur, omnino pertinent ad humanæ potestatis circumscriptionem malitiosam, et ad quæsitam et artificiosam desperationem, quæ non solum spei auguria, sed etiam experiendi aleas abjiciat, et omnes industriæ stimulos et nervos incidat; dum de hoc tantum solliciti sunt, ut ars perfecta censeatur, et gloriæ vanissimæ et perditissimæ dant operam; scilicet, ut quicquid inventum non sit, id nec inveniri posse credatur. Alchemista vero ad artis suæ sublevationem errores proprios reos substituit, secum accusatorie reputando, se aut artis et auctorum vocabula non satis intellexisse, unde ad traditionum et ore tenus eloquiorum susurros animum applicat, aut in practicæ scrupulis, proportionibus, et momentis aliquid titubatum esse: unde experimenta felicioribus (ut putat) auspiciis in infinitum repetit. Ac interim cum inter experimentorum vertiginosas ambages, in inventa quædam, aut ipsa facie nova, aut utilitate non contemnenda, impingat; hujusmodi pignoribus animum pascit, eaque in majus ostentat et celebrat, reliqua spe sustentat. Magus, cum nonnulla supra naturam (pro suo nimirum captu) prorsus effici videat: postquam vim semel naturæ factam intelligit, imaginationi alas addit; remque magis et minus recipere vix putat; quare maximarum rerum sibi adeptionem spondet, non videns esse subjecta certi cujusdam et fere definiti generis, in quibus magia et superstitio per omnes nationes et ætates potuerit et luserit. Mechanicus autem, si ei contigerit jam pridem inventa

subtilius polire, vel ornare elegantius; aut, quæ separatim observaverit, componere et simul repræsentare; aut res cum usu rerum commodius et felicius copulare: aut opus majore, aut etiam minore, quam fieri consuevit, mole et volumine exhibere, se demum inter rerum inventores numerat. Itaque visum est ei, homines rerum et artium novarum inventionem, ut conatum inanem et suspectum, fastidire; vel credere, exstare quidem inventa nobilia, sed inter paucos summo silentio et religione quadam cohiberi: vel huc descendere, ut minores istas industrias et inventorum additamenta pro novis inventis æstiment. Quæ omnia eo redeunt, ut animos hominum a legitimo et constanti labore, et a nobilibus et genere humano dignis inventorum pensis avertant.

Cogitavit et illud; homines cum operum varietatem et pulcherrimum apparatus, quæ per artes mechanicas ad cultum humanum congesta sunt, oculis subjiciunt, eo inclinare, ut potius ad opulentiae humanæ admirationem, quam ad inopiæ sensum accedant; minime videntes, primitivas hominis observationes et naturæ operationes, quæ animæ aut primi motus instar, ad omnem illam varietatem sint, nec multas nec alte petitas esse: cætera ad patientiam hominum et subtilem et ordinatum manus vel instrumentorum motum pertinere: atque in hac parte officinam cum bibliotheca mire congruere, quæ et ipsa tantam librorum varietatem ostendet, in quibus si diligentius intropicias, nil aliud, quam ejusdem rei infinitas repetitiones, reperias, tractandi modis et structura quadam novas, inventionem præoccupatas. Itaque visum est ei, opinionem copiae inter causas inopiæ poni: et tum opera, tum doctrinas, ad intuitum numerosa, ad examen pauca esse.

Cogitavit et illud; eas, quas habemus, doctrinas ea ambitione et affectatione proponi, atque in eum modum efformatas ac veluti personatas in conspectum venire, ac si singulæ artes omni ex parte perfectæ essent, et ad exitum perductæ. Hujusmodi enim methodis, et iis partitionibus tradi, quæ omnia prorsus, quæ in illud subjectum cadere possunt, tractata complecti et concludere videantur. Atque licet membra illa male impleta, et quod ad vividum aliquem rerum succum attinet, destituta sint: totius tamen cujusdam formam et rationem præ se ferre, eoque rem

perduci, ut pauca quædam, neque illa ex optimo delectu, recepta auctorum scripta pro integris ipsis et propriis artibus habeantur. Cum tamen primi et antiquissimi veritatis inquisitores, meliore fide ac eventu, scientiam, quam ex rerum contemplatione decerpere, et in usum condere statuebant, in aphorismos fortasse, sive breves, easdemque sparsas, nec methodis revinctas, sententias conjicere solebant: quæ cum et rerum inventarum nuda simulachra, et rerum non inventarum manifesta spatia et vacua indicarent, minus fallebant: atque hominum ingenia et meditationes ad judicandum et ad inveniendum simul excitabant. At nunc scientias iis modis exhiberi, qui fidem usurpent, non iudicium sollicitent, et auctoritate tristi lætis inventionum conatibus intercedant: adeo ut omnis successio et devolutio disciplinarum, personas magistri et auditoris complectatur, non inventoris et ejus qui inventis addat: unde necessario evenire, ut scientiæ suis hæreant vestigiis, nec loco omnino moveantur. Quod et per multa jam secula usu venit, eousque ut non solum assertio maneat assertio, sed etiam quæstio maneat quæstio et eodem plane statu alatur. Quare visum est ei, columnas non ultra progrediendi magnopere fixas esse et quasi fatales, et mirum minime esse id haud obtineri, cujus adipiscendi homines nec spe nec desiderio teneantur.

Cogitavit et illud; quæ de hominum tum desperatione, tum fastu, dicta sunt, quod ad plerosque scientiarum sectatores attinet, nimis alte petita esse; turbam enim longe maximam prorsus aliud agere. Doctrinam siquidem vel animi et delectationis causa petere, vel ad usum et emolumentum professorium, vel etiam ad ornamentum et existimationis suæ adminiculum: quæ si ut finis scientiarum proponantur, tantem abest ut homines id velint, ut ipsa doctrinarum massa augmentum sumat, ut ex ea, quæ præsto est, massa nil amplius quærant, quam quantum ad usum destinatum vertere et decoquere possit. Si quis autem in tanta multitudine scientiam affectu ingenuo et propter se expetat, invenietur tamen rerum potius varietatem, quam veritatem, aucupari. Quod si et veritatis sit inquisitor severior, illa ipsa tamen veritas erit hujusmodi, quæ res jam in lucem proditas subtilius explicet, non quæ novam lucem excitet. Sin adhuc studium cujuspiam in

tantum expandatur, ut et novam lucem ambiat: eam scilicet lucem adamabit, quæ ex longinquo contemplationes speciosas ostendet, non quæ ex propinquo opera et inventa nobilia demonstret. Quare visum est ei, eodem rursus referri, scilicet, mirum non utique esse, curriculum non confici, cum homines ad hujusmodi minora deflectant: multo magis cum nec ipsa meta adhuc ulli, quod sciat, mortalium posita sit et defixa. Metam autem non aliam esse, quam ut genus humanum novis operibus et potestatibus continuo dotetur.

Cogitavit et illud; inter ista scientiarum detrimenta, naturalis philosophiæ sortem præ omnibus minus æquam esse: ut quæ a laboribus hominum leviter occupata, facile deserta, nec majorem in modum culta et subacta sit. Postquam enim fides Christiana adolevit et recepta est, longe maximam ingeniorum partem ad theologiam se contulisse, hominumque ex hac parte studio et amplissima præmia proposita, et omnis generis adjumenta copiosissime subministrata esse. Quin et ævo superiore potissimas philosophorum commentationes in morali philosophia (quæ ethnicis magna ex parte vice theologiæ erat) consumptas esse: utrisque autem temporibus summa ingenia haud infrequenti numero ad res civiles se applicasse, præsertim durante magnitudine Romana, quæ ob imperii amplitudinem plurimorum operis indigebat. Eam ipsam vero ætatem, qua naturalis philosophia apud Græcos maxime florere visa est, fuisse particulam temporis minime diuturnam: ac subinde contradictionibus ac novorum placitorum ambitione corruptam et inutilem redditam. Ab illis autem usque temporibus neminem prorsus nominari, qui naturalem philosophiam ex professo colat, nec ejus inquisitioni immoriatur, adeo ut virum vacuum et integrum hæc scientia jamdiu non occupaverit, nisi quis forte monachi aliqujus in cellula, aut nobilis in villula lucubrantis exemplum adduxerit, quod et rarissimum reperietur. Sed factum deinceps instar transitus cujusdam et pontisternii ad alia, magnamque istam scientiarum matrem in ancillam mutatam esse, quæ medicinæ aut mathematicis operibus ministret, aut adolescentium immatura ingenia lavet et imbuat, veluti tinctura quadam prima, ut aliam rursus felicius et commodius exciniant. Itaque visum est ei natu-

ralem philosophiam, incumbentium paucitate, et festinatione, et tyrocinio destitutam jacere. Nec ita multo post visum est ei, hoc ad universum doctrinarum statum summo opere pertinere: omnes enim artes et scientias ab hac stirpe revulsas, poliri fortassis aut in usum effingi, sed nil admodum crescere.

Cogitavit et illud, quam molestum ac in omni genere difficilem adversarium nacta sit philosophia naturalis, superstitionem nimirum, et zelum religionis cæcum et immoderatum. Comperit enim ex Græcis nonnullos, qui primum causas naturales fulminis et tempestatum insuetis adhuc hominum auribus proposuerunt, impietatis eo nomine damnatos: nec multo melius exceptos, sed in idem judicium adductos, non capitis sane sed famæ, cosmographos, qui ex certissimis demonstrationibus, quibus nemo hodie sanus contradixerit, formam terræ rotundam tribuerunt, et ex consequenti Antipodas asseruerunt, accusantibus quibusdam ex antiquis patribus fidei Christianæ. Quin et duriores (ut nunc sunt res) conditionem sermonum de natura effectam ex temeritate theologorum scholasticorum, et eorum clientelis, qui cum theologiam (satis pro potestate) in ordinem redegerint, et in artis fabricam effinxerint; hoc insuper ausi sunt, ut contentiosam et tumultuariam Aristotelis philosophiam corpori religionis immiscuerint. Eodem spectare etiam, quod hoc seculo haud alias opiniones et disputationes magis secundis ventis ferri reperiesset, quam eorum, qui theologiæ et philosophiæ, id est, fidem et sensus, conjugium veluti legitimum, multa pompa et solennitate celebrant, et grata rerum varietate animos hominum permulcentes, interim divina et humana inauspicato permiscent. Revera autem si quis diligentius animum advertat, non minus periculi naturali philosophiæ ex istiusmodi fallaci et iniquo fœdere, quam ex apertis inimiciis, imminere. Tali enim fœdere et societate recepta in philosophia tantum comprehendendi: aucta autem vel addita, vel in melius mutata, etiam severius et pertinacius excludi. Denique versus incrementa, et novas veluti oras et regiones philosophiæ, omnia ex parte religionis, pravarum suspicionum et impotentis fastidii plena esse. Alios siquidem simplicius subvereri, ne forte altior in naturam inquisitio ultra datum

et concessum sobrietatis terminum penetret, traduentes non recte ea, quæ de divinis mysteriis dicuntur, quorum multa sub sigillo divino clausa manent, ad occulta naturæ, quæ nullo interdicto separantur : alios callidius conjicere, si media ignorentur, singula ad manum et virgulam divinam (quod religionis, ut putant, maxime intersit) facilius referri ; quod nil aliud est, quam Deo per mendacium gratificari velle. Alios ab exemplo metuere, ne motus et mutationes philosophiæ in religionem incurrant et desinant. Alios denique sollicitos videri, ne in naturæ inquisitione aliquid inveniri possit, quod religionem labeffectet. Quæ duo cogitata incredulitatem quandam sapiunt et sapientiam animalem ; posterius autem absque impietate ne in dubitationem aut suspicionem venire potest. Quare satis constabat, in hujusmodi opinionibus multum infirmitatis, quin et invidiæ et fermenti non parum, subesse. Naturalem enim philosophiam, post verbum Dei, certissimam superstitionis medicinam, eandem probatissimum fidei alimentum esse. Itaque merito religioni tanquam fidissimam et acceptissimam ancillam attribui : cum altera voluntatem Dei, altera potestatem manifestet. Neque errasse eum, qui dixerit : ‘ Erratis nescientes Scripturas et potestatem Dei’, informationem de voluntate, et meditationem de potestate, nexu individuo copulantem. Quæ licet verissima sint, nihilominus illud manet, in potentissimis naturalis philosophiæ impedimentis, ea, quæ de zelo imperito et superstitione dicta sunt, citra controversiam numerari.

Cogitavit et illud, in moribus et institutis academiarum, collegiorum, et similium conventuum, quæ ad doctorum hominum sedes et operas mutuas destinata sunt, omnia progressui scientiarum in ulterius adversa inveniri : frequentiam enim multo maximam professoriam primo, ac subinde meritoriam esse. Lectiones autem et exercitia ita disposita, ut aliud a consuetis ne facile cuiquam in mentem veniat cogitare. Sin autem alicui inquisitionis et iudicii libertate uti contigerit, is se in magna solitudine versari statim sentiet. Sin et hoc toleraverit, tamen in capessenda fortuna industriam hanc et magnanimitatem sibi non levi impedimento fore experietur. Studia enim hominum in ejusmodi locis in quorundam auctorum scrip-

ta veluti relegata esse ; a quibus si quis dissentiat, aut controversiam moveat, continuo ut homo turbidus et rerum novarum cupidus corripitur ; cum tamen (si quis verus æstimator sit) magnum discrimen inter rerum civilium ac artium administrationem reperiatur. Non enim idem periculum a nova luce ac a novo motu instare. Verum in rebus civilibus motum etiam in melius suspectum esse ob perturbationem, cum civilia auctoritate, consensu, fama, opinione, non demonstratione et veritate, constant. In artibus autem et scientiis, tanquam in metalli fodinis, omnia novis operibus et ulterioribus progressibus strepere debere. Atque recta ratione rem se ita habere. In vita autem visum est ei, doctrinarum politiam et administrationem, quæ in usu est, scientiarum augmenta et propaginem durissime premere et cohibere.

Cogitavit et illud ; etiam in opinione hominum et sensu communi, multa ubique occurrere, quæ novas scientiarum accessiones libero aditu prohibeant. Maximam enim partem hominum, præsentibus non æquam, in antiquitatem propendere, ac credere, si nobis, qui nunc vivimus, ea sors obvenisset, ut quæ ab antiquis quæsitæ et inventa sunt, primi tentaremus, nos eorum pensa longo intervallo non fuisse æquatuos : credere similiter, si quis etiam nunc, ingenio suo confisus, inquisitionem de integro suscipere affectet, hunc hujusce rei eventum fore, ut aut in ipsa incidat, quæ ab antiquitate probata sunt ; aut sane in alia, quæ, ab antiquitate jam pridem judicata et rejecta, in oblivionem merito cessere. Alios, sprete omnino gente et facultate humana, utriusque temporis, sive antiqui sive novi, in opinionem labi curiosam et superstitionem ; existimantes, scientiarum primordia a spiritibus manasse, et ab eorum dignatione et consortio similiter nova inventa auctoramentum habere posse. Alios, opinione magis sobria et severa, sed diffidentia graviore, de auctiore scientiarum statu plane desperare, naturæ obscuritatem, brevitatem vitæ, sensuum fallacias, judicii infirmitatem, et experimentorum difficultates et immensas varietates reputando. Itaque hujusmodi spei excessus, quæ majora, quam quæ habemus, spondeat, esse impotentis animi et immaturi, atque læta scilicet principia, media ardua, extrema confusa habere, nec minorem desperati-

onem præmii, quam facti, esse : scientias siquidem in magnis ingeniis proculdubio innasci et augeri ; pretia autem et æstimationes scientiarum penes populum aut principes viros, aut alios mediocriter doctos, esse. Itaque non eorundem propositionem scientiarum et iudicium esse : unde fieri, ut ea tantum inventa vigeant, quæ populari iudicio et sensui communi accommodata sunt ; ut in Democriti opinione de atomis usu venit, quæ, quia paulo remotior erat, lusu excipiebatur. Itaque altiores contemplationes naturæ, quas, fere religionis instar, duras sensibus hominum accedere necesse est, oriri aliquando posse, sed fere non multo post (nisi evidenti et excellenti utilitate demonstrantur et commendantur, quod huc usque factum non est) opinionum vulgarium ventis agitari et exstingui ; adeo ut tempus, tanquam fluvius, levia et inflata vehere, gravia et solida mergere consueverit. Visum est ei itaque impedimenta melioris scientiarum status non tantum externa et adventitia, sed et innata et ex ipsis sensibus hausta esse.

Cogitavit et illud, etiam verborum naturam vagam et male terminatam intellectui hominum illudere, et fere vim facere : verba enim certa tanquam numismata esse, quæ vulgi imaginem et principatum repræsentent : illa siquidem secundum populares notiones et rerum acceptiones (quæ maxima ex parte erroneæ sunt et confusissimæ) omnia componere et dividere ; ut etiam infantes, cum loqui discunt, infelicem errorum cabalam haurire et imbibere cogantur. Ac licet sapientiores et doctiores se variis artibus ab hac servitute vindicare conentur, nova vocabula fingendo, quod durum, et definitiones interponendo, quod molestum est, nullis tamen viribus jugum excutere posse, quin infinitæ etiam in acutissimis disputationibus controversiæ de verbis moveantur, et quod multo deterius est, istæ ipsæ pravæ verborum signaturæ etiam in mentem radios suos et impressiones reflectant ; nec tantum in sermone molestæ, sed etiam iudicio et intellectui infestæ sunt. Itaque visum est ei, inter internas causas errorum hanc ipsam ut gravem sane et innoxiam ponere.

Cogitavit et illud, præter communes scientiarum et doctrinarum difficultates, philosophiam naturalem, præ-

sertim activam et operativam, etiam alia propria habere præjudicia et impedimenta. Non parvam enim existimationis jacturam et fidei fecisse per quosdam procuratores suos, leves et vanos, qui partim ex credulitate, partim ex impostura, humanum genus promissis onerarunt, vitæ prolongationem, senectutis retardationem, dolorum levationem, naturalium defectuum reparationem, sensuum deceptiones, affectuum ligationes et incitationes, intellectualium facultatum illuminationes, exaltationes, substantiarum transmutationes, motuum ad libitum multiplicationes, aëris impressiones et alterationes, rerum futurarum divinationes, remotarum repræsentationes, occultarum revelationes, et alia complura pollicitando. Verum de istis largitoribus opinari, non multum aberraturum, qui istiusmodi judicium fecerit. Tantum nimirum interesse inter horum vanitates et veras artes in philosophia, quantum intersit inter pugnas Julii Cæsaris aut Alexandri; et rursus Amadisii ex Gallia, aut Arthuri ex Britannia, in historia. Constat enim clarissimos illos imperatores majora revera præstitisse, quam umbratiles isti heroës fecisse fingantur; sed modis et viis actionum minime fabulosis et prodigijs. Itaque æquum non esse fidem veræ memoriæ derogare, quia illa a fabulis quandoque læsa et violata sit. Nam Ixionem e nube Centauros, nec ideo minus Jovem e vera Junone Heben et Vulcanum, virtutes scilicet admirandas et divinas, naturæ et artis, genuisse. Quæ licet vera comperiantur, et homines absque rerum discrimine incredulos esse summæ sit imperitiæ: visum tamen est ei, veritatis aditum per hujusmodi commenta interclusum aut certe arctatum jampridem esse, et vanitatis excessus etiam nunc omnem magnanimitatem destruere.

Cogitavit et illud, reperiri in animo humano inclinationem quandam a natura insitam, et hominum opinione et disciplina nonnulla corroboratam, quæ naturalis philosophiæ, activæ nimirum et operativæ, progressus remorata sit et averterit. Eam esse opinionem sive æstimationem humidam et damnosam, minui nempe majestatem mentis humanæ, si in experimentis et rebus particularibus, sensui subjectis, et in materia terminatis, diu ac multum versetur: præsertim cum hujusmodi res ad inquirendum laboriosæ, ad meditandum ignobiles, ad dicendum asperæ, ad prac-

ticam illiberales, numero infinitæ, et subtilitate pusillæ videri soleant, et ob hujusmodi conditiones gloriæ artium minus sint accommodatæ. Quam opinionem, sive animi dispositionem, vires maximas sumpsisse ex illa altera opinione elata et commentitia; qua veritas humanæ mentis veluti indigena, nec aliunde commigrans; et sensus intellectum magis excitare, quam informare asserebatur. Neque tamen errorem hunc, et mentis (si verum nomen quæritur) alienationem ab iis ulla ex parte correctam, qui sensui debitas, id est, primas partes tribuerunt. Quin et hos quoque exemplo et facto suo, relictæ prorsus naturali historia, et mundana perambulatione, omnia in ingenii agitatione posuisse, et inter opacissima mentis idola, sub specioso contemplationis et rationalium nomine, perpetuo volutasse. Quare visum est ei, istud rerum particularium repudium et divortium omnia in familia humana turbasse.

Cogitavit et illud, non tantum ex iis, quæ obstant, conjecturam capiendam; fieri enim posse, ut humani generis fortuna istas difficultates, et vincula perfregerit et superaverit. Itaque illud videndum ac penitus introspectendum, qualis sit ea philosophia, quæ recepta sit, aut alia quæpiam ex antiquis, quæ instar tabulæ naufragii ad littora nostra impulsa sit. Atque invenit, philosophiam naturalem, quam a Græcis accepimus, pueritiam quandam scientiæ censi: atque habere id quod proprium puerorum est, ut ad garriendum prompta, ad generandum inhabilis et immatura sit. Hujus autem philosophiæ jam consensu principem Aristotelem, intacta fere ac illibata natura, in communibus notionibus, atque earum inter se comparatione, collisione, et reductione, inutiliter versatum esse. Neque sane quicquam solidi ab eo sperari, qui etiam mundum e categoriis effecerit. Parum enim interesse, utrum quis materiam, formam, et privationem, an substantiam, qualitatem, et relationem principia rerum posuerit: verum istis sermonibus supersederi oportere. Nam et justam confutationem instituere (cum neque de principiis, nec de demonstrationum modis conveniat) immemoris esse. Et rursus hominem, tantam auctoritatem et fere dictaturam in philosophia adeptum, per satiram præstringere, levius pro dignitate sermonis instituti, et tamen superbum fore. Illum sane dialecticis rationibus, utpote a se (quod ipse

licentius gloriatur) oriundis, naturalem philosophiam corrupisse. Verum ut illum mittamus, Platonem virum sine dubio altioris ingenii fuisse, ut qui et formarum cognitionem ambiret, et inductione per omnia (non ad principia tantum) uteretur: sed inutili utrobique ratione, cum inductiones vagas, formas abstractas prensaret et reciperet. Atque hujus philosophi si quis attentius et scripta et mores consideret, eum de philosophia naturali non admodum sollicitum fuisse reperiet, nisi quatenus ad philosophi nomen et celebritatem tuendam, vel ad majestatem quandam moralibus et civilibus doctrinis addendam et adspergendam sufficeret. Eundem naturam non minus theologia, quam Aristotelem dialectica, inficere: et, si verum dicendum est, tam prope ad poëtæ, quam ille ad sophistæ partes accedere. Atque horum placita ex ipsis fontibus haurire licere, cum opera eorum exstent. Reliquorum vero, Pythagoræ, Empedoclis, Heracliti, Anaxagoræ, Democriti, Parmenidis, Xenophanis, et aliorum, diversam rationem esse, quod illorum opiniones per internuntios quosdam, et famas, et fragmenta solummodo habeamus; atque idcirco majore inquisitione, ac majore etiam judicii integritate (quæ sortis iniquitatem levet) opus esse. Sed tamen cum summa diligentia ac cura omnem de illis opinionibus auram captasse; ut quicquid de illis, vel dum ab Aristotele confutantur, vel dum a Platone, vel Cicerone citantur: vel in Plutarchi fasciculo, vel in Laërtii vitis, vel in Lucretii poemate, vel alicubi in quavis alia sparsa memoria et mentione inveniri possit, evolvisse: et cum fide et judicio librato examinasse. Ac primo sane dubium non esse, quin si opiniones eorum in propriis exstarent operibus, majorem firmitudinem habituræ fuissent, cum theōriarum vires in apta et se mutuo sustinente partium harmonia, et quadam in orbem demonstratione consistent, ideoque per partes traditæ infirmæ sint: quare non contemptim de illis judicium fecisse. Reperisse etiam inter placita tam varia, haud pauca in observatione naturæ, et causarum assignatione non indiligenter notata; alios autem in aliis (ut fere fieri solet) feliciores fuisse. Tantummodo Pythagoræ inventa et placita (licet numeri ejus quiddam physicum innuant) talia majore ex parte fuisse, quæ ad ordinem potius quendam religiosorum fun-

dandum, quam ad scholam in philosophia aperiendam, pertinerent; quod et eventus comprobavit. Nam eandem disciplinam plus in hæresi Manichæorum et superstitione Mahumeti, quam apud philosophos, valuisse. Reliquos vero physicos certe fuisse; atque ex iis nonnullos, qui Aristotele longe et altius et acutius in naturam penetraverint. Atque illum scilicet Ottomannorum more in fratribus trucidandis occupatum fuisse; quod et ei ex voto successit. Verum et de Aristotele, et de reliquis istis Græcis, non dissimile iudicium fecit, esse nimirum hujusmodi placita ac theorias veluti diversa diversarum fabularum in theatro argumenta, in quandam verisimilitudinem, alia elegantius, alia negligentius, aut crassius conficta; atque habere quod fabularum proprium est, ut veris narrationibus concinniora et commodiora videantur. Neque in istis tantum exhibitis et publicatis theoriis, humani ingenii peregrinationes et errores se sistere aut finiri potuisse. Nisi enim mores hominum et affectus, et rerum civilium inclinationes, hujusmodi novitatibus (etiam in contemplativis) adversæ et infensæ exstitissent, dubium minime esse, quin et aliæ multæ in naturali philosophia sectæ introductæ fuissent. Quemadmodum enim in astronomicis, et iis quibus terram rotari placet, et iis qui per eccentricos et epicyclos motus expediunt, eorum, quæ in coelis sub sensu apparent, patrocinia, et advocaciones æque et ancipites sunt; quin et tabularum calculi utrisque respondent: eodem modo et multo etiam facilius esse in naturali philosophia complures theorias excogitare, longe inter se ad invicem differentes, sed tamen singulis sibi constantes, et instantiarum vulgarium, quæ in ejusmodi quæstionibus judicia exercere solent, suffragatione abutentes, atque in diversa trahentes. Neque enim defuisse, qui nostra et patrum ætate novas philosophiæ naturalis fabricas meditati sunt. Nam Telesium nostra memoria scenam conscendisse, et novam fabulam egisse, magis argumento probabilem, quam plausu celebrem: et Fracastorium non ita pridem, licet novam sectam non elegerit, tamen libertate judicii et inquisitionis honestissime usum esse: Cardanum etiam non minus ausum, sed leviozem. Quin et nuper Gilbertum nostratem, cum naturam magnetis laboriosissime et magna judicii firmitudine

et constantia, necnon experimentorum magno comitatu et fere agmine, perscrutatus esset, statim novæ in philosophia naturali sectæ imminere cœpisse: nec Xenophanis nomen in ludibrium versum expavisse, in cujus sententiam inclinabat. Hos itaque, et si qui sunt, aut erunt, horum similes, antiquorum turbæ aggregandos, unam enim eandemque omnium rationem haberi. Esse nimirum homines secundum pauca pronuntiantes, et naturam leviter attingentes, nec ita se illi immiscentes, ut aut contemplationum veritatem, aut operum utilitatem assequi possint. Credere enim ex tot philosophiis, per tot annorum spatia elaboratis et cultis, ne unum quidem experimentum adduci posse, quod ad hominum statum levandum aut locupletandum spectet, et hujusmodi speculationibus vere acceptum referri possit. Quin contra, Aristotelis de quatuor elementis commentum, cui ipse potius auctoritatem quam principium dedit (quod avide a medicis acceptum, quatuor complexionum, quatuor humorum, et quatuor primarum qualitatum conjugationes post se traxit) tanquam malignum aliquod et infaustum sidus, infinitam et medicinæ, necnon compluribus mechanicis rebus, sterilitatem attulisse; dum homines per hujusmodi concinnitates et compendiosas ineptias sibi satisfieri patientes, nil amplius curant. Quæstionum interim et controversiarum turbas circa hujusmodi philosophias undique sonare et volitare; adeo ut fabula illa de Scylla in eas ad vivum competere videatur, quæ virginis os et vultum extulit, ad uterum vero monstra latrantia succingebantur et adhærebant. Ita habere et istas doctrinas quædam primo aspectu speciosa, sed cum ad partes generationis ventum est, ut fructum ex se edant, tum nil præter lites et inquietas disputationes inveniri, quæ partus vicem obtineant. Atque illud interim notandum, quæ de placitorum rejectione dicta sunt, opinionibus tantum, non ingeniis auctorum aut laboribus derogare. Quanto enim quis ingenio et studio maxime valeat, eundem, si naturæ lucem et historiam, et rerum particularium evidentiam deserat, tanto magis in obscuriores et magis perplexos phantasiarum et idolorum recessus et quasi specus se detrudere et involvere. Neque insuper, generales philosophiarum theorias argui, ut particulares et inferiorum causarum assignationes, quæ in

hujusmodi philosophorum operibus reddi et quæri solent, probentur: verum et has nihilo illis meliores esse, non tantum quod ab illis pendeant, sed quod et ipsæ nullam severitatem inquisitionis præ se ferant, ad paulo notiora et fere obvia deducentes, in quibus mens humana leviter acquiescat et sibi complaceat, verum ad interiora naturæ minime penetrantes. Atque hoc vitii (quod omnium instar est) semper habentes, ut experimenta, et effecta jam nota, cohærentia quadam et veluti reticulo connectant, ad eorum, quæ nota sunt, justam mensuram facto: sed neutiquam causam aliquam aut regulam demonstrent, quæ nova nec prius cognita effecta aut experimenta designet. Atque post has philosophiarum oras peragratas, se undique circumspicientem etiam ad antiquitatis penetralia oculos conjecisse, veluti versus tractum quendam nubilosum et obscurum. Atque scire se, si minus sincera fide agere vellet, non difficile esse hominibus persuadere, apud antiquos sapientes, diu ante Græcorum tempora, scientiam de natura, majore virtute, sed majore etiam fortasse silentio, floruisse: atque ideo solennius fore ea, quæ jam afferuntur, ad illa referre; ut novi homines solent, qui nobilitatem antiquæ alicujus prosapiæ per genealogiarum rumores et conjecturas sibi affingunt: sed se, rerum evidentia fretum, omnis imposturæ conditionem recusasse; et qualemcunque ipse opinionem de illis seculis habeat, tamen ad id quod agitur non plus interesse putare, utrum quæ jam inveniuntur, antiquis cognita, et per rerum vicissitudines occidentia et orientia sint, quam hominibus curæ esse debere, utrum novus orbis fuerit insula illa Atlantis, et veteri mundo cognita, an nunc primum reperta. Rerum enim inventionem a naturæ luce petendam, non ab antiquitatis tenebris repetendam esse. Interea venire alicui in mentem posse, de chemistarum arte sive philosophia taceri: quod se honoris causa fecisse; quia cum illis philosophiis, quæ prorsus operum effectæ sunt, conjungere noluerit; cum ipsa inventa nobilia non pauca exhibuerit et donarit. Verum fabulam illam in hanc artem non male congruere, de sene, qui filiis aurum in vinea defossum (nec satis scire quo loco) legaverit; unde illos ad vineam diligenter fodiendam versos esse, et aurum quidem nullum repertum, sed vindemiam ea cul-

tura factam uberiores. Simili modo et Chemiæ filios, dum aurum (sive vere sive secus) defossum invenire satagunt, movendo et experiendo haud parvo proventui hominibus et utilitati fuisse. Sed illorum inventa non alio modo, nec ratione aliqua meliore, quam artium mechanicarum principia et incrementa coepisse, id est, per experientiam meram. Nam philosophiam et speculativam eorum, rem minus sanam esse; et illis, de quibus locuti jam sumus, philosophiarum fabulis duriores. Utcunque enim principiorum trias inventum non inutile fuerit, sed rebus aliqua ex parte finitimum: tamen maxima ex parte eos, paucis distillationum experimentis assuetos, omnia in philosophia ad separationes et liberationes retulisse, verarum alterationum oblitos. Illam autem opinionis fabricam, qua veluti basi eorum philosophia nititur, nempe esse quatuor rerum matrices sive elementa, in quibus semina et species rerum foetus suos absolvant, atque hæc quadri-formia esse, pro differentia nimirum cujusque elementi, adeo ut in cœlo, aëre, aqua, terra, nihil inveniat, quod non habeat in tribus reliquis conjugatum aliquod et parallelum: huic certe phantasticæ rerum naturalium phalangi peritum naturæ contemplatorem vix inter somnia sua locum daturum. Neque dissimiles esse rerum harmonias, quæ naturalis Magiæ cultoribus placuerunt; qui et ipsi per rerum sympathias et antipathias omnia expediunt; et ex otiosis et supinissimis conjecturis, rebus virtutes et operationes admirabiles affingunt. Verum et iis se parcere, quod inter tot fabulas, tamen opera aliquando exhibeant: licet ea fere hujusmodi sint, ut ad admirationem et novitatem, non ad fructum et utilitatem accomodata sint. Sed tamen et novitatis hunc usum plerumque esse, ut sinus naturæ nonnihil excutiat, et luce saltem, si minus actu, juvet. Quare visum est ei, neque in Græcorum, neque in novorum hominum placitis, neque in alchemiæ aut naturalis magiæ traditionibus aliquid inveniri, quod ad opes humanas majorem in modum augendas spectet. Itaque hæc omnia vel oblivioni devovenda esse, vel popularibus studiis permittenda, dum veri scientiarum filii alio cursum dirigant.

Cogitavit et illud, etiam de demonstrationum modis videndum: demonstrationes enim potentia quadam philoso-

phiam esse: atque prout illæ aut rectæ aut pravæ sint, inde doctrinas perfectas aut imperfectas sequi, probabile esse. Comperit autem, demonstrationes, quæ in usu sunt, nec plenas, nec fidas esse. Neque tamen sensibus derogandum, quod quidam fecerunt. Sensuum enim errores in singulis ad summam scientiarum non multum facere; quin et ab intellectu, fidelius informato, corrigi posse. Sed intellectum ipsum, natura sola fretum, sine arte et disciplina, rebus imparem et minorem, sine cunctatione pronuntians. Neque enim aut ita capacem esse, ut omnigenam particularium suppellectilem ad informationem necessariam recipiat et disponat, neque ita vacuum et purum, ut rerum imagines veras et nativas, absque phantasia et tinctura admittat. Quin certissimum esse, tum generaliter mentem humanam instar speculi inæqualis esse, quæ rerum radios secundum propriæ sectionis angulos, et non superficie plana, suscipiat et reflectat; tum etiam cuique ex educatione, studiis, et natura sua, vim quandam seductoriam, et quasi dæmonem familiarem adesse, qui mentem variis et vanis spectris ludat et turbet. Neque propterea ad opinionem Acatalepsiæ deveniendum. Cuilibet enim manifestum esse, nulla manus constantia, nec oculorum iudicio maxime exquisito, lineam rectam, vel circulum perfectum describi posse: attamen admota regula, aut circino circumducto, rem præsto esse. Atqui in mechanicis manus hominum nudas ad quantula opera sufficere: easdem vi et ope instrumentorum vastissima quæque ac rursus subtilissima vincere. Sequi igitur ut ad artem confugiendum, et de demonstratione, quæ per artem regitur, videndum sit. Atque de syllogismo, qui Aristoteli oraculi loco est, paucis sententiam claudendam. Rem esse nimirum in doctrinis, quæ in opinionibus hominum positæ sunt, veluti moralibus et politicis, utilem et intellectui manum quandam auxiliarem; rerum vero naturalium subtilitati et obscuritati imparem et incompetentem. Nam syllogismum certe ex propositionibus constare, propositiones ex verbis, verba notionum sive animi conceptuum testes et signacula esse. Quamobrem notiones ipsæ, quæ verborum animæ sunt, si vagæ, nesciæ, nec satis definitæ fuerint (quod in naturalibus longe maxima ex parte fieri consuevit) omnia ruere. Restare inductionem, tanquam

ultimum et unicum rebus subsidium et perfugium : neque immerito in ea spes sitas esse, ut quæ opera laboriosa et fida rerum suffragia colligere, et ad intellectum perferre possit. Verum et hujus nomen tantummodo notum esse; vim et usum homines hactenus latuisse. De inductione enim ita decernendum : in usu ejus atque etiam forma homines dupliciter peccasse; primo quod moræ impatientes et compendia viarum undique lustrantes, et quædam in certo ponere, circa quæ, tanquam circa polos, disputationes verterentur, properantes, eam tantum ad generalia scientiarum principia adhibuerunt, media per syllogismorum derivationes expedire temere sperantes. Rursus, quod de syllogismo accurate, de hac autem demonstratione cursim et negligenter inquirentes, formam ejusdem meditati sunt admodum simplicem et plane puerilem, quæ per enumerationem tantum procedat, atque propterea precario non necessario concludat. Itaque cum circa demonstrationes talia cogitet, mirum nemini videri posse, si in philosophia naturali sibi cum aliis, sive veteribus sive novis, non conveniat. Neque enim fieri posse (quod ille per jocum dixit) ut idem sentiant qui aquam et qui vinum bibunt. Illos enim liquorem imbibere crudum et ex intellectu vel sponte manantem, vel industria quadam haustum : se autem liquorem parare et propinare ex infinitis uvis, iisque maturis et tempestivis, et per racemos decerpitis et collectis, et subinde in torculari pressis, et in vase repurgatis, et clarificatis, constantem, qui tamen ob omni inebriandi qualitate rectificetur, cum nil prorsus phantasiarum vaporibus tribuat aut relinquat. Quare visum est ei, philosophias illas, quas jamdudum diximus, non tantum propter operum sterilitatem, sed etiam propter demonstrationum infirmitatem et fallacias rejici, cum non solum a rebus desertæ, sed et ab auxiliis, quæ sibi paraverunt, destitutæ ac proditæ sint.

Cogitavit et illud, etiam de inveniendi modis, qui in usu sunt, separatim videndum, si modo aliqui sint. In hac enim parte non tam errores et devia, quam solitudinem et vacua inveniri; quod stupore quodam animum perculerit. Non ulli mortalium cordi aut curæ fuisse, ut ingenii et intellectus humani vires ad artes et scientias inveniendas et promovendas dirigeret, eoque viam muniret : sed omnia

vel traditionum caliginī, vel argumentorum vestigiis et turbini, vel casus et experientiae undis et ambagibus permixta esse et permitti. Itaque non sine causa fuisse, quod apud Ægyptios (qui rerum inventores, more apud antiquitatem recepto, consecrare solebant) tot brutorum effigies in templis reperirentur; cum animalia rationis experientia ex æquo fere cum hominibus naturæ operationum inventores fuerint, neque ad hoc homines sua prærogativa admodum usi sunt: sed tamen de iis, quæ fiunt, videndum. Et primo de inveniendi modo simplici et inartificioso, quod hominibus familiare est, id non aliud esse, quam ut is, qui se ad inveniendum aliquid comparat et accingitur, primo quæ ab aliis circa illud dicta sint, inquirat et evolvat: deinde meditationem propriam addat. Verum ut quis vel aliorum fidei se committat, vel spiritum suum sollicitet, et fere invocet, ut sibi oracula pandat, rem prorsus sine fundamento esse, sequi inventionem quæ apud dialecticos recepta sit. Eam solummodo nomine tenus, ad id, quod agitur, pertinere. Non enim principiorum et axiomatum esse, ex quibus artes constant, sed tantum eorum, quæ illis consentanea videntur. Dialecticam enim magis curiosos, et importunos, et sibi negotium facessentes, ad fidem et veluti sacramentum cuilibet arti præstandum notissimo responso rejicere. Restare experientiam meram, quæ, si occurrit, casus, si quæsita sit, experimentum nominatur. Atque hanc non aliud quam (quod aiunt) scopas dissolutas esse. Quin et eos, qui in aliqua natura vel operatione per multam et erraticam quandam experimentorum variationem, revelanda et in lucem educenda sedulo occupati sunt, aut attonitos stare, aut vertiginosos circumire, aliquando gestientes, aliquando confusos, atque semper invenire quod ulterius quærant. Neque prorsus aliter fieri posse. Insciam enim et imperitam valde cogitationem esse, alicujus rei naturam in seipsa perscrutandi: eandem enim naturam in aliis latentem, in aliis manifestam et quasi palpabilem esse; atque in illis admirationem, in his ne attentionem quidem movere: veluti eam corporum naturam, quæ separationi resistit, in aquarum bullis rem sane subtilem, et fere ingeniosam videri, quæ hujus rei gratia in pelliculas quasdam in hæmisphærii formam effectas conjiciunt. Eandem in ligno vel lapide non magnopere notari, sed solidi appellatione

transmitti. Quare visum est ei, hominibus non tam ignorantiam, quam infelicitatem quandam, imputari, cum a curriculo et via per infortunium aut blandimenta deflexerint, non in ejusdem spatiis minus se strenuos præstiterint.

Cogitavit et illud, finem aliquando desperationi, aut saltem querimoniis imponendum: ac illud potius videndum, an omnino cessandum, et iis, quæ habemus, utendum sit, an aliquid, ut melius res procedant, tentandum et moliendum. Ac primum finis ipsius et propositi meritum et pretium intueri par esse, ut in materia dura et opere arduo major fiat industriæ accensio. Veniebat autem ei in mentem, antiquis seculis, rerum inventoribus (modum excedente hominum affectu et impetu) divinos honores attributos esse. Iis autem, qui in rebus civilibus merebantur, quales erant urbium et imperiorum conditores, legeslatores, patriarum a diutinis malis liberatores, tyrannidum debellatores, et his similes, intra heroum modum honores stetisse. Nec immerito hanc distinctionem priscis illis temporibus invaluisse, cum illorum beneficia ad universum genus humanum, horum ad certas regiones et definitas hominum sedes pertinerent: illa insuper sine vi aut perturbatione humanam vitam bearent: hæc vero non absque tumultu et violentia fere introducta sint. Quod si particularis alicujus inventi utilitas ita homines affecerit, ut eum, qui universum genus humanum unico aliquo beneficio complecti posset, homine majorem putarent: at multo celsius inventum esse, quod alia omnia inventa particularia potentia quadam in se contineat, ac animam humanam carceribus liberet, eique vias aperiat, ut ad nova et ulteriora quæque ductu certo et recto penetrare possit. Quemadmodum enim seculis prioribus, cum homines in navigando per stellarum tantum observationes cursum dirigebant, eos veteris sane continentis oras legisse, aut maria aliqua minora et mediterranea trajecisse: necesse autem fuisse, usum acus nauticæ, ut ducem viæ magis fidum, innotuisse, antequam oceanus trajiceretur, et novi orbis regiones detegerentur. Simili prorsus ratione, quæ hucusque in artibus et scientiis hominum inventa sunt, potuisse instinctu, usu, observatione, meditatione, aperiri, utpote sensui propiora. Antequam vero ad remotiora et occultiora naturæ appellere liceat, necessario præcedere,

ut melior et perfectior mentis humanæ usus et adoperatio inveniatur. Quare hujuscemodî inventum proculdubio temporis partum nobilissimum, et vere masculum esse. Rursus in Scripturis sacris notabat Salomonem regem, cum imperio, auro, magnificentia operum, satellitio, famulitio, servorum et famulorum pulcherrima descriptione et ordine, classe insuper, nominis claritudine, et summa hominum admiratione floreret, nil horum tamen sibi gloriæ duxisse, verum ita pronuntiasset: 'Gloriam Dei esse rem celare, gloriam regis autem rem invenire:' non aliter ac si divina natura innocenti et benevolo puerorum ludo delectaretur, qui ideo se abscondunt ut inveniuntur: ac animam humanam sibi collusorem in hoc ludo, pro sua in homines indulgentia et bonitate, optaverit. Atque hanc inveniendi gloriam eam esse, quæ humanam naturam nobilitet, nec interim cuiquam mortalium molesta sit (ut civilia esse solent) nec conscientiam in aliquo remoretur aut mordeat, sed omnino meritum et beneficium sine alicujus perniciæ, injuria aut tristitia, deferat. Lucis enim naturam puram et absque maleficio esse; usum ejus perverti, ipsam non pollui. Rursus etiam hominum studia et ambitiones reputans, tria ambitionis genera reperiebat, si modo uni ex iis id nomen imponere fas sit; primam eorum qui ad propriam potentiam in patriis suis amplificandam magna contentione feruntur: atque hanc vulgarem esse et degenerem. Secundam eorum, qui patriæ suæ potentiam inter humanum genus provehere nituntur, quæ sane plus habet dignitatis, cupiditatis haud minus. Tertiam eorum, qui hominis ipsius sive humani generis potentiam et imperium in rerum universitatem instaurare et attollere conantur; quæ reliquis proculdubio et sanior est et augustior. Hominis autem imperium sola scientia constare: tantum enim potest quantum scit: neque ulla vires naturalium causarum catenam perfingere posse: naturam enim non aliter quam parendo vinci. Cogitabat etiam et animoolvebat, qualia sint, quæ de virtute ac vi inventorum tam simplici et mera, quam ea, quæ cum merito et beneficio conjuncta sit, cogitationem subire possunt. Ac illam quidem non in aliis manifestius occurrere, quam in tribus illis inventis, quæ et ipsa antiquis incognita, et quorum primordia etiam nobis obscura et ingloria sunt; artis nimirum impri-

mendi, pulveris tormentarii, et acus nauticæ. Hæc enim tria, numero scilicet pauca, ac inventu non multum devia, rerum faciem, et statum in orbe terrarum mutasse: primum in re literaria, secundum in re bellica, tertium in re navali, unde infinitas rerum mutationes secutas esse, attentius intuentibus conspicuas; ut non imperium aliquod, non secta, non stella majorem efficaciam et quasi influxum in res humanas habuisse videatur, quam ista mechanica habuerunt. Quod autem ad merita attinet, id optime percipi, si quis consideret, quantum intersit inter hominum vitam in excultissima aliqua Europæ provincia, et in regione aliqua novæ Indiæ maxime fera et barbara. Tantum sane ut merito hominem homini Deum esse, non solum ex auxilio et beneficio, sed ex status comparatione, dici possit. Atque hoc non solum, non cælum, non corpora, sed artes præstare. At non novum orbem scientiarum, et novum orbem terrarum in eo conventuros, ut vetera novis sint longe cultiora. Quin contra necesse esse, accessiones artium iis, quæ jam habemus, multo se ostendere præstantiores, ut quæ naturam non leviter inflectere, sed vincere et subigere, et in imis fundamentis concutere possint: fere enim perpetuo fieri, ut quod inventu sit obvium, id opere sit infirmum, cum radices demum rerum virtute valida, eadem situ abditæ sint. Si quis autem sit, cui, in contemplationis amorem et venerationem effuso, ista operum frequens, et cum tanto honore mentio, quiddam asperum et ingratum sonet, is pro certo sciat, se propriis desideriis adversari; etenim in natura, opera non tantum vitæ beneficia, sed et veritatis pignora esse. Et quod in religione verissime requiritur, ut fidem quis ex operibus monstret; idem in naturali philosophia competere, ut scientia similiter ex operibus monstretur. Veritatem enim per operum indicationem, magis quam ex argumentatione, aut etiam ex sensu et patefieri et probari. Quare unam eandemque rationem, et conditionis humanæ, et mentis dotandæ esse. Itaque visum est ei, quæ de finis, quem animo metimur et destinamus, dignitate dicta sunt, ea non verbis in majus aucta, sed vero minora esse.

Cogitavit et illud, quæ de finis excellentia dicta sunt, posse votis similia videri. Itaque videndum sedulo, quid spei affulgeat, et ex qua parte se ostendat: ac curandum,

ne rei optimæ ac pulcherrimæ amore capti, severitatem judicii amittamus aut minuamus. Consentaneum enim esse, prudentiam civilem in hac parte adhibere, quæ ex præscripto diffidit, et de humanis in deterius conjicit. Leviores igitur spei auras rejiciendas: eas autem, quæ aliquid firmitudinis habere videntur, discutiendas. Atque auguria rite capienti, primo illud occurrebat, hoc, quod agitur, ob boni naturam eminentem manifeste a Deo esse: atque in operibus divinis tenuissima quæque principia eventum trahere. Etiam ex natura temporis bene ominabatur: omnium enim consensu Veritatem Temporis filiam esse. Summæ igitur infirmitatis et pusillanimitatis esse, auctoribus infinita tribuere, auctori autem auctorum, atque omnis auctoritatis, Tempori, jus suum denegare. Neque solum de temporis communi jure, sed et de nostræ ætatis prærogativa benesperabat. Opinionem enim, quam homines de antiquitate foveant, negligentem esse, ac vix verbo ipsi congruam. Antiquitatem enim proprie dici mundi ipsius senium, aut ætatem proveciorem. Atque revera consentaneum esse, quemadmodum majorem rerum humanarum notitiam et maturius judicium ab homine sene expetamus, quam a juvene, ob experientiam, et eorum quæ vidit, et audit, et cogitavit multitudinem: eodem modo et a nostra ætate (si vires suas nosset, et experiri et intendere vellet) majora, quam a priscis temporibus, sperari par esse; utpote ætate mundi grandiore, et infinitis experimentis, et observationibus cumulata et aucta. Neque pro nihilo æstimandum, quod per longinquas illas navigationes et peregrinationes, quæ nostra ætate increbuerunt, plurima in natura patuerunt, quæ novam philosophiæ lucem affundere possint. Quin et turpe hominibus esse, si globi materialis tractus, terrarum videlicet, marium, astrorum, nostris temporibus in immensum aperti et illustrati sint: globi autem intellectualis fines intra veterum inventa et angustias steterint. Etiam temporum conditionem in Europa, civilium rerum respectu, non alienam esse. Aucta Anglia, pacata Gallia, lassata Hispania, immota Italia et Germania. Itaque libratæ regum maximorum potentiis, et incusso nationum nobilissimarum statu, res ad pacem, quæ scientiis instar tempestatis serenæ et benignæ est, inclinare. Neque ipsum rei literariæ statum

hisce temporibus incommodum esse : sed et quandam opportunitatem præ se ferre, tum ob imprimendi artem, antiquis incognitam, cujus beneficio singulorum inventa et cogitata fulguris modo transcurrere queant, tum ob religionis controversias, quarum tædio fortasse homines ad Dei potestatem, sapientiam, et bonitatem in operibus suis contemplandum facilius animum adjicere possint. Si quis autem sit, qui consensu et temporis diuturnitate in veterum placitis moveatur, is, si in res acutius introspectat, ductores admodum paucos, reliquos sectatores tantum et numerum esse reperiet; homines nimirum, qui ab ignorantia ad præjudicium transierunt, neque in verum consensum (qui interposito judicio fit) unquam coierunt. Atque ipsam temporis diuturnitatem recte consideranti in angustias parvas redigi. Nam ex viginti quinque annorum centuriis, in quibus memoria hominum fere versatur, vix quinque centurias seponi, quæ scientiarum proventui utiles et feraces fuerint, easque ipsas longe maxima ex parte aliis scientiis, non illa de natura satas et cultas fuisse. Tres enim doctrinarum revolutiones et periodos numerari : unam apud Græcos, alteram apud Romanos, ultimam apud occidentales Europæ nationes : reliqua mundi tempora bellis et aliis studiis occupata, et quoad scientiarum segetem sterilia et vasta inveniri. Atque de tempore sic cogitabat : etiam ex casus vi et natura hujusmodi divinationem sumpsit. Casum nimirum proculdubio multis inventis principium dedisse, sumpta ex natura rerum occasione. Num ideo in ignis invento Prometheum novæ Indiæ ab Europæo dissensisse, quod apud eos silicis non est copia. Itaque in his, quæ præsto sunt, casum largius inventa exhibere ; in iis, quæ ab usu quotidiano semota sunt, parcius sed utcunque omnibus seculis parturire et parere. Neque enim causam videri, cur casus consensuisse putetur, aut effectus jam factus. Igitur ita cogitabat, si hominibus non quærentibus et aliud agentibus multa inventa occurrunt, nemini sane dubium esse posse, quin iisdem quærentibus, idque via et ordine, non impetu et desultorie, longe plura detegi necesse sit. Licet enim semel aut iterum accidere possit, ut quispiam in id forte fortuna incidat, quod magno conatu scrutantem antea fugit, tamen in summa rerum proculdubio contrarium inveniri.

Casum enim operari raro, et sero, et sparsim; artem contra constanter, et compendio, et turmatim. Etiam ex inventis ipsis, quæ jam in lucem prodita sunt, de iis, quæ adhuc latent, conjecturam rectissime capi putabat. Eorum autem nonnulla ejus esse generis, ut antequam invenirentur, haud facile cuiquam in mentem venisset, de iis aliquid suspicari. Solere enim homines de novis rebus ad exemplum veterum et ad phantasiam ex iis præceptam hariolari: quod opinandi genus fallacissimum est, quandoquidem ea, quæ ex rerum fontibus petuntur, per rivulos consuetos non utique fluunt: veluti si quis, ante tormentorum igneorum inventionem, rem per effectus descripsisset, atque ita dixisset, inventum quoddam detectum esse, per quod muri et munitiones quæque maximæ ex longo intervallo quaterentur et deicerentur; homines sane de viribus tormentorum et machinarum per pondera, et rotas, et similia multiplicandis, multa et varia commentaturos fuisse; de vento autem igneo vix unquam imaginationem aliquam occurruram fuisse; ut cujus exemplum non vidissent, nisi forte in terræ motu aut fulmine, quæ ut non imitabilia rejecissent. Eodem modo si ante filii bombycini inventionem, quispiam hujusmodi sermonem injecisset: esse quoddam filii genus ad vestium et supellectilis usum, quod filum lineum aut laneum longe tenuitate, ac nihilominus tenacitate, ac etiam splendore et mollitie excelleret, homines statim aut de serico aliquo vegetabili, aut de alicujus animalis pilis delicatioribus, aut de avium plumis et lanugine aliquid opinaturos fuisse: de vermibus autem alicujus textura, eaque tam copiosa et anniversaria, nil cogitatu-
ros. Quod si quis etiam de vermi verbum aliquod emisisset, ludibrio certe futurum fuisse: ut qui novas araneorum operas somniaret. Quare eandem et eorum, quæ in sinu naturæ adhuc recondita sunt, magna ex parte, rationem esse, ut hominum imaginationes et commentationes fugiant et fallant. Itaque sic cogitabat, si cujus spem de novis inventis cohibeat, quod, sumpta ex iis quæ præsto sunt conjectura, ea aut impossibilia, aut minus verisimilia putet, cum scire debere, se non satis doctum ne ad optandum quidem commode et apposite esse. Sed rursus cogitabat, esse ex jam inventis alia, diversæ et fere contrariæ naturæ, quæ fidem faciant, posse genus hu-

manum nobilia inventa etiam ante pedes posita præterire et transmittere. Utcunque enim pulveris tormentarii, vel fili bombycini, vel acus nauticæ, vel sacchari, vel similia inventa quibusdam rerum et naturæ proprietatibus niti videantur; imprimendi certe artem nihil habere, quod non sit apertum, et fere obvium, et ex antea notis conflatum. Solere autem mentem humanam in hoc inventionis curriculo tam lævam et male compositam esse, ut in nonnullis primo diffidat, et non multo post se contemnat: atque primo incredibile videri, aliquid tale inveniri posse: postquam autem inventum sit, rursus incredibile videri, id homines tam diu fugere potuisse. Atque hoc ipsum quoque ad spem trahebat, superesse nimirum adhuc magnum inventorum cumulum, qui non solum ex operationibus incognitis eruendis, sed et ex jam cognitis transferendis et applicandis deduci possit. Etiam illa auspicia ut bona et læta acceperit, quæ in artibus mechanicis observavit, atque eorum successu, præsertim ad philosophiam comparato: artes enim mechanicas ut auræ cuiusdam vitalis participes, quotidie crescere et perfici; philosophiam vero statuæ more adorari et celebrari, nec moveri. Atque illas in primis auctoribus rudes et fere informes ac onerosas se ostendere: postea novas vires et commoditates adipisci. Hanc autem in primo quoque auctore maxime vigere, ac deinceps declinare. Neque aliam hujus contrarii successus causam veriore esse, quam quod in mechanicis multorum ingenia in unum coeunt; in philosophia autem singulorum ingenia ab uno quopiam destruuntur. Nam postquam dedititii facti sunt, amplitudinem non addere, sed in uno ornando aut stipando servili officio occupari. Quare omnem philosophiam, ab experientiæ radicibus, ex quibus primum pullulavit et incrementum cepit, avulsam, rem mortuam esse. Atque hac cogitatione arrectus, etiam illud notavit; facultates artium et scientiarum, aut empiricas, aut rationales, sive philosophicas, omnium consensu esse: has autem se non bene adhuc commissas et copulatas videre. Empiricos enim, formicæ more, congerere tantum et uti: rationales autem, aranearum more, telas ex se conficere. Apis vero rationem mediam esse, quæ materiam ex floribus tam horti quam agri eliciat, sed eam etiam propria facultate vertat

et digerat. Neque absimile veræ philosophiæ opificium esse; quæ ex historia naturali et mechanicis experimentis præbitam materiam non in memoria integram, sed in intellectu mutatam et subactam, reponit. Neque se nescire, esse ex empiricorum numero, qui se non mere empiricos haberi volunt, et ex dogmaticis, qui se in experientia industrios et perspicaces videri ambiunt: verum hæc fuisse et esse quorundam hominum artificia, existimationem quandam, ut alteruter in sua secta excellere videatur, captantium: revera autem harum facultatum divortia et fere odia semper valuisse. Quare ex arctiore earum et sanctiore fœdere omnia fausta et felicia portendi putabat. Etiam illud libenter vidit: intuebatur nempe infinitas ingenii, temporis, facultatum expensas, quas homines in rebus et studiis (si quis vere judicet) inutilibus collocant, quarum pars quota, si ad sana et solida vertetur, nullam non difficultatem superare posset. Neque esse quod homines particularium multitudinem reformident, cum artium phænomena manipuli instar sint ad ingenii commenta, semel ab evidentia rerum disjuncta et distracta. Atque hæc, quæ dicta sunt, singula impulsu quendam ad spem faciendam habere: ante omnia autem certissimam spem esse ex præteriti temporis erroribus. Atque (quod etiam quispiam de civili statu non prudenter administrato dixit) quod ad præterita spectando pessimum, id ipsum ad futura optimum esse. Cesstantibus enim hujusmodi erroribus (ad quod ipsa monita primum gradum præstant) maximam rerum conversionem fore. Quod si homines per tanta annorum spatia viam tenuissent, nec tamen ulteriùs progredi potuissent, ne spem quidem ullam subesse potuisse. Tunc enim manifestum fuisse, difficultatem in materia et subjecto (quæ nostræ potestatis non sunt) non instrumento (quod penes nos est) hoc est, in rebus istis earumque obscuritate, non in animo humano et ejus adoperatione, esse. Nunc autem apparere, viam non aliqua mole aut strue imperviam, sed ab humanis vestigiis deviam esse: itaque solitudinis metum paulisper offundere, nec ultra minari. Postremo et illud statuit, si spei multo imbecillior et obscurior aura ab isto novo continente spiraverit, tamen experiendum fuisse. Non enim pari periculo rem non tentari, et non

succedere : cum in illo ingentis boni, in hoc pusillæ humanæ operæ jactura vertatur. Verum et dictis et non dictis visum est ei, spei abunde esse, non tantum homini industrio ad experiendum, sed etiam prudenti et sobrio ad credendum.

Cogitavit et illud, studio accenso et spe facta, de modis perficiendi videndum esse. Hæc itaque sunt, quæ ei circa hoc generaliter visa sunt : quæ etiam nudis et apertis sententiis claudere et complecti consentaneum putavit. Visum est ei, plane ab iis, quæ jam facta sunt, diversa facienda ; itaque rerum præteritarum redargutionem ad futura vice oraculi fungi. Visum est ei, theorias et opiniones, et notiones communes, quantum rigore mentis et constantia obtineri potest, penitus aboleri : et intellectum planum et æquum ad particularia de integro accedere : ut fere non alius ad regnum naturæ, quam ad regnum cœlorum, pateat aditus ; ad quod nemini nisi sub persona infantis ingredi liceat. Visum est ei, particularium sylvam et materiem, et numero, et genere, et certitudine, aut subtilitate, ad informationem sufficientem colligi et congeri, tum ex naturali historia, tum ex experimentis mechanicis, atque ex iis potissimum, quia natura plenius se prodit, cum ab arte tenetur et urgetur, quam in libertate propria. Visum est ei, eandem materiam ea ratione in tabulas atque in ordinem redigi et digeri, ut intellectus in eam agere, atque opus suum exsequi possit : cum nec Verbum divinum in rerum massam absque ordine operatum sit ; visum est a particularibus, in tabulas relatis, ad novorum particularium inquisitionem minimè confestim transeundum (quod tamen et ipsum res utilis sit, et instar experientiæ cujusdam literatæ) sed ad generales et communes comprehensiones prius procedendum, et naturali sane intellectus processui eatenus indulgendum. Sed simul visum est ei, intellectus motum et impetum naturalem, sed pravum, a particularibus ad comprehensiones superiores et magis generales (qualia sunt principia quæ vocant artium et rerum) saliendi, et reliqua descendendo per media expediendi, omnino cohibendum : sed comprehensiones proximas primo, ac deinceps medias eliciendas et inveniendas, atque per gradus continuos, et scalam veram adscendendum :

fere enim contemplationum et intellectus vias in bivium illud moralium, antiquis decantatum, coincidere : alteram enim viam, primo ingressu planam, ad avia ducere, alteram, a principio arduam et suspensam, in plana desinere. Visum est ei, talem inductionis formam introduci, quæ ex aliquibus generaliter concludat ; ita ut instantiam contradictoriam inveniri non posse demonstretur : ne forte secundum pauciora, quam par est, et ex iis, quæ præsto sunt, pronunciemus, et (quod unus ex antiquis dixit) scientiam in mundis propriis et non in mundo communi quæramus. Visum est ei, eam tantum comprehensionem probari et recipi, quæ non ad mensuram facta sit, et aptata particularium, ex quibus elicitur : sed amplior aut latior sit, eamque amplitudinem sive latitudinem suam ex novorum particularium designatione, quasi fidejussione quadam, firmet. Ne vel in jam notis tantum hæreamus, vel laxiore fortasse complexu umbras et formas abstractas preensemus. Visum est ei, multa præter hæc inveniri, quæ non tam ad perfectionem rei, quam ad operis compendium, ac etiam ad messem humanam inde accelerandam insigniter faciant. Quæ omnia utrum recte cogitata sint an secus, ab opinionibus (si opus sit) provocandum et effectis standum.

Cogitavit et illud, rem, quam agit, non opinionem, sed opus esse, eamque non sectæ alicujus, aut placiti, sed utilitatis et amplitudinis immensæ fundamenta jacere. Itaque de re non modo perficienda, sed et communicanda et tradenda (qua par est cura) cogitationem suscipiendam esse. Reperit autem, homines in rerum scientia, quam sibi videntur adepti, interdum proferenda, interdum occultanda, famæ et ostentationi servire : quin et eos potissimum, qui minus solida proponunt, solere ea, quæ adferunt, obscura et ambigua luce venditare, ut facilius vanitati suæ velificare possint. Putare autem, se id tractare, quod ambitione aliqua aut affectatione polluere minime dignum sit : sed tamen necessario eo decurrendum esse (nisi forte rerum et animorum valde imperitus esset, et prorsus inexplorato viam inire vellet) ut satis meminerit, inveteratos semper errores, tanquam phreneticorum deliramenta, arte et ingenio subverti, vi et contentione efferari. Itaque prudentia ac morigeratione qua-

dam utendum (quanta cum simplicitate et candore conjungi potest) ut contradictiones ante exstinguantur quam excitentur. Ad hunc finem parare se de natura opus, quod errores minima asperitate destruere, et ad hominum sensus non turbide accedere possit; quod et facilius fore, quod se non pro duce gesturus, sed ex natura ipsa lucem præbiturus et sparsurus sit, ut duce postea non sit opus. Sed cum tempus interea fugiat, et ipse rebus civilibus plus, quam vellet, immistus esset, id longum videri: præsertim cum incerta vitæ cogitaret, et aliquid in tuto collocare festinaret. Venit ei itaque in mentem, posse aliquid simplicius proponi, quod in vulgus non editum, saltem tamen ad rei tam salutaris abortum arcendum satis fortasse esse possit. Atque diu et acriter rem cogitanti et perpendenti, ante omnia visum est ei, tabulas inveniendi, sive legitimæ inquisitionis formulas, hoc est, materiem particularium ad opus intellectus ordinatam, in aliquibus subjectis proponi, tanquam ad exemplum, et operis descriptionem fere visibilem. Neque enim aliud quicquam reperiri, quod aut vera viæ, aut errorum devia in clariore luce ponere; aut ea quæ afferuntur nihil minus, quam verba esse, evidentius demonstrare possit: neque etiam quod magis fugiendum esset, ab homine, qui aut rei diffideret, aut eam in magis accipi aut celebrari cupe- ret. Fieri autem posse ut si destinata perficere non de- tur, ut sunt humana tamen ingenia firmiora et sublimiora, etiam absque majoribus auxiliis, ab oblatis monita, reliqua ex se et sperare et potiri possint. Fere enim se in ea esse opinione, nempe (quod quispiam dixit) prudentibus hæc satis fore, imprudentibus autem ne plura quidem. Visum est autem, nimis abruptum esse, ut a tabulis ipsis docendi initium sumatur. Itaque idonea quædam præfari oportuisse, quod et jam se fecisse arbitratur; nec universa, quæ huc usque dicta sunt, alio tendere. Postremo visum est ei, si quid in his, quæ dicta sunt, aut dicentur, boni inveniatur, id tanquam adipem sacrificii Deo dicari, et hominibus ad Dei similitudinem, sano affectu et charitate hominum bonum procurantibus.

EPISTOLA

THOMÆ BODLEI AD FRANCISC. BACONUM,

QUA CANDIDE EXPENDIT EJUS 'COGITATA ET VISA':

LATINE VERSA EX ANGLICO, AB ISAACO GRUTERO.

FINITO, quod mihi statueram, tempore, cum laxius te feriari opinarer, bis terve in procinctu steti, ut gratias acturus te adirem, potius id a me fieri debere ratus coram, quam per literas. Sed proposito semper injecta fuerunt obstacula, ut et nunc Fulhami me detinet gravioris momenti negotium, quod sententiam quoque meam scripto mandandam persuasit. Non dubitas, quin Cogitata et Visa tua legerim; testor id factum a me summa cum voluptate, cum id præcipui amoris argumentum interpreter, quod habeas me in tuorum número, quibus censendos offers ingenii tui nondum evulgatos labores. Quo nomine fer me, quæso, hæc dicentem. Primo, si intimo erga te affectui, ingenium tuum, actiones et sermones id pretium diceretur, quod tui in me amoris est, liceret hæc mutuis illigata complexibus sociari. Sed omnis excluditur paritas, ubi ea sortis nostræ disparitas est, et tam longe dissident, quibus favor utrinque noster probare se nititur. Me itaque quod attinet, ex sese illa æstimari permitto, et æterno observantiæ nexu habebis me tibi devinctissimum. Ad operis tui argumentum ut accedam, est id ampla maxime insignium speculationum congeries, ut in admirationem me rapiat (qua perpetuo me defixum tenebis) quod civilibus negotiis occupatissimus et summe acciti otii, quibus nullum prorsus cum declamatis in schola dogmatibus commercium est, quicquid tamen optimæ frugis recondunt scientiarum præcipuæ, id omne accuratissimo selectu transtuleris in libri tui materiam. Quamquam enim alicubi prorsus declines a trita et pervulgata in scholis docendi ratione, quæ apud nullius non gentis et seculi sapientes habita fuit unica veri norma; tamen et in illis, et quicquid toto moliris opere, artificem te nobis probas versatili dexteritate. De me id fateor exerte, si institu-

tum spectetur qua in eruditionis latifundia excurrit, excerptum me litteratorum gregi. Cum tamen ita prompte vocatis ad tui tractatus censuram amicis audire libenter velle videaris, si quid mihi aut aliis occurrerit decretorio confodiendum stylo, eo me redactum sentio, ut iudicium meum dissimulare non liceat, aperteque contestor ex eorum me numero, qui solidiora esse statuunt artium nostrarum fundamenta, quam tota dissertationis tuæ series admittit. Primo enim cum objicis sinistros eventus et errores practicæ medicinæ, non ignoras mali id redundare ex neglecta artis regula. Nam ne centesimus quidem medicæ cautionis observantem se præbet; et ea aliquando ægri corporis constitutio est, ut exacte doceri medicum non patiatur. Paucos enim reperias, qui rebus sic sese habentibus recte se explicant. Est et ubi malum ex se arti cedere nescit, quod in multis morbis accidens esse nosti; quandoque et in abdito causa, quam nullæ deprehendant conjecturæ. Quicquid sit; ego mihi persuadeo, illud practicæ medicinæ (prout hodie exercetur) probrum refundi in profitentium incuriam aut inscitiam, aut aliam ingenii mei caliginem, quod minus felices habeat successus. Pauci enim medicos agentium ita in arte sua exercitati sunt, ut quidem quæ ex arte præscribunt flagitant. Atque hæc licet ad eam perfectionem non assurgat, admirandis tamen sanitatis adminiculis abundat, ut per tot seculorum decursum exploratissimæ fidei docuerunt experimenta, quæ regiam velut viam pandunt ad commendatissimam per te quoque scientiam. Alchemia et magia axiomatibus quibusdam constant sane dignis, quæ assensum impetrent. Sed tota artificum industria ita subtilitatem et imposturas miscet, ut non tantum fraus et fraudum fabri contemptum incurrant, sed et ludibriis excipiantur. Atque hic ut in solido locetur quod instituti tui pars est potissima, videntur mihi exempla tua fuisse petenda ex iis quæ liberales tradunt scientiæ, sepositis quæ sunt de raro contingentibus, et, ut in confesso est, facile refutari possunt; sed convertendam fuisse censorii styli aciem in ea quæ generalia præstruunt et tanquam non subvertenda axiomata et canones defenderunt nobilissima omnis ævi ingenia. Apud eruditos enim nihil certius.

quam illud artium genus, cui scholastica olim natio nomen dedit *quadriviales*, positiones suas per irrefutabiles demonstrationes asseruisse. In aliis quoque, *triviales* dictis, eæ nobis supersunt regulæ velut per manus traditæ, quæ plerumque fine suo, in quem scientia quæque collineat, non excedunt. Jam vero si nos consilio tuo ductiles præbeamus, id est, communes notiones homini insitas exuamus, deletisque omnibus actionibus nostris, operibus et maximis, repuerascere conemur, quo liceat intrare regnum naturæ, ut ex sacri codicis præscripto nitendum nobis est ad *regnum cælorum*, me quidem iudice, nihil certius est, quam sic præcipiti gradu eundum esse in barbariem, unde post aliquot seculorum millia nihilo instructiores emergamus theoreticis adjumentis, quam nunc sumus. Nam ita demum vere secundam ordiremur pueritiam, facti tabula rasa, ubi, deletis priorum principiorum vestigiis, resuscitare jubemur novi mundi primordia, et ab experimentis operum et sensuum (hanc enim in particularibus insistis probandi viam) colligere quod in intellectu efformetur in notionem generalem, ex decantato illo apud omnes effato, ‘In intellectu nihil esse, quod non prius fuerit in sensu.’ Neque verisimilitudine careat, posse nobis evenire, ut si ratio ineatur eruditionis, cum finienda erit Platonici anni revolutio, longe ea infra istud, quo nunc censetur, pretium decrevisse videri possit. Quod doctrinam nobis spondes excellentiorem, quam hodie inter nos viget, ab experimentis petendam, si latentes naturæ sinus pertentare et aperire liberet, stabilita in particularibus fide, non magis ad rem facit, quam si eo incites, quo naturalis hominem instinctus rapit sine admotis exterius hortationibus. Neque enim aliud patitur ratio, quam ut infinita sint membra in omnibus mundi partibus (neque enim hic cogitationes nostræ intra Europæ terminos cohibendæ sunt) quæ viam insistunt quo digitum intendis, tam acri et sollicita diligentia ut magis intendi nequeat industria. Omnibus enim insita est sciendi cupiditas, non ita exsatianda, quin exardescat vehementius, ut hydrops sibi indulgens crescit. Sed quomodo aures præbituros persuadere paranti, evertendas prorsus quibus solide constitutis inhærent sententias et universim admista

theorica, tam suis, quam majorum, experimentis super-exstructa, non video adferri quo inducar ut credam. Porro asserere mihi licet non invita, ut opinor, probabilitate, si tacitas intra cogitationes ad examen revocetur, quantum exuberent naturæ documenta usu comperta per totum, qua expanditur, universum, quinque aut sex ista, quæ venditas selecta et a te probata, et hodiernæ curiositati deberi vis, misere se tuerentur inter aliquot centena naturæ arcana, quibus in lucem quotidie protrahendis aut solertia ministra est, aut favet casus, et comparari possunt aut partim præferri iis, quæ a te designata sunt. Sed demus, sequatur assensus posse a te conferri quod ad scientiarum faciat augmentum, et universalis apud nos theoriæ notiones et axiomata fingamus extincta, suffectis noviter repertis; quid beneficii redundabit ex hac mutatione in eruditionem et scientias? Nihil certius, quam nova hæc, et quæ in eorum appendicem veniunt, ubi semel recepta fuerint, commendantibus inventoribus, et illorum assecclis gratiam priscam sensim amissura, et oblivioni tradenda, ex naturæ scito fluxus illos et refluxus alternantis, atque ita ex temporum decursu penitus habitura interitum; fortasse etiam aliis idem, quod tu nunc venditas, agitantibus, nimirum propositis adminiculis, quibus exactius limentur augendæ scientiæ. Semper enim quæ majoribus fuerunt probro, in minoribus renasci solent. Quare frustra est, quisquis ab illorum exercitationibus et tota commentandi industria aliud speraverit, quam quod priscæ observationis sit, ut fido nobis et per scripta tradito relatu constat. Hic in mentem mihi venit quod notat Paterculus, ubi de excellentissimis Græcorum et Romanorum ingeniis agit, cum florentissimæ essent ipsorum res, hanc dari posse non improbabilem causam, quæ ea pessum dedit, ut postea docuit eventus, natura ‘quod summo studio petatum est, adscendit ad summum, difficilisque in perfecto mora est.’ Adeo ut homines, si senserint ulteriore se prohiberi adscensu, in ipso constitutos fastigio, sponte descendant, abdicatisque exercitationibus quibus plurimum inest momenti, nova affectent, tanquam occupata ab aliis materia, in qua prius laborabant. Et præsertim id eloquentiæ fatum fuit illis temporibus, ut cum posteriores desperarent posse a se præteriri priores,

aut eos æquari, sequeretur neglectus et contemptus priscæ exercitationis, et per aliquot secula sermo et stylus contraheret sordes et rubiginem, donec ultima periodus novam reduxit faciem, emergentibus et se incitantibus illustribus ingeniis ad resumendos recens animatæ diligentiae impetus, propellendosque in summum perfectionis fastigium labores non in eloquentiæ duntaxat studio, sed et quousque se porrigunt scientiarum omnium pomœria. Neque enim falli illum puto, quisquis existimaverit, artes omnes, prout publice nunc docentur, nullo non ævo existisse, non tamen pari in omnibus locis mensura, neque eodem loco semper pari numero, sed ex temporum genio mutationibus obnoxio, nunc auctiores florentioresque, nunc inexcusitatæ et cum tenebricosæ institutionis methodo rudi.

Ratio ex me si quærat, facit pro me doctrina Aristotelis et aliorum elaboratissimi ingenii virorum, a quibus supersunt nobis plurima adminicula; unde id probetur et ad liquidum deducatur, quod aliis in rebus idem in artibus contingere, darique ortum et interitum; congrua prorsus, si me interpretem audias, sententia ei, quod dici solet: ‘Nihil novum sub sole,’ et quæ non in facta magis quam dicta quærat, ‘Ut nihil neque dictum neque factum sit, quod non et dictum et factum prius.’

Patrocinator 2. etiam celebris illa Salomonis ad filium querela in prurientes suo seculo voluminum fabros, non alio sensu accipienda, quam quod magna eorum pars et fuerint observationes et in qualibet literatura artificiosi instar syntagmatis. Neque ex tam ampla congerie vel pulvisculus superest, si excipias quædam sacri codicis, posteritati relictæ. Et anne tunc quidem per tot scriptorum millia, qui Salomonis ævum antecessere, reperiri potuit quidquam novitatis titulo donandum? Habenda tamen ei fides est, cum ait, non obstantibus quæ vel sua ferebant, vel priora tulerant tempora, non potuisse dici, ‘Ecce novi quid.’ Unde id colligo, cum per omnia secula et in omnibus artibus et scientiis eadem fuerint in hominibus labor, exercitatio, et cognitio, cum iis, quæ nostro videmus tempore, etsi mutationum æstu fluctuantia, prout temporum et locorum occasionisque variat ratio, et incalescit scriptorum industria, intendi et remitti

solita tam in theoreticis suis quam practicis, si assentimur tibi, primo, ut scientia nostra rejiciatur tanquam dubia et incerta (quod affirmas duntaxat non minus argumentorum robore), deinde ut abdicentur axiomata nostra et maximæ, generalesque assertiones, a majoribus quasi per manus traditæ, quæ tamen (aliter enim hæc intelligi nequeunt) subtilissimis omnis ævi judiciis comprobata sunt : ultimo, ut excogitetur ratio, quæ nos, jam factos abecedarios, per tortuosas particularium experimentorum ambages provehat ad cognitionem ex solide collectis generalibus, unde nova exsculpantur artium principia, finis erit ut exuti, quas nunc habemus, disciplinis, et fatigati redeuntibus in circulum laboribus, illuc tendamus, unde inceperimus, eoque deducamur felicitatis quæ nos in integrum restituat. Res ea est tot seculorum, quot ante nos transacta fluxerunt, ut tandem in perfectionis meta consistamus. Neque ita hic censor sedeo, quasi fastidiose explodam quicquid augendis per nova inventa impenditur scientiis, cum conatus iste nobilis sit, neque summa laude fraudandus, ob beneficium quo in præsens perfrui licet. Nunquam defuit mundo ingens illorum agmen qui novis excogitandis operam dederunt, neque futura carebunt secula, in quibus industria pertinax et excellens hac in parte peperit nobis ea, quæ in admirationem rapiunt, captum popularem et spem transgressa. Nostræ tamen notiones et axiomata tam ab iis, quam ab eruditorum eminentissimis, semper cum gratiis recepta sunt.

Vides quam in me fiduciam tua crearit humanitas ; si in ista tui impugnandi licentia lasciviente protervia effector, quam de erecta tua indole concepisti opinio, et libertate, quam hic amicorum præcipuis indulges, eo me impulit alioquin restituentem. Et quanquam, equi instar sub auriga rectore, non secedam a veteri et trita via, quam sedulo calcavi, ita tamen sentio de tuis cogitatis, et fateri me res ipsa cogit, tecum et cum mundo iniquius te egisse, cum tantas opes domestico carcere damnatas invidisti publico usui. Licet enim persuasum habeam quoad tenorem et subjectum præcipuæ dissertationis, nulla in academia te reperturum tribunal, quod erroris te absolvere sustineat ; tamen negari non potest, tractatum tuum ubique scatere conceptibus selectæ frugis super præsentis statu scientia-

rum, et ingeniosissimis commentationibus super adjumentis eas promovendi, ut efficacissime eum trahat, quicumque earum rerum studio capitur, penitusque explorandi gignat haud iners desiderium, non ut eo tantum enitatur quod in pervulgatis hodie scientiis summum est, sed ut altius quasi feratur in ipsa latentis naturæ viscera, omnesque ingenii et judicii nervos intendat, donec D. Pauli illud perfecerit 'consectari meliora dona'. Utinam hanc ingressus esses viam (votum id auribus tuis depono) cum primum ad hæc studia animum adjiceres, vir longe alterius scholæ! nihilominus utcunque hæc se habeant, cum id tibi firmum fixumque sedeat, et patriæ fidem tuam probes, toto affectu precor, quod sæpissime facio, ut paria meritis tuis obtingant. Quod, spero, affluet aliquando plenis honorum et felicitatis rivis. *Fulhami, Feb. 19, 1607.*

DESCRIPTIO

GLOBI INTELLECTUALIS.

CAPUT I.

PARTITIO UNIVERSALIS HUMANÆ DOCTRINÆ IN HISTORIAM, POESIN, PHILOSOPHIAM, SECUNDUM TRIPLICEM FACULTATEM MENTIS; MEMORIAM, PHANTASIAM, RATIONEM; QUODQUE EADEM PARTITIO COMPETAT ETIAM IN THEOLOGICIS: CUM IDEM SIT VAS (NEMPE INTELLECTUS HUMANUS) LICET MATERIA ET INSINUATIO SINT DIVERSA.

PARTITIONEM doctrinæ humanæ eam deligimus, quæ triplici facultati intellectus respondeat. Tres itaque ejus partes a nobis constituuntur: historia, poësis, philosophia: historia ad memoriam refertur: poësis ad phantasiam: philosophia ad rationem. Per poësin autem nihil aliud intelligimus hoc loco, quam historiam fictam. Historia proprie individuorum est; quorum impressiones sunt mentis humanæ primi et antiquissimi hospites; suntque instar primæ materiæ scientiarum. In his individuis, atque in hac materia, mens humana assiduo se exercet, interdum ludit. Nam scientia omnis, mentis et exercitatio et opificium; poësis ejusdem lusus censerī possit. In philosophia mens mancipatur rebus; in poësi solvitur a nexu rerum, et expatiatur, et fingit quæ vult. Hæc vero se ita habere facile quis cernat, qui simpliciter tantummodo, et pingui quadam contemplatione intellectualium origines petat. Etenim individuorum imagines excipiuntur a sensu, et in memoria figuntur. Abeunt autem in memoriam tanquam integræ, eodem quo occurrunt modo. Has rursus retrahit et recolit mens; atque (quod officium ejus proprium est) portiones earum componit et dividit. Habent enim individua singula aliquid inter se commune, atque aliud rursus diversum et multiplex. Ea

vero compositio atque divisio vel pro arbitrio mentis fit, vel prout invenitur in rebus. Quod si fiat pro arbitrio mentis, atque transferuntur portiones illæ ad placitum, in similitudinem quandam individui, phantasie opus est, quæ, nulla naturæ aut materiæ lege et necessitate stricta, ea, quæ in rerum natura minime conveniunt, conjungere : quæ vero nunquam separantur, discerpere potest ; ita tamen ut intra primas illas ipsas individuorum portiones coërceatur. Nam eorum, quæ nulla ex parte se sensui obtulerunt, non est phantasia, ne somnium profecto. Quod si eadem individuorum portiones componentur et dividantur, pro ipsa rerum evidentia, et prout vere in natura se produnt, aut saltem pro captu cujusque se prodere notantur, eæ partes rationis sunt : atque universa hujusmodi dispensatio rationi attribuitur. Ex quo liquido constat, ex tribus hisce fontibus esse tres illas emanationes historiæ, poësis, et philosophiæ ; neque alias, aut plures esse posse. Nam sub philosophiæ nomine complectimur omnes artes et scientias, et quicquid denique a singularum rerum occursu per mentem in generales notiones collectum et digestum est. Neque alia censemus ad doctrinam partitione, quam illa superiore, opus esse. Informationes enim oraculi, et sensus, et re proculdubio, et modo insinuandi differunt ; sed tamen spiritus humanus unus atque idem est : perinde ac si diversi liquores, atque per divisa infundibula, tamen in unum atque idem vas recipiantur. Quare et theologiam ipsam aut ex historia sacra constare asserimus, aut ex præceptis et dogmatibus divinis, tanquam perenni quadam philosophia. Ea vero pars, quæ extra hanc divisionem cadere videtur (quæ est prophetia,) et ipsa historiæ species est cum prærogativa divinitatis, in qua tempora conjunguntur, ut narratio factum præcedere possit ; modum autem enuntiandi et vaticiniorum per visiones, et dogmatum coelestium per parabolas, participat ex poësi.

CAPUT II.

PARTITIO HISTORIÆ IN NATURALEM ET CIVILEM; ECCLESIASTICA ET LITERARIA SUB CIVILI COMPREHENSÆ. PARTITIO HISTORIÆ NATURALIS IN HISTORIAM GENERATIONUM, PRÆTERGENERATIONUM, ET ARTIUM, ET TRIPLICI STATU NATURÆ, LIBERÆ VIDELICET, ABERRANTIS, ET CONSTRICTÆ.

HISTORIA aut naturalis est, aut civilis. In naturali naturæ res gestæ et facinora memorantur; in civili, hominum. Elucet proculdubio divina in utrisque, sed magis in humanis, ut etiam propriam in historia speciem constituent, quam sacram aut ecclesiasticam appellare consuevimus. Itaque eam civili attribuimus; at primo de naturali dicemus. Naturalis historia rerum singularium non est; non quod perperam a nobis positum sit historiam versari in individuis, quæ loco et tempore circumscribuntur. Nam proprie ita se res habet. Sed cum promiscua sit rerum naturalium similitudo, adeo ut si unum noris, omnia noris; superfluum quiddam esset et infinitum de singulis dicere. Itaque sicubi absit illa promiscua similitudo, recipit etiam historia naturalis individua; ea scilicet, quorum non est numerus, aut natio quædam. Nam et solis, et lunæ, et terræ, et similium, quæ unicæ sunt in specie sua, rectissima conscribitur historia; nec minus eorum, quæ insigniter a specie sua deflectunt, et monstrosa sunt; quandoquidem in illis, descriptio et cognitio ipsius speciei nec sufficit nec competit. Itaque hæc duo individuorum genera historia naturalis non rejicit: ut plurimum autem (quemadmodum dictum est) in speciebus versatur. At partitionem historiæ naturalis molimur ex vi et conditione ipsius naturæ, quæ in triplici statu posita invenitur, et tanquam regimen subit trinum. Aut enim libera est natura, ac sponte fusa, atque cursu consueto se explicans, cum scilicet ipsa natura per se nititur, nullatenus impedita aut subacta: ut in cœlis, animalibus, plantis, et universo naturæ apparatu; aut rursus illa a pravitatibus et insolentis materiæ contumacis et rebellis, atque ab impedimentorum violentia, de statu suo plane convellitur et detruditur, ut in monstris et heteroclitis naturæ: aut denique ab arte et ministerio hu-

mano constringitur, et fingitur, et plane transfertur, et tanquam novatur, ut in artificialibus. Etenim in artificialibus natura tanquam facta videtur, et conspicitur prorsus nova corporum facies et veluti rerum universitas altera. Itaque tractat historia naturalis aut libertatem naturæ, aut errores, aut vincula. Quod si cuiquam molestum sit artes dici naturæ vincula, cum potius liberatores et vindices censi debeant, quod naturam in nonnullis suæ intentionis compotem faciant, impedimentis in ordinem redactis: nos vero hujusmodi delicias et pulchra dictu nil moramur; id tantum volumus et intelligimus, naturam per artem, tanquam Proteum, in necessitate poni id agendi, quod absque arte actum non fuisset: sive illud vis vocetur et vincula, sive auxilium et perfectio. Partiemur itaque historiam naturalem in historiam generationum; historiam prætergenerationum; et historiam artium, quam etiam mechanicam et experimentalem appellare consuevimus. Libenter autem historiam artium ut historiæ naturalis speciem constituimus; quia inveteravit prorsus mos disserendi et opinio, ac si aliud quippiam esset ars a natura, ut artificialia a naturalibus segregari debeant, tanquam toto genere discrepantia: unde et illud mali, quod plerique historiæ naturalis scriptores perfunctos se putant, si historiam animalium, aut plantarum, aut mineralium confecerint, omissis artium mechanicarum experimentis (quæ longe maximi ad philosophiam momenti sunt); tum etiam illabitur animis hominum subtilius aliud malum; nempe ut ars censeatur solummodo ut additamentum quoddam naturæ; cujus scilicet ea sit vis, ut naturam vel inchoatam perficere, vel inclinatam emendare possit; minime vero radicitus transmutare, atque in imis concutere; quod plurimum rebus humanis desperationis intulit. At contra illud penitus animis hominum insidere debuerat, artificialia a naturalibus non forma aut essentia, sed efficiente tantum, differre; homini vere in naturam plane nullius rei potestatem esse, præterquam motus: ut corpora scilicet naturalia aut admoveat, aut amoveat; reliqua naturam intus per se transigere. Itaque ubi datur debita admotio corporum naturalium aut remotio, omnia potest homo, atque ars: ubi non datur, nihil. Rursus autem modo corporum fiat debita illa ad-

motio, aut remotio, in ordine ad aliquem effectum, sive hoc per hominem et artem fiat, sive naturaliter absque homine, parum refert. Neque hoc illo fortius est, veluti si quis ex aspersione aquæ simulacrum iridis super parietem excitet, non minus obsequente utitur natura, quam cum idem fit in aëre ex nube roscida. Contra vero, cum aurum invenitur in arenulis purum, æque sibi ipsi ministrat natura, ac si aurum purum per fornacem et ministerium hominis excoqueretur. Aliquando autem ministerium ex lege universi aliis animalibus deputatur: neque enim minus artificiale quiddam est mel, quod fit mediante industria apis, quam saccharum, quod hominis, atque in manna (quod similis est generis) natura seipsa contenta est. Itaque cum una atque eadem sit natura, ejus autem vis per omnia valeat, neque unquam illa a seipsa desciscat; omnino tanquam ex æquo subordinata tantum ad naturam poni debent hæc tria, cursus naturæ; exspatiatio naturæ; et ars sive additus rebus homo; ideoque in historia naturali ea omnia una et continua narrationum serie involvi par est: quod etiam Caius Plinius magna ex parte fecit; qui historiam naturalem pro dignitate complexus est, sed complexam indignissime tractavit. Atque hæc sit naturalis historiæ partitio prima.

CAPUT III.

PARTITIO HISTORIÆ NATURALIS, EX USU ET FINE SUO:
 QUODQUE FINIS LONGE NOBILISSIMUS HISTORIÆ NATURALIS SIT MINISTRATIO PRIMA AD CONDENDAM PHILOSOPHIAM; ET QUOD HUIUSMODI HISTORIA (QUÆ SCILICET SIT IN ORDINE AD EUM FINEM) DESIDERETUR.

CÆTERUM historia naturalis ut subjecto triplex (quemadmodum diximus) ita usu duplex est. Adhibetur enim aut propter cognitionem rerum ipsarum, quæ historiæ mandantur, aut tanquam materia prima philosophiæ. Nobilissimus autem finis historiæ naturalis is est; ut sit inductionis veræ et legitimæ supellex atque sylva; atque satis trahat ex sensu ad instruendum intellectum. Illa enim altera, quæ aut narrationum jucunditate delectat, aut experimentorum usu juvat, atque huiusmodi volupta-

tis aut fructus gratia quæsita est; inferioris profecto notæ est, et genere ipso vilior, præ ea, cujus ea est vis et qualitas, ut propria sit parasceve ad condendam philosophiam. Hæc enim demum ea est historia naturalis, quæ veræ et activæ philosophia solida et æterna basis constituitur; quæque lumini naturæ puro et minime phantastico primam accensionem præbet; cujus quoque neglectus et genius non placatus, acies illas larvarum, ac veluti regna umbrarum, quæ in philosophiis volitare cernuntur, cum maxima et calamitosa operum sterilitate nobis pessimo fato immisit. Affirmamus autem, et plane testamur, historiam naturalem, qualis in ordine esse debeat ad istum finem, non haberi, sed desiderari, atque inter ommissa poni oportere. Neque vero aciem mentis alicujus perstringant aut magna antiquorum nomina, aut magna novorum volumina, ut querelam istam nostram minus justam cogitet. Satis enim scimus haberi historiam naturalem, mole amplam, varietate gratam, diligentia sæpius curiosam. Attamen si quis ex ea fabulas, et antiquitatem, atque auctorum citationes et suffragationes, lites item inanes et controversias, philologiam denique, et ornamenta eximat (quæ ad convivales sermones hominumque doctorum noctes potius, quam ad instituendam philosophiam, sunt accommodata) profecto ad nihil magni res recidat. Itaque thesaurus quidam potius ad eloquentiam a nonnullis, quam solida et fida rerum narratio quæri et parari videtur. Præterea, non multum ad rem faciat memorare aut nosse florum, iridis, aut tulipæ, aut etiam concharum, aut canum, aut accipitrum eximias varietates. Hæc enim hujusmodi nil aliud sunt, quam naturæ lusus quidem et lascivia: et prope ad individuorum naturam accedunt. Itaque habent cognitionem in rebus ipsis exquisitam; informationem vero ad scientias tenuem et fere supervacuam. Atque hæc sunt tamen illa, in quibus naturalis historia vulgaris se jactat. Cum autem degeneraverit historia naturalis ad aliena, et rursus luxuriata sit in superfluis; tamen e contra magnæ utique et solidæ ejusdem partes aut prorsus prætermissæ sunt, aut negligenter et leviter tractatæ: universa vero inquisitione sua et congerie, nullo modo ad eum, quem diximus, finem (condendæ scilicet philosophiæ) apta et qualificata

reperitur. Id in membris ipsius optime apparebit, atque ex comparatione ejus historiæ, cujus descriptiones hominibus sub oculos jam proponemus, ad eam, quæ habetur.

CAPUT IV.

INCIPIT TRACTATUS QUALIS ESSE DEBEAT HISTORIA DESIDERATA; NEMPE HISTORIA NATURALIS AD CONDENDAM PHILOSOPHIAM. ID UT CLARIUS EXPLICETUR, PRIMO SUBJUNGITUR PARTITIO HISTORIÆ GENERATIONUM. EJUS CONSTITUUNTUR PARTES QUINQUE: PRIMA, CÆLESTIUM. SECUNDA, METEORORUM. TERTIA, TERRÆ ET MARIS. QUARTA, COLLEGIORUM MAJORUM, SIVE ELEMENTORUM AUT MASSARUM. QUINTA, COLLEGIORUM MINORUM SIVE SPECIERUM. HISTORIA VERO VIRTUTUM PRIMARUM REJICITUR DONEC EXPLICATIO PRIMÆ ILLIUS PARTITIONIS GENERATIONUM, PRÆTERGENERATIONUM, ET ARTIUM, SIT ABSOLUTA.

QUANQUAM vero e fide nostra esse censemus, hujus ipsius historiæ, quam desideramus, confectionem non aliis relinquere, sed nobis ipsis desumere, propterea quod quomagis hæc res omnium industriæ patere videatur, eo major subest metus, ne ab instituto nostro aberrent; ideoque eam ut tertiam instaurationis nostræ partem designavimus: tamen ut institutum nostrum de explicationibus sive repræsentationibus omissorum, perpetuo servemus; atque etiam, si quid nobis humanitus acciderit, ut aliquid in tuto positum sit; sententiam nostram et consilia de hac re jam hoc loco subjungere visum est. Historiæ generationum, sive naturæ solutæ, quinque partes constituimus; eæ sunt historia ætheris, historia meteororum et regionum quas vocant aëris. Etenim tractum sublunarem ad superficiem usque terræ, et corpora in eo locata, historiæ meteororum attribuimus. Etiam cometis cujuscunque generis (utcunque se habeat rei veritas) tamen ordinis causa, locum inter meteora assignamus. Tertio subit historia terræ et maris, quæ conjuncta globum constituunt unicum. Atque hucusque rerum natura distribuitur ex locis et locatis: reliquæ duæ partes substantias rerum distinguunt, vel massas potius. Congregantur enim corpora connaturalia ad majores et minores massas: quæ collegia rerum majora et minora ap-

pellare consuevimus: habentque in politia mundana rationes inter se tanquam tribus et familiæ. Itaque quarto ordine ponitur historia elementorum sive collegiorum majorum; quinto et ultimo historia specierum sive collegiorum minorum. Elementa enim eo sensu accipi volumus, ut intelligantur non exordia rerum, sed tantum corporum connaturalium massæ majores. Majoritas autem illa accidit propter texturam materiæ facilem, simplicem, obviā et paratam; cum species a natura parce suppeditentur, propter texturam dissimilarem, atque in plurimis organicam. Virtutum vero illarum, quæ in natura censi possint tanquam cardinales et catholicæ, densi, rari, levis, gravis, calidi, frigidi, consistentis, fluidi, similis, dissimilis, specificati, organici, et similium, una cum motibus ad illa facientibus, uti antitypiæ, nexus, coitionis, expansionis, et reliquorum (quorum historiam omnino congeri et confici volumus, etiam priusquam ad opus intellectus deveniatur) virtutum et motuum historiam, ejusque conficiendæ modum tum tractabimus, postquam explicationem triplicis illius partitionis, generationum, prætergenerationum, et artium absolverimus. Neque enim eam scilicet intra triplicem illam nostram partitionem inclusimus, cum non proprie sit historia, sed inter historiam et philosophiam veluti terminus medius. Jam vero de historia cœlestium, et deinceps de reliquis dicemus atque præcipientus.

CAPUT V.

RESUMITUR TRACTANDA HISTORIA CŒLESTIUM; QUALIS ET ESSE DEBEAT IN GENERE, ET QUOD LEGITIMA HUIUSCE HISTORIÆ ORDINATIO VERSETUR IN TRIPLICI GENERE PRÆCEPTORUM; VIDELICET, DE FINE, DE MATERIA, AC DE MODO CONFICIENDÆ HUIUSMODI HISTORIA.

HISTORIAM cœlestium simplicem esse volumus, nec dogmatibus imbutam; sed veluti suspensa vi et doctrina theoriarum; quæque solummodo phænomena ipsa sincera complectatur, et separata, quæ jam dogmatibus fere concreverunt; denique quæ narrationes proponat eo prorsus modo, ac si nihil ex artibus astronomiæ et astrologiæ decretum esset, sed experimenta tantum et observationes ex-

acte collecta et perspicue descripta forent. In quo genere historiae nihil adhuc invenitur, quod nostro respondeat voto. Hujusmodi quiddam tantummodo cursim et licenter attigit Caius Plinius : sed optima foret ea historia coelestium, quæ ex Ptolemæo, et Copernico, et doctioribus astronomiæ scriptoribus exprimi et erui possit, si artem experimento plane spolies, adjunctis etiam recentiorum observationibus. Quod si cui mirum videatur, nos tanto labore parta, aucta, emendata, rursus ad primam imperiti-
 am, et nudarum observationum simplicitatem retrahere velle ; nos vero nulla cum priorum inventorum jactura, tamen longe majus opus movemus ; neque enim calculos aut prædictiones tantum meditamur, sed philosophiam ; eam scilicet, quæ de superiorum corporum non motu solummodo, ejusque periodis, sed substantia quoque et omnimoda qualitate, potestate, atque influxu, intellectum humanum informare, secundum rationes naturales atque indubitatas, absque traditionum superstitione et levitate, possit ; atque rursus in motu ipso invenire atque explicare, non quid phænomenis sit consentaneum, sed quid in natura penitus repertum, atque actu et reipsa verum sit. Facile autem quis cernat, et eos, quibus terram rotari placet, et eos contra, qui primum mobile, et veterem constructionem tenuerunt, æqua fere et ancipiti phænomenorum advocacy niti. Quin et ille novæ constructionis nostra ætate auctor, qui solem secundi mobilis, quemadmodum terram primi mobilis centrum constituit, ut planetæ in propriis suis conversionibus circa solem choreas ducere videantur (quod ex antiquioribus nonnulli de Venere et Mercurio suspicati sunt) si cogitata ad exitum perduxisset, belle profecto rem conficere potuisset videtur. Neque vero nobis dubium est, quin et aliæ hujusmodi constructiones ingenio et acri cogitatione adinveniri possint. Neque illis, qui ista proponunt, admodum placet, hæc, quæ adducunt, prorsus vera esse, sed tantummodo ad computationes et tabulas conficiendas commode supposita. At nostra ratio alio spectat ; non enim concinnationes, quæ variæ esse possunt, sed veritatem rei quærimus, quæ simplex est. Ad hoc vero historia phænomenorum sincera viam aperiret, infecta dogmate obstruet. Neque illud tacemus, nos in hac ipsa historia coelestium, ad normam nostram facta

et congesta, spem per se ponere veritatis circa cœlestia inveniendæ; sed multo magis in observatione communium passionum et desideriorum materiæ in utroque globo. Etenim ista æthereorum et sublunarium quæ putantur divortia, commenta nobis videntur et superstitio cum temeritate; cum certissimum sit complures effectus, veluti expansionis, contractionis, impressionis, cessionis, congregationis ad massas, attractionis, abactionis, assimilationis, unionis, et similium, non solum hic apud nos, sed et in fastigiis cœli, et in visceribus terræ locum habere. Atque non alii interpretes magis fidi adhiberi aut consuli possunt, ut intellectus humanus et ad profunda terræ, quæ omnino non cernuntur, et ad alta cœli, quæ plerumque fallaciter cernuntur, penetret. Itaque optime antiqui, qui Proteum illum multiformem, etiam vatem ter maximum fuisse retulerunt; qui futura, præterita, et occulta præsentium novisset. Nam qui materiæ passiones catholicas novit, atque per hæc novit quid esse possit; non poterit non nosse etiam quid fuerit, quid sit, et quid futurum sit, secundum summas rerum. Itaque plurimum spei et præsidii ad contemplationem cœlestium in physicis rationibus collocamus: per physicas rationes intelligendo non eas quæ vulgo esse putantur, sed tantum doctrinam circa illos appetitus materiæ, quos nulla regionum aut locorum diversitas distrahere aut disterninare queat. Neque propterea (ut ad propositum revertamur) ulli diligentiae parci volumus, quæ circa phænomenorum ipsorum cœlestium narrationes et observationes possit impendi. Nam quanto uberius suppetat apparentiarum hujusmodi copia, tanto omnia erunt et magis in promptu et firmiora. De quo antequam plura dicamus, est plane quod gratulemur et mechanicorum industriæ, et doctorum quorundam hominum curæ et alacritati, quod jam nuper per instrumentorum opticorum veluti scaphas et naviculas nova tentari cœperint cum cœlestibus phænomenis commercia. Atque hoc inceptum et fine et aggressu nobile quoddam et humano genere dignum esse existimamus: eo magis quod hujusmodi homines et ausu laudandi sint et fide; quod ingenue et perspicue proposuerunt quomodo singula illis constiterint. Superest tantum constantia cum magna judicii severitate, ut et instrumenta mutant. et testium --

merum augeant; et singula, et sæpe experiantur, et varie, denique ut et sibi ipsi objiciant, et aliis patefaciant quicquid in contrarium objici possit, et tenuissimum quemque scrupulum non spernant; ne forte illis eveniat, quod Democrito et aniculæ suæ evenit circa ficus mellitas, ut vetula esset philosopho prudentior, et magnæ et admirabilis speculationis causæ subesset error quispiam tenuis et ridiculus. At ista tanquam præfati in genere, accedamus ad descriptionem historiæ coelestium magis explicatam; ut ostendamus quæ et qualia circa cœlestia quæri oporteat. Primo igitur quæstiones naturales, aut saltem ex iis nonnullas, easque præcipuas proponemus: iis usus humanos, quales verisimile est ex cœlestium contemplatione educi posse, adjiciemus; hæc utraque tanquam historiæ scopum, ut quibus historiam cœlestium componere curæ erit, norint quid agatur, easque quæstiones una cum operibus illis et effectis habeant in animo et intueantur; unde talem instituant et parent historiam, qualis ad judicia hujusmodi quæstionum, et præbitionem hujusmodi fructus et utilitatum erga genus humanum, sit accommodata. Quæstiones autem intelligimus ejus generis, quæ de facto naturæ quærant, non de causis. Hoc enim pertinet proprie ad historiam. Deinde distincte monstrabimus in quibus historia cœlestium consistat: quæque ejus sint partes; quæ res apprehendendæ aut exquirendæ, quæ experimenta sint comparanda et procuranda, quæ observationes adhibendæ et pensitandæ, proponentes tanquam topica quædam inductiva, sive articulos ad interrogandum de cœlestibus. Postremo præcipientur nonnulla non solum de eo, quod quæri oporteat, sed et de hoc, quomodo quæsita debeant pensitari, etiam exhiberi, atque in literas referri, ne primæ inquisitionis diligentia pereat in successione, aut, quod pejus est, infirmis et fallacibus initiis nitantur progressus qui sequentur. In summa, dicemus et ad quid quæri debeat circa cœlestia, et quid, et quomodo.

CAPUT VI.

QUOD QUÆSTIONES PHILOSOPHICÆ CIRCA CŒLESTIA, ETIAM QUÆ PRÆTER OPINIONEM SUNT, ET QUODAMMODO DURÆ, RECIPI DEBEANT: PROPONUNTUR VERO QUINQUE QUÆSTIONES CIRCA SYSTEMA IPSUM; VIDELICET, AN SIT SYSTEMA? ET, SI SIT, QUOD SIT CENTRUM EJUS, ET QUALIS PROFUNDITAS, ET QUALIS CONNEXIO, ET QUALIS PARTIUM COLLOCATIO?

EXISTIMABIMUR autem plerisque proculdubio reliquias quæstionum veterum, jampridem quasi tumulo conditas et sepultas, rursus eruere, et fere manes earum evocare, iisque novas insuper quæstiones adspargere. Sed cum ea, quæ adhuc habetur circa cœlestia, philosophia nihil habeat firmitudinis; cumque illud nobis perpetuo ratum et fixum sit, omnia novo legitimæ inductionis judicio sistere; cumque si forte quæstiones aliquæ a tergo relinquuntur, tanto minus operæ et diligentiae consumetur in historia, propterea quod supervacuum fortasse videbitur ea inquirere, de quibus quæstio non fuerit mota; necesse habemus quæstiones, quas ubique porrigit rerum natura, in manus accipere. Quin quo minus certi sumus de quæstionibus per viam nostram determinandis, eo nos minus difficiles præbemus in iisdem recipiendis. Exitum enim rei videmus. Prima igitur ea quæstio est, An sit systema? Hoc est, An mundus sive universitas rerum sit globosa secundum totum, cujus sit centrum aliquod? An potius globi particulares terræ et astrorum spargantur; et singuli suis hæreant radicibus, absque systemate, et medio sive centro communi. Atque certe jactavit schola Democriti et Epicuri, auctores suos moenia mundi diruisse. Neque tamen id prorsus secutum est ex iis, quæ ab illis dicta sunt. Nam Democritus cum materiam sive semina copia infinita, attributis et potestate finita, eademque agitata, nec ab æterno quovis modo locata, posuisset, vi ipsa illius opinionis adductus est, ut mundos multiformes, ortui et interitui obnoxios, alios melius ordinatos, alios male hærentes, etiam tentamenta mundorum et intermundia statueret. Sed tamen ut hoc receptum fuisset, nihil

officiebat quin illa pars materiæ, quæ deputata est huic ipsi mundo, qui nostro generi est conspicuus, obtinuerit figuram globosam. Necesse enim fuit ut singuli ex illis mundis figuram aliquam acceperint. Etsi enim in infinito medium aliquod esse nequeat, tamen in partibus infiniti rotunda figura subsistere potest, non minus in mundo aliquo quam in pila. Verum Democritus sector mundi bonus fuit, in integralibus autem mundi etiam infra mediocres philosophos. At opinio illa, de qua nunc loquimur, quæ destruebat et confundeat systema, fuit Heraclidis Pontici, et Ecphanti et Nicetæ Syracusani, et præcipue Philolai, atque etiam nostra ætate Gilberti, et omnium (præter Copernicum) eorum, qui terram planetam et mobilem, et tanquam unam ex astris, crediderunt. Atque illa opinio hanc vim habet, ut planetæ et stellæ singulæ, atque etiam aliæ innumeræ, quæ conspectum nostrum ob distantiam fugiunt, necnon aliæ, quæ nobis sunt invisibiles propter naturam non lucentem sed opacam, suos quæque sortitæ globos, et formas primarias, per expansionem istam, quam suspicimus, immensam, sive vacui sive corporis cujusdam tenuis et fere adiaphori, tanquam insulæ in pelago immenso spargantur et pendeant, atque super centrum non commune aliquod, sed quæque globis sui proprii volent; aliæ simpliciter, aliæ cum motu nonnullo centri progressivo. Atque illud maxime durum est in hac opinione, quod tollunt quietem sive immobilem naturam. Videtur autem, quemadmodum sunt in universo corpora, quæ rotant, id est, motu feruntur infinito et perpetuo; ita et ex opposito debere esse corpus aliquod, quod quiescat: quibus interponitur media natura eorum quæ feruntur recta, cum motus rectus partibus globorum conveniat, et rebus exulantibus extra patrias suas, quæ ad globos connaturalitatis suæ movent, ut cum iis unitæ ipsæ quoque aut rotent aut quiescant. Verum huic quæstioni (nempe an sit systema?) finem dabunt ea, quæ circa motum terræ, an scilicet terra stet aut rotet? atque circa substantiam astrorum, an sit solida aut flammea? et circa æthera, sive spatia cœli interstellaria, an sint corporea aut vacua? decerni poterunt. Nam si terra stet, et cœli motu diurno circumvolvantur, proculdubio est systema: quod si terra rotet, tamen non prorsus evincitur non esse systema, propterea quod aliud

possit poni centrum systematis, videlicet sol, aut aliud quippiam. Rursus, si unicus globus terræ sit densus et solidus, videtur materia universi coire et densari ad centrum illud : quod si inveniantur luna aut alii ex planetis constare etiam ex materia densa et solida, videntur ex eo coire densa non ad centrum aliquod, sed sparsim et quasi fortuito. Postremo, si ponatur vacuum coacervatum in spatiis interstellaribus, videntur globi singuli habere circa se effluvia tenuiora, et deinde vacuum. Quod si et illa spatia corpore replentur, videtur esse unio densorum in medio, et rejectio tenuiorum ad circumferentiam. Plurimum autem confert ad scientias, nosse conjugationes quæstionum, propterea quod in aliquibus invenitur historia sive materia inductiva ad eas dirimendas, in aliquibus non item. Dato vero systemate, proxime accedit quæstio ea secunda, quod sit centrum systematis ? Enimvero si aliquis ex globis locum centri occupare debeat, occurrunt globi imprimis duo, qui naturam medii sive centri præferre videntur, terra et sol. Pro terra suffragantur aspectus noster et inveterata opinio, atque illud omnium maxime, quod cum densa coëant in angustum, rara in latum diffundantur (area autem omnis circuli contrahatur ad centrum) videtur sequi quasi necessario, ut angustiae circa medium mundi statuatur, ut proprius locus et tanquam unicus ad corpora densa. Pro sole autem facit ratio illa, quod cujus partes sunt in systemate maximæ et potissimæ, ei is locus assignari debeat, ex quo ipse in universum systema maxime agere et se communicare possit. Quando vero is sit sol, qui mundum vivificare plurimum videatur, impertiendo calorem et lucem ; rite omnino atque ordine videri possit collocatus in medio mundi. Accedit et illud, quod sol manifeste habeat assectatores Venerem et Mercurium, etiam, ex sententia Tychonis, planetas reliquos ; adeo ut plane videatur sol centri naturam sustinere posse, et vices gerere in aliquibus ; eo propius abest, ut universi centrum constitui possit ; quæ Copernici assertio fuit. Veruntamen in systemate Copernici multa et magna inveniuntur incommoda ; nam et quod triplici motu terram oneravit, incommodum magnum, et quod solem a coetu planetarum divulsit, cum quibus tot habet passiones communes, similiter durum ;

et quod tantum immobilis introduxit in naturam, ponendo solem et stellas immobiles præsertim corpora maxime omnium lucida et radiantia; et quod lunam terræ tanquam in epicyclo adhærere voluit; et alia nonnulla, quæ ille sumit, ejus sunt viri, qui quidvis in natura fingere, modo calculi bene cedant, nihili putet. Quod si detur motus terræ, magis consentaneum videatur, ut tollatur omnino systema, et spargantur globi secundum eos, quos jam nominavimus, quam ut constituatur tale systema, cujus sit centrum sol: idque consensus seculorum et antiquitatis potius arripuit et approbavit. Nam opinio de motu terræ nova non est, sed ab antiquis repetita, quemadmodum diximus; at illa de sole, ut sit centrum mundi, et immobile, prorsus nova est (excepto uno versiculo male traducto), et primo a Copernico introducta. Sequitur tertia quæstio de profunditate systematis; non ut aliqua ejus mensura capiatur perfecta, sed ut in certo ponatur; an cælum stellatum sit instar unius regionis, si-ve, ut vulgo loquuntur, orbis; an vero stellæ fixæ quas vocant, sint aliæ aliis sublimiores immensa quadam profunditate? Neque enim ullo modo fieri potest, ut illæ sint paræ altitudinis, si hoc intelligatur exacte; stellæ enim proculdubio non sunt sitæ tanquam in plano, quæ habeant dimensionem quandam tantum in superficie, instar macularum aut bullarum; sed sunt illæ globi integri, magni atque profundi. Itaque cum tam disparis reperiuntur esse magnitudinis, omnino necesse est, ut aliæ ex iis magis quam aliæ promineant, vel sursum versus, vel deorsum; nec fieri potest ut aut per superiora aut inferiora una conjungantur superficie. Hoc vero si fiat in partibus stellarum, temerarium plane esset asserere etiam in corpore integro stellas non esse alias aliis altiores; sed ut hoc verum sit, tamen asseri potest crassities quædam definita (licet insignis) ejus regionis, quæ vocatur sphaera sive cælum stellatum, quæ hujusmodi prominentias et altitudinis gradus quodammodo terminet; videmus enim ex apogæis et perigæis planetarum, singulis eorum cælis competere crassitiem notabilem, per quæ ascendant et descendant. At quæstio ista tantum eo spectat, utrum stellæ aliæ sint super alias, tanquam planeta super planetam, et quasi in diversis orbibus. Atque hæc

quæstio illi alteri quæstioni de motu aut statu terræ similiter affinis est. Nam si stellæ moveantur motu diurno circa terram, quandoquidem eæ universæ pari incitatione, et uno veluti spiritu agantur (cumque in planetis plane constet prout variatur in sublimitate et humilitate situs, ita etiam variari in celeritate et tarditate motus), probabile est stellas, velocitate cursus pares, etiam in una regione ætheris locari, cujus licet crassities sive profunditas ponatur esse magna, tamen non sit tanta ut faciat ad discrimen incitationis sive celeritatis in motu; sed ut per eam regionem universam omnia putentur, tanquam vinculo connaturalitatis devincta, pariter rotare, vel saltem cum discrepantia tali, quæ ad aspectum nostrum propter distantiam deferri non possit. Quod si terra moveatur, stellæ vel stare poterunt, quod Copernico placuit, aut, quod longe magis verisimile est, et a Gilberto introductum, illæ poterunt singulæ rotare super centrum suum in loco suo, absque aliquo motu centri sui, quemadmodum et ipsa terra, si modo illum motum diurnum terræ ab adscititiis illis duobus motibus, quos Copernicus superaddidit, sejungas. Utrumvis autem horum si fiat, nihil prohibet, quin stellæ aliæ supra alias sint donec aspectum nostrum effugiant. Quarta proponitur quæstio de nexu sive connexionem systematis. Atque de natura et essentia corporis vel rei, quæ æther purus censetur, et astris interjacet, postea inquiremus. Nunc tantum de cohærentia systematis dicemus. Ejus rei ratio est triplex. Aut enim datur vacuum, aut contiguum, aut continuum; itaque primo quæritur, an sit vacuum coacervatum in spatiis interstellaribus? Id quod Gilbertus diserte posuit, atque etiam antiquorum nonnulli ex iis, qui globos spargi sine systemate opinati sunt, innuere videntur; præsertim ii, qui astrorum corpora compacta asseruere. Opinio talis est, globos universos, tam astra, quam terram, ex materia solida et densa constare. Illos autem in proximo circumdari genere quodam corporum, quæ sint ipsi globo aliquatenus connaturalia, sed tamen magis imperfecta, languida, et attenuata, quæque nil aliud sint, quam globorum ipsorum effluvia et emanationes; qualia sunt vapores et halitus, atque adeo aër ipse, si conferantur terræ: hæc effluvia ad distantiam circa unumquemque glo-

bum non magnam pertingere, reliquum intervallum (quod longe amplissimum est) inane esse. Cui opinioni illud fidem astruere possit, quod ex tam immensa distantia corpora astrorum conspiciuntur. Si enim universum illud spatium plenum esset, præsertim corporum, quæ proculdubio raritate et densitate valde inæqualia sunt, tanta foret radiorum refractione, ut ad visum nostrum pertingere non possint; quum si longe maxima ejus spatii pars vacua sit, facilius sane perferri consentaneum est. Atque revera hæc quæstio magna ex parte pendebit ex quæstione, quam statim adducemus de substantia stellarum, An sit densa, vel tenuis et explicata? Nam si substantia earum sit solida, videbitur utique natura circa globos eorumque confinia tantummodo fere occupata esse et sollicita: spatia vero interjacentia deserere, et tanquam prætermittere. Itaque non absimile vero fuerit, globos circa centrum spissiores, circa superficiem laxiores, in ambientibus et effluviis quasi deficientes, in vacuo tandem terminari. Contra, si natura astrorum sit tenuis et flammea, apparebit naturam tenuis non esse solummodo densi decrementum, sed per se potentem et primariam, non minus quam naturam solidi, eamque et in stellis ipsis, et in æthere, et in aère vigere, ut vacuo illo coacervato non sit opus. Pendebit quoque ista quæstio de vacuo in spatiis interstellaribus ex quæstione illa, quæ pertinet ad principia naturæ, An detur vacuum. Neque tamen hoc ipsum nisi adhibita distinctione. Aliud enim est negare vacuum simpliciter, aliud negare vacuum coacervatum. Longe enim firmiores sunt eæ rationes, quæ adduci possunt ad astruendum vacuum intermistum ad laxamentum corporum, quam quæ asserunt vacuum coacervatum, sive in spatiis majoribus. Neque hoc solum vidit Hero, vir ingeniosus et mechanicus, sed etiam Leucippus et Democritus, inventores opinionis de vacuo, quam Aristoteles argutiis quibusdam obsidere et expugnare conatur; qui duo philosophi acutissimi certe et celeberrimi ita vacuum intermistum dant, ut vacuum coacervatum tollant. Ex sententia enim Democriti vacuum terminatur et circumscribitur, ut ultra certos fines non detur distractio sive divulsio corporum, non magis quam compulsio aut compactio. Licet enim in iis quæ ex Democrito habemus, hoc

nunquam diserte positum sit, tamen hoc dicere videtur, cum corpora, æque ac spatia, infinita constituit; ea usus ratione, aliter (si spatium scilicet infinitum, corpora finita essent) corpora nunquam hæsuræ. Itaque propter coinfinitatem materiæ cum spatio necessario compingitur vacuum ad terminos certos, quæ videtur ejus fuisse opinio vera et recte intellecta, ut scilicet constituatur finis quidam explicationis sive expansionis corporum per vacuum copulatum; neque vacuum detur solitarium, aut corpore non obsessum.

Quod si non detur vacuum instar solutionis continuitatis in systemate, tamen cum tanta inveniatur in partibus et regionibus systematis corporum diversitas, ut sint tanquam alterius gentis et patriæ, oritur quæstio secunda quæ ad connexionem systematis pertineat; ea est, An æther purus sit unus perpetuus sive continuus fluor, an vero constet ex pluribus contiguis? Neque vero nostrum est de verbis argutari, sed intelligimus per contiguum, corpus quod superjacet nec miscetur: neque rursus intelligimus contignationem duram, qualem vulgus astronomorum comminiscitur, sed qualem possint recipere fluores, ac si argento vivo supernataret aqua, aquæ oleum, oleo aër. Nemini enim dubium esse potest, quin in immenso illo tractu ætheris puri sint eximiæ differentiæ quoad raritatem et densitatem, et alia non pauca; sed utrolibet dato (id est, continuo sive contiguo) hoc fieri potest. Nam satis constat, nec in mari ipso aquam in summo et aquam in imo ejusdem esse consistentiæ et saporis; in aëre vero, inter aërem terræ conterminum, et aërem superiorem plurimum interest, et tamen unus et integer est et perpetuus fluor. Itaque deducitur quæstio ad hoc, utrum differentiæ in tractu ætheris puri se insinuent gradatim et fluxu quodam continuo; an constituentur et distribuantur ad certos et notabiles limites, ubi corpora conjunguntur, quæ non sint commiscibilia, quemadmodum apud nos aër incumbit aquæ. Enimvero simplicius contemplanti videtur totum istud purum et liquidum corpus, in quo globi terræ et astrorum, tanquam in vastissimo pelago, pendere et natant, quodque interjunctum illis globis quanto ipso et spatio, quod occupat, globorum mensuras quasi innumeris partibus superat, esse indivisa quædam res et

summe unita. Verum naturam diligentius intuenti illud plane constabit, consuesse naturam ad spatia nonnulla per gradus, deinde subito per saltus procedere, atque hunc processum alternare. Aliter si quis vere introspeciat, nulla possit constitui fabrica rerum, nulla figura organica, si per gradus insensibiles perpetuo procederetur. Itaque processus ille per gradus intermundiis competere possit, non mundo, ad cuius constructionem necesse est longe dissimilia discludi alia ab aliis, et tamen approximari. Itaque terram et aquas excipit et contingit aër, corpus longe diversum, et tamen in proximo locatum, non primo limus, deinde vapor, aut nebula, dein aër purus; sed confestim aër absque medio. In aëre vero et æthere (illa enim duo conjungimus) dispartitio maxime omnium insignis et radicalis sumi posse videtur ex natura magis aut minus susceptiva naturæ stellaris. Itaque tres secundum genera videntur esse regiones maximæ notabiles a globo terræ ad fastigia cœli; nimirum tractus aëris, tractus cœli planetarum, et tractus cœli stellati. Atque in infimo tractu natura stellaris non consistit; in medio consistit, sed coit ad globos singulos, in supremo spargit se per globos plurimos, adeo ut per summitates ejus videatur transire, quasi in empyreum integrum. Neque interim obliviscendum ejus quod paulo ante diximus, consuesse naturam processum graduatum et persultorium alternare, adeo ut regionis primæ confinia communicent cum secunda, et secundæ cum tertia. Nam et in aëre sublimiore, postquam aër cœperit esse ab effluviis terræ defæcator, et a coelestium magis attenuatus, tentat et experitur consistere flamma; ut in cometis humilioribus fit, qui sunt mediæ cujusdam naturæ inter naturam stellarum consistentem et evanidam; et rursus videtur cœlum circa solem fortasse stellescere et transire incipere in naturam cœli stellati. Nam possint illæ maculæ, quæ in sole observatione certe fida et diligenti deprehensæ sunt, esse rudimenta quædam materiæ stellaris: at in cœlo Jovis etiam stellæ absolutæ et perfectæ conspiciuntur, licet, propter parvitatem, absque commoditate perspicillorum invisibiles, et rursus in summitatibus cœli stellati ex innumeris micationibus ætheris inter stellas numeratas (cujus aliæ causæ satis frigida reddi solent) videtur natura

stellaris magis fundi et continuari. Verum de his in quæstionibus, quas mox proponemus de substantia et astrorum et cœli interstellaris, plura dicemus. Hæc enim quæ diximus, pertinent tantum ad quæstiones de nexu systematis. Superest quinta quæstio de collocatione partium systematis, sive de ordine cœlorum. Atque dato quod non sit systema, sed sparguntur globi, aut dato quod sit systema, cujus sit centrum sol; aut etiamsi videant astronomi de aliquo novo systemate, tamen manet utique inquisitio, quis planeta ad alium planetam sit magis propinquus aut remotus; et similiter qui planeta magis aut minus elongetur a terra aut etiam a sole. Quod si recipiatur systema veterum, non videtur causa cur magnopere insistatur inquisitioni novæ de quatuor cœlis superioribus, stellarum fixarum scilicet, Saturni, Jovis, et Martis. Nam de eorum positura atque ordine et seculorum consensus suffragatur; nec phænomenon ullum adversatur; atque rationes motuum (unde sumitur de altitudinibus cœlorum præcipua probatio) accommodatæ sunt, et nusquam turbant. Verum de Sole, Venere, et Mercurio, et Luna etiam, secundum systema veterum dubitatum est ab antiquis; atque apud recentiores quoque de Venere et Mercurio ambigitur, uter planeta sit altero superior. Nam pro Venere ut sit superior, stat illa ratio, quod tardius nonnihil movet, et pro Mercurio quod alligatur ad distantiam propiorem a sole, unde quis asserat debere eum proxime ad solem collocari. De luna vero nemo unquam dubitavit, quin locata sit proxime ad terram, licet variatum sit de appropinquatione ejus ad solem. Neque serio contemplantem fugere debet aliud genus quæstionis, pertinens ad constitutionem systematis; hæc est, utrum planeta alter alterum per vices supergrediatur quandoque, et quandoque rursus subeat; id quod de Venere per demonstrationes quasdam non indiligentes evinci videtur, ut illa aliquando inveniatur super solem locata, aliquando subter. Atque omnino recte quæritur, utrum apogæum humilioris planetæ perigæum superioris non secet, ejusque fines subintret. Restat ultima quæstio de collocatione partium systematis, hoc est, utrum sint plura et diversa centra in systemate, et plures tanquam choreæ, cum præsertim non solum terra primi mobilis, sol (ex sententia

Tychonis) secundi mobilis, verum etiam Jupiter minorum et nuperorum illorum errorum ex Galilæo centrum constituitur. Atque hæ sunt quæstiones illæ quinque, quæ de systemate ipso proponendæ videntur, an sit videlicet systema, et quod sit centrum ejus, et quanta profunditas, et qualis nexus ejus, et quis ordo in collocatione partium.

De extimis vero cœli, et cœlo aliquo empyreo theses aut quæstiones non conficimus. Neque enim istarum rerum est historia, aut exstat phænomenon ullum. Itaque quæ de iis sciri possunt, ea per consecutionem tantum, ac nullatenus per inductionem sciri possunt. Erit igitur talis inquisitionis et tempus congruum, et ratio et motus quidam. De cœlis vero et spatiis immateriatis, religioni omnino standum et permittendum. Quæ enim a Platoniciis, et nuper a Patritio (ut diviniore scilicet habeantur in philosophia) dicuntur non sine superstitione manifesta, et jactantia, et quasi mente turbata, denique ausu nimio, fructu nullo, similia Valentini iconibus et somniis; ea nos pro rebus commentitiis et levibus habemus. Nullo modo enim ferenda est moriæ apotheosis, tanquam Divi Claudii: quin pessimum est, et plane pestis et tabes intellectus, si vanis accedat veneratio.

CAPUT VII.

SEQUUNTUR QUÆSTIONES DE SUBSTANTIA CŒLESTIUM; QUALIS, VIDELICET, SIT SUBSTANTIA CŒLESTIUM IN GENERE COMPARATA AD CORPORA SUBLUNARIA, ET QUALIS SUBSTANTIA ÆTHERIS INTERSTELLARIS COMPARATA AD CORPUS STELLÆ; ET QUALIS SIT SUBSTANTIA ASTRO-
RUM IPSORUM COMPARATA AD INVICEM, ET COMPARATA AD IGNEM NOSTRUM, ET IN NATURA PROPRIA; ET QUALIS SIT SUBSTANTIA GALAXIÆ, ET MACULARUM NIGRARUM IN HEMISPHERIO ANTARCTICO. TUM PROPONITUR QUÆSTIO PRIMA, AN SIT HETEROGENEA INTER CŒLESTIA ET SUBLUNARIA, ET QUALIS EA ESSE POSSIT?

ABSOLUTIS quæstionibus de systemate, pergendum ad quæstiones de substantia cœlestium. Nam de substantia cœlestium inquit præcipue philosophia, et de causis motus eorum: de motu ipso vero et ejus accidentibus

astronomia: de influxu et potestate utraque. Debuerat autem esse cautum inter astronomiam et philosophiam, ut astronomia præferat hypotheses, quæ maxime expeditæ ad compendia calculorum; philosophia vero quæ proxime accedunt ad veritatem naturæ. Atque insuper, ut astronomiæ hypotheses ad commoditatem suam, rei veritati nullo modo præjudicent, vicissim ut philosophiæ decreta talia sint, quæ sint super phænomena astronomiæ omnino explicabilia. At nunc contra fit, videlicet ut astronomiæ figmenta in philosophiam invecta sint, eamque corruperint; et philosophorum speculationes circa cœlestia sibi tantum placeant, et astronomiam fere deserant, cœlestia generaliter intuentes, verum ad phænomena particularia atque eorum causas nullo modo se applicantes. Itaque cum utraque scientia (qualis nunc habetur) sit res levis et perfunctoria, fortius omnino figendus est pes; ac si ista duo, quæ propter angustas hominum contemplationes, et usum professorium, per tot secula disjungi consueverunt, una atque eadem res sint, atque in unum scientiæ corpus conflata. Itaque proponitur prima ea quæstio, an substantia cœlestium sit heterogenea ad substantiam inferiorum? Nam Aristotelis temeritas et cavillatio nobis cœlum peperit phantasticum, ex quinta essentia, experte mutationis, experte etiam caloris. Atque misso in præsentī sermone de quatuor elementis, quæ quinta essentia illa supponit, erat certe magnæ cujusdam fiduciæ, cognationem inter elementaria, quæ vocant, et cœlestia prorsus dirimere, cum duo ex elementis, aër videlicet et ignis, cum stellis et æthere tam bene conveniant, nisi quod moris erat illi viro ingenio abuti, et sibi ipsi negotium facessere, et obscuriora malle. Neque tamen dubium est quin regiones sub luna positæ et supra, una cum corporibus quæ sub iisdem spatiis continentur, multis et magnis rebus differant. Neque rursus hoc certius est, quam illud, corporibus utriusque regionis inesse complures communes inclinationes, passionēs, et motus, ut, salva naturæ unitate, ista distinguere potius debeamus, quam discernere. Quod vero attinet ad illam heterogeniæ partem, ut cœlestia ponantur æterna, inferiora corruptibilia; videtur sententia illa sub utraque parte fallere, quod nec cœlo ea competat æternitas, quam fingunt, neque terræ ea mutabilitas. Si-

quidem de terra vere rem reputanti, iudicium minime faciendum ex illis quæ nobis sunt conspicua, cum nihil ex corporibus, quæ oculus humanus videt, erutum sit aut ejectum ex magis profundo, quam spatio fortasse trium milliariū ad plurimum; quod res nihili est, collatum ad ambitum globi terrestris universi. Itaque nihil obstat quin intima terræ pari prædita sint æternitate ac ipsum cælum. Enimvero si terra pateretur mutationes in profundo, fieri non potest quin consequentiæ earum mutationum etiam in nostra regione, quam calcamus, majores casus parituræ fuissent, quam fieri videmus. Etenim earum, quæ nobis se dant conspiciendas, mutationum hæc versus superficiem terræ fere se ostendit quasi semper simul causa aliqua manifesta desuper imposita, ex tempestatibus cœli, per imbres, fervores, et similia, ut terra ipsa ex se et vi propria nulli admodum mutationi causam præbere videatur. Quod si concedatur (quod certe verisimile est) etiam terram ipsam non solum cœlestia in regiones aëris agere, aut frigora expirando, aut ventos emittendo, aut hujusmodi alia; tamen et ista omnis varietas referri potest ad regiones terræ ex propinquo, in quibus plurimas evenire mutationes et vices nemo sanus negaverit. Verum fatendum omnino est, ex phænomenis terræ longe maxime penetrare in profundum terræ-motus, et, quæ ejus sunt generis, eruptiones aquarum, eructationes ignium, hiatus et abruptiones terrarum, et similia; quæ tamen ipsa videntur non insurgere ex longinquo, cum plurima ipsorum parvum aliquod spatium in superficie terræ occupare soleant. Quanto enim latius spatium in facie terræ occupat terræ-motus, sive aliud quippiam hujusmodi, tanto magis radices et origines ejus ad viscera terræ penetrare putandum est; et quanto angustius, minus. Quod si quis afferat, fieri quandoque terræ-motus, qui amplos et spatiosos regionum tractus quatiant, prorsus ita est. At illi certe raro eveniunt, suntque ex casibus majoribus. Itaque æquiparari possunt cometis sublimioribus, qui et ipsi infrequentes sunt. Neque enim id agitur, ut terræ simpliciter asseratur æternitas, sed ut illud appareat (quod initio diximus) inter cælum et terram, quatenus ad constantiam et mutationem, non multum interesse. Neque operæ pretium est argutari de æternitate

ex rationibus motus, quemadmodum enim motus circularis terminis non indiget, ita nec quies; atque æque susceptivum est æternitatis, ut densa in loco et congregatione magna connaturalitatis suæ consistent, quam ut tenuia rotent: cum partes avulsæ amborum ferantur recta. Etiam illud in argumentum sumi potest, quod terræ interiora corruptioni magis obnoxia non sint, quam ipsum cælum; quod ibi aliquid deperire solet, ubi aliquid refici potest. Cum vero imbres, et quæ de alto decidunt, quæ faciem superiorem terræ renovant, nullo modo penetrare possint ad interiora terræ, quæ tamen ipsa stant mole sua, et quanto suo; necessario fieri, ut nihil deperdatur, quando nihil adsit quod succedat. Postremo, mutabilitas, quæ in extimis terræ deprehenditur, videtur et ipsa per accidens esse. Nam incrustatio illa parva, quæ ad milliaria pauca deorsum extendi videtur (inter quos terminos præclaræ illæ officinæ et fabricæ, plantarum nempe et mineralium, concluduntur) nullam fere recipere varietatem, multo minus tam pulchra et elaborata artificia, nisi ea pars terræ a cœlestibus pateretur et perpetuo vellicaretur. Quod si quis existimet calorem et vim activam solis et cœlestium universæ terræ crassitudinem transverberare posse; is superstitiosus et fanaticus censi possit; cum liquido pateat quam parvo objectu ea retundi et cohiberi possint. Atque de constantia terræ hactenus: videndum jam de mutabilitate cœlestium.

Primo igitur non ea utendum est ratione, mutationes in cœlo non fieri, quia sub aspectum nostrum non veniunt. Aspectum enim frustrat et loci distantia, et lucis sive excessus sive defectus, et corporis subtilitas aut parvitas; neque enim scilicet si oculus in circulo lunæ positus esset, hic quæ apud nos in superficie terræ fiunt mutationes, veluti inundationes, terræ-motus, ædificia, structuras aut moles, cernere posset; quæ parvæ festucæ rationem non exæquant ad tantam distantiam. Neque ex eo, quod cælum interstellare diaphanum sit, et stellæ noctibus serenis eadem numero et facie cernuntur, quis facile pronunciet universum corpus ætheris limpidum, purum, et immutabile esse. Nam et aër innumeras varietates suscipit, æstus, frigoris, odorum, et omnigenæ misturæ cum vaporibus subtilioribus; neque propterea exuit diapha-

num ; similiter nec imagini aut faciei illi cœli credendum. Nam si magnæ illæ nubium moles, quæ cœlum interdum involvunt, et solis et astrorum conspectum tollunt a nobis, propter propinquitatem ipsarum ad visum nostrum, in superioribus cœli partibus penderent, neutiquam illæ faciem cœli sereni mutarent : nam nec ipsæ cerni possent propter distantiam, nec ullam eclipsin facere in astris, propter corporum parvitatem respectu magnitudinis astrorum. Quin et corpus ipsum lunæ, nisi qua parte lumen excipit, faciem cœli non mutat, ut si lumen illud abesset, tantum corpus nos latere plane posset. At contra liquido patet ex massis corporum, quæ mole et magnitudine spatiorum distantiam vincere, et propter materiam luminosam aut splendidam visum nostrum lacessere possint, admirandas in cœlo accidere mutationes atque insolentias. Id enim perspicitur in cometis sublimioribus, iis nimirum, qui et figuram stellæ induerunt absque coma, neque solum ex doctrina parallaxium supra lunam collocati esse probantur, sed configurationem etiam certam et constantem cum stellis fixis habuerunt, et stationes suas servarunt, neque erroneas fuerunt ; quales ætas nostra non semel vidit ; primo in Cassiopea, iterum non ita pridem in Ophiucho. Quod vero huiusmodi constantia, quæ conspicitur in cometis, fiat ob sequacitatem ad aliquod astrum, quæ Aristotelis opinio fuit, qui similem rationem esse posuit cometæ ad astrum unicum, et galaxiæ ad astra congregata (utrumque falso) id jam olim explosum est, non sine nota ingenii Aristotelis, qui levi contemplatione huiusmodi res confingere ausus est. Neque vero ista mutatio in cœlestibus circa stellæ novas locum tenet solummodo in iis stellis, quæ videntur esse naturæ evanidæ, sed etiam in iis, quæ morantur. Nam et in stella illa nova Hipparchi, apparitionis mentio facta est apud veteres, disparitionis nequaquam. Etiam conspici nuper cœpit stella nova in pectore Cygni, quæ jam per duodecim annos integros duravit, ætatem cometæ (qualis habetur) longo intervallo supergressa, nec adhuc diminuta aut adornans fugam. Neque illud rursus proprium et perpetuum est, ut veteres stellæ mutationem prorsus non patiantur, sed tantum stellæ recentioris epiphaniæ, in quibus nil mirum si mutatio eveniat, cum ipsa generatio et origo

ipsarum immemorialis non sit. Missa enim Arcadum fabula de prima epiphania lunæ, qua se jactant illi fuisse antiquiores, non desunt exempla in rerum memoria satis fida, cum sol per tres vices, absque incidentia eclipsis, aut interpositione nubium, aëre liquido et sereno prodiit vultu mutato per multos dies, neque tamen similiter affectus, semel luce exili, bis subfusca. Talia enim evenerunt anno DCCXC, per septendecim dies, et temporibus Justiniani per annum dimidium, et post mortem Julii Cæsaris per complures dies. Atque Julianæ illius obtenebrationis manet testimonium illud insigne Virgili :

Ille etiam extincto miseratus Cæsare Romam,
Cum caput obscura nitidum ferrugine texit,
Impiaque æternam timuerunt secula noctem.

Varronis vero, hominis in antiquitate peritissimi, narratio quæ invenitur apud Augustinum de stella Veneris: illam scilicet tempore Ogygis regis mutavisse colorem, magnitudinem, et figuram, dubiæ fidei esse potuit, ni simile eventum celebri spectaculo ætate nostra MDLXXVIII recurrisset. Nam tum quoque per annum integrum novatio facta est memorabilis in stella Veneris, quæ conspiciebatur magnitudine et splendore insolitis, rubedine Martem ipsum superabat, et figuram sæpius mutabat, facta quandoque triangularis, quandoque quadrangularis, etiam rotunda, ut in ipsa massa et substantia prorsus pati videretur. Quin etiam stella illa ex veteribus, quæ in coxa Caniculæ sita est, quam ipse se vidisse dicit Aristoteles, comæ nonnihil habentem, eamque comam præsertim obiter intuenti vibrantem, mutata jam videtur et comam deposuisse, cum nihil ejusmodi jam nostra ætate deprehendatur. Adde etiam quod complures mutationes coelestium, præsertim in stellis minoribus, ex neglectu observationum facile præterlabuntur, et nobis pereunt. At promptum erit sciolo alicui ista ad vapores et dispositionem mediæ referre: sed mutationes, quæ corpus astri alicujus constanter et æquabiliter et diu obsidere deprehenduntur, et una cum astro circumvolvi; omnino in astro ipso, aut saltem in æthere propinquo statui debent, non in regionibus aëris inferioribus; cujus rei etiam argumentum sumitur plane validum, quod hujusmodi mutationes raro fiunt, et longis

intervallis annorum; quæ autem in aëre fiunt per interpositionem vaporum, frequentius. Quod si quis iudicium faciat ex ordine cœli, atque motus ipsius æquabilitate, cœlum immutabile esse, atque certitudinem illam periodorum et restitutionum sumat in æternitatis tesseram non dubiam, cum substantiæ corruptibili vix competere videatur motus constantia; is paulo attentius dispicere debuerat, istam reditionem rerum per vices, et tanquam in orbem per tempora certa, etiam hic infra apud nos reperiri in nonnullis; maxime in æstu oceani: differentiæ autem minores, quæ in cœlestibus esse possunt, ut periodis, et restitutionibus suis, aspectum nostrum et computationes nostras fugiunt. Neque magis motus ille circularis cœli in argumentum æternitatis sumi potest; quod scilicet lationis circularis non sit terminus; motus autem immortalis substantiæ immortalī convenit. Nam etiam cometæ inferiores, subter lunam locati, rotant, idque ex vi propria; nisi quis forte credere malit commentum illud de alligatione ad astrum. Enimvero si placeat argumentari de æternitate cœlestium ex motu circulari, id ad universitatem cœli trahi debuit, non ad partes cœli; etenim aër, mare, terra, massis æterna, partibus caduca. Quin potius, contra, non ita bene ominari licet de æternitate cœli ex motu illo rotationis; quia ille ipse motus non est perfectus in cœlo, nec restituit se exacte in circulo integro et puro, sed cum declinationibus, sinuationibus, et spiris. Porro si quis illud, quod diximus de terra, retorqueat (videlicet quod mutationes, quæ in ea fiunt, per accidens fieri disseruimus, eo quod terra patiatur a cœlo) atque asserat contrariam esse rationem cœli, cum cœlum nullo modo pati possit vicissim a terra, quandoquidem omnis emissio a terra citra cœlum desinat, ut probabile sit cœlum, ultra omnem vim inimicam sepositum, susceptivum esse æternitatis, cum a natura opposita minime concutiat aut labefactetur; is non contemnenda quædam objicit. Neque enim ii sumus, qui Thaletis simplicitatem revereamur, qui ignes cœlestes depascere vapores e terra et oceano sublimatos, atque inde ali et refici opinatus est (illi vero vapores recidunt fere simili quanto ac adscenderunt, neque reficiendis et terræ et globis cœlestibus ullo modo sufficiunt, neque prorsus in tam altum pervenire possint), sed tamen

utcunque terræ effluvia materiata longe infra cœlum se sistant, nihilominus, si terra sit primum frigidum, ex sententia Parmenidis et Telesii, non facile quis affirmet, aut certo, ad quam altitudinem vis illa adversatrix et rivalis cœli se insinuet seriatim et per successionem, præsertim cum tenuia naturam et impressionem frigidi et calidi imbibant, et longe perferant. Sed tamen dato quod cœlum non patiatur a terra; nil obstat, quin cœlestia a se invicem pati possent et immutari, sol nimirum a stellis, stellæ a sole, planetæ ab utrisque, universæ ab æthere circumfuso, præsertim in desinentiis globorum. Præterea videtur opinio de æternitate cœli magnas vires sumpsisse ex ipsa machina et constructione cœli, quam astronomi plurima cum sagacitate introduxerunt. Cautum enim magnopere videtur ex ea ut cœlestia nil patiantur, præter simplicem rotationem, in cæteris consistent nec perturbentur. Itaque corpora astrorum in orbibus suis tanquam clavis fixa posuerunt. Singulis autem declinationibus, sublationibus, depressionibus, sinuationibus ipsorum tot circulos perfectos convenientis crassitudinis attribuerunt, circulorum eorum et concava et convexa egregie tornantes et polientes, ut in eis nil eminens, nil asperum inveniatur, sed alter inter alterum receptus, et ob lævorem exacte contiguus, et tamen labi facilis moveat placide et feliciter, quæ immortalis scilicet ingeniatio summovet omnem violentiam et perturbationem, individuas profecto corruptionis prænuntias. Nam certe si corpora tanta, qualia sunt globi astrorum, æthera secant, neque tamen perpetuo meant per easdem ætheris partes, sed per partes et tractus longe diversos, cum aliquando superna invadant, aliquando versus terram descendant, aliquando vertant se ad austrum, aliquando ad boream, periculum est proculdubio ne fiant plurimæ in cœlo impressiones, et concussiones, et reciprocationes, et fluctus, atque inde sequantur condensationes et rarefactiones corporum, quæ generationibus et alterationibus viam præstinent et præstruant. Quandoquidem vero ex rationibus physicis, atque insuper ex phænomenis ipsis plane constabit hoc posterius verum esse, atque commenta illa priora astronomorum de quibus diximus (si quis sanam mentem sumat) naturæ prorsus illudere videantur, et rerum reperiantur inania: consentane-

um est, ut etiam opinio de æternitate cœlestium, quæ cum illis conjuncta est, idem subeat judicium. Quod si quis hic religionem opponat, illi responsum volumus, ethnicam jactantiam tantummodo istam æternitatem cœlo soli attribuere, Scripturas sacras æternitatem terræ et cœlo ex æquo. Neque enim legitur solum, 'solem et lunam æternos et fideles testes in cœlo esse,' sed et illud, 'generationes advenire et migrare, terram autem in æternum manere.' De natura autem labili et caduca utriusque uno simul oraculo conclusum est: 'cœlum et terram pertransire;' 'verbum autem Domini non pertransire.' Deinde, si quis adhuc instet, negari tamen non posse, quin in ipsa superficie orbis terrarum, et partibus proximis, infinitæ fiant mutationes, in cœlo non item; huic ita occurrimus; nec nos hæc per omnia æquare, et tamen si regiones (quas vocant) superiorem et mediam aëris, pro superficie aut interiore tunica cœli accipiamus, quemadmodum spatium istud apud nos, quo animalia, plantæ, et mineralia continentur, pro superficie vel exteriori tunica terræ accipimus; et ibi quoque varias et multiformes generationes inveniri. Itaque tumultus fere omnis, et conflictus, et perturbatio in confiniis tantum cœli et terræ locum habere videtur; ut in rebus civilibus fit, in quibus illud frequenter usu venit, ut duorum regnorum fines continuis incursionibus et violentiis infestentur, dum interiores utriusque regni provinciæ diutina pace fruuntur, et bellis tantum gravioribus et rarioribus commoventur. Quod vero ad illam alteram partem heterogeneæ cœlestium attinet (prout asseritur ab Aristotele) quod calida non sint, ne forte sequatur conflatio Heracliti, sed quod calefaciant per accidens, contemendo et diverberando aërem, nescimus quid sibi velit hujusmodi desertor experientiæ, idque contra consensum veterum. Sed in illo minime novum est, ut unum aliquid ab experientia abripiat, et statim naturæ insultet, pusillanimus simul et audax. Verum de hoc mox dicemus in quæstione, utrum astra sint veri ignes? fusius vero et accuratius in consiliis nostris circa historiam virtutum, ubi origines et cunabula calidi et frigidi tractabimus, mortalibus adhuc incognita et intacta. Atque quæstio de heterogenea cœlestium ad hunc modum proposita sit. Damnamus enim sententiam Aristotelis absque comperendinati-

one res fortasse postulat, sed nostrum non patitur institutum.

Altera proponitur quæstio, Quale sit contentum spatiorum interstellarium? Illa enim aut vacua sunt, quod Gilbertus sensit, aut repleta corpore, quod sit ad astra instar aëris ad flammam; quod familiariter accedit ad sensum; vel repleta corpore homogeneo cum ipsis astris, lucido et quodammodo empyreo, sed secundum minus, lucis scilicet non tam præfulgidæ et vibrantis: id quod sibi velle videtur recepta opinio, quod stella sit pars densior sphaeræ suæ. Nihil autem officit quo minus lucidum sit diaphanum ad transmittendam lucem magis fortem. Nam acute notavit Telesius etiam aërem communem continere aliquid in se lucis, eo usus argumento, quod sint quædam animalia, quæ noctu vident, quorum scilicet visus ad tenue hujusmodi lucem recipiendam et fovendam sit proportionatus. Nam actum lucis absque ulla luce, vel ex ipsa spiritus visivi luce interna fieri minus credibile esse. Sed et flamma ipsa diaphana conspicitur, etiam ad transmittendam speciem corporis opaci, ut in filis lucernarum patet; multo magis ad transmittendam speciem lucis intensioris. Etiam ex flammis aliæ aliis sunt pellucidiores. Idque accidit vel ex natura corporis inflammati, vel ex copia. Nam flamma sevi aut ceræ magis luminosa est, et (si ita loqui licet) magis ignea, at flamma spiritus vini magis opaca, et tanquam aërea, præsertim si in parva sit quantitate, ut flamma seipsam non inspisset. At nos hujus rei etiam experimentum fecimus; videlicet accipientes candelam ceream, eamque in situla erigentes (situla idcirco usi metallica, ut corpus candelæ a flamma, quæ circumfundenda erat, posset muniri) situlam vero in patera, ubi erat parum spiritus vini, collocantes, tumque primo candelam, deinde spiritum vini accendentes; ubi facile erat cernere flammam candelæ coruscantem et candidam per medium flammæ spiritus vini infirmæ et vergentis ad diaphanum. Atque pari ratione cernuntur sæpius per cælum trabes lucidæ lucem manifestam ex se præbentes, et tenebras noctis insigniter illustrantes; per quarum corpora tamen datur conspiciere astra. Attamen ista inæqualitas stellæ et ætheris interstellaris non bene definitur per tenue et densum, ut stella scilicet sit densior, æther

tenuior. Nam generaliter hic apud nos flamma aëre est corpus subtilius, magis, inquam, expansum, et minus habens materiæ pro spatio quod occupat; quod etiam in cœlestibus obtinere probabile est. Durior vero est error, si stellam sphæræ partem esse intelligant veluti clavo fixam, et æthera stellæ deferens. Hoc enim fictitium quiddam est, quemadmodum et orbium contiguatio illa quæ describitur. Nam corpus stellæ in cursu suo aut æthera secat, aut ut æther ipse rotat simul æqualiter. Si enim inæqualiter rotet, etiam stellam secare æthera necesse est. Fabrica autem illa orbium contiguum, ut concavum exterioris orbis recipiat convexum interioris, et tamen, propter lævorem utriusque, alter alterum in conversionibus suis, licet inæqualibus, non impediat, realis non est; cum perpetuum et continuum sit corpus ætheris, quemadmodum et aëris; et tamen quia magna reperiatur in utroque corpore diversitas, quatenus ad raritatem et alia, regiones ipsorum docendi gratia rectissime distinguantur. Itaque recipiatur sexta quæstio secundum hanc nostram explicationem. Sequitur quæstio altera nec ea simplex; de substantia ipsorum astrorum. Primo enim quæritur, An sint alii globi sive massæ ex materia solida et compacta, præter ipsam terram? Sana enim mente proponitur ea contemplatio in libro de facie in orbe lunæ, non esse verisimile, in dispersione materiæ naturam quicquid compacti corporis erat in unicum terræ globum conclusisse, cum tantus sit exercitus globorum ex materia rara et explicata. Huic vero cogitationi tam immoderate indulsit Gilbertus (in quo tamen habuit præcursores vel duces potius nonnullos ex antiquis) ut non solum terram et lunam, sed complures alios globos, solidos et opacos, per expansionem cœli inter globos lucentes, sparsos asserat. Neque opinio ejus hic stetit, sed et globos illos lucentes ad aspectum, nimirum solem et clarissima quæque astra, ex materia quapiam solida, licet magis splendida et æquali, constitui existimavit, lucem primitivam cum lumine, quod ejus censetur imago, confundens (nam et nostrum mare ex sese lucem ad distans proportionatum ejaculari censuit), nullam autem conglobationem agnovit Gilbertus, nisi in materia solida, cujus corpora illa circumfusa rara et tenuia, effluvia quædam tantum essent, et tanquam de-

fectiones; et deinde vacuum. Verum diligentissimi cujusque et maxime sobrii investigatoris naturæ animum perstringere posset cogitatio illa de luna, quod sit ex materia solida. Nam et lucem reverberat, nec lucem transmittit, et propriæ lucis tanquam expers est, et plena est inæqualitatis; quæ omnia solidorum sunt. Videmus enim æthera ipsum et aërem, quæ tenuia sunt corpora, solis lucem excipere, sed minime reflectere, quod luna facit. Solis vero radiorum is est vigor, ut densas admodum nubes, quæ materiæ sunt aqueæ, trajicere et penetrare possit; lunam tamen neutiquam. At lux lunæ ipsius in eclipsibus aliquibus cernitur nonnulla licet obscura; in noviluniis autem et ætatibus lunæ, nulla, præter partem irradiatam a sole. Porro, flammæ impuræ et fæculentæ (ex quo genere substantiæ Empedocles constare lunam opinatus est) sunt certe inæquales, sed tamen eæ inæqualitates non locantur, sed mobiles plerumque sunt; cum maculæ in luna constantes putentur. Accedit quoque quod maculæ illæ etiam suas subinæqualitates habere deprehendantur per specilla optica, ut jam plane multipliciter figurata reperiatur luna, et selenographia illa sive typus lunæ, quem animo agitabat Gilbertus, jam ex Galilæi et aliorum industria præsto esse videatur. Quod si luna ex materia quapiam solida constitui possit ut terræ affinis, aut fæx coeli (hujusmodi quædam jactantur) videndum rursus an illa sit in hoc genere sola. Nam et Mercurius quandoque repertus est in conjunctione solis, tanquam macula quædam, sive pusilla eclipsis. At maculæ illæ nigricantes, quæ in hemisphærio antarctico inveniuntur, suntque fixæ, non secus ac galaxia, majorem injiciunt dubitationem de globis opacis, etiam in partibus cœli sublimioribus. Nam quod illud in causa sit, quia cœlum in illis locis sit tenue et tanquam perforatum, id minus verisimile est; propterea quod hujusmodi decrementum et tanquam privatio rei visibilis ex tanta distantia visum nostrum nullo modo percutere possit, cum etiam reliquum corpus ætheris invisibile sit, nec nisi per comparisonem ad corpora stellarum cernatur. Illud fortasse magis probabile foret, nigrores illos luminis imputare, quia rariores inveniuntur stellæ circa eam partem cœli, quemadmodum circa galaxiam crebriores; ut alter locus continenter lu-

minosus videatur, alter umbrosus. Magis enim committi videntur ignes cœlestes in antarctico hemisphærio, quam in nostro; majores siquidem stellas habeat, sed pauciores, et spatia interstellaria majora. Verum ipsa traditio de maculis illis non admodum fida est, saltem non tam magna circa eam observationem adhibita est diligentia, ut consequentiæ inde deduci adhuc debeant. Illud magis premit inquisitionem præsentem, quod possint esse plures globi opaci per æthera sparsi, qui omnino non cernuntur. Nam et luna ipsa in primis ortibus, quatenus illustratur a sole, visum sane ferit, cornu et labro illo tenui circuli extimi, in profundo autem minime, sed cernitur eadem specie tanquam reliquus æther: et stellulæ illæ erraticæ circa Jovem a Galilæo (si fides constet) repertæ, merguntur ad visum nostrum in pelago illo ætheris, tanquam insulæ minores et non conspicuæ; similiter et illæ stellulæ, quarum glomeratio effecit galaxiam, si singulæ sparsim, non congregatæ confertim, collocatæ essent, prorsus conspectum nostrum effugerent; quemadmodum et complures aliæ, quæ noctibus serenis, præsertim per hiemem, micant; etiam nebulosæ illæ stellæ sive foramina ad præsepe jam distinctæ per specilla numerantur; quin per eadem specilla in fonte lucis omnium purissimo (solem dicimus) macularum, et opaci, et inæqualitatis scrupulus nonnullus objectus esse videtur. Quod si nihil aliud, certe gradatio ipsa inter astra cœlestia quoad lucem, a clarissimis descendens et pertingens ad obscura et caliginosa, eo rem deducit, ut fidem faciat posse esse et globos omnino opacos. Minor enim gradus esse videtur a stella nebulosa ad opacam, quam a stella clarissima ad nebulosam. Aspectus autem noster plane fallitur et circumscribitur. Quicquid enim spargitur in cœlo, neque habet magnitudinem insignem, atque etiam lucem vividam et fortem, latet, nec faciem cœli mutat. Neque vero imperiti cujusquam animum percellat, si in dubium veniat utrum globi ex materia compacta pensiles sisti possint. Nam et terra ipsa in medio aëris, rei mollissimæ, circumfusi pensilis natat: et magnæ nubium aquosarum moles et grandinis congeries hærent in regionibus aëris, et inde magis dejiciuntur, quam descendunt, antequam terræ vicinitatem persentiscant. Itaque optime notavit Gilber-

tus, corpora gravia post longam a terra distantiam motum versus inferiora paulatim exuere, utpote qui a nullo alio corporum appetitu, quam illo coeundi et se congregandi ad terram (quæ est corporum cum iisdem connaturalium massa) ortum habet, atque intra orbem virtutis suæ terminatur. Nam quod de motu ad terræ centrum asseritur, esset profecto virtuosum genus nihili, quod tanta ad se raperet; neque corpus nisi a corpore patitur. Itaque quæstio ista de globis opacis et solidis, licet nova et ad opiniones vulgares durior recipiatur; atque una jungatur quæstio illa vetus, nec tamen decisa, Quæ ex astris lucem promant primitivam, atque ex sese? et Quæ rursus ex illustratione solis, quarum altera consubstantialia videntur soli, altera lunæ? Denique omnem inquisitionem de diversitate substantiæ astrorum ad invicem, quæ multifaria videtur, cum alia rutila, alia plumbea, alia candida, alia splendida, alia nebulosa manifesto et constanter cernantur, ad septimam quæstionem intelligimus referri. Altera quæstio ea est, An astra sint veri ignes? quæ tamen quæstio desiderat prudentiam quandam intelligendi. Aliud est enim dicere, astra esse veros ignes; aliud, astra (sint licet veri ignes) cunctas exercere vires atque easdem edere actiones, quas ignis communis. Neque propterea ad ignem aliquem notionalem aut phantasticum deveniendum est, qui nomen ignis retineat, proprietates abneget. Nam et noster ignis, si in tali quanto, quale est quantum astri, in æthere collocaretur, differentes daturus fuerit operationes ab iis, quæ reperiuntur hic apud nos; cum entia longe diversas nanciscantur virtutes, et ex quanto suo et ex consitu sive collocatione sua. Etenim massæ majores, hoc est, corpora connaturalia, quæ congregantur in tali quanto, quod habeat analogiam ad summam universi, induunt virtutes cosmicas, quæ in portionibus suis nullatenus reperiuntur. Nam oceanus, qui est aquarum congregatio maxima, fluit et refluit; at stagna et lacus, minime. Similiter universa terra pendet, portio terræ cadit. Collocatio autem entis plurimi ad omnia momenti est et in portionibus majoribus et minoribus, propter contigua et adjacentia, vel amica vel inimica. At multo majorem etiam evenire necesse est actionum diversitatem inter ignem astrorum et nostrum, quia non tan-

tum in quanto et collocatione, sed etiam in substantia, aliquatenus varietur. Ignis enim astrorum purus, integer, et nativus; at ignis noster degener, qui tanquam Vulcanus in terram dejectus ex casu claudicat. Si quis enim advertat, habemus ignem apud nos extra locum suum, trepidum, contrariis circumfusum, indigum, et stipem alimenti, ut conservetur, emendicantem, et fugientem. At in cœlo existit ignis vere locatus, ab impetu alicujus contrarii disjunctus, constans ex se, et similibus conservatus, et proprias operationes libere et absque molestia peragens. Itaque nihil opus fuit Patritio, ut formam flammæ pyramidalem, qualis apud nos invenitur, salvaret, comminisci superiorem partem astri, quæ versus æthera vertitur, posse esse pyramidalem, licet inferior pars, quæ a nobis conspicitur, sit globosa. Nam pyramis illa flammæ per accidens est ex coactione et constrictione aëris, siquidem flamma circa fomitem suum plenior, ab inimicitia aëris sensim constringitur et effingitur in formam pyramidis. Itaque in flamma, basis flammæ lata est, vertex acutus; in fumo, contra, inferius acutum, vertex latus, et tanquam pyramis inversa; quia aër fumum recipit, flammam comprimit. Quare consentaneum est flammam apud nos esse pyramidalem, in cœlo globosam. Similiter et flamma apud nos corpus momentaneum est, in æthere permanens et durabilis. Attamen et apud nos flamma et ipsa manere possit in forma sua et subsistere, nisi a circumfusus perderetur, quod manifestissimum est in flammis majoribus. Omnis enim portio flammæ, in medio flammæ sita, et flamma undique circumdata, non perit, sed eadem numero manet inextincta, et cœlum rapide petens; at in lateribus laboratur atque abinde orditur extinctio. Cujus rei modus (flammæ interioris scilicet permanentia in figura globosa, et flammæ exterioris vanescentia et pyramis) in flammis bicoloribus experimento demonstrari possit. Quin etiam de ipso ardore flammæ inter cœlestem et nostram plurimum variari potest. Nam flamma cœlestis libenter et placide explicatur, tanquam in suo, at nostra tanquam in alieno compingitur et ardet et furit. Omnis etiam ignis constipatus, et incarceratus, fit ardentior. Enimvero et radii flammæ cœlestis postquam ad corpora densiora et magis obstinata pervenerint, et ipsi lenitatem

suam deponunt, et fiunt magis adurentes. Itaque non debuit Aristoteles conflagrationem Heracliti orbi suo metuere, licet astra veros ignes statuisset. Poterit igitur ista quæstio recipi secundum hanc explicationem. Sequitur altera quæstio, An astra alantur atque etiam an augeantur, minuantur, generentur, exstinguantur? Atque certe ex veteribus aliquis observatione quadam plebeia ali astra putavit, instar ignis, atque aquas et oceanum et humiditatem terræ depascere, atque ex vaporibus et halitibus reparari. Quæ certe opinio non videtur digna esse, ut quæstioni materiam subministret. Nam et vapores hujusmodi longe citra astrorum altitudines deficiunt. Neque illorum tanta est copia, ut et aquis et terræ per pluvias et rores reparandis, atque insuper tot et tantis globis cœlestibus reficiendis sufficere ullo modo queant; præsertim cum manifestum sit terram et oceanum humore evidenter per multa jam secula non decrescere, ut tantundem reponi videatur, quantum exsorbetur. Neque etiam ratio alimenti astris tanquam igni nostro competit. Ubi enim aliquid deperit et decedit, ibi etiam reponitur quippiam et assimilatur. Quod genus assimilationis ex tartarismis est, et ex contrariorum aut dissimilium circumfusionem ortum ducit. At in astrorum mole similari et interiore nil tale evenit non magis, quam in visceribus terræ, quæ nec ipsa aluntur, sed substantiam suam servant secundum identitatem, non secundum assimilationem. Attamen de extremis oris corporum sidereorum recte datur quæstio, Utrum ea uno eodemque tenore maneant, aut æthera circumfusus deprædentur, atque etiam inficiant? Quare eo sensu de alimoniis astrorum etiam quæri poterit. De augmentis vero et diminutionibus astrorum in toto suo, recte adjungitur quæstio; licet rara admodum fuerint phænomena, quæ illi dubitationi occasionem præbere possint. Primo enim exemplum nullum, neque simile aliquid inter ea, quæ apud nos reperiuntur, huic quæstioni patrocinantur; cum globus noster terræ et aquarum non videatur suscipere, secundum totum suum, augmentationem aut diminutionem evidentem aut insignem; sed molem suam et quantum suum servare. At stellæ apparent ad aspectum nostrum interdum majore, interdum minore corpore. Verum est, sed illa majoritas et minoritas stellæ vel ad lon-

ginitatem et ad vicinitatem refertur, ut in apogæis et perigæis planetarum, vel ad constitutionem medii. Quæ vero fit ex constitutione medii facile dignoscitur, quod non alicui certæ stellæ, sed omnibus ex æquo apparentiam mutet, ut fit noctibus hiemalibus, gelu intensiore, quando stellæ auctæ videntur magnitudine, quia vapores et parcius surgunt et fortius exprimuntur, et universum corpus aëris nonnihil condensatur, et vergit ad aqueum sive crystallinum, quod species exhibet majores. Quod si forte fuerit aliqua particularis interpositio vaporum inter aspectum nostrum et astrum certum, quæ speciem astri ampliet (quod in sole et luna frequenter et manifesto fit, et in reliquis accidere potest), ea apparentia nec ipsa fallere potest, quia mutatio illa magnitudinis non durat, neque sequitur astrum, nec cum corpore ejus movetur, verum astrum ab ea cito liberatur, et solitam recuperat speciem. Verumtamen quamvis ista ita se habeant, tamen cum et olim temporibus priscis, atque etiam ætate nostra, celebri et magno spectaculo magna novatio facta fuerit in stella Veneris et magnitudine et colore, atque etiam figura; cumque mutatio, quæ astrum aliquod certum perpetuo et constanter sequitur, et cum corpore ejus circumvolvi cernitur, necessario statui debeat in astro ipso, et non in medio; cumque ex observationum neglectu multa, quæ in cœlo fiunt conspicua, prætereantur et nobis pereant; istam partem quæstionis nonæ recte admitti censemus. Ejusdem generis est altera pars quæstionis, Utrum astra per longos seculorum circuitus nascantur et dissipentur? nisi quod major suppetat phænomenorum ubertas, quæ hanc quæstionem provocat, quam illam de augmentis; sed tamen in uno genere tantum. Nam quoad veteres stellas, omni seculorum memoria nec alicujus earum ortus primus notatus est (exceptis iis, quæ Arcades de luna olim fabulati sunt), nec aliqua ex iis desideratur. Earum vero, quæ cometæ habitæ sunt, sed forma et motu stellari, et prorsus veluti stellæ novæ, et apparitiones vidimus, atque etiam ab antiquis accepimus, et disparitiones, dum aliis hominibus tanquam consumptæ visæ sunt, aliis tanquam assumptæ (utpote quæ ad nos devectæ tanquam in perigæis, postea ad sublimiora remearunt), aliis vero tanquam rarescentes existimatæ sunt. atque in æthera solutæ. Verum univer-

sam quæstionem de stellis novis ad eum locum rejicimus, ubi de cometis dicemus. Superest quæstio altera, de galaxia videlicet, An galaxia sit glomeratio astrorum minimorum, aut corpus continuatum, et pars ætheris, mediæ naturæ inter ætheream et sideream? Nam opinio illa de exhalationibus jamdiu exhalavit, non sine nota ingenii Aristotelis, qui tale aliquid confingere ausus est, rei tam constanti et fixæ imponendo naturam transitoriam et variam. Quin et finis etiam hujus quæstionis, prout a nobis proponitur, adesse jam videtur, si iis credimus, quæ Galilæus tradidit, qui confusam illam lucis speciem in astra numerata et locata digessit. Nam quod galaxia non tollit aspectum astrorum, quæ intra ipsam inveniuntur, illud certe litem non dirimit, nec rem inclinat in alterutram partem; id tantummodo fortasse abnegat, non collocari galaxiam inferius æthere stellato. Hoc enim si foret, atque insuper corpus illud continuatum galaxiæ aliquam haberet profunditatem, aspectum nostrum interceptum iri consentaneum esset. Si vero pari collocetur altitudine cum stellis, quæ per eam conspiciuntur, nil obstat quin stellæ spargi possint in ipsa galaxia non minus, quam in reliquo æthere. Itaque et istam quæstionem recipimus. Atque hæ sex quæstiones pertinent ad substantiam cœlestium; qualis scilicet sit substantia cœli in genere, et qualis ætheris interstellaris, et qualis galaxiæ, et qualis astrorum ipsorum, sive conferantur ad invicem, sive ad ignem nostrum, sive ad corpus proprium. At de numero, magnitudine, figura, et distantia astrorum præter phænomena ipsa et quæstiones historicas, de quibus postea dicetur, problemata philosophica fere simplicia sunt. De numero scilicet sequitur quæstio altera, An is sit numerus astrorum qui videtur, quique Hipparchi diligentia notatus et descriptus est, et in globi cœlestis modulum conclusus? Nam et satis frigida est ratio ea, quæ redditur innumeræ illius multitudinis stellarum occultarum et tanquam invisibilium, quæ noctibus serenis præsertim per hiemem conspici solet; ut illæ apparentiæ scilicet sint stellæ minores, sed radiationes tantum, et micationes, et tanquam spicula stellarum cognitarum; et nova jam censa sunt plebeculæ cœlestis capita a Galilæo non solum in illa turba, quæ galaxiæ nomine insignitur, verum etiam

inter stationes ipsas et ordines planetarum. Stellæ autem invisibiles fiunt aut propter corporis parvitatem, aut propter opacitatem (nam tenuitatis nomen non admodum approbamus, cum flamma pura sit corpus eximiæ tenuitatis), aut propter elongationem et distantiam. De auctario autem numeri astrorum per generationem stellarum novarum, quæstionem, ut prius, ad locum de cometis rejicimus. Quod vero ad magnitudinem astrorum attinet, ea, quæ est secundum apparentiam, magnitudo pertinet ad phænomena, vera autem ad inquisitionem philosophicam, solo illo contenta problemate duodecimo: Quæ sit vera magnitudo cujusque astri, vel mensurata, vel saltem collata? Facilius enim est inventu et demonstratu, globum lunæ esse globo terræ minorem, quam globum lunæ in ambitu tot millia passuum continere. Itaque tentandum et contendendum, ut exactæ magnitudines inveniantur; illæ si minus haberi possint, utendum comparatis. Capiuntur autem atque concluduntur magnitudines veræ vel ab eclipsibus et umbris, vel ab extensionibus tam luminis quam aliarum virtutum, quas corpora quæque pro ratione magnitudinis longius aut propius ejaculantur et diffundunt; vel postremo per symmetriam universi, quæ portiones corporum connaturalium ex necessitate quadam temperat et terminat. Minime vero standum iis, quæ ab astronomis de veris magnitudinibus astrorum tradita sunt (licet videatur esse res magnæ et accuratæ subtilitatis) satis licenter et incaute; sed exquirendæ (si quæ se ostendunt) probationes magis fidæ et sinceræ. Magnitudo vero et distantia astrorum se invicem indicant ex rationibus opticis; quæ tamen et ipsæ excuti debent. Ista autem de vera magnitudine astrorum quæstio numero duodecima est. Sequitur quæstio altera de figura, An astra sint globi, hoc est, coacervationes materiæ in figura solida rotunda? Videntur autem ad apparentiam tres se ostendere figuræ astrorum, globosa et crinita, ut sol; globosa et angulata, ut stellæ (crines vero et anguli ad aspectum tantum referuntur, forma globosa tantum ad substantiam); globosa simpliciter, ut luna. Neque enim conspicitur stella oblonga, aut triangularis, aut quadrata, aut alterius figuræ. Atque secundum naturam videtur ut massæ rerum majores, ad conservationem sui et veriorē

unionem, se congregent in globos. Decima quarta quæstio pertinet ad distantiam; Quæ sit vera distantia alicujus stellæ in profundo cœli? Nam distantia planetarum tam ad invicem quam cum stellis fixis laterales, sive per ambitum cœli, reguntur a motibus earum. Quemadmodum autem superius de magnitudine astrorum diximus, si exacta magnitudo et plane mensurata haberi non possit, utendum esse magnitudine comparata; idem de distantia præcipimus; ut si exacte capi distantia non possit (exempli gratia a terra ad Saturnum, vel ad Jovem) tamen ponatur in certo Saturnum esse Jove sublimiorem. Neque enim systema cœli quoad interius, scilicet ordo planetarum quoad altitudines, omnino sine controversia est, neque quæ nunc obtinuerunt, olim credita sunt. Atque etiam adhuc lis pendet de Mercurio et Venere, utra sit sublimior. Inveniuntur autem distantia aut ex parallaxibus, aut ex eclipsibus, aut ex rationibus motuum, aut ex apparentiis diversis magnitudinum. Etiam alia auxilia huic rei comparanda sunt, quæ humana queat industria comminisci. Præterea crassitudines sive profunditates sphaerarum pertinent etiam ad distantias.

THEMA CÆLI.

Cum vero tanta reperiantur undequaque incommoda, satis habendum si asseratur quippiam, quod minus durum sit. Constituemus itaque et nos thema universi, pro modo historiae, quæ nobis hactenus cognita est, omnia integra servantes judicio nostro, postquam historia et per historiam philosophia nostra inductiva magis adulta sit. Proponemus autem primo quædam de materia cœlestium; unde motus et constructio ipsorum melius intelligi possit, postea de motu ipso (quod nunc præcipue agitur) quæ cogitata et visa nobis sunt proferemus. Videtur itaque natura rerum in dispartitione materiae disclusisse tenuia a crassis, atque globum terræ crassis, omnia vero ab ipsa superficie terræ et aquarum ad ultima cœli usque tenuibus sive pneumaticis assignasse, tanquam geminis re-

rum classibus primariis, non æquis scilicet, sed convenientibus portionibus. Neque vero vel aqua in nubibus hærens, vel ventus in terra conclusus naturalem et propriam rerum collocationem confundit. Hæc vero differentia tenuis vel pneumatici, et crassi vel tangibilis, omnino primordialis est, et ea qua maxime utitur systema universi. Sumpta autem est ex rerum conditione omnium simplicissima, hoc est, copia et paucitate materiæ pro exporrectione sua. Pneumatica vero, quæ hic apud nos inveniuntur (de iis loquimur, quæ simplicia et perfecta existunt, non composita et imperfecte mista), sunt plane illa duo corpora, aër et flamma. Ea vero ut corpora plane heterogenea ponenda sunt, non, ut vulgo putatur, quod flamma nil aliud sit, quam aër incensus. His vero respondent in superioribus natura ætherea et siderea, sicut et in inferioribus aqua et oleum, et magis in profundo mercurius et sulphur, et generaliter corpora cruda et pingua, vel aliter corpora flammam exhorrentia et concipientia (sales vero compositæ naturæ sunt ex partibus crudis simul et inflammabilibus). Istæ vero duæ magnæ rerum familiæ, aërea et flammea, videndum quo fœdere universi partem longe maximam occupaverint, et quas partes habeant in systemate. In aëre terræ proximo flamma vivit tantum vitam momentaneam, et affatim perit. Postquam autem aër cœperit esse ab effluviis terra defæcator et bene attenuatus, natura flammæ per varios casus tentat et experitur in aëre consistere, et quandoque acquirit durationem nonnullam, non ex successione, ut apud nos, sed in identitate; quod in aliquibus cometis humilioribus ad tempus obtinet, quæ sunt mediæ fere naturæ inter flammam successivam et consistentem; non tamen figitur aut constat flammea natura, antequam perventum fuerit ad corpus lunæ. Eo loco flamma extingubile illud deponit, et se tuetur utcunque, sed tamen infirma et sine vigore est ejusmodi flamma, et parum habens radiationis, nec propria natura vivida, nec a contraria natura admodum excitata. Etiam integra non est, sed ex compositione cum substantia ætherea (qualis ibi invenitur) maculosa et interpolata. Neque in regione Mercurii admodum feliciter collocata est flamma, cum ex coadunatione sua parvum tantummodo planetam conficere potis sit, eumque

cum magna et perturbata varietate et fluctu motuum, tanquam ignem fatuum laborantem et conflictantem, nec se a solis præsiidiis, nisi per parva spatia, disjungi sustinentem. Atque postquam ad regionem Veneris est ventum, incipit roborari flammea natura et clarescere, et in globum bene amplum congregari; qui tamen et ipse famulatur soli, et longius ab eo recedere exhorret. In solis autem regione tanquam in solio collocatur flamma: media inter flammæ planetarum, fortior etiam et vibrantior quam flammæ fixarum propter majorem antiperistasin, et intensissimam unionem. At flamma in regione Martis etiam robusta cernitur, solis vicinitatem rutilatione referens, sed jam sui juris, et quæ per integrum cœli diametrum se a sole disjungi patiatur. In regione autem Jovis flamma contentionem paulatim deponens, magis placida videtur et candida, non tam ex natura propria (ut stella Veneris, quippe ardentior), sed ex natura circumfusa minus irritata et exasperata; in qua regione verisimile est illud, quod reperit Galilæus, cœlum incipere stellescere, licet per stellas parvitate sua invisibiles. In Saturni autem regione rursus natura flammæ videtur non nihil languescere et hebescere, utpote et a solis auxiliis longius remota, et a cœlo stellato in proximo exhausta. Postremo flammea et siderea natura, æthereæ naturæ victrix, cœlum dat stellatum, ex natura æthereæ et sidereæ (quemadmodum globus terræ ex continenti et aquis), varie sparsis conflatum, versa tamen et subacta atque adeo assimilata substantia æthereæ, ut sidereæ sit prorsus patiens et subserviens. Itaque tres reperiuntur a terra ad fastigia cœli regiones generales, et tria tanquam tabulata, quoad naturam flammeam. Regio extinctionis flammæ; regio coadunationis flammæ; et regio dispersionis flammæ. Atque de contiguo et continuo argutari in corporibus mollibus et fluoribus, plebeium omnino foret. Illud tamen intelligendum, consuesse naturam ad spatia quædam per gradus, deinde subito per saltus procedere, atque hujusmodi processum alternare; aliter nulla posset fieri fabrica si per gradus insensibiles perpetuo procederetur. Quantum enim saltus (quoad explicationem materiæ) a terra et aqua ad aërem vel maxime crassum et nebulosum? Atque hæc tamen natura tam distantia corpora loco et superficie conjunguntur, sine medio aut intervallo. Nec minor saltu

(quoad naturam substantialem) a regione aëris ad regionem lunæ, ingens similiter a cœlo lunæ ad cœlum stellatum. Itaque si quis continuum et contiguum acceperit non ex modo nexus, sed ex diversitate corporum connexorum, tres illas, quas diximus, regiones in limitibus suis pro contiguis tantum haberi queant. Jam vero videndum liquido et perspicue, hæc nostra de substantiis systematis theoria, quæ et qualia neget, et quæ et qualia affirmet, ut facilius teneri vel destrui possit. Negat illud vulgatum, flammam esse aërem incensum; affirmando corpora illa duo, aërem et flammam, plane esse heterogenea, instar aquæ et olei, sulphuris et mercurii. Negat vacuum illud coacervatum Gilberti inter globos sparsos, sed spatia vel aërea vel flammea natura repleri. Negat lunam esse corpus aqueum, vel densum vel solidum, sed ex natura flammea, licet lenta, et enervi, primum scilicet rudimentum et sedimentum ultimum flammæ cœlestis; cum flamma (secundum densitatem) non minus quam aër et liquores, in numeros recipiat gradus. Affirmat, flammam vere et libenter locatam figi et constare, non minus quam aërem vel aquam, nec esse rem momentaneam et successivam tantum in mole sua, per renovationem et alimentum, ut hic fit apud nos. Affirmat flammam habere naturam coitivam vel congregativam in globos, quemadmodum natura terrea, minime similem aëri et aquæ, quæ congregantur in orbibus et interstitiis globorum, sed nusquam in globos integros. Affirmat, eandem naturam flammeam in loco proprio (id est) cœlo stellato spargi glomerationibus infinitis, ita tamen ut non exuatur dualitas illa, ætheris et sideris, nec continuetur flamma in empyreum integrum. Affirmat, sidera veras flammæ esse, sed actiones flammæ in cœlestibus neutiquam trahendas ad actiones flammæ nostræ, quarum pleræque per accidens tantum perfunguntur. Affirmat ætherem interstellarem et sidera habere rationes ad invicem aëris et flammæ, sed sublimatas et rectificatas. Atque de substantia thematis sive systematis universi, hujusmodi quædam occurrunt. Nunc de motibus cœlestium dicendum, cujus gratia hæc adduximus. Consentaneum videtur ut quies non tollatur e natura, secundum aliquod totum (nam de particulis nunc non est sermo). Hoc (missis argutiis dialecticis et

mathematicis) ex eo maxime liquet, quod incitationes et celeritates motuum cœlestium remittant se per gradus, ut desiturae in aliquod immobile, et quod etiam cœlestia participant ex quiete secundum polos; et quod, si tollatur immobile, dissolvitur et spargitur systema. Quod si sit coacervatio quædam et massa naturæ immobilis, non videtur ulterius quærendum, quin ea sit globus terræ. Compactio enim densa et arctata materiæ inducit dispositionem erga motum torpescentem et aversam; quemadmodum contra explicatio laxa, promptam vel habilem. Neque male introducta est a Telesio (qui instauravit philosophiam Parmenidis et disputationes in libro de primo frigido) in naturam non certe coessentialitas et conjugatio (quod ille vult), sed tamen affinitas et conspiratio, videlicet ex altera parte, calidi, lucidi, tenuis, et mobilis: et, ex parte opposita, frigidi, opaci, densi, et immobilis; ponendo sedem primæ conspirationis in cœlo, secundæ in terra. Quod si ponatur quies et immobile, videtur etiam poni debere motus absque termino et summe mobile, maxime in naturis oppositis. Is motus est fere rotationis, qualis invenitur in genere in cœlestibus. Agitatio enim in circulo terminum non habet, et videtur manare ex appetitu corporis, quod movet solummodo ut moveat, et se sequatur, et proprios petat amplexus, et naturam suam excitet, eaque fruatur, et propriam operationem exerceat; cum contra, latio in recta, itineraria videatur, et movere ad terminum cessationis, sive quietis, et ut aliquid assequatur, et dein motum suum deponat. Itaque de motu isto rotationis, qui est motus verus et perennis, et cœlestibus vulgo putatur proprius, videndum quomodo se expediat, et quo moderamine se incitet, et frænnet, et qualia omnino patiat. Quæ dum explicamus, formositatem illam mathematicam (ut motus reducantur ad circulos perfectos, sive eccentricos, sive concentricos), et magniloquium illud (quod terra sit respectu cœli instar puncti, non instar quanti), et complura alia astronomorum inventa commentitia, ad calculos et tabulas relegabimus. At primo motus cœlestium dividemus: alii cosmici sunt, alii ad invicem. Eos dicimus cosmicos, quos cœlestia ex consensu non cœlestium tantum, sed universitatis rerum nanciscuntur. Eos ad invicem, in quibus alia corpora

cœlestia ex aliis pendent. Atque vera et necessaria est ista divisio. Terra itaque stante (id enim nunc nobis videtur verius), manifestum est cœlum motu diurno circumferri, cujus motus mensura est spatium viginti quatuor horarum vel circiter; consequentia autem ab oriente in occidentem; conversio super puncta certa (quos polos vocant), australe et boreale. Etenim non jactantur cœli super polos mobiles, nec rursus alia sunt puncta quam quæ diximus. Atque hic motus vere videtur cosmicus, atque ideo unicus, nisi quatenus recipit et decrements et declinationes; secundum quæ decrements et declinationes transverberat motus iste universum rerum mobilium, et permeat a cœlo stellato usque ad viscera et interiora terræ; non raptu aliquo prehensivo, aut vexativo, sed consensu perpetuo. Atque iste motus in cœlo stellato perfectus est et integer, tam mensura justa temporis, quam restitutione plena loci. Quanto autem deceditur e sublimi, tanto iste motus imperfectior est, respectu tarditatis, et respectu etiam aberrationis a motu circulari. Ac primo de tarditate dicendum separatim. Affirmamus Saturnum motu diurno tardius moveri, quam ut circumferatur aut restituatur ad idem punctum intra viginti quatuor horas; sed cœlum stellatum incitatus ferri, et prævertere Saturnum eo excessu, qui intra tot dies, quot annos conficiunt triginta, universo cœli ambitui respondeat. Similiter de reliquis planetis dicendum, pro diversitate periodorum cujusque planetæ; adeo ut motus diurnus cœli stellati (in ipsa periodo, absque respectu ad magnitudinem circuli) sit fere per horam unam velocior, quam motus diurnus lunæ. Si enim luna cursum suum viginti quatuor diebus posset expedire, tum excessus ille horæ integræ foret. Itaque motus decantatus adversitatis et renitentiae ab occidente in orientem, qui attribuitur planetis tanquam proprius, verus non est, sed tantum per apparentiam, ex præcursione cœli stellati occidentem versus, et relictione a tergo planetarum versus orientem. Quo posito, manifestum est velocitatem istius motus cosmici, ordine non perturbato, descendendo decrescere, ut quo propius quique planeta appropinquet ad terram, eo tardius moveat; cum recepta opinio ordinem perturbet et invertat: et motum proprium tribuendo planetis, in illud absurdum inci-

dat, ut planetæ, quo propinquiores sint ad terram (quæ est sedes naturæ immobilis) eo velocius moveri ponantur, id quod per remissionem violentiæ primi mobilis, astronomi excusare nugatorie et infelicitè conantur. Quod si cui mirum videatur, tantis spatiis, quanta sunt a cœlo stellato ad lunam, motum istum tam parvis partibus, minus scilicet hora una, quæ est motus diurni pars vigesima quarta, decrescere; succurrit illud, quod singuli planetæ minores circulos, quo terræ propiores sint, conficiant, et breviori ambitu rotent; ut, addito decremento magnitudinis circuli ad decrementum temporis sive periodi, motus iste insigniter decrescere cernatur. Atque hactenus de velocitate seorsum locuti sumus, perinde ac si planetæ positi (exempli gratia, sub æquinocio, aut aliquo ex parallelis) anteverterentur tantum a cœlo stellato, et ab invicem, sed tamen sub eodem illo circulo. Hæc enim simplex foret relictio absque obliquitate. At manifestum est planetas non solum impari gradu contendere, sed nec ad idem punctum circuli reverti, verum deflectere versus austrum et boream, cujus deflectionis limites sunt tropici; quæ deflectio nobis circulum obliquum, et diversam politatem ejus progeniit; quemadmodum illa celeritatis inæqualitas motum illum renitentia. Neque vero hoc etiam commento naturæ rerum opus est, cum recipiendo lineas spirales (id quod proxime accedit ad sensum et factum) res transigatur, et ista salventur. Atque (quod caput rei est) spiræ istæ nil aliud sunt quam defectiones a motu circulari perfecto, cujus planetæ sunt impatientes. Prout enim substantiæ degenerant puritate et explicatione, ita degenerant et motus. Evenit autem, quemadmodum in celeritate sublimiores planetæ feruntur velocius, humiliores tardius; ita etiam ut sublimiores planetæ propiores conficiant spiras, quæque circulos propius referant; humiliores vero, spiras magis disjunctas et hiantes. Deceditur enim perpetuo descendendo magis ac magis, et a flore illo velocitatis, et a perfectione motus circularis, ordine nusquam perturbato. In eo tamen planetæ conspiciunt (utpote corpora multum retinentia naturæ communis, licet aliter differentia) ut habeant eosdem limites deflectionis. Neque enim Saturnus intra tropicos remeat, neque luna extra tropicos exspatiatur (et tamen de exspa-

bus traditum et notatum est), sed universi planetæ, sive sublimiores, sive humiliores, postquam ad tropicos per-ventum est, se vertunt et retexunt, pertæsi minoris spiræ, qualis subeunda foret, si polis magis appropinquarent; eamque jacturam motus, veluti destructionem naturæ suæ, exhorrentes. Utcunque enim in cœlo stellato et stellæ prope polos, et stella circa æquinoctium, ordines et stationes suas servant, aliæ ab aliis in ordinem redactæ, summa et æquabili constantia; planetæ nihilominus videntur esse hujusmodi mixtæ naturæ, ut nec breviorum gyrum omnino, nec ampliorum libenter ferant. Atque ista videntur nobis paulo meliora circa motus cœlestes, quam raptus et motuum repugnantia, et diversa politas zodiaci, et inversus ordo celeritatis, et hujusmodi, quæ nullo modo cum natura rerum conveniunt, licet pacem qualem qualem colant cum calculis. Neque ista non viderunt astronomi præstantiores, sed arti suæ intenti, et circa perfectos circulos inepti, et subtilitates captantes, et philosophiæ malum morigeri, naturam sequi contempserunt. Verum istud sapientium arbitrium imperiosum in naturam, est ipsa vulgi simplicitate et credulitate deterius; si quis manifesta, quia sunt manifesta, fastidit. Et tamen ingens est illud malum, et latissime patet, ut ingenium humanum, cum par rebus esse non possit, supra res esse malit. Jam vero inquirendum utrum motus iste unicus et simplex, in circulo et spira, ab oriente in occidentem, super polos certos australem et borealem, desinat et terminetur cum cœlo, an etiam deducatur ad inferiora? Neque enim liberum erit hujusmodi placita confingere hic in proximo, qualia supponunt in cœlestibus. Itaque si in his regionibus quoque reperiatur ille motus, apparebit etiam in cœlo eum talem esse secundum naturam communem sive cosmicam; qualem nos illam experimur. Primo itaque plane constat, illum cœli terminis non contineri. Verum hujusce rei demonstrationes et evidencias in anticipatione nostra de fluxu et refluxu maris plene tractavimus; itaque ad illam homines rejicimus; et hoc veluti posito et concessa, ad reliquos motus cœlestium pergemus. Eos autem non cosmicos, sed ad invicem esse diximus. Quatuor sunt genera motuum in cœlestibus visibilium, præter eum quem diximus cosmicum, qui est motus diurnus per spiras intra tropicos. Aut enim attollun-

tur stellæ altius, et rursus dimittuntur humilior, ut sint longius et propius a terra : aut flectunt se et sinuant per latitudinem zodiaci, excurrendo magis ad austrum, aut magis ad boream, atque efficiendo eos, quos vocant, dracones : aut incitatione atque etiam consecutione motus (hæc enim duo conjungimus) variant ; gradiendo aliquando celerius, aliquando tardius, aliquando in progressu, aliquando in regressu ; aliquando etiam stando et morando, aut ad distantiam aliquam a sole magis aut minus alligantur et circumscribuntur. Horum causas et naturas reddemus tantum in genere et per capita : id enim hoc loco nostrum postulat institutum. Verum ad hoc ut viam præmuniamus et aperiamus, dicendum aperte quid sentiamus de quibusdam tam placitis philosophicis quam hypothesibus astronomicis, et de observationibus etiam astronomorum per varia secula, ex quibus artem suam instaurant ; quæ omnia videntur nobis esse erroris et confusionis plena. Sunt itaque axiomata, sive potius placita nonnulla, quæ a philosophis accepta, et in astronomiam translata, et male credita, artem corruperunt. Simplex autem erit rejectio et judicium nostrum ; neque enim tempus refutationibus terere convenit. Horum primum est, quod omnia supra lunam inclusive sint incorruptibilia, neque novas generationes aut mutationes ullo modo patiantur : de quo alibi dictum est, quod sit superstitio et vaniloquium. Verum ex hoc fonte illud ingens malum, quod ex omni anomalia novas atque, ut putant, emendatas confingant astronomi theorias, et rebus sæpius tanquam fortuitis applicent causas æternas et invariabiles. Secundum est, quod cœlo (cum sit scilicet ex essentia quinta et minime elementari) non competant actiones illæ turbulentæ, compressionis, relaxationis, repulsionis, cessionis, et similium, quæ videntur progigni a molli-tia quadam corporum et duritia, quæ habentur pro qualitatibus elementaribus. Hæc vero assertio est abnegatio insolens et licentiosa rerum et sensus. Ubicunque enim corpus naturale positum sit, ibi est antitypia quoque, idque pro modo corporis. Ubicunque vero corpora naturalia, et motus localis, ibi vel repulsio, vel cessio, vel sectio ; hæc enim, quæ dicta sunt, compressio, relaxatio, repulsio, cessio, cum multis aliis, sunt passionibus materiæ catholicæ ubique locorum. Attamen ex hoc fonte nobis emanavit illa multiplicatio circu-

lorum perplexorum ad libitum, quos tamen volunt ita et consignari inter se, et alios intra alios moveri et verti, tanto lævore et lubricitate, ut nulla nihilominus sit impeditio, nulla fluctuatio; quæ omnia phantastica plane sunt et rebus insultant. Tertium est, quod singulis corporibus naturalibus singuli competant motus proprii; et si plures inveniuntur motus, omnes, excepto uno, sint aliunde, et ex movente aliquo separato. Quo falsius quicquid nec excogitari potest, cum universa corpora ex multiplici rerum consensu motibus etiam pluribus prædita sint, aliis dominantibus, aliis succumbentibus, aliis etiam latentibus nisi provocentur; proprii autem rerum motus nulli sint nisi mensuræ exactæ, et modi motuum communium. Atque hinc rursus nobis prodiit primum mobile separatum, et cæli super cœlos, et inædificationes novæ continentur, ut motuum tam diversorum præstationibus sufficere possint. Quartum est, quod omnes motus cœlestium dispensentur per circulos perfectos; quod onerosum valde est, et portenta illa eccentricorum et epicyclorum nobis peperit; cum tamen, si naturam consulissent, motus ordinatus et uniformis sit circuli perfecti; motus vero ordinatus, sed multiformis, qualis invenitur in cœlestibus compluribus, sit aliarum linearum; meritoque Gilbertus hæc deridet, quod non verisimile sit naturam confinxisse rotas, quæ, exempli gratia, in circuitu contineant milliare unum aut alterum, ad hoc ut feratur pila palmaris. Tantulæ enim magnitudinis videtur esse corpus planetæ ad eos, quos ad deferendum illud fingunt, circulos. Quintum est, quod stellæ sint partes orbis sui tanquam clavo fixæ. Hoc vero evidentissime est commentum eorum, qui mathematica, non naturam tractant, atque motum corporum tantum stupide intuentes, substantiarum omnino obliviscuntur. Ista enim fixatio, particularis est affectus rerum compactarum et consistentium, quæ firmas habent prehensiones ob pressuras partium. Inopinabile autem prorsus est si transferatur ad mollia vel liquida. Sextum est, quod stella sit densior pars orbis sui; illæ vero neque partes sunt, neque densiores. Non enim homogenea sunt cum æthere, et gradu tantum, sed plane heterogenea, et substantia differunt; atque ea quoque substantia quoad densitatem rarior est, et magis explicata quam ætherea. Sunt et alia complura placita ejusdem vanitatis; sed hæc ad id, quod agitur, suf-

ficient. Atque hæc de placitis philosophiæ circa cœlestia dicta sint. Quod vero ad hypotheses astronomorum attinet, inutilis fere est earum redargutio, quæ nec ipsæ pro veris asseruntur, et possint esse variæ, et inter se contrariæ, ut tamen phænomena æque salvent, et concinnent. Itaque sit cautum, si placet, inter astronomiam et philosophiam, tanquam fœdere convenienti et legitimo, ut scilicet astronomia præhabeat hypotheses, quæ maxime expeditæ sunt ad compendia computandi, philosophia eas, quæ proxime accedunt ad veritatem naturæ, atque ut astronomiæ hypotheses rei veritati non præjudicent, et philosophiæ decreta talia sint, quæ sint super phænomena astronomiæ explicabilia. Atque de hypothesis ita esto. At de observationibus astronomicis, quæ accumuluntur assidue, quæque jugiter a cœlo tanquam aquæ scaturiunt, illud omnino homines monitos volumus; ne forte de illis verum sit, quod eleganter fingitur de musca Æsopi, quæ sedens super temonem currus Olympici; 'Quantum', inquit, 'pulverem ego excito!' Ita observatio aliqua pusilla, eaque quandoque instrumento, quandoque oculo, quandoque calculo titubans, quæque possit esse propter veram aliquam in cœlo mutationem, novos cœlos, et novas sphæras, et circulos excitat. Neque hæc eo dicimus, quod remitti debeat aliqua industria observationum et historiæ, quam omnibus modis acuendam et intendendam esse dicimus, sed tantummodo ut adhibeatur prudentia, et summa, et sedata iudicii maturitas, in abjiciendis aut mutandis hypothesis. Itaque patefacta jam via de motibus ipsis dicemus pauca et in genere. Quatuor autem genera esse diximus motuum majorum in cœlestibus. Motum per profundum cœli attollentem et demittentem; motum per latitudinem zodiaci exspatiantem ad austrum et boream; motum per consequentiam zodiaci citum, tardum, progressivum, retrogradum, statarium; et motum elongationis a sole. Neque objiciat quispiam, motum illum secundum latitudinis, sive draconum, potuisse referri ad motum illum magnum cosmicum, cum sit inclinatio alternans versus austrum et boream, quod et spiræ illæ de tropico in tropicum similiter sunt, nisi quod ille motus sit tantum spiralis, iste vero etiam sinuosus et minoribus multo intervallis. Neque enim hoc nos fugit. Sed plane non sinit constans et perpetuus motus solis in ecliptica absque

latitudine et draconibus, qui tamen sol communicat cum cæteris planetis quoad spiras inter tropicos, nos in hac opinione versari. Itaque alii fontes et hujus et reliquorum trium motuum quærendi sunt. Atque hæc sunt illa, quæ circa motus cœlestium nobis videntur minus habere incommodi. Videndum vero quid negent, et quid affirmant. Negant terram rotare. Negant esse in cœlestibus duos motus ab oriente in occidentem alterum; atque affirmant anteversionem et relictionem. Negant obliquum circulum et diversam politatem ejus; et affirmant spiras. Negant primum mobile separatum et raptum; et affirmant consensum cosmicum tanquam commune vinculum systematis. Affirmant motum diurnum inveniri non in cœlo, sed et in aëre, aquis, etiam extimis terræ, quoad verticitatem. Affirmant consecutionem et volubilitatem illam cosmicam in fluidis esse verticitatem et directionem in consistentibus, usquequo perveniatur ad immobile sincerum. Negant stellas figi tanquam nodos in tabula. Negant eccentricos, epicyclos, et hujusmodi fabricas esse reales. Affirmant motum magneticum sive congregativum vigere in astris, ex quo ignis ignem evocat et attollit. Affirmant in cœlis planetarum, corpora planetarum velocius moveri et rotare, quam reliquum cœli, in quo siti sunt, quod utique rotat, sed tardius. Affirmant ex ea inæqualitate fluctus, et undas, et reciprocationes ætheris planetarum, atque ex iis varios motus educi. Affirmant necessitatem in planetis volvendi celerius et tardius, prout locantur in cœlo sublimius aut humilior, idque ex consensu universi. Sed simul affirmant tædium præternaturalis incitationis in planetis, et majoris et minoris circuli. Affirmant solisequium ex natura inopinosa in ignibus infirmioribus Veneris et Mercurii; cum etiam inventæ sint a Galilæo stellulæ errantes Jovis asseclæ. Ista autem nos tanquam in limine historiæ naturalis et philosophiæ stantes prospicimus, quæ quanto quis magis se immerserit in historiam naturalem, tanto fortasse probabit magis. Attamen testamur iterum nos hic teneri nolle. In his enim, ut in aliis, certi viæ nostræ sumus, certi sedis nostræ non sumus. Hæc vero interfati sumus, ne quis existimet nos vacillatione judicii, aut inopia affirmandi negativæ quæstiones malle. Itaque tenebimus, quemadmodum cœlestia solent (quando de iis sermo sit), nobilem constantiam.

PARTIS INSTAURATIONIS SECUNDÆ
DELINEATIO ET ARGUMENTUM.

MEMORES ¹ autem instituti nostri, omnia perspicue proponemus, atque ordine non perturbato. Pateat itaque hujus partis destinatio et distributio. Destinatur huic parti doctrina de meliore ac perfectiore usu rationis, quam huc usque hominibus sit cognitus aut monstratus, eo consilio, ut per hoc intellectus humanus (quantum conditio mortalitatis recipit) exaltetur, et facultate amplificetur ad naturæ obscuritatem vincendam, et interpretandam. Namque ipsi interpretationi naturæ attribuuntur libri tres; tertius, quartus, et sextus; siquidem quintus, qui ex anticipationibus est secundum usum rationis communem, ad tempus tantum sumitur, et deinceps postquam figi cœperit, atque ex usu rationis legitimo verificari, et transfertur, et commigrat in sextum. Huic vero libro secundo committitur intellectus ipse, ejusque cura et regimen, omnisque apparatus, atque instructio ad veram rationis administrationem conducens, describitur. Atque licet nomen ipsum logicæ, sive dialecticæ, propter depravationes, apud nos ingratum fere sonet, tamen ut homines per consueta tanquam manu ducamus, est certe ars ea, quam adducimus, ex genere logicæ, quæ et ipsa (vulgaris inquam) auxilia et præsidia intellectu parat et molitur. Differt autem nostra a logica vulgari, tum aliis rebus, tum præcipue tribus; videlicet initiis inquirendi, ordine demonstrandi, atque fine et officio. Nam et inquisitionis initium altius sumit, ea subjiciendo examini, quæ logica vulgaris veluti ex fide aliena, et auctoritate cæca recipit; principia, notiones primas, atque ipsas informationes sensus, et or-

¹ In priori editione *Delineationem* hanc et *Argumentum* præcesserat tractatus, cui titulus, *Indicia vera de Interpretatione naturæ*, quem, cum nullus alius sit quam *Novi Organi præfatio*, noluimus hic loci repetere.

dinem demonstrandi plane invertit, propositiones et axiomata ab historia et particularibus ad generalia, per scalam adscensoriam, continenter subvehendo et excitando, non protinus ad principia, et magis generalia advolando, atque ab illis medias propositiones deducendo et derivando. Finis autem hujus scientiæ est, ut res et opera, non argumenta et rationes probabiles, inveniantur et judicentur. Quare institutum hujus libri secundi hujusmodi est. Nunc distributionem ejusdem similiter proponemus. Quemadmodum in generatione luminis requiritur, ut corpus lumen recepturum poliatur, atque deinde in debito ad lucem situ sive conversione ponatur, antequam lucis ipsius fiat immissio; prorsus ita est operandum. Primo enim mentis area æquanda, et liberanda ab eis, quæ hactenus recepta sunt; tum conversio mentis bona et congrua facienda est ad ea, quæ afferuntur; postremo menti præparatæ informatio exhibenda. Atque pars destruens triplex est, secundum triplicem naturam idolorum, quæ mentem obsident. Illa enim aut adscititia sunt, idque dupliciter; nimirum quæ immigrarunt in mentem eamque occuparunt, vel ex philosophorum placitis atque sectis; vel rursus ex perversis legibus et rationibus demonstrationum; aut ea quæ menti ipsi et substantiæ ejus inhærentia sunt atque innata. Sicut enim speculum inæquale veros rerum radios ex sectione propria immutat: ita et mens, quando a rebus per sensum patitur, in motibus suis expediendis, haudquaquam optima fide, rerum naturæ suam naturam inserit et immiscet. Itaque primus imponitur labor, ut omnis ista militia theoriarum, quæ tantas dedit pugnas, mittatur ac relegetur. Accedit labor secundus, ut mens a pravis demonstrationum vinculis solvatur. Hunc excipit tertius, ut vis ista mentis seductoria coërceatur, atque idola innata vel evellantur, vel, si evelli non possint, ita tamen indicentur, atque per noscantur, ut variationes restitui possint. Inutilis enim et fortasse damnosa fuerit errorum in philosophiis demolitio et destructio, si ex prava complexione mentis novi errorum surculi, et fortasse magis degeneres, pullulaverint; neque prius absistendum, quam omnis spes præcidatur, ex usu rationis communi, aut ex vulgaris logicæ præsidii et auxiliis, philosophiæ absolvendæ, aut majorem in modum

amplificandæ ; ne forte errores non abjiciamus, sed permutemus. Itaque pars ista, quam destruentem appellamus, tribus redargutionibus absolvitur ; redargutione philosophiarum ; redargutione demonstrationum ; et redargutione rationis humanæ nativæ. Neque nos fugit, absque tanto motu accessiones non parvas ad scientias a nobis fieri potuisse, atque aditu fortasse ad laudem molliore. Verum nos nescii quando hæc alicui alii in mentem ventura sint, fidem nostram in integrum liberare decrevimus.

Post aream mentis æquatam, sequitur ut mens ponatur in conversione bona, et veluti in adpectu benevolo ad ea quæ proponemus. Cum enim in re nova valeat ad præjudicium, non solum præoccupatio fortis opinionis veteris, verum etiam præceptio sive præfiguratio falsa rei, quæ affertur, etiam huic malo remedium adhibendum est, atque mens non tantum vindicanda, sed et præparanda. Ea præparatio nihil aliud est quam ut veræ habeantur de eo, quod adducimus, opiniones, ad tempus tantummodo, et tanquam usurariæ, donec res ipsa pernoscatur. Atque hoc in eo fere situm est, ut pravæ et sinistrae suspensiones, quales ex prænotionibus receptis (veluti ex atra bile quadam epidemica) mentes hominum subituras facile conjicimus, arceantur atque intercipientur, quod ait ille :

— ne qua

Occurrat facies inimica, atque omina turbet.

Primo igitur si quis ita cogitet, occulta naturæ veluti signo divino clausa manere, atque ab humana sapientia interdicto quodam separari, dabimus operam ut hæc opinio infirma atque invida tollatur, eoque rem perducemus, simplici veritate freti, ut non solum ne qua oblatret superstitio, verum etiam ut religio in partes nobis accedat. Rursus si cui hujusmodi quippiam in mentem veniat opinari, magnam illam et sollicitam moram in experientia, et in materiæ et rerum particularium undis, quam hominibus imponemus, mentem veluti in Tartarum quandam confusionis dejicere, atque ab abstractæ sapientiæ serenitate et tranquillitate, ut a statu multo diviniore, submovere, docebimus atque in perpetuum, ut speramus, stabiliemus (non sine

rubore, ut existimamus, omnis scholæ, quæ meditationibus inanibus atque ab omni essentia desertissimis apotheosin quandam attribuere non veretur) quantum inter divinæ mentis ideas et humanæ mentis idola intersit. Quin etiam illis, quibus, in contemplationis amorem effusis, frequens apud nos operum mentio asperum quiddam atque ingratum et mechanicum sonat, monstrabimus quantam illi desideriis suis propriis adversentur, cum puritas contemplationum, atque substructio et inventio operum prorsus eisdem rebus nitantur, ac simul perficiantur. Adhuc si quis hæsitet, atque istam scientiarum ab integro regenerationem, ut rem sine exitu, et vastam, et quasi infinitam accipiat, ostendemus eam contra censi debere potius errorum et vastitatis terminum et verum finitorem; atque planum faciemus, inquisitionem rerum particularium justam et plenam, demptis individuis, et gradibus rerum, et variationibus minutis (id quod ad scientias satis est), atque inde debito modo excitatas notiones sive ideas, rem esse multis modis magis finitam, etabilem, et comprehensibilem, et sui certam, et de eo, quod confectum est, atque eo, quod superest, gnaram, quam speculationes et meditationes abstractas, quarum revera nullus est finis, sed perpetua circulatio, volutatio, et trepidatio. Atque etiamsi quis sobrius (ut sibi videri possit) et civilis prudentia diffidentiam ad hæc transferens, existimet hæc, quæ dicimus, votis similia videri, quæque spei nimis indulgeant, revera autem ex philosophiæ statu mutato nil aliud secuturum, quam ut placita fortasse transferantur, res autem humanæ nihilo futuræ sint auctiores; huic fidem, ut putamus, faciemus, nil minus agi, quam placitum aut sectam, nostramque rationem ab iis, quæ hucusque in philosophia et scientiis præbita sunt, toto genere differre: operum autem certissimam messem sponderi, ni homines rusticum sive segetem herbidam demetere præoccuparent, atque affectu puerili et conatu fallaci operum pignora inæmpestive captaverint. Atque ex his, quæ diximus, pertractatis, satis cautum de præjudicio fore existimamus illius generis, quod ex prava et iniqua rei, quæ adducitur, perceptione conflatur, atque una secundam partem, quam præparantem appellamus, absolvi; postquam et ex parte religionis et ex parte contemplationis abstractæ, et ex

parte prudentiæ naturalis, atque ejus comitatu, diffidentia, et sobrietate, et similibus, omnis adversa aura conticuerit, et reflare desierit. Attamen ut omnibus numeris completa adhibeatur præparatio, illud deesse videtur, ut languor ipse mentis et torpor ex rei miraculo contractus tollatur. Hæc autem mala dispositio mentis tantum per causarum indicationem aufertur: sola enim causarum cognitio miraculum rei, et stuporem mentis solverit. Itaque omnes impedimentorum malitias et molestias, quibus interclusa philosophia vera remorata est, signabimus, ut minime mirum sit humanum genus erroribus tam diuturnis implicatum, atque exercitum fuisse. In qua parte etiam illud opportune ad spem solido argumento fovendam patebit, nimirum licet vera illa naturæ interpretatio, quam molimur, merito maxime difficilis, tamen multo maximam difficultatis partem in iis subesse, quæ in potestate nostra sunt atque corrigi possunt, non in iis, quæ extra potestatem nostram sita existunt; in mente (inquam) non in rebus ipsis, aut in sensu. Quod si cui supervacua videatur accurata ista nostra, quam adhibemus ad mentes præparandas, diligentia, atque cogitet hoc quiddam esse ex pompa, et in ostentationem compositum, itaque cupiat rem ipsam, missis ambagibus et præstructionibus, simpliciter exhiberi; certe optabilis nobis foret (si vera esset) hujusmodi insimulatio. Utinam enim tam proclive nobis esset difficultates et impedimenta vincere, quam fastum inanem et falsum apparatus deponere. Verum hoc velimus homines existiment, nos haud inexplorato viam in tanta solitudine inire, præsertim cum argumentum hujusmodi præ manibus habeamus, quod tractandi imperitia perdere, et veluti exponere nefas sit. Itaque ex perpensato et perspecto tam rerum quam animorum statu, duriores fere aditus ad hominum mentes, quam ad res ipsas, invenimus, ac tradendi labores inveniendi laboribus haud multo leviores experimur, atque quod in intellectualibus res nova fere est, morem gerimus, et tam nostras cogitationes quam aliorum simul bajulamus. Omne enim idolum vanum arte, atque obsequio, ac debito accessu subvertitur; vi et contentione atque incursione subita et abrupta efferatur. Neque hoc ideo tantum fit, quod homines vel admiratione auctorum captivi, vel propria fiducia

tumidi, vel assuetudine quadam renitentes, se æquos præbere nolint. Si quis libentissime sibi æquitatem imperare voluerit, atque omne præjudicium veluti ejuraverit, tamen et tali mentis dispositioni neutiquam propterea fidere oporteret. Nemo enim intellectui suo ex arbitrio voluntatis suæ imperat, neque philosophorum (ut prophetarum) spiritus philosophis subjecti sunt. Itaque non aliorum æquitas, aut sinceritas, aut facilitas, sed nostra propria cura atque morigeratio et insinuatio nobis præsidio esse possit. Qua in re accedit et alia quædam difficultas ex moribus nostris haud parva, quod constantissimo decreto nobis ipsi sancivimus, ut candorem nostrum et simplicitatem perpetuo retineamus, nec per vana ad vera aditum quæramus, sed ita obsequio nostro moderemur, ut tamen non per artificium aliquod vafrum, aut imposturam, aut aliquid simile imposturæ, sed tantummodo per ordinis lumen, et per novorum super saniolem partem veterum solertem insitionem, nos nostrorum votorum compotes fore speremus. Itaque eo redimus, ut hanc præmunienti diligentiâ minorem potius pro tantis difficultatibus, quam minus necessariam esse judicemus. Missa autem jam parte præparante, ad partem informantem veniemus, atque artis ipsius, quam adducimus, figuram simplicem et nudam proponemus.

Quæ ad intellectum perficiendum, ad interpretationem naturæ faciunt, dividuntur in tres ministrationses, ministratiõnem ad sensum, ministratiõnem ad memoriã, et ministratiõnem ad rationem. In ministratiõne ad sensum tria docebimus. Primo, quomodo bona notio constitutur et eliciatur, ac quomodo testatio sensus, quæ semper est ex analogia hominis, ad analogiam mundi reducatur et rectificetur; neque enim multum sensui tribuimus in perceptione immediata, sed quatenus motum sive alterationem rei manifestat. Secundo, quomodo eã, quæ sensum effugiunt aut subtilitate totius corporis, aut partium minutiis, aut loci distantia, aut tarditate, vel etiam velocitate motus, aut familiaritate objecti, aut alias, in ordinem sensus redigantur, atque ejus judicio sistantur, ac insuper in casu, quo adduci non possunt, quid faciendum, atque quomodo huic destitutioni vel per instrumenta, vel per graduum observationem peritam, vel

per corporum proportionatorum ex sensibilibus ad insensibilia indicationes, vel per alias vias ac substitutiones, sit subveniendum. Postremo loco de historia naturali, et de modo experimentandi dicemus, qualis sit ea historia naturalis, quæ ad philosophiam condendam sufficere possit; et rursus qualis experimentatio, deficiente historia, necessario sit suscipienda: ubi etiam quædam de provocanda et figenda attentione admiscebimus. Multa enim in historia naturali atque experimentis, notitia ipsa adesse jampridem, usu abesse solent, propter vim animi apprehensivam minime excitatam. His tribus ministratio ad sensum absolvitur. Aut enim sensui materia præbetur, aut juvamentum; nimirum vel ubi deficit, vel ubi declinat. Materiæ, historia, et experimenta, defectui sensus substitutiones; declinationi rectificationes debentur. Ministratio ad memoriam hoc officium præstat, ut ex turba rerum particularium, et naturalis historiæ generalis acervo, particularis historia excerpatur, atque disponatur eo ordine, ut iudicium in eam agere, et opus suum exercere possit. Etenim vires mentis sobrie æstimandæ, neque sperandum ut eæ in rerum infinitate discurrere possint. Manifestum autem est, memoriam tum in rerum multitudine comprehendenda incapacem et incompetentem; tum in rerum delectu, quæ ad inquisitionem aliquam definitam faciant, suggerendo imparatam atque inhabilem esse. Quod autem ad prius malum attinet, facilis est medendi ratio; unico enim remedio absolvitur; ut nulla nisi de scripto inquisitio aut inventio recipiatur. Perinde enim est ut quis interpretationem naturæ in aliquo subjecto, memoria sola nixus, complecti velit, ac si computationes ephemeridis memoriter tenere aut perficere tentet. Quinetiam satis liquet quantum memoriæ et mentis discursui tribuamus, cum nec de scripto inventionem, nisi per tabulas ordinatas, probemus. De posteriore igitur magis laborandum. Atque certe postquam subjectum inquisitioni constitutum et terminatum sit, atque a corpore rerum abscissum et in confusum constiterit (in quo habemus nonnulla, quæ utiliter præcipiamus), ministratio ista ad memoriam tribus operis sive officiis constare videtur. Primo docebimus qualia sint ea, quæ circa subjectum datum.

sive propositum (discurrendo per historiam) inquiri debeant, quod est instar topicæ. Secundo, quo ordine illa disponi oporteat, et in tabulas digeri. Neque tamen ullo modo speramus veram rei venam, quæ ex analogia universi sit jam a principio, inveniri posse, ut eam partitio sequatur; sed tantum apparentem, ut res aliquo modo secetur in partes. Citius enim emerget veritas e falsitate, quam e confusione, et facilius ratio corrigit partitionem, quam penetrabit massam. Tertio itaque ostendemus, quo modo et quo tempore inquisitio sit reintegranda, et chartæ sive tabulæ præcedentes in chartas novellas transportandæ, et quoties inquisitio sit repetenda. Etenim primas chartarum series vel sequelas super polos mobiles verti statuimus, et tantum probationes esse et tentamenta inquisitionis; siquidem mentem in naturam rerum jus suum persequi et obtinere posse, nisi repetita actione, plane diffidimus. Itaque ministratio ad memoriam tribus (ut diximus) doctrinis absolvitur; de locis inveniendi, de methodo contabulandi, et de modo instaurandi inquisitionem.

Superest ministratio ad rationem, cui ministrationes duæ priores subministrant. Nullum enim per eas constituitur axioma, sed tantum notio simplex cum historia ordinata; certo verificata per ministrationem primam, atque ita repræsentata per secundam, ut tanquam in potestate nostra sit. Atque ministratio ad rationem ea maxime probari meretur, quæ rationem ad opus suum exequendum, et finem obtinendum optime juvabit. Opus autem rationis natura unicum; fine et usu geminum est. Aut enim scire et contemplari, aut agere et efficere, homini pro fine est. Itaque aut causæ expetitur cognitio et contemplatio; aut effecti potestas et copia. Quamobrem dati effectus vel naturæ in quovis subjecto causas nosse intentio est humanæ scientiæ. Atque rursus, super datam materiæ basin effectum quodvis sive naturam (inter terminos possibiles) imponere vel superinducere, intentio est humanæ præsentia. Atque hæ intentiones, acutius insipienti et vere æstimanti, in idem coincidunt. Nam quod in contemplatione instar causæ est, in operatione est instar medii; scimus enim per causas, operamur per media. Et certe si media universa, quæ ad opera quælibet requiruntur, homini optato ad manum sup-

peterent, nil opus foret magnopere ista separatim tractare. Verum cum operatio humana in multo majores angustias compellatur, quam scientia, propter individui multiplices necessitates et inopias; adeo ut ad partem operativam requiratur sæpius non tam sapientia universalis et libera de eo quod fieri potest, quam prudentia sagax et solers ad delectum eorum quæ præsto sunt; ista tractatu felicius disjungi consentaneum est. Quare et ministrationis eandem partitionem faciemus, ut aut parti contemplativæ, aut activæ ministretur. Atque quod ad partem contemplativam attinet, ut verbo dicamus, in uno plane sunt omnia. Hoc ipsum non aliud est, quam ut verum constituatur axioma, sive idem copulatum; hæc enim est veritatis portio solida, cum simplex notio instar superficiei videri possit. Hoc autem axioma non elicitur aut efformatur, nisi per inductionis formam legitimam et propriam; quæ experientiam solvat et separet, atque per exclusiones et rejectiones debitas necessario concludat. Vulgaris autem inductio (a qua tamen principiorum ipsorum probationes petuntur) puerile quiddam est, et precario concludit, periculo ab instantia contradictoria exposita; adeo ut dialectici de ea nec serio cogitasse videantur, fastidientes, et ad alia properantes. Illud interim manifestum est, quæ per inductionem cujusvis generis concluduntur, simul et inveniri et judicari, nec a principiis aut mediis pendere, sed mole stare sua, neque aliunde probari. Multo magis necesse est ea, quæ ex vera inductionis forma excitantur, axiomata esse seipsis contenta, atque ipsis principiis, quæ vocantur, certiora et firmiora. Atque hoc genus inductionis illud est, quod interpretationis formulam appellare consuevimus. Itaque præ omnibus doctrinam de constitutione axiomatis et formula interpretandi diligenter et perspicue complectimur. Restant tamen, quæ huic rei serviunt, tria maximi omnino momenti, sine quorum explicatione inquisitionis istius præscriptum, licet potestate validum, tamen usu operosum censi possit. Ea sunt, inquisitionis ipsius continuatio, variatio, et contractio; ut nihil in arte aut abruptum, aut incongruum, aut pro humanæ vitæ brevitate longum relinquatur. Docēbimus itaque primo usum axiomatum (jam per formulam inventorum) ad alia axiomata inquirenda et excitā-

da, quæ superiora et magis generalia sint: ut per veros et nusquam intermissos gradus scalæ adscensoriæ ad unitatem naturæ perveniatur. In quo tamen adjiciemus modum eadem axiomata superiora per experientias primas examinandi et verificandi, ne rursus ad conjecturas, et probabilia, atque idola prolabamur. Atque hæc est ea doctrina, quam inquisitionis continuationem appellamus. Variatio autem inquisitionis sequitur naturam diversam, aut causarum, quarum gratia inquisitio instituitur; aut rerum ipsarum, sive subjectorum, in quibus inquisitio versatur. Itaque missis causis finalibus, quæ naturalem philosophiam prorsus corruperunt, initia sumemus ab inquisitione variata sive accommodata formarum; quæ res pro desperata hucusque abjecta est, idque merito. Neque enim ulli obvenire possit tanta facultas aut felicitas, ut ex anticipationibus et dialecticis argumentationibus alicujus rei formam eruat. Sequentur inquisitiones materiarum et efficientium. Cum autem efficientia et materias dicimus, non efficientia remota, aut materias communes (qualia in disputationibus agitantur) sed efficientia propiora, et materias præparatas intelligimus. Id ne sæpius subtilitate inutili repetatur, inventionem latentis processus subtexemus. Latentem autem processum appellamus seriem et ordinem mutationis; rem scilicet ex efficientis motu et materiæ fluxu conflata. Quæ autem secundum subjecta fit inquisitionis variatio, ex duabus rerum conditionibus ortum habet; aut ex natura simplicis et compositi (alia enim accommodatur inquisitio ad res simplices, alia ad complexitas et decompositas et perplexas), aut ex historiæ copia et inopia, quæ ad inquisitionem peragendam parari possit. Ubi enim historia abundat, expedita est ratio inquisitionis; ubi tenuis est, in arcto est labor, et multifaria industria et arte opus habet. Itaque per ista, quæ jam dicta sunt tractata, variationem inquisitionis absolvi putamus. Restat inquisitionis contractio, ut non tantum in inviis viis, sed et in viis compendium, et tanquam linea recta, quæ per ambages et flexus secet, ex indiciis nostris innotescat. Hoc autem (veluti et omnis ratio compendiarum) maxime in rerum delectu consistit. Duas autem invenimus veluti rerum prærogativas, quæ ad inquisitionis compendia plurimum faciunt; prærogativam instantiæ, et prærogativam

inquisiti. Itaque docebimus primo quales sint illæ instantiæ, sive experimenta, quæ ad illuminationem præ cæteris excellent, adeo ut paucæ idem, quod aliæ plures, præstent. Hoc enim et moli ipsius historiæ, et discurrendi laboribus parcit. Deinde etiam explicabimus, qualia sint ea inquisita, a quibus interpretationem auspicari oporteat, utpote quæ prædisposita sequentibus facem quandam præferunt aut ob exquisitam certitudinem in se, aut ob naturam universalem, aut ob necessitatem ad probationes mechanicas. Atque hic ministrationi, quæ ad contemplativam partem spectat, finem imponimus. Activam autem partem ac ejus ministrationem triplici doctrina claudemus, si prius duo monita ad aperiendas hominum mentes præmittamus. Horum primum est, in inquisitione ea, quæ fit per formulam, inter contemplativam partem activam ipsam perpetuo intercurrere. Hoc enim fert rerum natura, ut propositiones et axiomata, a magis generalibus per argumentationem dialecticam deducta et derivata ad particularia et opera, obscure admodum et incerto innuant. Quod autem ex particularibus axioma educitur, ad nova particularia, tanquam correspondentia, manifesto et constanti tramite ducat. Alterum hujusmodi est, ut meminerint homines in inquisitione activa necesse esse rem per scalam descensoriam (cujus usum in contemplativa sustulimus) confici. Omnis enim operatio in individuis versatur, quæ infimo loco sunt. Itaque a generalibus per gradus ad ea descendendum est. Neque rursus fieri potest, ut per axiomata simplicia ad ea perveniatur; omne enim opus atque ejus ratio ex coitione axiomatum diversorum instituitur et designatur. Itaque hæc præfati ad triplicem illam doctrinam activam veniemus; quarum prima proponit modum inquisitionis distinctum et proprium, ubi non jam causa, aut axioma, sed operis alicujus effectio ex intentione est, atque inquisitioni subjicitur. Secunda ostendit modum conficiendi tabulas practicas generales, per quas omnigenæ operum designationes facilius et promptius deducantur. Tertia subjungit modum quendam inquirendi sive inveniendi opera, imperfectum certe, sed tamen non inutilem, quo ab experimento ad experimentum procedatur absque constitutione axiomatis. Nam quemadmodum ab axiome ad axioma, ita etiam ab experimento ad expe-

rimentum datur et aperitur quædam via ad inveniendum instabilis et lubrica, sed tamen non prorsus silentio prætermittenda. Jam igitur et practicam ministrationem quoque, quæ in distributione ultima posita est, absolvimus. Atque hæc est hujusce secundi libri aperta et brevis delineatio. Quibus explicatis, thalamum nos mentis humanæ et universi, pronuba divina bonitate, plane constituisse confidimus. Epithalamii autem votum sit, ut ex eo conubio auxilia humana, tanquam stirps heroum, quæ necessitates et miseras hominum aliqua ex parte debellent et doment, suscipiatur et deducatur. Sub finem tamen quædam de laborum consociatione et successione subiiciemus. Tunc enim demum homines vires suas noscent, cum non eadem infiniti, sed ommissa alii præstabunt. Neque sane de futuris ætatibus spem abjeciemus, quin exoriantur qui ista a tenuibus profecta initiis in majus provehant. Illud enim occurrit, hoc quod agitur, ob boni naturam eminentem, manifeste a Deo esse. In divinis autem operibus minima quæque principia eventum trahunt.

Atque in redargutione ipsa philosophiarum, quam paramus, nescimus fere, quo nos vertamus, cum via, quæ aliis in confutationibus patuit, nobis interclusa sit. Nam et tot et tanta se ostendunt errorum agmina, ut ea non strictim, sed confertim evertere et summovere necesse sit; et si propius accedere, et cum singulis manum conserere velimus, id frustra fuerit; sublata disputationis lege, cum de principiis non consentiamus; et multo magis quod ipsas probationum et demonstrationum formas et potestates rejiciamus. Quod si (id quod solum relinqui videtur) ea, quæ nos asserimus, a sensu ipso et experientia educere et excitare connitamur; rursus eodem revolvimur; et obliti eorum, quæ de animorum præparatione dicta sunt, contrariam ingressi viam inveniamur; nam in res ipsas abrupte et directo incidamus, ad quas viam quandam aperiri et substerni, propter obfirmatas animorum præoccupationes et obsessiones, necesse esse decrevimus. Sed tamen propterea ipsi nos minime deseremus; sed aliquid comminisci et tentare, quod proposito nostro consentaneum sit, conabimur; tum signa quædam adducemus, ex quibus de philosophiis judicium fieri possit; tum interim inter ipsas philosophias, portenta errorum

nonnulla, et mera animorum ludibria ad earum auctoritatem labefactandam notantes. Neque tamen nos fugit, fortius hujusmodi errorum aëra figi, quam ut eis per saturationem derogetur; præsertim cum viris doctis non sit nova aut incognita ea confidentiæ et jactantiæ species, quæ opiniones abjecit, non frangit. Sed nec nos aliquid levius aut inferius, quam pro rei, quæ agitur, majestate afferemus, neque ex hoc genere redargutionis prorsus fidem facere, sed tantum patientiam et æquanimitem, idque in ingeniis tantum altioribus et firmioribus, conciliare speramus. Neque enim quispiam ex isto assiduo et perpetuo errorum contubernio ita se recipere potest, et ad nostra cum tanta benevolentia et animi magnitudine accedere, ut non cupiat habere interim quæ de veteribus et receptis cogitet et opinetur. Sane in tabellis non alia inscripseris nisi priora deleveris; in mente ægre priora deleveris, nisi alia inscripseris.

Itaque huic desiderio subveniendum putavimus, atque hæc prorsus eo spectant (ut quod res est aperte eloquamur) ut volentes ducant, non ut nolentes trahant. Omnem violentiam (ut jam ab initio professi sumus) abesse volumus: atque quod Borgia facete de Caroli octavi expeditione in Italiam dixit, Gallos venisse in manibus cretam tenentes, qua diversoria notarent, non arma, quibus perrumperent. Similem quoque inventorum nostrorum et rationem et successum animo præcipimus; nimirum ut potius animos hominum capaces et idoneos seponere et subire possint, quam contra sentientibus molesta sint. Verum in hac parte, de qua jam loquimur, quæ ad redargutionem philosophiarum pertinet, feliciter sane levati sumus, casu quodam opportuno et mirabili. ¹ Nam dum hæc tractarem, intervenit amicus meus quidam ex Gallia rediens, quem cum salutassem, atque ego illum, ille me, de rebus nostris familiariter interrogassemus: Tu vero inquit, vacuis tuis ab occupationibus civilibus intervallis, aut saltem remittentibus negotiis, quid agis? Opportune, inquam, nam ne nil me agere existimes, meditor instaurationem philosophiæ, ejusmodi, quæ nihil inanis aut abstracti habeat, quæque vitæ humanæ conditiones in melius

¹ Quæ abhinc sequuntur, in priori editione tractatum faciunt, cui titulus *Redargutio Philosophiarum*.

provehat. Honestum profecto opus, inquit : et quos socios habes ? Ego certe, inquam, profecto nullos : quin nec quenquam habeo, quo cum familiariter de hujusmodi rebus colloqui possim, ut me saltem explicem et exacuam. Duræ, inquit, partes tuæ sunt : et statim addidit, atque tamen scito hæc aliis curæ esse. Tum ego lætatus : Gut-tula, inquam, me aspersisti, atque animam reddidisti. Ego enim anum quandam fatidicam non ita pridem conveni, quæ mihi nescio quid obmurmurans, vaticinata est, fœtum meum in solitudine periturum. Vis, inquit, ut tibi narrem quæ mihi in Gallia circa hujusmodi negotium evenerunt. Libentissime, inquam, atque insuper gratiam habebo.

Tum retulit se Parisiis vocatum a quodam amico suo, atque introductum in consessum virorum, qualem, inquit, vel tu videre velles ; nihil enim in vita mihi accidit jucundius. Erant autem circiter quinquaginta viri, neque ex iis quisquam adolescens, sed omnes ætate provectiores, quique vultu ipso dignitatem cum probitate singuli præ se ferrent. Inter quos aiebat se cognovisse nonnullos honoribus perfunctos, atque alios ex senatu ; etiam antistites sacrorum insignes, atque ex omni fere ordine eminentiore aliquos ; erant etiam quidam, ut aiebat, peregrini ex diversis nationibus. Atque cum ille primo introiisset, invenit eos familiariter inter se colloquentes ; sedebant tamen ordine sedilibus dispositis, ac veluti adventum aliqujus expectantes.

Neque ita multo post ingressus est ad eos vir quidam, aspectus (ut ei videbatur) admodum placidi et sereni, nisi quod oris compositio erat tanquam miserantis ; cui cum omnes assurrexissent, ille circumspiciens et subridens : Nunquam, inquit, existimavi potuisse fieri, ut otium omnium vestrum, cum singulos recognosco, in unum atque idem tempus coincideret ; idque quomodo evenerit, satis mirari non possum. Cumque unus ex coetu respondisset, eum ipsum hoc otium illis fecisse, cum quæ ab ipso expectarent illi ducerent omni negotio potiora : Atque ut video, inquit, universa illa jactura ejus, quod hic consumetur, temporis, quo certe vos separati multis mortalibus profuissetis, ad meas rationes accedet. Quod si ita est, videndum profecto ne vos diutius morer : simul consedit, absque suggesto aut cathedra, sed ex æquo cum cæteris,

atque hujusmodi quædam apud eum consessum verba fecit; nam aiebat, qui hæc narrabat, se illa tum excepisse, ut potuit, licet cum apud se una cum illo amico suo, qui eum introduxerat, ea recognosceret, fateretur ea longe inferiora iis, quæ tum dicta essent, visa esse. Exemplum autem orationis, quam exceperat, quod circa se habebat, proferebat. Illud ita scriptum erat.

Vos certe, filii, homines estis et mortales; nec conditionis vestræ tantum poeniteat, si naturæ vestræ satis meminertis. Deus, mundi conditor et vestrum, animas vobis donavit mundi ipsius capaces, nec tamen eo ipso satiandas. Itaque fidem vestram sibi seposuit, mundum sensui attribuit: neutra autem oracula clara esse voluit, sed involuta, ut vos exerceret, quandoquidem excellentiam rerum rependeret. Atque de rebus divinis optima de vobis spero: circa humana autem, metuo vobis, ne diuturnus error vos usu ceperit. Existimo enim hoc apud vos penitus credi, vos statu uti scientiarum florente et bono. Ego rursus moneo vos, ne eorum quæ habetis aut copiam, aut utilitatem, quasi ad magnum aliquod fastigium evecti, et votorum compotes, aut laboribus perfuncti, accipiatis. Idque sic considerate.

Si in omnem illam scriptorum varietatem, qua scientiæ tument et luxuriantur, de eo quod afferunt interpellatis, et stricte, et presse examinatis, ubique reperietis ejusdem rei repetitiones infinitas: verbis, ordine, exemplis, atque illustratione, diversas; rerum summa et pondere ac vera potestate prælibatas ac plane iteratas; ut in pompa paupertas sit, et in rebus jejunis fastidium. Atque si vobiscum familiariter loqui et joculari hac de re liceat, videtur doctrina vestra cœnæ illi hospitis Chalcidensis simillima, qui cum interrogaretur unde tam varia venatio? respondit, illa omnia ex mansueto sue esse facta. Neque enim negabitis universam istam copiam nil aliud esse, quam portionem quandam philosophiæ Græcorum, eamque certe minime in saltu aut silvis naturæ nutritam, sed in scholis et cellis, tanquam animal domesticum saginatum. Quod si a Græcis iisque paucis abscedatis, quid tandem habent vel Romani, vel Arabes, vel nostri, quod non ab Aristotelis, Platonis, Hippocratis, Galeni, Euclidis, Ptolemæi inventis derivetur, aut in eadem recidat?

Itaque videtis in sex fortasse hominum cerebellis et animulis spes et fortunas vestras sitas esse. Neque vero idcirco Deus vobis animas rationales indidit, ut suas partes (fidem scilicet vestram quæ divinis debetur) hominibus deferretis : neque sensus informationem firmam et validam attribuit, ut paucorum hominum opera, sed ut sua demum opera, coelum et terram, contemplaremini ; laudes suas celebrantes, et hymnum auctori vestro canentes, iis etiam viris, si placet (nihil enim obstat) in chorum acceptis.

Quin etiam ista ipsa doctrina, usu vestra, origine Græca, quæ tanta pompa incedit, quota pars fuit illa sapientiæ Græcorum ? Ea enim varia fuit ; varietas autem ut veritati non acquiescit, ita nec errorem figit, sed ad veritatem est instar iridis ad solem, quæ omnium imaginum est maxime infirma, et quasi deperdita, sed tamen imago. Verum et hanc quoque varietatem nobis extinxit (Græcus et ipse) Aristoteles : credo, ut discipuli res gestas æquaret. Atque discipuli præconium (si recte memini) tale celebratur :

Felix terrarum prædo, non utile mundo
Editus exemplum, terras tot posse sub uno
Esse viro.—

An et magister, felix doctrinæ prædo ? Acerbe illud, sed quæ sequuntur optime. Nullo enim modo ille utilis rebus humanis, qui tot egregia ingenia, tot, inquam, libera capita in servitutem redegerit. Itaque, filii, de copia vestra audistis quam arcta, quam ad paucos redacta. Divitiæ enim vestræ sunt paucorum census. De utilitate jam attendite.

At quem tandem aditum ad mentes et sensus vestros, non dicam impetrabimus (vos enim benevoli) sed struemus aut machinabimur, res siquidem difficilis ? Quo fomite, qua accensione lumen nobis innatum excitabimus, idque a præstigiis luminis adventitii et infusi liberabimus ? Quo modo, inquam, nos vobis dabimus, ut vos vobis reddamus ? Infinita præjudicia facta sunt, opiniones haustæ, receptæ, sparsæ. Theologi multa e philosophia ista sua fecerunt, et speculativam quandam ab utraque doctrina coagmentatam condiderunt. Viri civiles, qui ad existimationis suæ fructum pertinere putant, ut docti habeantur, multa ubique ex eadem scriptis suis et orationibus insper-

gunt. Etiam voces, filii, et verba ex dictamine ejusdem philosophiæ, et secundum ejus præscripta et placita, apposite conficta sunt, adeo ut simul ac loqui didiceritis (felicem dicam an infelicem), hanc errorum cabalam haurire et imbibere necesse fuerit. Neque hæc tantum consensu singulorum firmata, sed et institutis academiarum, collegiorum, ordinum, fere rerumpublicarum veluti sancita est.

Huic itaque jam subito renunciabitis? Idne sumus vobis auctores? Atqui ego, filii, hoc non postulo, neque hujusmodi philosophiæ vestræ fructus moror, aut eos vobis interdico, neque in solitudinem aliquam vos abripiam. Utimini philosophia, quam habetis, disputationes vestras ex ejus uberibus alite, sermones ornate, graviores apud vulgus hominum hoc ipso nomine estote. Neque enim philosophia vera ad hæc multum utilis vobis erit: non præsto est, nec in transitu capitur, nec ex prænotionibus intellectui blanditur, non ad vulgi captum (nisi per utilitatem et opera) descendit. Servate itaque et illam alteram, et, prout commodum vobis erit, adhibete: atque aliter cum natura, aliter cum populo negotiamini. Nemo enim est, qui plus multo, quam alius quis, intelligit, quin ad minus intelligentem tanquam personatus sit, ut se exuat, alteri det. Verum illud vos familiariter pro more nostro moneo, 'Habete Laidem, dummodo a Laide non habeamini.' Judicium sustinete, aliis vos date, non deditis; et vos melioribus servate. Atque videmur minus quiddam vobis imponere, quod hæc, quæ in manibus habetis, usu vobis et honore manebunt: ideoque æquiore animo passuri estis, eadem de veritate et utilitate in dubium vocari.

Verum etiamsi vos optime animati essetis, ut quæcunque hactenus didicistis aut credidistis, spretis opinionibus, ac etiam rationibus vestris privatis, vel hoc ipso loco deponituri sitis, modo de veritate vobis constaret; attamen hac quoque ex parte hæremus: neque habemus fere quo nos vertamus; ut fidem vobis rei tam inopinatæ et novæ faciamus. Certe disputationis lex penitus sublata est, cum de principiis nobis vobiscum non conveniat. Etiam spes ejusdem præcisa est, quia de demonstrationibus, quæ nunc in usu sunt, dubitatio injecta est, atque accusatio suscepta. Atque hoc animorum statu veritas ipsa vobis

non tuto committitur. Itaque intellectus vester præparandus antequam docendus, animi sanandi antequam exercendi sunt, area denique purganda antequam inædificanda : atque ad hunc finem hoc tempore convenistis. Qua igitur industria aut commoditate hoc negotium discutimus aut agemus ? Non desperandum.

Inest profecto, filii, animæ humanæ, utcunque occupatæ et obsessæ, aliqua pars intellectus pura et veritatis hospita ; estque ad eam aliqua molli clivo orbita deducens. Agite, filii, vos et ego viros doctos, si quid in hoc genere sumus, exuamus ; et faciamus nos tanquam aliquos e plebe ; et omissis rebus ipsis, ex signis quibusdam externis conjecturas capiamus. Hæc enim saltem nobis cum hominibus communia sunt.

Doctrina vestra, ut dictum est, fluxit a Græcis. Qualis natio ? Nil mihi rei cum convitio est, filii ; itaque quæ de ea dicta sunt ab aliis, nec repetam, nec imitabor. Tantum dico eam nationem fuisse semper ingenio præproperam, more professoriam, quæ duo sapientiæ et veritati sunt inimicissima. Nec præterire fas est verba sacerdotis Ægyptii, præsertim ad virum e Græcia excellentem prolata, ab auctore etiam nobili e Græcia relata. Is sacerdos certe verus vates fuit, cum diceret, ‘ Vos Græci semper pueri.’ Annon bene divinatum est ? Verissime certe, Græcos pueros æternos esse : idque non tantum in historia, et rerum memoria, sed multo magis in rerum contemplatione. Quidni enim sit instar pueritiæ ea philosophia, quæ garrire et causari noverit, generare et procreare non possit : disputationibus inepta, operibus inanis ? Mementote ergo (ut ait propheta) rupis ex qua excisi estis, et de natione, cujus auctoritatem sequimini, quod Græca sit, interdum cogitate.

Sequitur temporis nota, qua philosophia ista vestra nata est et prodiit. Ætas erat, filii, cum illa condita fuit, fabulis vicina, historiæ egena, peregrinationibus et notitia orbis parum informata aut illustrata, quæque nec antiquitatis venerationem, nec temporum recentium copiam habebat, sed utraque dignitate et prærogativa carebat. Etenim antiquis temporibus credere licet fuisse divinos viros, qui altiora, quam pro hominum communi conditione, saperent. Nostram autem ætatem, fateri necesse

est, præ illa de qua loquimur (ut taceam ingeniorum et meditationum fructus et labores) etiam duorum fere mille annorum eventis et experientia, et duarum tertiarum orbis notitia auctam esse. Itaque videte quam anguste habitaverint, vel potius conclusa fuerint illius ætatis ingenia, si rem vel per tempora, vel per regiones computetis. Neque enim mille annorum historiam, quæ digna historiæ nomine sit, habebant; sed fabulas et somnia. Regionum vero tractuumque mundi quotam partem noverant, cum omnes hyperboreos, Scythas; omnes occidentales, Celtas, indistincte appellarent; nil in Africa ultra citimam Æthiopix partem, nil in Asia ultra Gangem, multo minus novi orbis provincias, ne per auditum sane aut fama nossent: imo et plurima climata et zonas, quibus populi infiniti spirant et degunt, tanquam inhabitabiles ab illis pronuntiata sint? Quinetiam peregrinationes Democriti, Platonis, Pythagoræ, non longinquæ profecto, sed potius suburbanæ, ut magnum aliquid celebrantur.

Atque experientia, filii, ut aqua, quo largior est, eo minus corrumpitur. Nostris autem temporibus (ut scitis) oceanus sinus laxavit, et novi orbis patuere, et veteris orbis extrema undique innotescunt, idque distincte ac proprie. Itaque ex ætatis et temporis natura, veluti ex natiuitate et genitura philosophiæ vestræ, nil magni de ea Chaldæi prædixerint?

De hominibus videamus. Qua in re optimo fato hoc fit (neque id artificio aliquo nostro cautum est, sed ipsa res hoc non solum patitur, verum etiam postulat) ut et illis honor servetur, et nos modestiam nostram tueri et retinere possimus, et tamen fidem liberare. Nos enim, filii, nec invidiæ nec jactantiæ nobis conscii sumus, nec de ingenii palma, nec de placitorum regno contendimus: longe alia nostra ratio est, et finis, hocque mox aperietur. Itaque antiquorum ingeniis, excellentiæ, facultati, nihil detrahimus, sed generi ipsi, viæ, instituto, auctoritati, placitis, necessario derogamus. Immensum enim est, quantum scientiarum progressum deprimant, atque opinio copiæ inter maximas causas inopiæ reperitur.

Atque duo sunt, filii, viri, quorum placita ex libris eorum propriis haurire licet. Plato et Aristoteles: utinam illud et reliquorum nonnullis contigisset. Sed Aristoteles,

Othomannorum more, regnare se non potuisse existimavit, nisi fratres trucidasset. Idque ei non statim sane, sed postea ex voto nimis feliciter successit. De his itaque duobus pauca dicere instituimus. Xenophontem autem tertium non adjungimus, suavem scriptorem et virum excellentem. Verum cum illis, qui philosophiam tanquam ingenii peregrinationem amoenam et jucundam, non tanquam provinciam laboriosam et sollicitam susceperunt, nobis non multum rei est.

Itaque hos duos viros, Platonem et Aristotelem, si quis inter maxima mortalium ingenia non numeret, aut minus perspicit, aut minus æquus est. Ingenia certe illorum capacia, acuta, sublimia. Sed tamen videndum primo, cujus generis philosophantium censi possint. Invenio enim tria genera apud Græcos eorum, qui philosophiæ cultores habiti sint. Primum erat Sophistarum, qui per plurimas civitates instituta professione, et per singulas mansitantes, adolescentes, recepta mercede, sapientia imbueri professi sunt, quales fuere Gorgias, Protagoras, Hippias; quos Plato ubique exagitat, et fere in comœdiæ morem deridendos propinat. Neque enim hi rhetores tantum erant, aut orationum conscriptores, sed universalem rerum notitiam sibi arrogabant. Secundum erat eorum, qui majore fastu et opinione, locis certis et sedibus fixis, scholas aperiebant, atque placita et sectam condentes aut excipientes, auditores, sectatores, successores insuper habebant. Ex quo genere erant Plato, Aristoteles, Zeno, Epicurus. Nam Pythagoras etiam auditores traxit, et sectam constituit, sed traditionum potius quam disputationum plenam, et superstitioni quam philosophiæ propiorem. Tertium autem genus erat eorum, qui, remoto strepitu et pompa professoria, serio veritatis inquisitioni, et rerum contemplationi dediti (et tanquam Endymion) solitarii, et quasi sopiti, sibi philosophabantur; aut adhibitis paucis (quibus idem amor erat) in colloquiorum suavitatem destinata perficiebant: neque Galatæe more, cujus lusus in undis, disputationum procellis se oblectabant. Atque tales fuere Empedocles, Heraclitus, Democritus, Anaxagoras, Parmenides. Neque enim reperietis hos scholas aperuisse, sed tandem speculationes et inventa sua in scripta redegisse, et posteris transmississe.

Nunc autem videtis certe, filii, quæ res agatur. Ego enim duo prima genera (utcunque se invicem obnegent et proscindant) tamen natura rei ipsius connexa esse statuo. Itaque non hæsitabo apud vos dicere, me locum Platoni et Aristoteli tribuere inter Sophistas; sed tanquam ordinis emendati et reformati. Eandem enim rem prorsus video. Aberat fortasse loci mutatio et circumcursatio, et mercedis indignitas, et inepta ostentatio: atque lucet in illis certe quiddam solennius et nobilius; sed aderant schola, auditor, secta. Itaque genus ipsum profecto cernitis. Jam vero de viris ipsis aliquid separatim dicamus, institutum servantes, ut, missis rebus, ex signis conjiciamus.

Itaque ab Aristotele exorsi, memoriam vestram, filii, testamur, si in physicis ejus et metaphysicis non sæpius dialecticæ quam naturæ voces audiat. Quid enim solidi ab eo sperari possit, qui mundum tanquam e categoriis effecerit? Qui negotium materiæ et vacui, et raritatis et densitatis, per distinctionem actus et potentiæ transegerit? Qui animæ genus non multo melius, quam ex vocibus secundæ intentionis, tribuerit? Verum hæc ad res ipsas penetrant. Itaque ab hujusmodi sermone absistendum. Nam cum confutationem justam instituere immemoris plane sit: ita et opiniones tanti hominis per satiram perstringere superbum foret. Signa autem in illo non bona, quod ingenium incitatum et se proripiens, nec alienæ cogitationis nec propriæ fere patiens, quod quæstionum artifex, quod contradictionibus continuus, quod antiquitati infestus et insultans, quod quæsitæ obscuritas est; alia plurima, quæ omnia magisterium sapiunt, non inquisitionem veritatis.

Quod si quis ad hæc, censuram rem proclivem fortasse esse; illud interim constare, post Aristotelis opera edita, pleraque antiquorum veluti deserta exolevisse: apud tempora autem, quæ sequuta sunt, nil melius inventum esse: magnum itaque virum Aristotelem, qui utrumque tempus ad se traxerit: atque verisimile esse philosophiam in eo ipso tanquam sedes fixas posuisse, ut nihil resset nisi ut conservetur et ornetur. Ego, filii, cogitationem hanc esse existimo hominis vel imperiti, vel partibus infecti, vel desidii. Est enim (ut dicit Scriptura) desidia quædam, quæ sibi prudens videtur et septemplici ratio-

num pondere gravior. Atque proculdubio (si verum omnino dicendum est) ista desidia hujus opinionis invenietur pars vel maxima; dum humanæ naturæ ingenita superbia, vitiis propriis non solum ignoscens, verum etiam cultum quendam prophanum attribuens; laborum et inquirendi et experiendi fugam pro ea, quæ prudentiæ comes sit, diffidentia veneretur: neque ita multo post socordia singulorum judicium et auctoritatem universorum repræsentet et effingat.

Nos vero primo illud interrogamus. An ob illud vir magnus Aristoteles, quod utrumque tempus traxerit? Certe magnus. Itane? At non major quam impostorum maximus. Impostura enim, atque adeo principis imposturæ, Antichristi, hæc prærogativa singularis est. 'Veni,' inquit Veritas ipsa, 'in nomine Patris mei, nec recipitis me: si quis venerit nomine suo, eum recipietis'. Audistisne, filii? Sensu non proprio certe, sed pio et vero, qui in nomine paternitatis aut antiquitatis venerit, non receptum iri; qui autem priora prosternendo, destruendo, auctoritatem sibi usurpaverit, et in nomine proprio venerit, eum homines sequi. Atque si quis unquam in philosophia in nomine proprio venit, is est Aristoteles, per omnia sibi auctor, quique antiquitatem ita despexit, ut neminem ex antiquis vel nominare fere dignetur, nisi ad confutationem et opprobrium. Quin et disertis verbis dicere non erubescit (bene ominatus certe etiam in maledicto) verisimile esse majores nostros ex terra aliqua aut limo procreatos fuisse, ut ex opinionibus et institutis eorum stupidis, et vere terreis conjicere licet.

Neque tamen illud verum est, antiquorum philosophorum opera, postquam Aristoteles de iis ex auctoritate propria triumphasset, statim extincta fuisse. Videmus enim qualis fuerit opinio de prudentia Democriti post Cæsarium tempora,

— Cujus prudentia monstrat,

Magnos posse viros, et magna exempla duros,

Verecun in patria, crassoque sub aëre nasci.

Atque satis constat sub tempora excultiora imperii Romani, plurimos antiquorum Græcorum libros incolumes mansisse. Neque enim tantum potuisset Aristoteles (li-

cet voluntas ei non defuerit) ut ea deleret, nisi Attila, et Gensericus, et Gothi ei in hac re adjuutores fuissent. Tum enim postquam doctrina humana naufragium perpessa esset, tabula ista Aristotelicæ philosophiæ, tanquam materiæ alicujus levioris et minus solidæ, servata est, et extinctis æmulis recepta.

At quod de consensu homines sibi fingunt, id et infidum et infirmum est. An vos, filii, temporis partus habetis numeratos et descriptos in fastis, eos, inquam, qui perierunt, latuerunt, aut aliis orbis partibus innotuerunt? An et abortus qui nunquam in lucem editi sunt? Itaque desinant homines angustias suas mundo et seculis attribuere et imponere. Quid si de suffragiis ipsis litem moveamus, et negemus verum et legitimum consensum esse, cum homines addicti credunt, non persuasi judicant? Transierunt, filii, ab ignorantia in præjudicium: hæc demum est illa coitio potius quam consensus. Postremo, si de isto consensu non diffiteamur, sed eum ipsum ut suspectum rejiciamus, an nos inter morbum istum animorum grassantem et epidemicum sanitatis pœnitebit? Pessimum certe, filii, omnium augurium est de consensu in rebus intellectualibus, exceptis divinis, cum veritas descendit coelitus. Nihil enim multis placet, nisi aut imaginationem feriat, ut superstitio; aut notiones vulgares, ut doctrina sophistarum: tantumque consensus iste a vera et solida auctoritate abest, ut etiam violentam præsumptionem inducat in contrarium. Optime enim Græcus ille, *Quid peccavi?* cum complauderent.

Quod si is esset vir, qui putatur esse, Aristoteles, tamen nullo modo vobis auctor sim, ut unius hominis cogitata et placita instar oraculi recipiatis. Quæ enim, filii, est ista voluntaria servitus? tantone auditoribus monachi illius ethnici deteriores estis, ut illi suum *ipse dixit* post septennium deponerent, vos illud post annos bis mille retineatis? Atque nec istum ipsum præclarum auctorem habuissetis, si antiquitatis studium valuisset; et tamen eadem in illum lege et conditione uti veremini. Quin si me audietis, dictaturam istam non modo huic homini, sed et cuivis mortaliū, qui sunt, qui erunt, in perpetuum negabitis; atque homines in recte inventis sequemini; ut videntes lucem, non in omnibus promiscue, ut cæci ducem.

Neque certe vos virium poeniteat, si experiamini : neque enim Aristotele in singulis, licet forte in omnibus, inferiores estis. Atque quod caput rei est, una certe re illum longe superatis, exemplis videlicet, et experimentis et monitis temporis. Nam ut ille (quod narrant) librum confecerit, in quo ducentarum quinquaginta quinque civitatum leges et instituta collegerit ; tamen non dubito quin unius reipublicæ Romanæ mores et exempla plus ad prudentiam et militarem et civilem contulerint, quam omnia illa. Similia etiam et in naturali philosophia evenerunt. Itane vero animati estis, ut non tantum dotes vestras proprias, sed etiam temporis dona projiciatis ? Itaque vindicate vos tandem, et vos rebus addite, neque accessio unius hominis estote.

De Platone vero ea nostra sententia est ; illum, licet ad rempublicam non accessisset, sed a rebus civilibus administrandis quodammodo refugisset propter temporum perturbationes, tamen natura et inclinatione omnino ad res civiles propensum, vires eo præcipue intendisse ; neque de philosophia naturali admodum sollicitum fuisse ; nisi quatenus ad philosophi nomen et celebritatem tuendam, et ad majestatem quandam moralibus et civilibus doctrinis addendam et aspergendam sufficeret. Ex quo fit, ut quæ de natura scripsit, nil firmitudinis habeant. Quinetiam naturam theologia non minus, quam Aristoteles dialectica, infecit et corruptit. Optima autem in eo signa (si cætera consensissent) quod et formarum cognitionem ambit, et inductione per omnia, non tantum ad principia, sed etiam ad medias propositiones uteretur : licet et hæc ipsa duo vere divina, et ob quæ nomen divini non dico tulit sed meruit, corruerit et inutilia reddiderit, dum et formas abstractas prensaret, et inductionis materiam tantum ex rebus obviis et vulgaribus desumeret : quod hujusmodi scilicet exempla (quia notiora) disputationibus potius convenirent. Itaque cum ei diligens naturalium rerum contemplatio et observatio deesset, quæ unica philosophiæ materia est, nil mirum si nec ingenium altum, nec modus inquisitionis felix magnopere profecerint. Verum nos ex signorum consideratione, nescio quo modo, in res ipsas prolabimur : non enim facile separari possunt, neque ea ingrata vobis auditu fuisse arbitramur.

Quin etiam fortasse et illud insuper seire vultis quid de reliquis illis sentiamus, qui alienis, non propriis scriptis nobis noti sunt, Pythagora, Empedocle, Heraclito, Anaxagora, Democrito, Parmenide, aliis. Atque hac de re, filii, nil reticebimus, sed animi nostri sensum integrum et sincerum vobis aperiemus. Scitote itaque, nos summa cum diligentia et cura omnes vel tenuissimas auras circa horum virorum opiniones et placita captasse: ut quicquid de illis vel dum ab Aristotele confutantur, vel dum a Platone et Cicerone citantur, vel in Plutarchi fasciculo, vel in Laërtii vitis, vel in Lucretii poemate, vel in aliquibus fragmentis, vel in quavis alia sparsa memoria et mentione, inveniri possit, evolverimus, neque cursim aut contemptim, sed cum fide et deliberatione, examinaverimus. Atque dubium profecto non est, quin si opiniones eorum, quas nunc per internuncios quosdam minime fidos solummodo habemus, in propriis exstarent operibus, ut eas ex ipsis fontibus haurire liceret, majorem firmitudinem habituræ fuissent; cum theoriarum vires in apta et se mutuo sustinente partium harmonia et quadam in orbem demonstratione consistant, ideoque per partes traditæ infirmæ sint.

Neque negamus nos reperire, inter placita tam varia, haud pauca in contemplatione naturæ et causarum assignatione non indiligenter notata. Alios autem in aliis (ut fere fieri solet) constat feliciores fuisse. Quod si cum Aristotele conferantur, plane censemus fuisse ex iis nonnullos, qui in multis Aristotele longe et acutius et altius in naturam penetraverint; quod fieri necesse fuit, cum experientiæ cultores magis religiosi fuerint, præsertim Democritus, qui ob naturæ peritiam etiam magus habitus est. Veruntamen nobis necesse est, si simpliciter et absque persona vobiscum agere stat decretum, nomina ista magna brevi admodum sententia transmittere: esse nimirum hujusmodi philosophorum placita ac theorias, veluti diversarum fabularum in theatro argumenta, in quandam veri similitudinem, alia elegantius, alia negligentius aut crassius conficta: atque habere quod fabularum proprium est, ut veris interdum narrationibus concinniora et commodiora videantur, et qualia quis libentius crederet. Sane cum isti famæ et opinioni tanquam scenæ minus servirent quam Aristoteles et Plato et reliqui e scholis, puriores fuere ab

ostentatione et impóstura, atque eo nomine saniores; cætera similes erant. Una enim quasi navis philosophiæ Græcorum videtur, atque errores diversi, causa errandi communes.

Quinetiam nobis minime dubium est, si penes populum et civitates liberas res mansissent, fieri non potuisse ut humani ingenii peregrinationes popularibus auris velificantes, utcunque inter tam numerosa et varia theoriarum commenta se sistere aut continere potuissent. Quemadmodum enim in astronomicis, et iis quibus terram rotari placet, et eis qui per veterem constructionem tenuerint, phænomenorum in coelis patrocinia æqua sunt, quin et tabularum calculi utrisque respondent: eodem modo, ac multo etiam facilius est in naturali philosophia complures theorias excogitare inter se multum differentes, sed tamen singulas sibi constantes, et experientiam et præsertim instantias vulgares, quæ in quæstionibus philosophicis (ut nunc fit) judicia exercere solent, in diversum trahentes et pro testibus citantes.

Neque enim defuerunt etiam nostra ætate, in nostris, inquam, frigidis præcordiis atque tempore, quo res religionis ingenia consumserint, qui novas philosophiæ naturalis fabricas meditati sunt. Nam Telesius ex Consentia scenam conscendit, et novam fabulam egit, argumento profecto magis probabilem, quam plausu celebrem. Et Gilbertus ex Anglia, cum naturam magnetis laboriosissime et magna inquisitionis firmitudine et constantia, necnon experimentorum magno comitatu et fere agmine perscrutatus esset, statim imminabat et ipse novæ philosophiæ condendæ, nec Xenophanis nomen in Xenomanem per ludibrium versum expavit, in cuius sententiam inclinabat. Quin et Fracastorius, licet sectam non condiderit, tamen libertate iudicii honeste usus est; eadem ausus et Cardanus, sed levior.

Atque existimo, filii, vos ad istam, quam ex nobis auditis, tam latam et generalem opinionum et auctorum rejectionem obstupescere. Licet enim de nobis bene existimetis, tamen vereri videmini, ut invidiam hujusce rei nobiscum una sustinere possitis. Quin et ipsi (credo) miremini et animi pendetis, quorsum res hæc evasura sit, et quam tandem conditionem vobis afferamus. Itaque diu-

tius suspensos vos non tenebimus : atque simul et vos admiratione, et nos invidia, ut speramus, nisi admodum iniqua fuerit, exsolvemus. Atque meministis profecto etiam ab initio nos tale quiddam significasse. Antiquis non certe auctoritatem et fidem (id enim perniciosum) sed honorem ac reverentiam intacta et imminuta fore ; tametsi possemus pro jure nostro, neque eo ipso alio quam omnium, si quid apud eos non recte inventum aut positum sit, id reprehendere aut notare. Sed res ipsa hoc non postulat, fato quodam, ut arbitramur, ad invidiam et contradictionem extinguendam et depellendam meliore.

Audite itaque, filii, quæ jam dicemus. Nos si profiteamur nos meliora afferre quam antiqui, eandem quam antiqui viam ingressos, nulla verborum arte efficere possumus, quin inducatur quædam ingenii, vel excellentiæ vel facultatis comparatio sive contentio : non ea quidem illicita aut nova ; sed impar ob viriumstrarum modum ; quem eum esse satis sentimus, ut non solum antiquis, sed et vivis cedat. Cum autem (ut simpliciter apud vos loquamur) claudus in via (quod dici solet) cursorem extra viam antevertat, commutata ratio est. Atque de via (mementote) non de viribus quæstio oritur, nosque indicis non judicis partes sustinemus. Itaque aperte vale jusso omni fuco et artificio, fatemur nos in hac opinione esse, omnia omnium ætatum ingenia, si in unum coierint, eo quo nunc res geritur modo, hoc est (ut clare loquamur) ex meditatione et argumentatione, in scientiis magnos processus facere non posse. Quin neque hic finis, sed addimus insuper, quanto quis ingenio plus valet, eundem, si naturæ lucem, id est, historiam et rerum particularium evidentiam intempestive deserat, tanto in obscuriores et magis perplexos phantasiarum recessus, et quasi specus se de-trudere et involverè.

Annon forte animadvertistis, filii, quanta ingeniorum et acumina et roborata apud philosophos scholasticos, otio et meditationibus luxuriantes, et ob tenebras ipsas in quibus enutriti erant feroces, quales nobis telas araneorum pepererint, textura et subtilitate fili mirabiles, usus et commodi expertes. Etiam illud simul affirmamus ; nostram quam ad artes adducimus rationem, et inquisitionis formam talem esse, quæ hominum ingenia et facultates,

ut hæreditates Spartanæ fere æquet. Nam quemadmodum ad hoc, ut linea recta aut circulus perfectus describatur, plurimum est in manus ac visus facultate, si per constantiam manus et oculorum iudicium tantum res tentetur; sin per regulam admotam, aut circinum circumductum, non item; eadem ratione, et in contemplatione rerum, quæ mentis viribus solum incumbit, homo homini præstat vel maxime. In ea autem, quam nos adhibemus, non multo major in hominum intellectu eminet inæqualitas, quam in sensu inesse solet. Quin et ab ingeniorum acumine et agilitate (ut dictum est) dum suo motu feruntur, periculum metuimus, atque in eo toti sumus, ut hominum ingeniis non plumas aut alas, sed plumbum et pondera addamus. Nullo enim modo videntur homines adhuc nosse, quam severa sit res veritatis et naturæ inquisitio; quamque parum hominum arbitrio relinquat. Neque tamen nos peregrinum quiddam, aut mysticum, aut Deum tragicum ad vos adducimus. Nil enim aliud est nostra via, nisi literata experientia, atque ars sive ratio naturam sincere interpretandi, et via vera a sensu ad intellectum.

Verum annon videtis, filii, quid per hæc, quæ diximus, effectum sit? Primum, antiquis suus honos manet. Nam in iis, quæ in ingenio et meditatione posita sunt, illi mirabiles viros se præstiterè; neque nobis sane eam viam ingressis longo intervallo eorum progressus æquare, ut arbitramur, vires suffecissent. Deinde, intelligitis profecto, minus quiddam esse hanc rejectionem auctorum generalem; quam si alios rejecissemus, alios probassemus. Tum enim iudicium quoddam exercissemus; cum nunc tantummodo (ut dictum est) indicium faciamus. Postremo, etiam perspicitis quid nobis prorsus relinquatur; sive nos aliquid sumere, sive aliis aliquid nobis tribuere libeat.

Non ingenii, non excellentiæ, non facultatis laus, sed fortuna quædam, ea magis vestra quam nostra, cum res sit potius usu fructuosa, quam inventionem admirabilis. Nam uti vos fortasse miramini, quando hoc nobis in mentem venire potuerit; ita et nos vicissim miramur, quomodo idem aliis in mentem jam pridem non venerit; non ulli mortalium cordi aut curæ fuisse, ut intellectui humano auxilia et præsidia ad naturam contemplandam et expe-

rientiam digerendam compararet; sed omnia vel traditionum caligini, vel argumentorum vertigini et turbini, vel casus et experimentorum undis et ambagibus permissa esse, nec mediam quandam viam inter experientiam et dogmata aperiri potuisse? Sed tamen mirari desinimus, cum in multis rebus videre liceat, mentem humanam tam lævam et male compositam esse, ut primo diffidat, et paulo post se contemnat: atque primo incredibile videatur, aliquid tale inveniri posse; postquam autem inventum sit, rursus incredibile videatur id homines tam diu fugere potuisse: sed ut quod res est proferamus; huic rei de qua nunc agimus impedimento fuit non tam rei obscuritas aut difficultas, quam superbia humana, cui natura ipsa magna ex parte eaque potiore sordescit: quæque homines eo dementiæ provehit, ut spiritus proprios, non spiritum naturæ consulant; ac si artes facerent, non invenirent.

Atque, filii, inter istam vestram tanquam per statuas antiquorum deambulationem, fieri potest ut aliquam partem porticus notaveritis velo esse discretam. Ea sunt penetralia antiquitatis ante doctrinam Græcorum. Sed quid me vocatis ad ea tempora, quorum et res et rerum vestigia aufugerunt? Annon antiquitas illa instar famæ est, quæ caput inter nubila condit et fabulas narrat, facta et infecta simul canens? Atque satis scio, si minus sincera fide agere vellem, non difficile foret hominibus persuadere, apud antiquos sapientes, diu ante Græcorum tempora, scientias et philosophiam majore virtute, licet majore etiam fortasse silentio, floruisse, idque solennius mihi foret ea quæ jam afferuntur ad illa referre, ut novi homines solent, qui nobilitatem alicujus veteris prosapiæ per genealogiarum rumores et conjecturas sibi affingunt.

Verum nobis stat sententia, rerum evidentia fretis, omnem imposturæ conditionem, quantumvis sit licet bella et commoda, recusare. Itaque judicium nostrum de illis seculis non interponimus; illud obiter dicimus, licet poëtarum fabulæ versatilis materiæ sint, tamen nos non multum arcani aut mysterii hujusmodi narrationibus subesse haud cunctanter pronunciassemus; si ab iis inventæ a quibus traditæ sunt; quod nos secus esse existimamus: pleræque enim traduntur tanquam prius creditæ et cognitæ, non tanquam novæ æ tunc primo oblatæ: quæ res

earum existimationem apud nos auxit, ac si essent reliquæ quædam sacræ temporum meliorum. Verum utcumque ea res se habet, non plus interesse putamus (ad id quod agitur) utrum quæ jam proponuntur, aut illis fortasse majora, antiquis etiam innotuerint; quam hominibus curæ esse debeat, utrum novus orbis fuerit insula illa Atlantis, et veteri mundo cognita, an nunc primum reperta, rerum enim inventio a naturæ luce petenda, non e vetustatis tenebris repetenda est.

Jam vero, filii, etiam sponte, non fortasse interpellati, ab expectatione vestra de philosophia chemistarum opinionem subjungemus. Etenim illa vestra philosophia, disputationibus potens, operibus invalida, artis chemicæ nonnullam existimationem apud quosdam peperit. Atque sane quod ad practicam chemistarum attinet, fabulam illam in eam competere existimamus, de sene, qui filiis suis aurum in vinea defossum (nec se satis scire quo loco) legaverit: unde illos protinus ad vineam fodiendam incubuisse; atque auri quidem nihil repertum, sed vindemiam ea cultura factam fuisse uberiores: simili modo et chemiæ filii, dum aurum (sive vere, sive secus) in naturæ arvo abditum et quasi defossum, laboriose eruere conantur: multa moliendo et tentando, magno proventui hominibus et utilitati fuere, et compluribus inventis non contemnendis vitam et res humanas donavere.

Veruntamen speculativam eorum rem levem et minus sanam esse judicamus. Nam ut ille adolescentulus delicatus cum scalum in littore reperisset, navem ædificare concupivit: ita et hi, arti suæ indulgentes, ex paucis fornacis experimentis philosophiam condere aggressi sunt. Atque hoc genus theoriarum et sæpius et manifestius vanitatis coarguitur quam illud alterum: quod certe magis sobrium et magis tectum est; nam philosophia vulgaris omnia percurrrens, et nonnihil fere de singulis degustans, se apud maximam hominum partem optime tuetur. Qui autem ex paucis, quibus ipse maxime insuevit, reliqua comminiscitur, is et re ipsa errat magis, et apud alios levior est; atque ex hoc genere philosophiam chemicam esse censemus.

Certe illa opinionis fabrica, quæ eorum philosophiæ basis est, esse nimirum quatuor rerum matrices sive ele-

menta, in quibus semina rerum sive species fœtus suos absolvunt, atque producta eorum quadriformia esse, pro differentia scilicet cujusque elementi: adeo ut in cœlo, aëre, aqua, terra, nulla species inveniatur, quæ non habeat in tribus reliquis conjugatum aliquod et quasi parallelum (nam hominem etiam pantomimum effecerunt, ex omnibus conflatum, abusi elegantia vocabuli microcosmi), hoc, inquam, commentum neminem judicio sedatum post se traxerit: quin et existimamus huic phantasticæ rerum naturalium phalangi peritum naturæ contemplatorem vix inter somnia sua locum daturum.

Verum illud non incommode accidit ad præcavendum, quod hæc philosophia (ut cœpimus dicere) erroris genere, veluti antistrophæ vulgari philosophiæ sit: vulgaris enim philosophia ad materiam inventionis parum ex multis, hæc multum e paucis decerpit. Nos tamen, filii, libenter Paracelsum hominem, ut conjicere licet, satis vocalem nobis præconem exoptemus, ut illud lumen naturæ, quod toties inculcat, celebret, et proclamet.

Atque mentio chemistarum nos admonet, ut aliquid etiam de magia naturali ea, quæ nunc hoc vocabulum solenne et fere sacrum inquinavit, dicamus: ea enim inter philosophos chemicos in honore esse consuevit. Quæ nobis in hujusmodi sermone inferior videtur, quam ut contemnetur: sed levitate ipsa effugiat. Quid enim illa ad nos, cujus dogmata plane phantasia et superstitio; opera præstigiæ et imposturæ? nam inter innumera falsa, si quid ad effectum perducitur, hujusmodi semper est, ut sit ad novitatem et admirationem conficta, non ad usum aut accommodata aut destinata. Etenim evenit fere semper de magicis experimentis, quod poëta lascivus ludit, ‘pars minima est ipsa puella sui,’ quemadmodum autem philosophiæ proprium est efficere, ut omnia minus quam sint admiranda videantur propter demonstrationes; ita et imposturæ non minus proprium est, ut omnia magis quam sunt admiranda videantur propter ostentationem et falsum apparatus. Atque ista tamen vanitas nescio quo modo contemnitur et recipitur: unde enim satyrion ad venerem, pulmones vulpis ad phthisim, nisi ex hac officina? Verum nimis multa de nugis; nimis sane, si, ut ineptæ, ita innoxie essent.

Resumamus orationis filum, et philosophiam, quam in manibus habemus, ex signis excutiamus; ista enim, filii, inseri oportuit ad intellectus vestri præparationem, quæ res sola nunc agitur. Duplex enim est animorum præoccupatio seu mala inclinatio ad nova, quando ea proponi contingeret: una ab insita opinione de placitis receptis, altera ab anticipatione sive præfiguratione erronea de re ipsa quæ affertur, ac si pertineret ad aliqua ex jam pridem damnatis et rejectis, aut saltem ad ea quæ animus ob levitatem aut absurditatem fastidit.

Itaque jam reversi de signis dispiciamus. Atque, filii, inter signa nullum est magis certum aut nobile quam ex fructibus. Quemadmodum enim in religione cavetur, ut fides ex operibus monstretur, idem etiam ad philosophiam optime traducitur, ut vana sit quæ sterilis. Atque eo magis, si loco fructuum uvæ vel olivæ producat disputationum et contentionum carduos et spinas: de vestra autem philosophia vereor ne nimis vere cecinerit poëta non solum illo carmine;

Infelix lolium et steriles dominantur avenæ :
sed et illo ;

Candida succinctam latrantibus inguina monstris.

Videtur enim illa ex longinquo visa virgo, specie non indecora, sed partibus superioribus: habet enim generalia quædam non ingrata, et tanquam invitantia; cum vero ad particularia ventum sit, veluti ad uterum et partes generationis, atque ad id ut aliquid ex se edat, tum demum, loco operum et actionum, quæ contemplationis proles est digna et legitima, monstra illa invenias resonantia, et oblatrantia, et ingeniorum naufragiis famosa.

Atque hujus mali auctor imprimis Aristoteles, altrix ista vestra philosophia. Illi enim vel ludo vel gloriæ erat quæstiones minus utiles, primo subornare, deinde confodere; ut pro assertore veritatis contradictionum artifex sit. Pessimo enim et exemplo et successu scientia traditur per quæstiones subministratas, earumque solutiones. Qui enim bene affirmat et probat, et constituit et componit; is errores et objectiones longe summovet et veluti eminus impedit et abigit; qui autem cum singulis colluctatur, is exitum rei nullum invenit, sed disputationes se-

rit. Quid enim opus sit ei, qui unum luminis et veritatis corpus clarum et radiosum in medio statuit, parva quædam et pallida confutationum ellychnia ad omnes errorum angulos circumferre; solventi alia dubia, alia per ipsam illam solutionem excitanti ac veluti generanti? verum id curæ, ut videtur, præcipue fuit Aristoteli, ut homines haberent parata in singulis quæ pronunciarent, quæ responderent, et per quæ se expedirent, potius, quam quid penitus crederent, aut liquido cogitarent, aut vere scirent. Philosophia autem vestra tam bene auctorem refert, ut quæstiones, quas ille movit, illa figat et faciat æternas; ut quæri videatur, non ut veritas eruatur, sed ut disputatio alatur: adeo ut Nasicæ sententia illa Catonis præponderet. Neque enim illud agitur, ut, temporis progressu sublatis dubiis, tanquam hostibus a tergo, ad ultiores provincias penetretur; sed ut perpetuæ istæ quæstiones, tanquam Carthago, militiam istam disputandi exerceant.

Quod vero ad operum fructum et proventum attinet; existimo ex ista philosophia, per tot annorum spatia laborata et culta, ne unum quidem experimentum adduci posse, quod ad hominum statum levandum et locupletandum spectet, et philosophiæ speculationibus vere acceptum referri possit: adeo ut brutorum animalium instinctus plura inventa pepererint, quam doctorum hominum sermones. Sane Celsus ingenue et prudenter fatetur experimenta medicinæ primo inventa fuisse, ac postea homines circa ea philosophatos esse, et causas explorasse, et assignasse; non ordine inverso evenisse, ut ex philosophia et causarum cognitione ipsa experimenta deprompta essent; neque hic finis. Non male enim merita esset philosophia ista de practica, licet eam experimentis non auxisset; si tamen usum ejus castiorem et prudentiorem reddidisset (quod fortasse facit) atque interim ejus incrementis et progressibus nihil obfuisse. Illud autem magis damnosum, et perniciosum, quod inventa non solum non edat, sed etiam opprimat et extinguat.

Nam affirmare licet, filii, verissime, Aristotelis de quatuor elementis commentum, rem certe obviam et pinguem, quia hujusmodi corpora in maxima quantitate et mole cernuntur (cui tamen ille potius auctoritatem quam principium dedit; cum Empedoclis esset, a quo etiam me-

lius erat positum, quod postea avide a medicis arreptum, quatuor complexionum, quatuor humorum, quatuor primarum qualitatum conjugationes post se traxit); tanquam malignum et infaustum sidus, infinitam, et medicinæ, et compluribus rebus mechanicis sterilitatem attulisse, dum homines, per hujusmodi concinnitates et compendiosas ineptias sibi satisfieri patientes, nil amplius curant: et vivas et utiles rerum observationes prorsus omiserunt. Itaque si illud verum, 'Ex fructibus eorum,' videtis certe quo res redierit.

Agite vero, filii, et signa ex incrementis capiamus: certe, si ista doctrina plane instar plantæ a stirpibus suis revulsæ non esset, sed gremio et utero naturæ adhæreretur, atque ab eadem aleretur; id minime eventurum fuisset, quod per annos bis mille jam fieri videmus, ut scientiæ in eodem fere statu maneant et hæreant, neque augmentum aliquod memorabile sumpserint. Poliuntur fortasse nonnunquam ab aliquo, et illustrantur, et accommodantur (dum tamen interim ab infinitis lacerentur, et deformentur, et inquinantur), sed utcunque non dilatantur, aut amplificantur. In artibus autem mechanicis contra evenire videmus; quæ ut spiritu quodam repletæ vegetant et crescunt, primo rudes, deinde commodæ, post excultæ, sed perpetuo auctæ: philosophiæ autem et scientiæ intellectus, statuarum more, adorantur et celebrantur, sed non moventur. Quinetiam in primo nonnunquam auctore maxime florent: et deinceps declinant, et exarescunt.

Neque vero mirum est ista discrimina inter mechanicam et philosophiam conspici, cum in illa singulorum ingenia misceantur, in hac corrumpantur et destruantur. Quod si quis existimet, scientiarum, ut rerum cæterarum, esse quendam statum, idque fere in tempus unius auctoris incidere, qui beneficio temporis usus, et suæ ætatis princeps, inspectis reliquis scriptoribus et judicatis, scientias ipsas absolvat et perficiat; quod postquam factum sit, juniores rite palmas secundas petere ut hujusmodi auctoris opera vel explicent vel digerant, vel pro sui seculi ratione palato accommodent et vertant: næ ille majorem rebus humanis prudentiam, et ordinem, et felicitatem tribuit, quam experiri fas est, res enim casum recipit, nisi quod vanitas hominum etiam fortuita in dete-

rius detorquet. Nam vere sic se res habet; postquam scientia aliqua multorum observatione et diligentia, dum alius alia apprehendit, per partes tentata serio et tractata sit, tum exoriri aliquem mente fidentem, lingua potentem, methodo celebrem, qui corpus unum ex singulis pro suo arbitrio efficiat et posteris tradat: plerisque corruptis et depravatis, et cum certissima omissione omnium, quæ altiores et digniores contemplationes exhibere possint, ut opinionum immodicarum et extravagantium: et posteri rursus, facilitate rei et compendio gaudentes, sibi gratulantur ac nil ulterius quærunt, sed ad illa ministeria servilia, quæ diximus, se convertunt. Verum nobis, filii, pro certo sit, quæ in natura fundata sunt, ut aquas perennes, perpetuo novas scaturigines et emanationes habere; quæ autem in opinione versantur, variari fortasse sed non augeri.

Habemus et aliud signum, si modo signi appellatio in hoc competit: cum potius testimonium sit, imo testimoniorum omnium validissimum, hoc est, propriam auctorum, quorum fidei vos committitis, confessionem et iudicium. Nam et illi ipsi, qui dictaturam quandam in scientiis invaserunt, et tanta fiducia de rebus pronunciant; tamen per intervalla, cum ad se redeunt, ad querimonias demum de naturæ subtilitate, rerum obscuritate, humani ingenii infirmitate, et similia se convertunt: neque propterea, filii, hæc modestiæ aut humilitati, virtutibus in rebus intellectualibus omnium felicissimis, deputetis: non tam faciles, aut boni fueritis: cum contra ista non confessio, sed professio, sive prædicatio ex superbia, invidia, atque id genus affectibus ortum pro certo habeat; id enim prorsus volunt, quicquid in scientiis sibi ipsis aut magistris suis incognitum aut intactum fuerit, id extra terminos possibiles poni et removeri: hæc est illa modestia atque humilitas.

Itaque pessimo fato res geritur. Nil enim in his rerum humanarum angustiis aut ad præsens magis deploratum, aut in futurum magis ominosum est, quam quod homines ignorantiam etiam ignominiam (ut nunc fit) eximant, atque artis suæ infirmitatem in naturæ calumniam vertant: et quicquid ars illa sua non attingit, id ex arte scitu aut factu impossibile supponant. Neque sane dam-

nari potest ars, cum ipsa judicet ; ex hoc fonte haud paucas opiniones et placita in philosophia reperiatis, quæ nihil aliud, quam quæsitam istam, et artificiosam, et in cognoscendo, et in operando desperationem, ad artis decus et gloriam perditissimo hoc modo tuendum, sapiant et foveant.

Hinc schola Academica, quæ acatalepsiam ex professo tenuit, et homines ad sempiternas tenebras damnavit. Hinc opinio, quod formæ sive veræ rerum differentiæ inventu impossibiles sunt ; ut homines in atriis naturæ perpetuo obambulent, nec intra palatium aditum sibi muni-ant. Hinc positiones illæ infirmissimæ, calorem solis et ignis toto genere differre, atque compositionem opus hominis, mistionem opus solius naturæ esse : ne forte ars naturam, ut Vulcanus Minervam sollicitare aut expugnare tentet aut speret ; et compluria hujusmodi, quæ tam ad confessionem tenuitatis propriæ, quam ad repressionem industriæ alienæ, pertinent.

Itaque neutiquam vobis, filii, pro amore et indulgentia nostra consulero, ut cum rebus non solum desperatis, sed et desperationi devotis fortunas vestras misceatis. Verum, filii, tempus fugit, dum capti amore et rerum et vestrum circumvectamur, ac omnia movemus, et initiationem hanc vestram, instar Aprilis aut veris cujusdam, ad congelationem omnem et obstinationem solvendam et aperiendam esse cupimus.

Restat signum certissimum de modis. Modi enim faciendi sunt, potentia, res ipsæ ; et prout bene aut prave institutæ fuerint, ita res et effecta se habent. Itaque si modi hujus vestræ philosophiæ condendæ nec debiti sint nec probabiles, non videmus quam spem foveatis, nisi credulam et levem. Atque certe, filii, si obeliscus aliquis magnitudine insignis ad triumphum fortasse aut hujusmodi magnificentiae decus transferendus esset, atque id homines nudis manibus tentarent ; annon eos helleboro opus habere cogitaretis ? quod si numerum operariorum augerent, atque hoc modo se valere posse confiderent, annon tanto magis ? Quod si etiam delectum adhiberent, et imbecilliores separarent, et robustis tantum et vigentibus uti vellent, et hinc demum se voti compotes fore præsumerent ; aut, ne hoc quidem contenti, etiam athleticam consulerent, ac omnes cum manibus et lacertis et

nervis ex arte bene unctis et medicatis adesse juberent; annon prorsus eos dare operam, ut cum ratione quadam et prudentia insanirent, clamaretis? et tamen simili homines malesano impetu feruntur in intellectualibus, dum intellectum veluti nudum applicant, et ab ingeniorum vel multitudine vel excellentia magna sperant, vel etiam dialecticis, quæ mentis quædam athletica censeri possit, ingeniorum nervos roborant: neque machinas adhibent, per quas vires et singulorum intendantur, et omnium coëant.

Atque ut menti debita auxilia non subministrant, ita nec naturam rerum debita observantia prosequuntur. Quid enim dicemus, an nihil aliud est philosophiam condere, quam ex paucis vulgaribus et obviis experimentis de natura judicium facere; ac dein tota secula in meditationibus volutare? Atque, filii, nesciebam nos tam naturæ fuisse familiares, ut ex tam levi et perfunctoria salutatione ea nobis aut arcana sua patefacere aut beneficia impertire dignaretur. Certe nobis perinde facere videntur homines, ac si naturam ex longinqua et præalta turri despiciant et contemplentur; quæ imaginem ejus quandam, seu nubem potius imagini similem, ob oculos ponat: rerum autem differentias (in quibus res hominum et fortunæ sitæ sunt) ob earum minutias et distantiae intervallum confundat et abscondat. Et tamen laborant et nituntur, et intellectum tanquam oculos contrahunt, ejusdemque aciem meditatione figunt, agitatione acuunt, quinetiam artes argumentandi, veluti specula artificiosa, comparant, ut istiusmodi differentias et subtilitates naturæ mente comprehendere et vincere possint. Atque ridicula certe esset et præfracta sapientia et sedulitas, si quis, ut perfectius et distinctius cerneret, vel turrim conscendat, vel specula applicet, vel palpebras adducat, cum ei liceat, absque universa ista operosa et strenua machinatione et industria, fieri voti compos per rem facilem, et tamen ista omnia beneficio et usu longe superantem: hoc est, ut descendat et ad res propius accedat. Atque certe in intellectus usu similis nos exercet imprudentia.

Neque, filii, postulare debemus ut natura nobis obviam eat: sed satis habemus, si accedentibus nobis, idque cul-

tu debito, se conspiciendam det. Quod si cui in mentem veniat opinari tale quippiam, etiam antiquos atque ipsum Aristotelem proculdubio a meditationum suarum principio magnam vim et copiam exemplorum sive particularium paravisse, atque eandem viam, quam nos veluti novam indicamus et signamus, revera iniisse et confecisse, adeo ut actum agere videri possimus: certe, filii, hæc de illis cogitare non est integrum: formam enim et rationem suam inquirendi et ipsi profitentur et scripta eorum imaginem expressam præ se ferunt. Illi enim statim ab inductionibus nullius pretii ad conclusiones maxime generales, tanquam disputationum polos, advolabant, ad quarum constantem et immotam veritatem reliqua expediebant. Verum scientia constituta, tum demum si qua controversia de aliquo exemplo vel instantia mota esset, ut positis suis refragante: non id agebant ut positum illud emendaretur; sed posito salvo huiusmodi instantias quæ negotium faciebant, aut per distinctionem aliquam subtilem et sapientem in ordinem redigebant, aut per exceptionem plane (homines non mali) dimittebant. Quod si instantiæ aut particularis rei non contradictoriæ reconciliatio, sed obscuræ ratio quæreretur, eam ad speculationes suas quandoque ingeniose accommodabant: quandoque misere torquebant: quæ omnis industria et contentio res sine fundamento nobis videtur.

Itaque nolite commoveri, quod frequens alicubi inter nonnulla Aristotelis scripta inveniatur exemplorum et particularium mentio. Noveritis enim, id sero, et postquam decretum fuisset, factum fuisse: illi enim mos erat non liberam experientiam consulere, sed captivam ostentare; nec eam ad veritatis inquisitionem promiscuam et æquam, sed ad dictorum suorum fidem sollicitatam et electam adducere. Neque rursus tale aliquod vobiscum cogitate, eam, quam nos tantopere desideramus, differentiarum subtilitatem in distinctionibus philosophorum scholasticorum haberi, atque adeo elucescere: neque enim existimetis ab hac præpostera subtilitate primæ negligentiae et festinationi et temeritati subventum esse. Longe abest, filii, ut hoc fieri possit; quin, credite mihi, quod de fortuna dici solet, id de natura verissimum est, eam a fronte capillatam, ab occipitio calvam esse. Omnis enim ista sera subtilitas

et diligentia, postquam verum tempus observationis præterierit, naturam prensare aut captare potest, sed nunquam apprehendere aut capere.

Equidem satis scio, idque vos non ita multo post experiemini: postquam veræ et nativæ rerum subtilitati, et differentiis in experientia signatis et expressis, et sensui subjectis, aut saltem per sensum in lucem extractis, paululum insuevistis; continuo subtilitatem illam alteram disputationum et verborum, quæ cogitationes vestras non sine magna admiratione occupavit et tenuit, quasi pro re ludicra, et larva quadam, et incantatione, habituri sitis.

Quare, missis istis philosophiis abstractis, vos et ego, filii, rebus ipsis nos adjungamus: neque ad sectæ condendæ gloriam animum adjiciamus; sed utilitatis et amplitudinis humanæ curam serio suscipiamus; atque inter mentem et naturam connubium castum et legitimum (pronuba misericordia divina) firmemus; precati etiam Deum, cujus numine et nutu hæc fiunt, quique ut hominum et rerum, ita luminum et consolationum pater est, ut ex illo connubio, non phantasiæ monstra, sed stirps heroum, quæ monstra domet et extinguat, hoc est, inventa salutaria et utilia et necessitates humanas (quantum fieri datur) debellandas et relevandas, suscipiantur. Hoc epithalamii votum sit.

Certe, filii, facultates, artium et scientiarum omnium consensu, aut empiricæ, aut rationales sunt. Has autem bene commistas et copulatas adhuc videre non licuit. Empirici enim, formicæ more, congerunt tantum et utuntur. Rationales autem, araneorum more, telas ex se conficiunt. Apis ratio media est, quæ materiam ex floribus tam horti quam agri elicit, sed simul etiam eam propria facultate vertit et digerit. Neque absimile veræ philosophiæ opificium est, quæ ex historia naturali et experimentis mechanicis præbitam materiam, non in memoria integram, sed in intellectu mutatam et subactam reponit. Itaque hujusmodi mellis coelestia dona sperate: neque dicite cum pigro, 'Leo est in via:' sed vincula quæ vos premunt excutite, et vos recipite.

Atque sane, post virtutem vestram propriam, nihil animos vobis magis addiderit, quam si industriam, et felicitatem, et facinora ætatis nostræ cogitetis. Nos nostrum

plus ultra antiquorum *non ultra* haud vane opposuimus: nos iidem, contra antiquorum *non imitabile fulmen* esse; *imitabile fulmen* esse, minime dementes, sed sobrii, ex novarum machinarum experimento et demonstratione, pronuntiamus. Quin et cœlum ipsum imitabile fecimus. Cœli enim est, circuire terram: quod et nostræ navigationes pervicerunt. Turpe autem nobis sit, si globi materiati tractus, terrarum videlicet et marium, nostris temporibus in immensum aperti et illustrati sint: globi autem intellectualis fines inter veterum inventa et angustias steterint.

Neque parvo inter se nexu devincta et conjugata sunt ista duo, perlustratio regionum et scientiarum. Plurima enim per longinquas navigationes et peregrinationes in natura patuerunt, quæ novam sapientiæ et scientiæ humanæ lucem affundere possint, et antiquorum opiniones et conjecturas experimento regere. Eadem duo non ratione solum, sed etiam vaticinio conjuncta videntur. Nam eo prophetæ oraculum haud obscure spectare videtur: ubi de novissimis temporibus loquutus, illud subjungit, ‘Multi pertransibunt, et multiplex erit scientia’: ac si orbis terrarum pertransitus sive peragratio, et scientiarum augmenta sive multiplicatio, eidem ætati et seculo destinarentur.

Præsto etiam est imprimendi artificium, veteribus incognitum, cujus beneficio singulorum inventa fulguris modo transcurrere possint, et subito communicari ad aliorum studia excitanda, et inventa miscenda. Quare utendum est ætatis nostræ prærogativa, neque committendum, ut, cum hæc tanta vobis adsint, vobis ipsi desitis. Nos autem, filii, ab animorum vestrorum præparatione auspicati, in reliquis vobis non deerimus. Probe enim novimus tabellas mentis a tabellis communibus differre. In iis non alia inscripseris, nisi priora deleveris; in illis priora ægre deleveris, nisi nova inscripseris.

Itaque rem in longum non differemus: illud itidem vos monentes, ne tanta vobis de nostris inventis polliceamini, quin meliora a vobis ipsis speretis. Nos enim Alexandri fortunam nobis spondemus (neque vanitatis nos arguatis antequam rei exitum audiat), illius enim res gestæ recenti memoria ut portentum accipiebantur.

Ita enim loquitur unus ex æmulis oratoribus: ‘Nos

certe vitam humanam non degimus; sed in id natisumus, ut posteri de nobis portenta prædicent.' Sed postquam deferbuisset ita admiratio, atque homines rem attentius introspexissent, operæ pretium est animadvertere quale iudicium de eo faciat scriptor Romanus, ' Nil aliud quam bene ausus est vana contemnere.' Ita et nos simile quiddam a posteris audiemus; postquam emancipati, et sui jam facti, et proprias vires experti, initia nostra magnis intervallis superaverint. In quo sane iudicio illud recte, nostra nil magni esse: illud non recte, si ausis tribuant quæ humilitati debentur: humilitati (inquam) et privationi cuidam istius humanæ superbæ, quæ universa perdidit, quæque volucres quasdam meditationes loco divinæ in rebus signaturæ consecravit. Hac enim ex parte revera nobis gratulamur, et eo nomine felices nos et bene de genere humano meritos esse existimamus, quod ostendimus, quid vera et legitima spiritus humani humiliatio possit. Verum quid nobis ab hominibus debeatur, ipsi viderint; nos certe nos nostraque vobis debemus.

Omnibus qui aderant digna magnitudine generis et nominis humani oratio visa est, et tamen libertati quam arrogantiae, propior. Ita autem inter se colloquebantur: se instar eorum esse, qui ex locis opacis et umbrosis in lucem apertam subito exierint, cum minus videant quam prius; sed cum certa et læta spe facultatis melioris.

Tum ille qui hæc narrabat; Tu vero quid ad ista dicis? inquit. Grata sunt (inquam) quæ narrasti. Atque (inquit) si sunt, ut dicis, grata, si tu forte de his rebus aliquid scripseris, locum invenias ubi hæc inseras, neque peregrinationis nostræ fructus perire patiaris. Æquum postulas, inquam, neque obliviscar.

FRANCISCI BACONI

APHORISMI ET CONSILIA,

DE

AUXILIIS MENTIS, ET ACCENSIONE LUMINIS NATURALIS.

HOMO, naturæ minister et interpret, tantum facit et intelligit, quantum de ordine naturæ opere vel mente observaverit; nec amplius novit aut potest.

Manus hominis nuda, quantumvis robusta et constans, ad opera pauca et facile sequentia sufficit: eadem, ope instrumentorum, multa et reluctantia vincit. Similis est et mentis ratio.

Instrumenta manus, motum aut cient aut regunt; et instrumenta mentis intellectui aut suggerunt aut cavent.

Super datam materiæ basim naturam quamvis imponere, intra terminos possibiles, intentio est humanæ potentiae. Similiter dati effectus in quovis subjecto causas nosse, intentio est humanæ scientiæ: quæ intentiones in idem coincidunt. Nam quod in contemplatione instar causæ est, in operatione instar medii est.

Qui causam alicujus naturæ, veluti albedinis aut caloris, in certis tantum subjectis novit, ejus scientia imperfecta est. Et qui affectum super certam tantum materiam ex iis, quæ sunt susceptibles, inducere potest; ejus potentia pariter est imperfecta.

Qui causas naturæ alicujus in aliquibus subjectis tantum novit, is efficientem aut materiata causam novit, quæ causæ fluxæ sunt, et nihil aliud, quam vehicula et causæ formam deferentes. Qui autem unitatem naturæ in materiis dissimillimis comprehendit, is formas rerum novit.

Qui efficientes et materiatas causas novit, is jampridem inventa componit aut dividit, aut transfert aut producit; etiam ad nova inventa in materia aliquatenus simili et præparata pertingit: terminos rerum altius fixos non movet.

Qui formas novit, is quæ adhuc facta non sunt, qualia nec naturæ vicissitudines, nec experimentales industriæ

unquam in actum produxissent, neque cogitationem humanam subitura fuissent, detegit et educit.

Eadem est veritatis et potestatis via et perfectio; hæc ipsa ut formæ rerum inveniantur; ex quarum notitia sequitur contemplatio vera et operatio libera.

Formarum inventio simplex est et unica, quæ procedit per naturarum exclusionem sive rejectionem. Omnes enim naturæ, quæ aut data natura præsentē absunt, aut data natura absente adsunt, ex forma non sunt; atque post rejectionem aut negationem completam, manet forma et affirmatio. Exempli gratia, si caloris formam inquiras, et aquam calentem invenias, nec lucidam, rejice lumen: si aërem tenuem invenias, nec calidum, rejice tenuitatem. Hoc breve dictu est; sed longo circuitu ad hoc pervenitur.

Prolatio verborum contemplativa aut operativa re non differunt. Cum enim hoc dicis, lumen non est ex forma caloris; idem est si dicas: in calore producendo non necesse est, ut etiam lumen producas.

[*Reliqua non erant perfecta.*]

Neque hæc numine nostro eunt. Tu, Pater, conversus ad opera, quæ fecerunt manus tuæ, vidisti quod omnia essent bona valde: homo autem conversus ad opera, quæ fecerunt manus suæ, vidit quod omnia essent vanitas et vexatio spiritus. Itaque si in operibus tuis sudabimus, facies nos gratulationis tuæ et sabbati tui participes. Supplices rogamus ut hæc mens nobis constet; atque ut per manus nostras familia humana novis eleemosynis tuis doteatur. Hæc æterno amorī tuo commendamus, per Jesum nostrum, Christum tuum, nobiscum Deum.

DE INTERPRETATIONE NATURÆ

SENTENTIÆ XII.

DE CONDITIONE HOMINIS.

1. Homo, naturæ minister et interpres, tantum facit aut intelligit, quantum de naturæ ordine re vel mente observabit, ipse interim naturæ legibus obsessus.

2. Terminus itaque humanæ potentiæ ac scientiæ indotibus, quibus ipse præditus est a natura ad movendum et percipiendum, tum etiam in statu rerum præsentium. Ultra enim has bases illa instrumenta non proficiunt.

3. Dotes hæ per se tenues et ineptæ, rite tamen et ordine administratæ tantum possunt, ut res a sensu et actu remotissimas iudicio et usui coram sistant, majoremque et operum difficultatem et scientiæ obscuritatem superent, quam quis adhuc optare didicerit.

4. Una veritas, una interpretatio : sensus autem obliquus, animus alienus, res importuna ; ipsum tamen interpretationis opus magis declinans quam difficile.

DE IMPEDIMENTIS INTERPRETATIONIS.

5. Quisquis dubitationis impos, et asserendi avidus, principia demum statuet probata (ut credit) concessa et manifesta, ad quorum immotam veritatem cætera ut pugnantia vel obsecundantia recipiet vel rejiciet, is res cum verbis, rationem cum insania, mundum cum fabula commutabit, interpretari non poterit.

6. Qui omnem rerum distinctionem, quæ in constitutis vulgo speciebus, vel etiam inditis nominibus elucescit, non miscuerit, confuderit, et in massam redegerit, non unitatem naturæ, non legitimas rerum lineas videbit, non interpretari poterit.

7. Qui primum et ante alia omnia animi motus humani penitus non explorarit, ibique scientiæ meatus et errorum sedes accuratissime descriptas non habuerit, is omnia larvata et veluti incantata reperiet, fascinum ni solverit, interpretari non poterit.

8. Qui in rerum obviarum et compositarum causis exquirendis, veluti flammæ, somnii, febris, versabitur, nec se ad naturas simplices conferet, ad istas primo, quæ populari ratione tales sunt ; deinde etiam ad eas, quæ arte ad veriore simplicitatem reductæ sunt et veluti sublimatæ, is fortasse si cætera non peccat, addet inventis quædam non spernanda, et inventis proxima. Sed nil contra majores rerum secularitates movebit, nec interpres dicendus erit.

DE MORIBUS INTERPRETIS.

9. Qui ad interpretandum accesserit, ita se comparet et componat; sit nec novitatis, nec consuetudinis, vel antiquitatis sectator, nec contradicendi licentiam, nec auctoritatis servitutem amplectatur. Non affirmandi sit properus, nec in dubitationem solutus, sed singula gradu quodam probationis insignita provehat. Spes ei laboris, non otii auctor sit; res non raritate, difficultate, aut laude, sed veris momentis æstimet. Privata negotia personatus administret, rerum tamen provisos subvenerans. Errorum in veritates, et veritatum in errores subingressus prudenter advertat, nihil contemnens aut admirans. Naturæ suæ commoditates norit. Naturæ aliorum morem gerat, cum nemo lapidi impingenti succenseat. Uno veluti oculo rerum naturas, altero humanos usus pererret. Verborum mixtam naturam et juvamenti et nocumenti imprimis participem distincte sciat. Artem inveniendi cum invento adolescere statuatur. Sit etiam in scientia, quam adeptus est, nec occultanda nec proferenda vanus, sed ingenuus et prudens: tradatque inventa non ambitiose aut maligne, sed modo primum maxime vivaci et vegeto, id est, ad injurias temporis munitissimo, et ad scientiam propagandum fortissimo, deinde ad errores pariendos innocentissimo, et ante omnia, qui sibi legitimum lectorem seponat.

DE OFFICIO INTERPRETIS.

10. Ita moratus et comparatus interpretes ad hunc modum procedat. Conditionem hominis reputabit, impedimenta interpretationis removebit, tum ad opus accinctus historiam parabit et ordinatas chartarum sequelas, unaque usus, co-ordinationes, occurrentias et schedulas instituet. Rerum solitudinem et sui similitudinem repræsentabit. Quin et rerum delectum habebit, quæque maxime primitivæ sunt vel instantes, id est, vel rerum aliarum inventioni, vel humanis necessitatibus præcipue conducunt, præordinabit. Instantiarum etiam præeminentias observabit, quæ ad operis compendium plurimum possunt. Atque ita instructus re-ordinationes demum, et chartas novellas, ac ipsam interpretationem facilem jam et sponte sequentem, imo mente fere præreptam, mature et feliciter aggredietur.

et perficiet. Quod ubi fecerit, continuo veros, æternos, et simplicissimos naturæ motus, ex quorum ordinato et calculatissimo progressu infinita hæc tum præsentis, tum omnis ævi varietas emergit, pura et nativa luce videbit et numerabit. Interimque ab initio operis humanis rebus multa et incognita, veluti fœnus, assidue recipere non omittet. Sed hinc denuo totus in humanos usus rerumque præsentium statum conversus et intentus, omnia diversa via et ad actionem ordinabit et disponet. Naturis secretissimis alias declaratorias, et absentissimis alias superinductorias assignabit. Et deinde tandem veluti altera natura plerumquitate condet, quarum errores pro monstris sint, salva etiam tamen sibi artis prærogativa.

DE PROVISU RERUM.

11. Tu autem spe et studio languidis hæc hauris, fili, mirarisque si tanta supersit operum fructuosissimorum et prorsus incognitorum ubertas, ea non antehac, aut jam subito esse inventa, simul etiam, cujusmodi ea sint, nominatim requiris, visque tibi aut immortalitatem, aut indolentiam, aut voluptatem transportantem promitti. Verrum tu tibi largire, fili, spemque ex scientia aucupabere, ut ex ignorantia desperationem cœpisti. An etiam arte adoptandum est opus? At dubitationi tuæ, quoad licet, satisfaciam, moremque tibi geram. Quod hæc subito nota sint, nil mirum, fili. Scientia celeris, tempus tardi partus est. Etiam nobilia, quæ ante hæc inventa sunt, non luce prioris cognitionis sensim, sed casu (ut loquuntur) affatim inventa sunt. In mechanicis autem est quædam rei jam inventæ extensio, sed novæ inventionis nomen non meretur. Non longum, fili, sed ambiguum est iter. Quod autem hæc non ante hoc tempus in conspectum se dedisse aio, an tibi compertum est quantum omni antiquitati, vel omnibus in regionibus, vel etiam singulis hominibus innotuerit? Sed fere assentior tibi, fili, teque altius manu ducam. Non dubitas quin si homines non forent, multa eorum, quæ arte (ut loquuntur) facta sunt, defutura fuissent, ut statuam marmoream, stragulam vestem. Age vero et homines, an non habent et ipsi suos motus, quibus obtemperant? sane, fili, magis subtiles, et difficilius a scientia comprehensos, sed æque certos. Profecto, inquires,

homines voluntati parent. Audio, sed hoc nihil est. Qualis causa est fortuna in universo, talis est voluntas in homine. Si quid ergo nec sine homine producit, et jacet etiam extra hominis vias, an non nihilo æquale est? Homo etiam in quædam veluti occurrentia impingit, alia fine præviso et mediis cognitis exsequitur. Mediorum tamen notitiam ex obviis sumit. Quo igitur in numero reponentur ea, quæ nec effectum obvium, nec operationis modum et lucem ex obviis sortiuntur. Talia opera Epistemides vocantur, id est, scientiæ filiæ, quæ non alias in actum veniunt, quam per scientiam et interpretationem meram, cum nihil obviæ contineant. Inter hæc autem et obvia quot gradus numerari putas? Tene, fili, et obsigna.

12. Postremo loco tibi consulo, fili, quod facto imprimis opus est, hoc est ut mente illuminata et sobria interpretationem rerum divinarum et naturalium distinguas, neve has ullo modo inter se committi patiare. Satis erratum est in hoc genere. Nihil hic nisi per rerum inter se similitudines addiscitur: Quæ licet dissimillimæ videantur, premunt tamen similitudinem germanam interpreti notam. Deus autem tibi tantum similis est absque tropo. Quare nullam ad ejus cognitionem hinc lucis sufficientiam exspecta. Da fidei, quæ fidei sunt.

CAPUT I.

TRADENDI MODUS LEGITIMUS¹.

REPERIO, fili, complures in rerum scientia, quam sibi videntur adepti, vel proferenda, vel rursus occultanda nequitiam e fide sua ac officio se gerere. Eodem damno, licet culpa fortasse minore, peccant et illi, qui probe quidem morati, sed minus prudentes sunt, nec artem ac præcepta tenent, quo quæque modo sint proponenda. Neque tamen de hac tradentium scientias sive malignitate sive inscitia querela est instituenda. Sane si rerum pondera docendi imperitia fregissent, non immerito quis indigne-

¹ In priori editione caput istud sic inscribitur:

‘Temporis partus masculus’, sive ‘De interpretatione naturæ’, lib. iii.

1. ‘Perpolitio et applicatio mentis’.

2. ‘Lumen naturæ; seu formula interpretationis’.

3. ‘Natura illuminata; sive veritas rerum’.

tur. Rerum vero ineptiis docendi importunitatem vel jure deberi existimandum est. Ego autem longe ab his diversus te impertiturus, non ingenii commenta, nec verborum umbras, nec religionem admistam, nec observationes quasdam populares, vel experimenta quædam nobilia in theoriæ fabulas concinnata; sed revera naturam cum foetibus suis tibi addicturus et mancipaturus, num videor dignum argumentum præ manibus habere, quod tractandi vel ambitione, vel incitia, vel vitio quovis polluam? Ita sim, fili, itaque humani in universum imperii angustias nunquam satis deploratas ad datos fines proferam (quod mihi ex humanis solum in votis est) ut tibi optima fide, atque ex altissima mentis meæ providentia, et exploratissimo rerum et animorum statu hæc traditurus sim modo omnium maxime legitimo. Quis tandem (inquies) est modus ille legitimus? Quin tu mitte artes et ambages, rem exhibe nudam nobis, ut judicio nostro uti possimus. Atque utinam, fili suavissime, eo loco sint res vestræ, ut hoc fieri posset. An tu censes, cum omnes omnium mentium aditus ac meatus obscurissimis idolis, iisque alte hærentibus et inustis, obsessi et obstructi sint, veris rerum et nativis radiis sinceras et politas areas adesse? Nova est ineunda ratio, qua mentibus obductissimis illabi possimus. Ut enim phreneticorum deliramenta arte et ingenio subvertuntur, vi et contentione efferantur omnino; ita in hac universali insania mos gerendus est. Quid? leviores illæ conditiones, quæ ad legitimum scientiæ tradendæ modum pertinent, an tibi tam expeditæ et faciles videntur? ut modus innocens sit, id est, nulli prorsus errori ansam et occasionem præbeat? ut vim quandam insitam et innatam habeat tum ad fidem conciliandam, tum ad pellendas injurias temporis, adeo ut scientia ita tradita veluti planta vivax et vegeta quotidie serpat et adolescat? ut idoneum et legitimum sibi lectorem seponat, et quasi adoptet? Atque hæc omnia præstiterim necne, ad tempus futurum provoco.

CAPUT II.

PLANE autem non dissimulo, fili, mihi quopiam submovendos esse philosophastros istos poëtis ipsis fabulosiores, stupratores animorum, rerum falsarios; et multo etiam

magis horum satellites et parasitos, professoriam illam et meritoriam turbam. Quis carmen præit, ut hoc oblivioni devoveam? quod enim veritati silentium, si isti brutis suis et inarticulatis rationibus obstrepant? Verum tutius forsitan fuerit nominatim eos damnare, ne, cum tanta auctoritate vigeant, non nominati excepti videantur; neve quis putet cum inter ipsos tam gravia et internecina exercentur odia, et tanta dimicatione certetur, me ad has larvarum et umbrarum pugnas alteri parti velut subsidio missum. Itaque citetur Aristoteles, pessimus sophista, inutili subtilitate attonitus, verborum vile ludibrium. Ausus etiam, tum cum forte mens humana ad veritatem aliquam casu quopiam tanquam secunda tempestate delata acquiesceret, injicere durissimas animis compedes, artemque quandam insanie componere, nosque verbis addicere. Quin et ex istius sinu educti nobis sunt, ac enutriti, vaferimi illi nugatores, qui cum a perambulatione mundana, ac omni rerum ac historiae luce se avertissent, ex hujus maxime præceptorum et positionum ductili admodum materia, et ingenii inquieta agitatione, numerosissimas scholarum quisquilias nobis exhibuere. Iste autem horum dictator tanto illis accusatior, quod etiam in historiae apertis versatus, subterraneæ alicujus specus opacissima idola retulit. Atque super ipsam quidem historiam rerum particularium quasdam veluti operas aranearum extruxit, quas causas videri vult, cum sint nullius prorsus roboris vel pretii. Quales etiam nostra ætate multa cum satagentia fabricavit Hieronymus Cardanus, uterque rebus ac sibi discors. Ne vero, fili, cum hanc contra Aristotelem sententiam fero, me cum rebelle ejus quodam neoterico Petro Ramo conspirasse augurare. Nullum mihi commercium cum hoc ignorantie latibulo, perniciosissima literarum tineæ, compendiorum patre; qui cum methodi suæ et compendii vinculis res torqueat et premat, res quidem, si qua fuit, elabitur protinus et exsilit; ipse vero aridas et desertissimas nugas stringit. Atque Aquinas quidem cum Scoto et sociis etiam in non rebus rerum varietatem effinxit, hic vero etiam in rebus non rerum solitudinem æquavit. Atque hoc hominis cum sit, humanos tamen usus in ore habet impudens, ut mihi etiam pro sophistis prævaricari videatur. Verum hos missos faciamus. Citetur jam et

Plato, cavillator urbanus, tumidus poëta, theologus mente captus. Tu certe dum rumores nescio quos philosophicos linares et simul committeres, ac scientiam dissimulando simulares, animosque vagis inductionibus tentares et exsolveres, vel literatorum vel civilium virorum conviviis sermones, vel etiam sermonibus quotidianis gratiam et amorem subministrare potuisti. Verum cum veritatem humanæ mentis incolam, veluti indigenam nec aliunde commigrantem mentireris, animosque nostros ad historiam et res ipsas nunquam satis applicatos et reductos averteres, ac se subingredi, ac in suis cæcis et confusissimis idolis volutare contemplationis nomine doceres, tum demum fraudem capitalem admisisti. Deinde etiam tu scelere haud minore stultitiæ apotheosin introduxisti, et vilissimas cogitationes religione munire ausus es. Nam levius malum est, quod philologorum parens exstitisti, ac tuo ductu et auspiciis plurimi ingenii, fama et cognitionis rerum populari et molli jucunditate capti et contenti, severiorem veri pervestigationem corruperunt. Inter quos fuere Marcus Cicero, et Annæus Seneca, et Plutarchus Chæronæus, et complures alii neutiquam his pares. Nunc ad medicos pergamus; video Galenum, virum angustissimi animi, desertorem experientiæ, et vanissimum causatorem. Tune, Galene, is es, qui medicorum inscitiam et desidiam etiam infamiæ eximis, et in tuto collocas, artis ac officii eorum finitor ignavissimus? qui tot morbos insanabiles statuendo, tot ægrotorum capita proscribis, horumque spem, illorum industriam præcidis? O canicula, O pestis! Tu mistionis commentum naturæ prærogativam; tu inter calores astri et ignis seditionem avide arripiens et ostentans, ubique humanam potestatem malitiose in ordinem redigis, et ignorantiam desperatione in æternum munire cupis. Do indignitati tuæ ne te amplius morer. Abducas etiam tecum licet socios tuos et fœderatos Arabes, dispensatoriorum conditores, qui pari cum cæteris in theoriis amentia copiosius quidem e supinissimis conjecturis medicinarum vulgarium pollicita magis quam auxilia composuere. Nec non cape comites perfunctoriam neotericorum turbam. Heus nomenclator, suggere! Atqui respondet, ne dignos esse quorum nomina teneat. Sane ut inter hujuscemodi nugatores gradus quosdam ag-

nosco, pessimum et absurdissimum genus eorum, qui methodo et acribologia universam artem comprehendunt, quibus vulgo ob elocutionem et ordinem applauditur; qualis est Fernelius. Minus incommodi sunt, qui majorem observationum et experimentorum varietatem et proprietatem ostendunt, licet stultissimis causationibus dilutam et immersam, ut Arnoldus de Villa Nova, et alii id genus. Intueor ab altera parte cohortem chemistarum, inter quos se ante alios jactat Paracelsus, qui audacia meruit ut separatim coërceatur. Atque superiores illi, quos modo perstrinximus, mendacia, tu monstra. Quæ tu novis Bacchi oracula in meteoricis fundis, æmule Epicuri? Ille tamen in hac parte tanquam indormiscens et aliud agens, opiniones veluti sorti committit. Tu omni sorte stultior in absurdissimi cujusque mendacii verba jurare paratus es. Verum alia tua videamus. Quas tu fructuum elementorum tuorum inter se imitationes, quas correspondentias, quæ parallela somnias, idolorum conjugator fanaticæ? Nam hominem scilicet pantomimum effecisti. Quam præclare autem sunt interpunctiones illæ, quibus naturæ unitatem lacerasti, species nimirum tuæ? Quare facilius Galenum fero elementa sua ponderantem, quam te somnia tua ornantem. Illum enim occultæ rerum proprietates, te communes et promiscuæ qualitates exagitant. Nos interim miseros, qui inter tam odiosas ineptias degimus! Principiorum autem triadem, commentum haud ita prorsus inutile et rebus aliqua ex parte finitimum, quam importune inculcat homo imposturæ peritissimus? Audi adhuc crimina graviora. Tu divina naturalibus, sacris profana, fabulis hæreses miscendo, veritatem (sacrilege impostor) tum humanam, tum religiosam polluisti. Tu lumen naturæ (cujus sanctissimum nomen toties impuro ore usurpas) non abscondisti, ut sophistæ, sed extinxisti. Illi experientiæ desertores, tu proditor. Tu evidentiam rerum crudam et personatam contemplationi ex præscripto subjiciens, et substantiarum Proteos pro motuum calculis quærens, scientiæ fontes corrumpere, et humanam mentem exuere conatus es; et ambages et tædia experimentorum, quibus sophistæ adversi, empirici impares sunt, novis et adscititiis auxisti; tantum abest ut experientiæ representativam secutus sis, aut noveris. Nec non magorum hiatus

ubique pro viribus amplificasti, importunissimas cogitationes spe, spem promissis premens, imposturæ tum artifex tum opus. Invideo tibi, Paracelse, e sectatoribus tuis unum Petrum Severinum virum non dignum qui istis ineptiis immoriatur. Tu certe, Paracelse, ei plurimum debes, quod ea, quæ tu (asinorum adoptive) rudere consueveras, cantu quodam et modulatione, et gratissimo vocum discrimine, jucunda et harmonica effecit, et mendaciorum odia in fabellæ oblectamenta traduxit. Tibi vero, Severine, veniam do, si sophistarum doctrinam, non solum operum effœtam, verum desperationem ex professo captantem, pertæsus, alia rebus nostris labentibus firmamenta quæsivisti. Cumque Paracelsica ista se obtulissent, et ostentationum præconiis et obscuritatis subterfugiis, et religionis affinitatibus, et alio fuco commendata, te in hoc non rerum fontes, sed spei hiatus jactu quodam indignationis dedisti. Rite et ordine feceris, si ab ingenii placitis ad naturæ scita te transtuleris, tibi non modo artem brevem, sed et vitam longam porrectura.

Jam cæteros chemistas sententia in Paracelsum lata defixos cerno obstupescere. Agnoscunt profecto decreta sua, quæ iste magis promulgavit, quam posuit, ac arrogantia pro cautelis (haud plane ex antiqua disciplina) communivit. Ubi sane magna mentiendi reciprocatione inter se conciliati largas ubique spes ostentant, et per experientiæ quidem devia vagi, in quædam utilia casu, non ductu, quandoque impinguntur. In theoriis vero iisdem ab arte sua (utpote fornacis discipuli) non recesserunt. Verum ut delicatus ille adolescentulus cum scalum in littore reperisset, navem ædificare concupivit: ita carbonarii isti ex pauculis distillationum experimentis philosophiam condere aggressi sunt, ubique istis separationum et liberationum absentissimis idolis obnoxiam. Nec hos tamen uno ordine omnes habeo: siquidem utile genus eorum est, qui de theoriis non admodum solliciti, mechanica quadam subtilitate rerum inventarum extensionesprehendunt; qualis est Bacon. Sceleratum et sacrum eorum, qui undique theoriis suis plausus conquirunt, ambientibus etiam et pro iis supplicantibus religione, spe et impostura. Talis est Isaac Hollandus, et turbæ chemistarum pars longe maxima. Age, citetur jam Hippocrates, antiquitatis creatura,

et annorum venditor. In cuius viri auctoritatem cum Galenus et Paracelsus magno uterque studio, velut in umbram asini, se recipere contendat, quis non cachinnum tollat? Atque iste homo certe in experientia obtutu perpetuo hæreere videtur, verum oculis non natantibus et anquirentibus, sed stupidis et resolutis. Deinde a stupore visu parum recollecto idola quædam non immania quidem illa theoriarum, sed elegantiora ista, quæ superficiem historiæ circumstant, excipit, quibus haustis tumens et semisophista, et brevitate (de illius ætatis more) tectus, oracula demum (ut his placet) pandit, quorum ii se interpretes haberi ambiunt; cum revera nihil aliud agat, quam aut sophistica quædam per abruptas et suspensas sententias tradens redargutioni subducatur; aut rusticorum observationes supercilio donet. Atque ad hujus quidem viri instituta, non tam improba quam inutilia, proxime (ut etiam vulgo creditur) accedit Cornelius Celsus, sed intentior sophista, et historiæ modificatæ magis obstrictus, idem moralem moderationem scientiæ progressibus aspergens, et errorum extrema amputans, non prima evellens. Atque de istis verissima quidem hæc sunt. Nunc autem sciscitantem te audio, fili, an non forte deteriora, ut fit, voluere? Præsertim cum status scientiæ sit semper fere Democraticus? An non tempus, veluti flumen, levia et inflata ad nos devexit, solida et gravia demersit? Quid veteres illi veritatis inquisitores Heraclitus, Democritus, Pythagoras, Anaxagoras, Empedocles, et alii, alienis, non propriis scriptis noti? Quid denique de silentio et secretis antiquitatis statuis? Ego, fili, ut tibi ex more meo (id est, usu tuo), respondeam, antiquitatis fragmentum unum aut alterum (inventorum dico, non librorum) agnosco: idque ipsum tamen magis ut diligentiae et ingenuitatis specimen, quam scientiæ auctoris. De iis vero rebus, quæ cum vestigiis suis aufugere, si innuerem laboriosa esse ista conjecturarum aucupia, nec consentaneum me utilitates in posterum humano generi parantem ad antiquitatis philologiam retrogredi, sat scio pro modestia tua acquiesceres. Verumtamen ut perspicere possis, quam res præsentis bifrontes vates sint, quamque et futuras et præteritas coram sistant, decrevi utriusque temporis tabulis (quæ non tantum scientiæ decursus et fluxus,

sed et alios rerum provisus complectantur) tibi gratificari. Neque tu hoc quale sit (antequam videas) augurere. Non enim cadit in te vera hujusce rei anticipatio: nec si minus ad manus tuas veniat, requiras. Gratificor enim (inquam) quibusdam vestrum hac in re, fili, et delicatioribus spiritus concilio. Omnino scientia ex naturæ lumine petenda, non ex antiquitatis obscuritate repetenda est. Nec refert quid factum fuerit, illud videndum quid fieri possit. An tu, si regnum tibi armis et victori bello subjugatum traderetur, quæstiones necteres utrum majores tui illud tenuerint necne, et genealogiarum rumores sollicitares? Atque hæc de antiquitatis penetralibus dicta sunt. De istis vero sectarum ducibus, quos nominasti, et compluribus aliis id genus, facilis sententia est. Errori varietas, veritati unitas competit. Ac nisi temporum politiæ et provisus ejusmodi ingeniorum peregrinationibus adversiores exstitissent, multæ etiam aliæ errorum oræ fuissent peragratae. Immensum enim pelagus veritatis insulam circumluit; et supersunt adhuc novæ ventorum idolorum injuriæ et dissectiones. Quinetiam nudius tertius Bernardinus Telesius scenam conscendit, et fabulam novam egit, nec plausu celebrem, nec argumento elegantem. An non vides, fili, tum eccentricorum et epiculorum ingeniatores, tum terræ aurigas, æqua et anticipiti phænomenorum advocacy gaudere? Prorsus ita et in universalibus theoriis fit. Nam veluti si quis, lingua tantum vernacula uti sciens (adverte, fili, nam simile est admodum) scripturam ignoti sermonis capiat, ubi paucula quædam verbasparsim observans suæ linguæ vocabulis sono et literis finitima, illa quidem statim ac fidenter ejusdem esse significationis ponit (licet ab ea sæpius longissime recedant), postea ex iis invicem collatis reliquum orationis sensum, multo ingenii labore, sed et multa libertate, divinat: omnino tales et isti naturæ interpretes inveniuntur. Nam idola quisque sua (non jam scenæ dico, sed præcipue fori, et specus) veluti linguas vernaculas diversas, ad historiam afferentes, confestim quæ simile aliquid sonant, arripiunt, cætera ex horum symmetria interpretantur.

Atque jam tempus est, fili, ut nos recipiamus et expiemus, utpote qui tam profana et polluta (licet importandi

animo) attrectaverimus. Ego vero adversus istos omnes minora, quam pro ipsorum sontissimo reatu, dixi. Tu tamen fortasse minus istam redargutionem intelligis. Nam pro certo habeas, fili, sententias istas, quas adversus istos tuli, nihil minus esse quam contumeliam. Ego enim non, ut Velleius apud Ciceronem, declamator et philologus opiniones cursim perstringens, et magis abjiciens quam frangens, velut Agrippa, neotericus homo, in istiusmodi sermone ne nominandus quidem, sed trivialis scurra, et singula distortuens, et lusui propinans (me miserum, qui hominum defectu cum brutis me conferre necesse habeam!), ita me gessi. Verum sub maledicti velo miras accusationum animas, et singulari artificio in singula fere verba contractas, et reductas, et exquisitissima oculi acie in ipsa criminum ulcera directas et vibratas postmodum respiciens videbis. Atque cum isti criminibus et reatu valde inter se mixti et implicati forent, tamen singulos indicibus maxime propriis, iisdem autem capitalibus, reos feci. Mens enim humana, fili, rerum incursibus et observationibus turgida, varias admodum errorum species molitur, et educit. Aristoteles vero velut unius est speciei planta procerior, sic et Plato et alii deinceps. At confutationes particulares requiris. Næ illud peccatum fuerit largiter in humani generis fortunam auream pignus imperii, si ego ad umbrarum fugacissimarum insecutionem deflecterem. Unum, fili, in medio ponendum est veritatis lumen clarum et radiosum, quod omnia collustret, et errores universos momento dispellat. Non infirmi quidam et pallidi lychni ad singulos errorum et mendaciorum angulos et sinus circumferendi sunt. Quare quod petebas detestare, fili, nam profanum est valde. Subinde vero interrogantem te audio, Num quæ isti universi asseruerunt, omnia prorsus vana et falsa fuere? Atqui, fili, infelicitatem jam narras, eamque prodigiosam, non ignorantiam. Nemo enim non quandoque in aliquod verum impingitur. Heraclitum, cum scientiam ab hominibus in mundis privatis, non in mundo communi quæsitam diceret, bene in philosophiæ introitu litasse video. Democritum, cum naturæ immensam varietatem et infinitam successionem tribuens, se e regione sisteret cæterorum fere philosophorum, secularitatibus deditissimorum, et

mancipiorum consuetudinis, et hac oppositione utrumque mendacium in se collidendo perderet, et veritati inter extrema viam quandam aperiret, non infeliciter philosophatum esse reputo. Pythagoræ numeros etiam boni omnis loco pono. Dindamum Indum quod morem Antiphysin dixerit, laudo. Quin et Epicurum adversus causarum (ut loquuntur) per intentiones et fines explicationem, disputantem licet pueriliter, et philologice, tamen non invitus audio. Etiam Pyrrhonem et Academicos vacillantes, et e lintre loquentes, et erga idola se gerentes veluti amatores quosdam morosos (qui amasios suos semper probris afficiunt, nunquam deserunt) animi et hilaritatis gratia adhibeo. Nec immerito. Cæteros enim idola prorsum agunt, hos vero in orbem; quod jocosius est. Denique Paracelsum et Severinum cum tantis clamoribus homines ad experientiæ suggestum convocant, præcones mihi exopto. Quid igitur? Num veritatis compotes isti? Nihilo minus. Et rusticorum, fili, proverbia nonnulla apposite ad veritatem dicuntur. Sus rostro si forte humi A literam impresserit, num propterea suspicabere integram tragoediam, veluti literam unam, ab ea posse describi? Longe alia est ratio, fili, veritatis, quæ est ex scientiæ analogia, alia quæ ex idoli sectione enuntiatur. Illa constans et quota gemina, hæc discors et solitaria. Quod etiam in operibus fit. Pulvis tormentorum si ductu, non casu (ut loquuntur) et impactu inventum fuisset, non solitarium, sed cum multa inventorum nobilium (quæ sub eundem meridianum cadunt) frequentia prodiisset. Sic et alia tum opera, tum posita. Quare moneo, si forte idolum aliquod alicujus istorum meam, id est, rerum veritatem aliquo in puncto secuerit, noli aut de iis majora, aut de me inferiora cogitare, cum satis appareat ex reliquorum ignoratione ipsa illa non ex scientiæ analogia eos dixisse. Adhuc instas, fili, num ergo universas istorum chartas thuri et odoribus amicula fieri jubes? Non illud dixerim. Manet enim paulisper aliquis eorum usus, tenuis quidem et angustus, et longe alius quam in quem destinatæ erant, ac nunc usurpantur, sed tamen aliquis. Adde et alias multas chartas illis celebritate obscuriores, usu præstantiores esse. Aristotelis et Platonis moralia plerique mirantur: sed Tacitus magis

vivas morum observationes spirat. Verum quæ tandem utilitas ex chartis capi possit, quæque aliæ aliis utilitate antecedant, quæque minima pars sint chartarum munera eorum, quæ ad interpretationem naturæ conferunt, suo loco dicetur. Postremo, fili, ita te quærentem audio, Num tu te in istorum omnium locum sufficis? Respondebo, atque id non dissimulanter, et ex intimo sensu meo. Ego, fili suavissime, tibi sanctum, castum, et legitimum conubium cum rebus ipsis firmabo. Ex qua consuetudine (supra omnia epithalamiorum vota) beatissimam prolem vere heroum (qui infinitas humanas necessitates, omnibus gigantibus, monstris, et tyrannis exitiosiores, subacturi sunt, et rebus vestris placidam, et festam securitatem, et copiam conciliaturi) suscipies. Ego, vero, fili, si te jam jam animo ab idolis non repurgato, vertiginosis experientiae ambagibus committerem, næ tu ducem cito desiderares. Idola autem exuere simplici præcepto meo sine rerum notitia, ne, si velles maxime, posses. In tabulis nisi priora deleveris, non alia inscripseris. In mente contra: nisi alia inscripseris, non priora deleveris. Atque ut hoc fieri posset, ut idola hospitii exueres, tamen periculum omnino est, ut ab idolis viæ non initiatus obruare. Nimis duci assuevisti. Etiam Romæ firmata semel tyrannide semper postea sacramentum in senatus populique Romani nomen irritum fuit. Confide, fili, et da te mihi, ut te tibi reddam.

DE INTERPRETATIONE NATURÆ

PROŒMIUM.

Ego cum me ad utilitates humanas natum existimarem, et curam reipublicæ inter ea esse, quæ publici sunt juris, et velut undam aut auram omnibus patere interpretarer, et quid hominibus maxime conducere posset quæsivi, et ad quid ipse a natura optime factus essem, deliberavi. Inveni autem nil tanti esse erga genus humanum meriti, quam novarum rerum et artium, quibus hominum vita ex-

colatur, inventionem et auctoramentum. Nam et priscis temporibus, apud homines rudes, rudium rerum inventores et monstratores consecratos fuisse, et in deorum numerum optatos, animadverti; et acta heroum, qui vel urbes condiderunt, vel legumlatores exstiterunt, vel justa imperia exercuerunt, vel injustas dominationes debellarunt, locorum et temporum angustiis circumscripta esse notavi: rerum autem inventionem, licet minoris pompæ sit res, ad universalitatis et æternitatis rationem magis accommodatam esse censi. Ante omnia vero si quis non particulare aliquod inventum, licet magnæ utilitatis, eruat, sed in natura lumen accendat, quod ortu ipso oras rerum, quæ res jam inventas contingunt, illustret, dein paulo post elevatum abstrusissima quæque patefaciat et in conspectum det, is mihi humani in universum imperii propagator, libertatis vindex, necessitatum expugnator, visus est. Me ipsum autem ad veritatis contemplationes, quam ad alia, magis fabrefactum deprehendi, ut qui mentem et ad rerum similitudinem (quod maximum est) agnoscendum satis mobilem, et ad differentiarum subtilitates observandas satis fixam et intentam haberem, qui et quærendi desiderium, et dubitandi patientiam, et meditandi voluptatem, et asserendi cunctationem, et resipiscendi facilitatem, et disponendi sollicitudinem tenerem, quique nec novitatem affectarem, nec antiquitatem admirarer, et omnem imposturam odissem. Quare naturam meam cum veritate quandam familiaritatem et cognationem habere judicavi. Attamen cum genere et educatione rebus civilibus imbutus essem, et opinionibus aliquando, utpote adolescens, labefactarer, et patriæ me aliquid peculiare, quod non ad omnes alias partes ex æquo pertineat, debere putarem, sperareque me, si gradum aliquem honestum in republica obtinerem, majore ingenii et industriæ subsidio quæ destinaveram perfecturum, et artes civiles didici, et qua debui modestia amicis meis, qui aliquid possent, salva ingenuitate, me commendavi. Accessit et illud, quod ista, qualiacunque sint, non ultra hujusce mortalis vitæ conditionem et culturam penetrant; subiit vero spes me, natum religionis statu haud admodum prospero, posse, si civilia munia obirem, et aliquid ad animarum salutem boni procurare. Sed cum studium meum ambitioni deputeretur,

et ætas jam consisteret, ac valetudo affecta et malæ tarditatis meæ me admoneret, et subinde reputarem me officio meo nullo modo satisfacere, cum ea, per quæ ipse hominibus per me prodesse possem, omitterem, et ad ea, quæ ex alieno arbitrio penderent, me applicarem, ab illis cogitationibus me prorsus alienavi, et in hoc opus ex priore decreto me totum recepi; nec mihi animum minuit, quod ejus, quæ nunc in usu est, doctrinæ et eruditionis declinationem quandam et ruinam in temporum statu prospicio; tametsi enim barbarorum incursiones non metuam (nisi forte imperium Hispanum se corroboraverit, et alios armis, se onere oppresserit et debilitarit), tamen ex bellis civilibus (quæ mihi videntur, propter mores quosdam, non ita pridem introductos, multas regiones peragratura) et ex sectarum malignitate, et ex compendiariis istis artificiis et cautelis, quæ in eruditionis locum surrepserunt, non minor in literas et scientias procella videbatur impendere. Nec typographorum officina his malis sufficere queat. Atque ista quidem imbellis doctrina, quæ otio alitur, præmio et laude efflorescit, quæ vehementiam opinionis non sustinet, et artificiis et imposturis eluditur, iis quæ dixi impedimentis obruitur. Longe alia ratio est scientiæ, cujus dignitas utilitatibus et operibus munitur. Ac de temporum injuriis fere securus sum, de hominum vero injuriis non laboro. Si quis enim me nimis altum sapere dicat, respondeo simpliciter, in civilibus rebus esse modestiæ locum; in contemplationibus veritati. Si quis vero opera statim exigat, aio sine omni impostura, me, hominem non senem valetudinarium, civilibus studiis implicatum, rem omnium obscurissimam sine duce ac luce aggressum, satis profecisse, si machinam ipsam ac fabricam extruxerim, licet eam non exercuerim aut moverim. Ac eodem candore profiteor, interpretationem naturæ legitimam in primo adscensu, antequam ad gradum certum generalium perventum sit, ab omni applicatione ad opera puram ac sejunctam servari debere. Quin et eos omnes, qui experientiæ se undis aliqua ex parte dediderunt, cum animo parum firmi, aut ostentationis cupidi essent, in introitu operum pignora intempestive investigasse, et inde exturbatos, et naufragos fuisse scio. Si quis autem pollicitationes saltem particulares requirat, is noverit homines per eam,

quæ nunc in usu est, scientiam, ne satis doctos ad optandum quidem esse. Quod autem minoris momenti res est, si quis ex politicis iudicium suum in istiusmodi re inserere præsumat, quibus moris est ex personæ calculis singula æstimare, vel ex similis conatus exemplis conjecturam facere, illi dictum volo et illud vetus, claudum in via, cursorem extra viam antevertere, et de exemplis non cogitandum, rem enim sine exemplo esse. Publicandi autem ista ratio ea est, ut quæ ad ingeniorum correspondentias captandas, et mentium areas purgandas pertinent, edantur in vulgus et per ora volitent; reliqua per manus tradantur cum electione et iudicio. Nec me latet, usitatum et tritum esse impostorum artificium, ut quædam a vulgo secernant, nihilo iis ineptiis, quas vulgo propinant, meliora. Sed ego sine omni impostura ex providentia sana prospicio ipsam interpretationis formulam, et inventa per eandem, intra legitima et optata ingenia clausa, vegetiora et munitiora futura. Ipse vero alieno periculo ista molior. Mihi enim nil eorum, quæ ab externis pendent, cordi est. Neque enim famæ auceps sum, nec hæresiarcharum more sectam condere gratum habeo, et privatum aliquod emolumentum ex tanta molitione captare ridiculum et turpe duco. Mihi sufficit meriti conscientia, et ipsa illa rerum effectio, cui ne fortuna ipsa intercedere possit.

DE
PRINCIPIIS ATQUE ORIGINIBUS
SECUNDUM FABULAS CUPIDINIS ET CÆLI:
SIVE
PARMENIDIS ET TELESII,
ET PRÆCIPUE
DEMOCRITI
PHILOSOPHIA,
TRACTATA IN FABULA.
DE CUPIDINE.

QUÆ de Cupidine sive Amore ab antiquis memorata sunt, in eandem personam convenire non possunt; quin etiam ab ipsis ponuntur Cupidines duo, et longo sane intervallo discrepantes; cum unus ex iis Deorum antiquissimus, alter natus minimus fuisse diceretur. Atque de antiquo illo nobis in præsentia sermo est. Narrant itaque Amorem illum omnium Deorum fuisse antiquissimum atque adeo omnium rerum, excepto Chao, quod ei coævum perhibetur. Atque Amor iste prorsus sine parente introducit. Ipse autem cum Cælo mistus, et deos et res universas progeniit. A nonnullis tamen ovo prognatus incubante Nocte traditus est. Ejus vero attributa ponuntur diversa, ut sit infans perpetuus, cæcus, nudus, alatus, sagittarius. Vis autem ejus præcipua, et propria, ad corpora unienda valet: etiam claves ætheris, maris, et terræ ei deferebantur. Fingitur quoque et celebratur alter Cupido minor, Veneris filius, in quem attributa antiquioris transferuntur, et propria multa adjiciuntur.

Fabula ista, cum sequenti de Cælo, brevi parabolæ complexu proponere videtur doctrinam de principiis rerum et mundi originibus, non multum dissidentem ab ea philosophia, quam Democritus exhibuit; nisi quod videatur aliquanto magis severa, et sobria, et perpurgata. Ejus enim viri, licet acutissimi et diligentissimi, contemplationes

gliscebant tamen, et modum tenere nesciæ erant, nec se satis stringebant aut sustinebant. Atque etiam hæc ipsa placita, quæ in parabola delitescent, quamvis paulo emendatiora, talia sunt, qualia esse possunt illa, quæ ab intellectu sibi permissio, nec ab experientia continenter et gradatim sublevato, profecta videntur; nam illud vitium existimamus etiam prisca secula occupasse. In primis autem intelligendum est, quæ hic afferuntur, conclusa et prolata esse ex auctoritate rationis humanæ solummodo, et sensus fidem secuta: cujus jampridem cessantia et deficientia oracula merito rejiciuntur, postquam meliora et certiora mortalibus ex parte verbi divini affulserint. Itaque Chaos illud, quod Cupidini coævum erat, massam sive congregationem materiæ inconditam significabat. Materia autem ipsa, atque vis et natura ejus, denique principia rerum in Cupidine ipso adumbrata erant. Ille introducit sine parente, id est, sine causa: causa enim effectus veluti parens est; idque in tropis familiare et fere perpetuum est, ut parens et proles causam et effectum denotent: materiæ autem primæ, et virtutis atque actionis propriæ ejus causa nulla esse potest in natura (Deum enim semper excipimus) nihil enim hac ipsa prius. Itaque efficiens nulla, nec aliquid naturæ notius; ergo nec genus, nec forma. Quamobrem quæcunque tandem sit illa materia, atque ejus vis et operatio, res positiva est et surda, atque prorsus ut invenitur accipienda, nec ex prænotione aliqua judicanda. Etenim modus si sciri detur, tamen per causam sciri non potest, cum sit post Deum causa causarum ipsa incausabilis. Est enim terminus quidam verus et certus causarum in natura; atque æque imperiti est et leviter philosophantis, cum ad ultimam naturæ vim et legem positivam ventum sit, causam ejus requirere aut fingere; ac in iis, quæ subordinata sunt, causam non desiderare. Quare Cupido ab antiquis sapientibus ponitur in parabola sine parente, id est, sine causa. Neque nihil in hoc est; imo haud scimus an non res omnium maxima. Nil enim philosophiam peræque corrumpit, ac illa inquisitio parentum Cupidinis; hoc est, quod philosophi principia rerum, quemadmodum in natura inveniuntur, non receperunt et amplexi sunt, ut doctrinam quandam positivam, et tanquam fide experimentalis; sed potius ex legibus sermo-

num, et ex dialecticis et mathematicis conclusiunculis, atque ex communibus notionibus, et hujusmodi mentis extra naturam expatiationibus, ea deduxerunt. Itaque philosophanti quasi perpetuo hoc animo agitandum est, non esse parentes Cupidini, ne forte intellectus ad inania deflectat; quia in hujusmodi perceptionibus universalibus gliscit animus humanus, et rebus et se ipso abutitur, et dum ad ulteriora tendit, ad proximiora recidit. Cum enim, propter angustias suas, iis, quæ familiariter occurrunt, et quæ una et subito mentem subire et ferire possunt, maxime moveri consuerit; fit ut cum ad ea, quæ secundum experientiam maxime universalia sunt, se extenderit, et nihilominus acquiescere nolit; tum demum tanquam adhuc notiora appetens, ad ea, quæ ipsum plurimum affecerint, aut illaqueaverint, se vertit, et ea ut magis causativa et demonstrativa, quam ipsa illa universalialia, sibi fingit.

Itaque quod prima rerum essentia, vis et Cupido sine causa sit, jam dictum est. De modo vero ejus rei (quæ causam non recipit) videndum. Modus autem et ipse quoque perobscurus est; idque a parabola ipsa monemur, ubi eleganter fingitur Cupido, ovum Nocte incubante exclusum. Certe sanctus philosophus ita pronuntiat: ‘Cuncta fecit Deus pulchra tempestatibus suis, et mundum tradidit disputationibus eorum; ita tamen ut non inveniatur homo opus quod operatus est Deus a principio usque ad finem.’ Lex enim summa essentiae atque naturæ, quæ vicissitudines rerum secatur et percurrit (id quod ex verborum complexu describi videtur; ‘opus quod operatus est Deus a principio usque ad finem’), vis scilicet primis particulis a Deo indita, ex cujus multiplicatione omnis rerum varietas emergat et conflatur, cogitationem mortalium perstringere potest, subire vix potest. Aptissime autem refertur illud de ovo Noctis ad demonstrationes per quas *Cupido* iste in lucem editur. Quæ enim per affirmativas concluduntur, videntur partus lucis; quæ vero per negativas et exclusiones, ea tanquam a tenebris et nocte exprimuntur et educuntur. Est autem iste Cupido vere ovum exclusum a Nocte; notitia enim ejus (quæ omnino haberi potest) procedit per exclusiones et negativas. Probatio autem per exclusionem facta, quæ-

dam ignoratio est, et tanquam nox, quoad id quod includitur. Quare præclare Democritus atomos sive semina, atque eorum virtutem, nullius rei similia, quæ sub sensum cadere posset, asseruit; sed ea prorsus cæca et clandestina natura insignit. Itaque de ipsis pronuntiavit:

—Neque sunt igni simulata, neque ulli
Præterea reii, quæ corpora mittere possit
Sensibus, et nostros adjectu tangere tactus.

LUCR. i. 688.

Et rursus de virtute eorum :

At primordia gignundis in rebus oportet
Naturam clandestinam cæcamque adhibere,
Emineat ne quid, quod contra pugnet et obstet.

IB. 778.

Itaque atomi neque ignis scintillis, neque aquæ guttis, neque auræ bullis, neque pulveris granis, neque spiritus aut ætheris minutiis, similes sunt. Neque vis et forma eorum aut grave quiddam est aut leve, aut calidum aut frigidum, aut densum aut rarum, aut durum aut molle, qualia in corporibus grandioribus inveniuntur; cum istæ virtutes, et reliquæ id genus compositæ sint et conflatae. Neque similiter motus naturalis atomi, aut motus ille est descensus, qui appellatur naturalis, aut motus illi oppositus (plagæ) aut motus expansionis et contractionis, aut motus impulsionis et nexus, aut motus rotationis cœlestium, aut quispiam ex aliis motibus grandiorum, simpliciter. Atque nihilominus et in corpore, atomi elementa omnium corporum, et in motu et virtute atomi initia omnium motuum et virtutum insunt. Veruntamen in hoc ipso, nimirum de motu atomi, collato ad motum grandiorum, philosophia parabolæ a philosophia Democriti dissentire videtur. Democritus enim non omnino parabolæ tantum, sed et sibi quoque impar, et fere contrarius reperitur in iis, quæ amplius ab eo circa hoc dicta sunt. Debuit enim motum heterogeneousum atomo tribuere non minus, quam corpus heterogeneousum et virtutem heterogeneousam. Verum ille motus duos, descensus gravium, et adscensus levium, (quem per plagam sive percussionem magis gravium pel-

lendo minus gravia in superius expediebat), delegit ex motibus grandiorum, quos atomo ut primitivos communicaret. Parabola autem heterogeneousam et exclusionem ubique tuetur, tam substantia quam motu. At parabola ulterius innuit, harum, de quibus diximus, exclusionum finem aliquem et modum esse; neque enim perpetuo nox incubat. Atque Dei certe proprium est, cum de ejus natura inquiritur per sensum, ut exclusiones in affirmativis non terminentur. Alia vero est hujus rei ratio, ea scilicet ut post debitas exclusiones et negationes, aliquid affirmetur, et constituatur, et ut ovum quasi a tempestiva et matura incubatione excludatur; neque tantum ovum excludatur Nocte, sed etiam ex ovo excludatur persona Cupidinis; hoc est, ut non tantum educatur et extrahatur hujusce rei notio quædam ex ignorance, verum etiam notio distincta et confusa. Atque de demonstrationibus, quales eæ circa materiam primam esse possint, hæc habuimus, quæ cum sensu parabolæ maxime convenire arbitramur. Veniendum igitur ad Cupidinem ipsum, materiam scilicet primam, et dotes ejus, quas tanta circumstat nox; et videndum quid parabola ad illam lucis afferat. Neque nos fugit, opiniones hujusmodi duras et fere incredibiles ad hominum sensus et cogitationes accedere. Atque ejus certe rei periculum jam factum esse plane cernimus in hac ipsa Democriti philosophia de atomis, quæ quia paulo acutius et altius in naturam penetrabat, et a communibus notionibus erat remotior, a vulgo pueriliter accipiebatur; sed et philosophiarum aliarum, quæ ad vulgi captum magis accedebant, disputationibus, tanquam ventis, agitata, et fere extincta est. Et tamen etiam ille vir suis temporibus summa admiratione floruit, et Pentathlus dictus est ob multiplicem scientiam, et inter omnes philosophos, omnium consensu, maxime physicus est habitus, ut magi quoque nomen obtineret. Neque Aristotelis pugnae et dimicationes (qui Ottomannorum more de regno suo philosophiæ anxius erat, nisi fratres trucidasset; cui etiam curæ erat, ut ex ejus verbis liquet, ne quid posterius scilicet dubitarent) tantum sua violentia, nec etiam Platonis majestas et solennia tantum reverentia potuerunt, ut philosophiam hanc Democriti delerent. Sed dum illa Aristotelis et Platonis strepitu et pompa professoria in scholis

circumsonarent et celebrarentur, hæc ipsa Democriti apud sapientiores, et contemplationum silentia et ardua arctius complexos, in magno honore erat. Certe in seculis illis Romanæ doctrinæ, illa Democriti et mansit et placuit; cum Cicero ejus viri ubique summa cum laude mentionem faciat, et non ita multo post præconium illud poëtæ, qui videtur ex temporis sui judicio (ut solent illi) de eo locutus esse, conscriptum sit et exstet.

— Cujus prudentia monstrat

Magnos posse viros, et magna exempla duros,
Verecun in patria crassoque sub aëre nasci.

JUV. SAT. X. 48.

Itaque non Aristoteles aut Plato, sed Gensericus et Attila et barbari hanc philosophiam pessunderunt. Tum enim, postquam doctrina humana naufragium perpressa esset, tabulæ istæ Aristotelicæ et Platonicæ philosophiæ, tanquam materiæ cujusdam levioris et magis inflatæ, servatæ sunt, et ad nos pervenerunt, dum magis solida mergerentur, et in oblivionem fere venirent. Nobis vero digna videtur Democriti philosophia, quæ a neglectu vindicetur, præsertim quando cum auctoritate prisci seculi in plurimis consentiat. Primo itaque describitur Cupido ut persona quædam; eique attribuuntur infantia, alæ, sagittæ, alia, de quibus sigillatim postea dicemus. Sed hoc interim sumimus; antiquos proposuisse materiam primam (qualis rerum principium esse potest) formatam et dotatam, non abstractam, potentialem, informem. Atque certe materia illa spoliata, et passiva, prorsus humanæ mentis commentum quoddam videtur, atque inde ortum, quia intellectui humano illa maxime esse videntur, quæ ipse potissimum haurit, et quibus ipse plurimum afficitur. Itaque fit ut formæ (quas vocant) magis existere videantur, quam aut materia, aut actio: quod illa latet, hæc fluit; altera non tam fortiter impingitur, altera non tam constanter inhæret. Imagines autem illæ, contra, et manifestæ et constantes putantur; adeo ut materia illa prima et communis tanquam accessorium quiddam videatur, et loco suffulcimenti; actio autem quævis tanquam emanatio tantum a forma; atque prorsus primæ partes formis deferantur. Atque hinc fluxisse videtur formarum et idearum regnum

in essentiis, materia scilicet addita quadam phantastica. Aucta etiam sunt ista superstitione nonnulla (errorem, intemperantiam, ut fit, secuta) et ideæ abstractæ quoque introductæ, et earum dignitates; tanta confidentia et majestate, ut cohors somniantium vigilantes fere oppresserit. Verum ista ut plurimum evanuerunt, licet alicui, nostro hoc seculo, curæ fuerit, ea sponte inclinantia, fulcire et excitare majore ausu (ut nobis videtur) quam fructu. Verum quam præter rationem materia abstracta principium ponatur (nisi obstent præjudicia), facile perspicitur. Formas siquidem separatas quidam actu subsistere posuerunt, materiam separatam nemo; ne ex iis, qui eam ut principium adhibuerunt; atque ex rebus phantasticis entia constituere durum videtur ac perversum, neque inquisitioni de principiis consonum. Neque enim quæritur quomodo naturam entium commodissime cogitatione complectamur, aut distinguamus, sed quæ sint vere entia prima et maxime simplicia, ex quibus cætera deriventur. Primum autem ens non minus vere debet existere, quam quæ ex eo fluunt, quodammodo magis. Authupostaton enim est, et per hoc reliqua. At quæ dicuntur de materia illa abstracta, non multo meliora sunt, quam si quis mundum et res ex categoriis et hujusmodi dialecticis notionibus, tanquam ex principiis, fieri asserat. Parum enim interest, utrum quis mundum fieri ex materia et forma, et privatione dicat, an ex substantia et qualitatibus contrariis. Sed omnes fere antiqui, Empedocles, Anaxagoras, Anaximenes, Heraclitus, Democritus, de materia prima in cæteris dissidentes, in hoc convenerunt, quod materiam activam, forma nonnulla, et formam suam dispensantem, atque intra se principium motus habentem, posuerunt. Neque aliter cuiquam opinari licebit, qui non experientiæ plane desertor esse velit. Itaque hi omnes mentem rebus submiserunt. At Plato mundum cogitationibus, Aristoteles vero etiam cogitationes verbis, adjudicarunt; vergentibus etiam tum hominum studiis ad disputationes et sermones, et veritatis inquisitionem severiorem missam facientibus. Quare hujusmodi placita magis toto genere reprehendenda quam proprie confutanda videntur. Sunt enim eorum, qui multum loqui volunt, et parum scire. Atque abstracta ista materia est materia

disputationum, non universi. Verum rite et ordine philosophanti, naturæ plane facienda est dissectio non abstractio (qui autem secare eam nolunt, abstrahere coguntur), atque omnino materia prima ponenda est conjuncta cum forma prima, ac etiam cum principio motus primo, ut invenitur. Nam et motus quoque abstractio infinitas phantasias peperit, de animis, vitis, et similibus, ac si iis per materiam et formam non satisfaceret, sed ex suis propriis penderent illa principiis. Sed hæc tria nullo modo discerpenda, sed tantummodo distinguenda; atque asserenda materia (qualiscunque ea sit) ita ornata, et apparatus, et formata, ut omnis virtus, essentia, actio, atque motus naturalis ejus consecutio et emanatio esse possit. Neque propterea metuendum, ne res torpeant, aut varietas ista, quam cernimus, explicari non possit, ut postea docehimus. Atque quod materia prima forma nonnulla sit, demonstratur a parabola in hoc, quod Cupidinis est persona quædam. Ita tamen ut materia ex toto sive massa materiæ quondam informis fuerit: chaos enim informe; Cupido persona quædam. Atque hæc cum sacris literis optime conveniunt. Neque enim scriptum est, quod Deus hylen in principio creavit, sed cælum et terram.

Subjungitur etiam descriptio nonnulla status rerum, qualis fuerit ante opera dierum, in qua distincta mentio fit terræ et aquæ, quæ sunt nomina formarum; sed tamen quod massa secundum totum erat informis. Verum introducitur in parabolam Cupido ita personatus, ut sit tamen nudus. Itaque post illos, qui materiam ponunt abstractam, proxime (sed in contrarium) peccant illi, qui eam ponunt non exutam. Atque de hac re quædam adspersimus in iis, quæ de demonstrationibus, quales in materiam primam convenient, et de heterogenea ipsius materiæ a nobis jam dicta sunt. At hic, quem nunc ingrediemur, est proprius ejus rei tractandæ locus. Videntur ergo ex iis, qui principia rerum in materia formata fundaverunt, quinam sint illi, qui formam materiæ tribuerint nativam et nudam, et qui rursus superfusam et indutam. Inveniuntur autem omnino quatuor opinantium sectæ. Prima est eorum, qui unum quippiam asserunt rerum principium, diversitatem autem entium constituunt in natura ejusdem principii fluxa et dispensabili. Secun-

da eorum, qui principium rerum ponunt substantia unicam, idque fixum et invariabile, diversitatem entium deducunt per hujusmodi principii diversas magnitudines, figuras, et posituras. Tertia eorum, qui plura constituunt rerum principia; et diversitatem entium ponunt in eorum temperamento et mistione. Quarta eorum, qui infinita aut saltem numerosa constituunt rerum principia, sed specificata et effigiata; quibus nihil opus ut comminiscantur aliquid, quod res deducat ad multiplex, cum naturam jam a principio disgregent. Inter quos secunda secta nobis videtur solummodo Cupidinem exhibere, ut est, nativum et exutum. Prima vero introducit eum tanquam velo discretum. Tertia tunicatum. Quarta etiam chlamydatum et fere sub larva. Atque de singulis pauca dicemus ad meliorem parabolæ explicationem. Primo igitur ex iis, qui unum rerum principium statuerunt, neminem invenimus, qui illud de terra affirmaret. Obstabat scilicet terræ natura quieta, et torpens, et minime activa, sed cœli et ignis et reliquorum patiens; ne id cuiuspiam in mentem veniret asserere. Attamen prisca sapientia Terram proximam a Chao ponit, Cœlique primo parentem, deinde nuptam; ex quo conjugio omnia. Neque propterea hoc accipiendum, ac si veteres unquam statuissent terram principium essentiæ; sed principium vel originem potius schematismi sive systematis. Itaque hanc rem ad parabolam sequentem de cœlo rejicimus; ubi de originibus inquiremus; quæ est inquisitio ad illam de principiis posterior.

At Thales aquam principium rerum posuit. Videbat enim materiam præcipue dispensari in humido, humidum in aqua. Consentaneum autem esse illud rerum principium ponere, in quo virtutes entium et vigores, præsertim elementa generationum et instaurationum, potissimum invenirentur. Genituram animalium humidam; etiam plantarum semina et nuclea, quamdiu vegetarent, nec effœta essent, tenera et mollia. Metalla quoque liquescere et fluere, et esse tanquam terræ succos concretos, vel potius aquas quasdam minerales. Terram ipsam imbribus aut irrigatione fluviorum fœcundari et instaurari, nihilque aliud videri terram et limum, quam fœces et sedimenta aquæ. At aërem planissime esse aquæ exspi-

rationem atque expansionem. Quin et ignem ipsum non concipi, neque omnino durare aut ali, nisi ex humido et per humidum. Pinguedinem autem illam humidi, in qua flamma et ignis sustentantur et vivunt, videri quandam aquæ maturitatem et concoctionem. Corpus rursus et molem aquæ per universum, ut fomitem communem, dispartiri. Oceanum terræ circumfundi: vim maximam aquarum dulcium subterraneam, unde fontes et fluvii, qui venarum instar aquas per terræ et faciem et viscera deportent. At immensas vaporum et aquarum congregationes in supernis esse, utque aliam quandam aquarum universitatem, utpote a qua inferiores aquæ, atque adeo oceanus ipse, reparentur et reficiantur: etiam ignes cœlestes existimabat aquas illas et vapores depascere; neque enim aut sine alimento subsistere, aut aliunde ali posse: figuram autem aquæ, quæ in ejus particulis (guttis videlicet) cernitur, eandem cum figura universi esse, rotundam nempe et sphæricam; quin et undulationem aquæ etiam in aëre et flamma notari et conspici; motum denique aquæabilem, nec torpescens, nec præfestinam: numerosissimam autem piscium et aquatiliū generationem. Sed Anaximenes aërem delegit, quod unum esset rerum principium. Nam si moles in constituendis rerum principiis spectanda sit, videtur aër longe maxima universi spatia occupare. Nisi enim detur vacuum separatum, aut recipiatur superstitione illa de heterogenea cœlestium et sublunarium; quicquid a globo terræ ad ultima cœli extenditur spatii, atque astrum aut meteorum non est, aërea substantia compleri videtur. Atque globi terrestris domicilium instar puncti ad cœli ambitum censetur. In æthere vero ipso, quantula portio in stellis conspergitur? Cum in citimis sphæris singulæ conspiciantur, in ultima licet ingens earum numerus sit, tamen præ spatiis interstellaribus, exiguum quiddam spatii sidereum appareat; ut omnia tanquam in vastissimo aëris pelago natere videantur. Neque parva est ea portio aëris et spiritus, quæ in aquis et cavis terræ locis sedem et moram habet; unde aquæ fluorem suum recipiunt. Quin et extenduntur quandoque et intumescunt; terræ autem non solum porositas sua accidit, sed etiam tremores et concussiones, evidentia signa venti et aëris inclusi. Quod si media quædam na-

tura sit propria principiorum, ut tantæ varietatis possit esse susceptiva; ea prorsus in aëre reperiri videtur. Est enim aër tanquam commune rerum vinculum, non tantum quia ubique præsto est, et succedit, et vacua possidet, sed multo magis quod videtur esse naturæ cujusdam mediæ et adiaphoræ. Hoc enim corpus illud est, quod lucem, opacitatem, omniumque colorum tincturas, et umbrarum eclipses excipit et vehit; quod sonorum etiam harmonicorum, et (quod multo majus est) articulorum impressiones et signaturas motu accuratissimo discriminat; quod odorum differentias, non tantum generales illas suavis et foetidi, gravis, acuti, et similibus, sed proprias et specificatas, rosæ, violæ, subit nec confundit; quod ad celebres et potentissimas illas qualitates calidi, frigidi, etiam humidi, sicci, quodammodo æquum se præbet, in quo vapores aquei, halitus pingues, spiritus salium, metallorum fumi, suspensa volant. Denique in quo radii cœlestes, et arciores rerum consensus et discordiæ, secreto commeant, et obmurmurant, ut sit aër veluti Chaos secundum, in quo tot rerum semina agant, errent, tentent, atque experiantur. Postremo, si vim genialem et vivificantem in rebus consulas, quæ ad rerum principia manuducat eaque manifestet, etiam aëris potiores partes esse videntur; adeo ut aëris et spiritus et animæ vocabula usu nonnunquam confundantur. Idque merito cum vitæ paulo adultioris (exceptis scilicet rudimentis illis vitæ in embryonibus et ovis) respiratio aliqua comes sit veluti individuus; adeo ut pisces, concreta et congelata aquarum superficie, suffocentur. Etiam ignis ipse, nisi ab aura circumfusa animetur, extinguitur, nihilque aliud videtur, quam aër attritus, irritatus et incensus; quemadmodum aqua e contra videri possit aëris coagulum et receptus. Etiam terram perpetuo aërem exhalare, neque ut per aquam in formam aëris transitum faciat opus habere. Heraclitus vero magis acutus, sed minus credibilis, ignem rerum principium posuit. Neque enim naturam mediam, quæ maxime vaga et corruptibilis esse solet, sed naturam summam et perfectam, quæ corruptionis et alterationis terminus quidam sit, ad rerum principia constituenda quæsit. Videbat autem maximam rerum varietatem et perturbationem in corporibus solidis et consistentibus inveniri. Talia enim

corpora organica esse possunt, et veluti machinæ quædam; quæ etiam ex figura innumeras variationes nanciscuntur, qualia sunt corpora animalium et plantarum. Etiam in his ipsis ea quoque, quæ organica non sunt, tamen si acutius introspiciantur, valde esse dissimilia reperiuntur. Quanta enim dissimilitudo inter partes animalium illas ipsas, quæ vocantur similes? Cerebrum, humorem crystallinum, albuginem oculi, os, membranam, cartilaginem, nervum, venam, carnem, pinguedinem, medullam, sanguinem, sperma, spiritum, chylum, reliqua? Etiam inter partes vegetabilium, radicem, corticem, caulem, folium, florem, semen, et similia? At fossilia organica non sunt certe, sed tamen et in una specie varie commista sunt, et ad invicem admodum copiosam varietatem ostendunt. Quamobrem basis illa diversitatis entium, ampla, lata, et exporrecta, in qua tantus rerum apparatus elucescit et obversatur, constitui videtur in natura solida et consistenti. Corpora vero liquorum, vis schematismi organici plane deserit. Neque enim reperitur per totam istam naturam visibilem, aut animal, aut planta, in corpore mere fluido. Ergo numerosissima illa varietas a natura liquida abscinditur et subducitur. Manet nihilominus varietas non parva, ut in tanta diversitate fusilium, succorum, destillatorum, et hujusmodi, manifestum est. At in aëriis et pneumaticis corporibus arctatur multo magis varietas, et obducitur promiscua quædam rerum similitudo. Certe vis illa colorum et saporum, quibus liquores quandoque distinguuntur, omnino cessat; odorum vero manet, atque aliarum nonnullarum, ita tamen ut transeant, confundantur, et minus hæreant; adeo ut in universum quo magis ad ignis naturam fiat appropinquatio, tantum de varietate depereat. At postquam ad ignis naturam ventum est, ejusque rectificati et purioris, omne organum, omnisque proprietas, omnis dissimilaritas exuitur, atque natura tanquam in vertice pyramidali in unum coire videtur, atque ad terminum actionis suæ propriæ pervenisse. Itaque incensionem sive ignescentiam Pacem nominavit, quia naturam componeret; generationem autem Bellum, quia ad multiplex deduceret. Atque ut ista ratio (qua res a varietate ad unum, et ab unitate ad varium, fluminis instar, fluerent et refluerent) aliquo modo explicari

posset : ignem ei densari et rarescere placuit, ita tamen ut rarescientia illa versus naturam igneam actio esset naturæ directa et progressiva ; densatio autem veluti retrogradatio naturæ et destitutio. Utrumque fato et certis periodis (secundum summam) fieri censebat : ut mundi istius, qui volvitur, futura sit quandoque conflagratio, et deinde instauratio, atque incensionis et generationis series perpetua et successio. Ordinem autem (si quis diligenter versetur in tenui ea, quæ de hoc viro atque ejus decretis ad nos pervenit, memoria) diversum statuit incensionis et extinctionionis. In scala enim incensionis nihil ab iis, quæ vulgata sunt, dissentiebat ; ut progressus rarescientiæ et extenuationis esset a terra ad aquam, ab aqua ad aërem, ab aëre ad ignem ; at non idem decursus ; sed ordinem plane invertibat. Ignem enim per extinctionem terram educere asserebat, tanquam fæces quasdam atque fuligines ignis : eas deinceps uditatem concipere et colligere, unde aquæ fiat effluvium, quæ rursus aërem emittat et exspiret ; ut ab igne ad terram mutatio fiat in præceps, non gradatim.

Atque hæc, aut iis meliora, cogitabant illi, qui unum rerum principium statuerunt, naturam simpliciter intuiti, non contentiose. Atque laudandi sunt, quod vestem unicam Cupidini tribuerint, in quod nuditati proximum est ; atque hujusmodi vestem, quæ est (ut diximus) veli cujuspiam instar, non profecto telæ spissioris. Vestem autem Cupidinis appellamus formam aliquam materiæ primæ attributam, quæ asseratur esse cum forma alicujus ex entibus secundis substantialiter homogenea. Ista autem quæ de aqua, aëre, igne, ab istis asseruntur, non firmis admodum rationibus nixa, reprehendere non fuerit difficile ; neque causa videtur cur de singulis disseramus, sed tantum in genere. Primo itaque videntur antiqui illi in inquisitione principiorum, rationem non admodum acutam instituisse, sed hoc solummodo egisse, ut ex corporibus apparentibus et manifestis, quod maxime excelleret, quærent ; et, quod tale videbatur, principium rerum ponerent ; tanquam per excellentiam, non vere aut realiter. Putabant enim hujusmodi naturam dignam, quæ sola esse diceretur qualis apparet : cætera vero eandem ipsam naturam esse existimabant, licet minime secundum appa-

rentiam; ut vel per tropum locuti, vel tanquam fascinati videantur, cum impressio fortior reliqua traxerit. At vere contemplantem, æquum se præbere oportet ad omnia, atque principia rerum statuere, quæ etiam cum minimis et rarissimis, et maxime desertis quibuscunque entium conveniant, non tantum cum maximis et plurimis et vigentibus. Licet enim nos homines entia, quæ maxime occurrunt, maxime miremur, tamen naturæ sinus ad omnia laxatur. Quod si principium illud suum teneant non per excellentiam, sed simpliciter; videntur utique in duriorum tropum incidere; cum res plane deducatur ad æquivocum, neque de igne naturali, aut naturali aëre, aut aqua, quod asserunt, prædicari videatur, sed de igne aliquo phantastico et notionali (et sic de cæteris), qui nomen ignis retineat, definitionem abneget. Porro videntur et illi in eadem incommoda compelli, quæ assertores materiæ abstractæ subeunt. Ut enim illi materiam potentialem et phantasticam ex toto, ita et isti ex parte introducunt. Ponunt etiam materiam quoad aliquid (principium illud nempe suum) formatam et actualement; quoad reliqua tantum potentialem. Neque aliquid lucri fieri per istud genus principii unici videtur magis, quam per illud materiæ abstractæ; nisi quod habetur aliquid quod obversetur ad intellectum humanum, in quo cogitatio humana magis defigatur et acquiescat, et per quod notio principii ipsius paulo plenior sit, reliquorum omnium abstrusior et durior. Sed scilicet illa ætate prædicamenta regnum non acceperant, ut potuisset principium illud materiæ abstractæ latere sub fide et tutela prædicamenti substantiæ. Itaque nemo ausus est confingere materiam aliquam plane phantasticam, sed principium statuerunt secundum sensum; aliquod ens verum; modum autem ejus dispensandi (liberius se gerentes) phantasticum. Nihil enim inveniunt, imo nec comminiscuntur, quo appetitu aut stimulo, aut qua ratione, via, aut ductu, istud principium suum a se degeneret, et rursus se recipiat. At cum tanti appareant per universum contrariorum exercitus, densi, rari, calidi, frigidi, lucidi, opaci, animati, inanimati, et aliorum plurimorum, quæ se invicem oppugnant, privant, perimunt: hæc omnia ab uno quopiam rei materiata fonte manare putare, neque tamen ullum ejus rei modum ostendere, specula-

tionis cujusdam attonitæ videtur, et inquisitionem deserentis. Nam si de re ipsa per sensum constaret, ferendum esset, licet modus esset in obscuro; rursus si modus vi rationis erutus esset aliquis habilis et credibilis, discedendum fortasse ab apparentiis; sed minime postulandum ut iis assentiamus, quorum nec entia per sensum manifesta, neque explicationes per rationem probabiles. Præterea, si unum esset rerum principium, debuerat ejus conspici in omnibus rebus nota quædam, et tanquam partes potiores, et prædominantia nonnulla; neque inveniri principatum ullum, quod principio ex diametro opponatur. Etiam in medio collocari debuerat, ut omnibus commodius sui copiam faceret, et per ambitum se diffunderet. At horum nihil esse in illis placitis invenitur. Nam terra, quæ a principii honore separatur, et excluditur, videtur suscipere et fovere naturas illis tribus principalibus oppositas, cum ad mobilitatem et lucidam naturam ignis opponat naturam quietam et opacam; ad tenuitatem et mollitiem aëris, opponat similiter naturam densam et duram; et ad humiditatem et sequacitatem aquæ, naturam siccam, rigidam et asperam; atque ipsa quoque terra medium locum occupavit, cæteris deturbatis. Porro, si unicum esset rerum principium, debuerat et illud tum ad rerum generationem, tum ad earum dissolutionem, æquam præbere naturam. Tam enim est principii, ut res in illud solvantur, quam ut res ex illo gignantur. At hoc non fit; sed ex iis corporibus aër et ignis ad materiam generationis præbendam inepta videntur, ad eorum resolutionem excipiendam parata. At aqua contra ad generationem benigna et alma, ad resolutionem sive restitutionem magis aliena et aversa; id quod facile cerneretur, si imbres paulisper cessarent. Quin et putrefactio ipsa nullo modo res ad aquam puram et crudam redigit. Sed longe maximus error, quod constituerunt principium corruptibile et mortale. Id enim faciunt, cum principium introducunt tale, quod naturam suam in compositis deserat et deponat.

Nam quodcunque suis mutatum finibus exit,
Continuo hoc mors est illius, quod fuit ante.

Verum hac ratione magis nobis opus erit statim, cum

ad illam tertiam sectam, quæ plura decrevit rerum principia, sermo jam ordine devector sit; quæ certe secta plus roboris habere videri possit, plus præjudicii certe habet. Itaque ad opiniones non secundum genus et in communi, sed singulas accedemus.

ITAQUE ex iis, qui plura principia dixerunt, separabimus eos, qui infinita asserunt. Ille enim locus de infinito ad parabolam Cœli pertinet. Verum ex antiquis Parmenides duo rerum principia, ignem et terram, dixit, sive cœlum et terram. Solem enim et sidera, verum ignem esse asseruit, eumque purum et limpidum, non degenerem, qualis apud nos est ignis, qui, tanquam Vulcanus in terram dejectus, ex casu claudicat. Parmenidis vero placita instauravit seculo nostro Telesius, vir Peripateticis rationibus (si aliquid illæ essent) potens et instructus, quas etiam in illos ipsos vertit; sed affirmando impeditus, et destruendo quam astruendo melior. Ipsius vero Parmenidis inventorum parca admodum et perexilis memoria. Attamen fundamenta similis opinionis plane jacta videntur in libro, quem Plutarchus de primo frigido conscripsit; qui tractatus videtur ex aliquo tractatu antiquo, qui tunc temporis exstabat, jam periit, descriptus et desumptus. Habet enim non pauca et acutiora et firmiora, quam solent esse auctoris ipsius, qui ea vulgavit; a quibus monitus atque excitatus videtur Telesius, ut ea et studiose arriperet, et strenue persequeretur in suis de natura rerum commentariis. Placita autem hujus sectæ sunt hujusmodi. Primas formas ac prima entia activa, atque adeo primas substantias, calorem et frigus esse; eadem nihilominus incorporea existere; sed subesse materiam passivam et potentialem, quæ corpoream molem præbeat, atque sit utriusque naturæ ex æquo susceptiva, ipsa omnis actionis expers. Lucem pullulationem caloris esse, sed caloris dissipati, qui coëundo multiplicatus, sit robustus et sensibilis. Opacitatem similiter destitutionem et confusionem naturæ radiantis ex frigore. Rarum et densum caloris et frigoris texturas et veluti telas esse; calorem vero et frigus eorum effectores et opifices, densante opus frigore et inspissante, divellente autem calore et extendente. Ex ejus-

modi texturis indi corporibus dispositionem erga motum, velabilem vel aversam: raris videlicet promptam et habilem, densis torpescientem et aversam. Itaque calorem per tenue motum excitare et peragere, frigus per densum motum compescere et sedare. Quare esse et poni quatuor naturas coëssentiales atque conjugatas, easque duplices, ordinem eum, quem diximus, ad invicem servantes (fons enim calor et frigus, cæteræ emanationes), sed tamen perpetuo concomitantes et inseparabiles. Eas esse, calidum, lucidum, rarum, mobile: et quatuor rursus his oppositas, frigidum, opacum, densum, immobile. Sedes vero et contignationes primæ conjugationis, in cœlo, sideribus, ac præcipue in sole statui; secundæ in terra. Cœlum enim e summo integroque calore et materia maxime explicata, esse calidissimum, lucidissimum, tenuissimum, maxime mobile. Terram contra, ex frigore integro et irrefracto, et materia maxime contracta, frigidissimam, tenebricosissimam, densissimam, penitus immobilem, ac summopere motum exhorrentem. Summitates vero cœli naturam suam integram atque illæsam servare, diversitatem nonnullam inter se admittentes, sed a contrarii violentia et insultu penitus semotas: similem per ima sive intima terræ constantiam esse, extrema tantum, ubi contrariorum sit appropinquatio et concursus, laborare, et ab invicem pati et oppugnari. Cœlum itaque tota mole et substantia calidum et omnis contrariæ naturæ prorsus expers, sed inæqualiter; aliis partibus scilicet magis calidum, aliis minus. Stellatum enim corpus intensius calidum, interstellare remissius; quin et stellis ipsis alias aliis ardentiores, et ignis magis vividi et vibrantis: ita tamen ut contraria natura frigoris, aut aliquis ejus gradus, nunquam eo penetret; recipere enim diversitatem naturæ, contrarietatem non recipere. Neque vero de calore aut igne cœlestium, qui est integer et nativus, ex igne communi judicium omnino fieri. Ignem enim nostrum extra locum suum, trepidum, contrariis circumfusum, indignum, et stipemimenti, ut conservetur, emendicantem, et fugientem. At in cœlo vero locatum, ab impetu aliujus contrarii disjunctum, constantem, ex se et similibus conservatum, et proprias operationes libere et absque mo-

lestia peragentem. Item cœlum omni parte lucidum, sed secundum magis et minus. Cum enim sint ex stellis notis et numeratis, quæ nisi cœlo sereno conspici non possint, atque in galaxia sint nodi minutarum stellarum, quæ albedinem quandam conjunctæ, non corpus lucidum distinctæ repræsentent; nemini dubium esse posse, quin et sint stellæ complures, quoad nos invisibiles; atque adeo universum cœli corpus luce præditum sit, licet fulgore non tam robusto et vibrante, nec radiis tam confertis et constipatis, ut tanta spatia distantiarum vincere queat, et ad nostrum aspectum pervenire. Ita rursus cœlum universum ex substantia tenui et rara, nil in ea contrusum, nil illibenter compactum, sed tamen alia parte materiam magis explicatam, alia minus explicatam sortiri. Postremo, motum cœli eum inveniri, qui rei maxime mobili competat, conversionis nimirum sive rotationis; motus enim circularis absque termino est, et sui gratia. Motus in linea recta ad terminum, et ad aliquid; et tanquam ut quiescat. Itaque universum cœlum motu circulari ferri, nec ullam ejus partem hujus motus expertem esse; sed tamen quemadmodum et in calore, et in luce, et raritate cœli versatur inæqualitas, ita et in motu eandem notari; adeoque magis insigniter, quia observationem humanam magis lacessit et sustinet, ut etiam calculos pati possit. Motum autem orbicularem et incitatione differre posse, et latione; et incitatione, ut sit celerior aut tardior; latione, ut sit in circulo perfecto, aut aliquid habeat spiræ, neque se plane restituat ad eundem terminum (nam linea spiralis ex circulo et recta composita est). Itaque hæc ipsa cœlo accidere, varietatem nempe incitationis, et deflexionem a restitutione, sive spiralitatem. Nam et stellæ inerrantes et planetæ impariter properant; et planetæ evidenter a tropico in tropicum deflectunt, atque quo sublimiora cœlestia sunt, eo et majorem incitationem sortiuntur, et propiorem spiram. Nam si phænomena simpliciter, atque ut conspiciuntur, accipiantur, et ponatur motus diurnus unus naturalis et simplex in cœlestibus, et formositas illa mathematica (ut motus reducantur ad circulos perfectos) contemnatur, et recipiantur lineæ spirales; et contrarietates illæ motuum in consecutione, ab oriente in occidentem,

(quem vocant primi mobilis), et rursus ab occidente in orientem (quem vocant motum proprium planetarum) redigantur in unum, salvando differentiam temporis in restitutione per præfestinationem et derelictionem, et diversam politatem zodiaci per spiras; manifestum est hoc, quod diximus, evenire. Exempli gratia, ut luna, quæ est planetarum infima, incedat et tardissime, et per spiras maxime raras et hiantes. Atque talis quædam natura portionis illius cœli, quæ fit (propter distantiam a contrario) firma et perpetua, huic sectæ videri possit. Utrum vero veteres terminos servarit Telesius, ut talia esse putaret, quæcunque supra lunam collocantur, cum luna ipsa; an altius vim inimicam ascendere posse, perspicue non ponit. At terræ (quæ est oppositæ naturæ contigatio et sedes) portionem itidem maximam, intemeratam et inconcussam statuit, et quo cœlestia non penetrent. Eam vero qualis sit, non esse cur inquiratur, ait. Sat esse ut quatuor illis naturis, frigiditate, opacitate, densitate, et quiete, iisque absolutis, et nullatenus imminutis dotata judicetur. Partem autem terræ versus superficiem ejus, veluti quendam corticem, aut incrustationem, generationi rerum assignat; omniaque entia, quæ nobis quovis modo innotuerunt, etiam ponderosissima, durissima, et altissime demersa, metalla, lapides, mare, ex terra per calorem cœli aliqua ex parte versa et subacta, et quæ non-nihil caloris, radiationis, tenuitatis, et mobilitatis jam conceperit, et denique ex media inter solem et terram puram natura participet, consistere. Itaque necesse est ut terra illa pura infra profundissima maris, minerarum, et omnis generati deprimatur; et a terra illa pura usque ad lunam, aut altiora fortasse, media quædam natura ex temperamentis et refractionibus cœli et terræ collocetur. Postquam autem interiora utriusque regni satis muniisset, expeditionem et bellum molitur. Nam in spatiis illis intra extima cœli et intima terræ omnem tumultum, et conflictum, et tartarismum inveniri, ut fit in imperiis, in quibus illud usu venit, ut fines incursionibus et violentiis infestentur, dum interiores provinciæ secure pace fruuntur. Has itaque naturas, et earum concrectiones, sese assidue generandi et multiplicandi, et quaquaversus of-

fundendi, et molem materiæ universam occupandi, et sese mutuo oppugnandi et invadendi, et propriis se sedibus deturbandi et ejiciendi, et sese in iis constituendi, præterea et alterius naturæ vim, et actiones, et proprias etiam percipiendi etprehendendi, et ex hujusmodi perceptione se movendi et accommodandi, appetitum et facultatem habere, atque ex ista decertatione, omnium entium, atque omnis actionis et virtutis varietatem deduci. Videtur tamen alicubi, licet titubanter et strictim, aliquid dotis materiæ impertiri; primo ut non augeatur nec minuatur, per formas et activa entia, sed summa universali constet: deinde ut motus gravitatis sive descensus ad illam referatur: etiam quiddam de nigredine materiæ injicit. Illud autem perspicue; calorem et frigus eadem vi et copia, in materia explicata vires remittere, in complicata intendere, cum mensuram non suam sed materiæ impleant. Modum vero excogitat atque explicat Telesius, quo ex hoc certamine et lucta induci atque expediri possit tam fecunda et multiplex entium generatio. Ac primo cavet terræ, inferiori scilicet principio, ac ostendit quid in causa sit, cur a sole terra jam pridem destructa, et absorpta non sit, nec in futurum esse possit. Caput huic rei distantiam ponit terræ a stellis fixis immensam, a sole ipso satis magnam, et, qualis esse debeat, bene mensuratam. Secundo, declinationem radiorum solis a perpendiculo, habito respectu ad partes terræ diversas; quod videlicet supra majorem partem terræ sol nunquam sit in vertice aut incidentia radiorum perpendicularis; adeo ut universum terræ globum vigore aliquo caloris notabili nunquam occupet. Tertio, obliquitatem motus solis, in transcurso per zodiacum, habito respectu ad easdem terræ partes, unde calor solis in qualicunque vigore non assiduo ingeminatur, sed per intervalla majora redit. Quarto, celeritatem solis respectu motus diurni, qui tantum ambitum tam exiguo temporis spatio conficit, unde minor mora caloris, neque momentum aliquod temporis, in quo calor constet. Quinto, continuationem corporum inter solem et terram, quod sol non per vacuum integras caloris dimittat vires, sed per tot corpora renitentia permeans, et cum singulis satagens, et dimicans, in immensum langueat et enervetur; tanto magis, quod quo longius procedat atque debilior evadat, eo

corpora inveniat magis inobsequentia, maxime omnium, postquam ad terræ superficiem ventum est, ubi videtur non solum renitentia, sed plane quædam repulsio. Processum vero immutationis talem asserit. Bellum plane inexpiabile atque internecivum esse; neque contrarias istas naturas ullo symbolo convenire, neque per tertiam, præterquam hylen. Itaque utrumque naturam hoc ipsum appetere, niti, contendere, ut alteram plane perdat, sequesolam et suam materiæ indat; ut sit solis opus (quod perspicue et sæpe dicit) plane terram vertere in solem, et vicissim opus terræ, solem vertere in terram; neque hoc officere quin omnia certo ordine, definitis temporibus, et justis mensuris fiant; atque actio quæque cursu debito incipiat, moliatur, vigeat, langueat, cesset. Quod tamen per leges foederis aut concordiae ullas non fieri, sed omnino per impotentiam: omne enim plus et minus in virtute et actione non ab intentionis moderamine (quæ integrum quiddam concupiscit), sed ab oppositæ naturæ ictu et fræno esse; operationis diversitatem et multiplicitatem, atque etiam perplexitatem, omnino propter unum ex tribus istis evenire; vim caloris, dispositionem materiæ, modum subactionis; quæ tamen tria nexu quodam inter se implicantur, atque sibi ipsis concausæ sunt. Calorem ipsum, vi, copia, mora, medio, successione differre: successionem vero ipsam in plurimis variari, accedentia, recedentia, sive intentione, remissione, saltu, gradu, reditu, sive repetitione per majora aut minora intervalla; atque hujusmodi alterationibus. Calores itaque prorsus vi et natura longe diversissimos esse, prout puriores vel impuriore, habita ratione ad primum fontem (solem videlicet) facti sint. Neque calorem omnem calorem fovere: sed postquam gradibus bene multis ad invicem distent, se mutuo non minus, quam frigora, perimere ac perdere, et proprias actiones agere, et alterius actionibus adversari atque opponi; ut minores calores ad multo majores constituat Telesius tanquam proditores et perfugas, et cum frigore conspirantes. Itaque vividum illum calorem, qui in igne est, et vibratur, exilem illum calorem, qui in aqua serpit, omnino interimere; atque similiter calorem præternaturalem humorum putridorum in corpore humano, calorem naturalem suffocare et extinguere. Copiam vero

caloris plurimum interesse, manifestius esse, quam ut explicatione egeat. Neque enim unam aut alteram ignis prunam æque vehementer, ac multas coacervatas, calefacere; maxime autem insigniter copię calorі effectum demonstrari in multiplicatione calorі solis per reflexionem radiorum; numerus enim radiorum conduplicatur per reflexionem simplicem, multiplicatur per variam. Copię calorі vero debet adscribi vel addi et unio, quod etiam obliquitate et perpendicularo radiorum optime ostenditur, cum quo propius et ad acutiores angulos radius directus et reflexus coëat, eo validiorem calorі ictum jaciat. Quin et sol ipse, cum inter majores illos et robustiores stellarum fixarum ignes, regulum, caniculam, spicam, versatur, valentiores fervores efflat. Moram vero calorі evidentissime maximi momenti operationem esse, cum omnes virtutes naturales tempora colant, observent, ut ad vires actuandas tempus requiratur nonnullum, ad roborandas bene multum. Itaque moram calorі, calorem æqualem in progressivum et inæqualem convertere, quia calor et antecedens et subsequens simul conjugantur; id et in fervoribus autumnalibus, quia fervoribus solstitialibus, et in horis æstivis pomeridianis, quia horis ipsis meridianis ardentiores sentiuntur, manifestum esse; etiam in frigidioribus regionibus debilitatem calorі, mora et longitudine dierum æstivis temporibus quandoque compensari. At medii potentiam et efficaciam in calore deferendo insignem esse. Hinc enim tempestatum temperiem magnopere variam, ut cœlum indicibili inconstantia per dies æstivos algidum nonnihil, per dies hiemales sudum quandoque inveniatur; sole interim iter suum et spatia sua constanter et legitime servante; etiam segetes et uvas flantibus austris, et cœlo nubiloso, magis mutari. Atque omnem cœli secundum varias annorum revolutiones dispositionem et excretionem aliquando pestilentem et morbidam, aliquando salubrem et amicam, hinc causam et originem sumere; medio scilicet aëre variante, quæ dispositionem ex ipsa vicissitudine et alteratione tempestatum diversam, longa fortasse serie, colligit. Successionis vero calorі atque ordinis, quo calor calorem consequitur, ut multiplicem rationem, ita summam virtutem esse. Neque solem tam numerosam et prolificam

generationem educere potuisse, nisi corporis solis moventis configuratio versus terram et terræ partes plurimæ inæqualitatis et variationis particeps esset. Nam et circulariter movetur sol, et rapide et ex obliquo, et se retextit, ut et absens sit et præsens, et propior et remotior, et magis ex perpendiculo, et magis ex obliquo, et citius rediens et tardius; neque ullo temporis momento calor emanans a sole sibi constet, neque brevi intervallo usquam (nisi sub ipsis tropicis) se restituat; ut tanta variatio generantis cum tanta varietate generati optime conveniat. Cui addi posse mediæ sive vehiculi naturam diversissimam. Cætera quoque quæ de inæqualitate et gradibus caloris unici dicta sunt, posse ad vicissitudines et varietates successionis in caloribus diversis referri. Itaque Aristotelem non male generationem et corruptionem rerum obliquæ viæ solis attribuisse, eamque ut efficientem causam earum constituisse, si libidine pronunciandi, et arbitrum naturæ se gerendi, et res ad placitum suum distinguendi et concinnandi, recte inventum non corrupisset. Illum enim et generationem et corruptionem (quæ nunquam prorsus privativa, sed generationis alterius prægnans est) inæqualitati caloris solis secundum totum, hoc est, accedentiæ et recedentiæ solis conjunctim, non generationem accedentiæ, corruptionem recedentiæ divisim assignare debuisse; quod pinguius et ex vulgi fere iudicio fecit. Quod si cui mirum videatur, generationem rerum soli attribui, cum sol ignis esse asseratur et supponatur, ignis autem nil generet; id leviter objici. Somnium enim plane esse illud de heterogenea calorum solis et ignis. Infinitas enim esse operationes, in quibus actio solis et actio ignis conveniant; ut in maturatione fructuum, conservatione plantarum tenerarum, et clementiæ cœli assuetarum, in regionibus frigidis, exclusionem ovorum, restitutione urinarum ad claritatem (calorem enim solis et animalis jungimus), resuscitatione animalculorum frigore obrigentium, evocatione eorum et vaporum, et id genus. Sed nihilominus ignem nostrum malum minus esse; nec solis actiones bene imitari, aut prope attingere, cum solis calor tribus dotatus sit proprietatibus, quæ ignis communis ægre ullo artificio representare possit. Primo, quod sit ob distantiam, gradu ipso minor et

blandior; hoc vero ejusmodi esse, ut aliquo modo æquiparari possit; caloris enim talis modus magis incognitus est, quam imparabilis. Secundo, per tot et talia media fluens et gliscens, dissimilarem quandam et generativam vim mutuetur et obtineat; maxime vero quod tam regulari inæqualitate augeatur, minuat, accedat, recedat, nunquam vero subsultorie aut præcipitanter sibi succedat. Quæduo postrema ab ignefere sunt inimitabilia, licet industria perspicaci et perpensa res provehi possit. Atque hujusmodi quædam de diversitate calorum a Telesio dicuntur.

Frigidi autem, contrarii nempe principii, atque dispensationis ejus vix meminit: nisi forte quæ de dispositione materiæ jam secundo loco dicuntur, ea huic rei satisfacere posse putaverit; quod tamen facere non debuit, quandoquidem frigus nullo modo privationem caloris, sed omnino principium activum, caloris æmulum, et tanquam competitor, videri voluit. Quæ autem de materiæ dispositione disseruit, eo pertinent ut ostendant quomodo materia a calore patiatur, et subigatur, et vertatur, missa frigoris mentione aut cûra. De frigore autem (nos enim in omnium inventis summa cum fide, et tanquam faventes, versamur) hujusmodi quædam dicere potuit. Sedem frigidi immotam et fixam ad structuram caloris mobilem et versatilem optime convenire: tanquam incudem ad malleum. Nam si utrumque principium varietatem et alterationem habuisset, genuissent proculdubio entia horaria et momentanea. Etiam immensas regiones calidi (cælum scilicet) compacta natura globi, terræ, et circumjacentium, nonnihil compensari; cum non spatia, sed copia materiæ in spatiis, spectetur; frigidi vero naturam, virtutes, et rationes merito aut silentio præteriri, aut brevi sermone transmitti debere, cum nil certi et explorati de eo haberi possit per experientiam. Habemus enim ignem communem, tanquam solis vicarium; qui caloris naturam manifestet. At frigidi telluris nulla est substitutio, quæ in manu hominis sit, et adhibeatur præsto ad experimentum. Etenim illos horrores et rigores frigidi, qui ex globo et ambitu terræ hiemalibus temporibus, et in regionibus frigidissimis expirant in aërem, tepores plane et balnea esse, præ natura primi frigidi, in visceribus terræ inclusi; ut frigus illud, cujus homines sensum et potestatem habeant, simile quiddam sit, ac si calorem nullum

aliud haberent præter eum, qui a sole æstivis diebus, et in calidis regionibus emanat; qui ad ignes fornacis ardentis collatus, refrigerium quoddam censi possit. Sed in iis, quæ subdititia sunt, minus morandum. Videndum igitur deinceps, qualia sint ea, quæ a Telesio dicuntur circa dispositionem materiæ, in quam calor agat; cujus ea est vis, ut actionem ipsam caloris promoveat, impediat, immutet. Ejus ratio quadruplex. Prima differentia sumitur ex calore præinexistente, aut non præinexistente. Secunda, ex copia aut paucitate materiæ. Tertia, ex gradibus subactionis. Quarta, ex clausura, vel apertura corporis subacti. Quod ad primam attinet, supponit Telesius in omnibus entibus, quæ nobis cognita sunt, subesse atque latitare calorem nonnullum, licet ad tactum minime deprehendatur, qui calor cum novo aut subveniente calore conjungitur; quin et ipse ab eodem adventitio calore ad actiones suas peragendas etiam in proprio modulo excitatur atque incenditur. Hujus rei argumentum esse insigne, quod nullum scilicet sit ex entibus, non metallum, non lapis, non aqua, non aër, quod non ex tactu, atque etiam ab admotione ignis, aut corporis calidi, caleseat. Quod factum iri verisimile non est, nisi calor præinexistens et latens, præparatio quædam esset ad calorem novum et manifestum. Etiam illud magis et minus, nempe facilitatem aut tarditatem in calore concipiendo, quod in entibus invenitur, secundum modum caloris præinexistentis competere. Aërem enim parvo calore tepescere, atque eo, qui in corpore aquæ non percipiatur, sed sensum fugiat: etiam aquam citius tepescere, quem lapidem, aut metallum, aut vitrum. Nam quod aliquod ex istis, metallum scilicet aut lapis, citius tepescere videatur quam aqua, id tantum in superficie fieri, non in profundo; quia corpora consistentia minus communicabilia sunt in partibus suis, quam liquida. Itaque extrema metalli citius calefieri quam extrema aquæ, universam autem molem, tardius. Secunda differentia ponitur in coacervatione et exporrectione materiæ. Ea si densa fuerit, fit ut caloris vires magis uniantur, et per unionem magis augeantur et intendantur; contra, si laxior fuerit, ut magis disgregentur, et per disgregationem magis minuantur et enerventur. Itaque fortiores esse calorem metallorum ignitorum, quam aquæ ferventis, etiam quam

flammæ ipsius, nisi quod flamma per tenuitatem magis subintret. Nam flammam carbonum sive lignorum, nisi flatu excitetur, ut per motum facilius impellatur et penetret, non admodum furere; quin et nonnullas flammās (qualis est spiritus vini, inflammati præsertim in exigua quantitate et dispersa) adeo lenis caloris esse, ut ad manum fere toleretur. Tertia differentia, quæ sumitur ex subactione materiæ, multiplex est; gradus enim subactionis memorantur ab eo quasi septem; quorum primus est, lentor, qui est dispositio materiæ exhibens corpus ad maiorem violentiam nonnihil obsequens, et compressionis, et præcipue extensionis patiens, fluxibile denique aut ductile. Secundus, mollities, cum maiore violentia nil opus est, sed corpus etiam levi impulsione atque ad tactum ipsum sive manum cedit absque evidenti renitentia. Tertia, viscositas sive tenacitas, quæ est principium quoddam fluoris. Videtur enim corpus viscosum ad contactum et complexum alterius corporis incipere fluere et continuari, nec se ipso finire, licet sponte et ex sese non fluat; fluidum enim sui sequax est, viscosum alterius magis. Quarta, ipse fluor, cum corpus spiritus interioris particeps in motu versatur libens et seipsum sequitur, atque ægre definitur, aut consistit. Quinta, vapor, cum corpus attenuatur in intactile, quod etiam maiore cum agilitate et mobilitate cedit, fluit, undulat, trepidat. Sexta, halitus, qui vapor est quidam magis coctus et maturus, et ad igneam naturam recipiendam subactus. Septima, aër ipse; aërem autem contendit Telesius omnino calore nativo, neque eo parvo aut impotenti, præditum esse; quod etiam in frigidissimis regionibus aër nunquam congelatur aut concrescit. Etiam illud evidenti indicio esse, aërem in natura propria calidum esse, quod omnis aër clausus, et ab universitate aëris divulsus, et sibi permissus, teporem manifeste colligit, ut in lana et rebus fibrosis. Etiam in locis clausis et angustis aërem ad respirationem sentiri quodam modo suffocativum, quod a calido est. Atque hæc propterea fieri quod aër clausus, sua natura uti incipiat, cum aër foras et sub dio refrigeretur a frigore, quod globus terræ perpetuo immittit et efflat. Quinetiam aërem nostrum communem tenui quadam cœlestium dote insigniri, cum habeat nonnihil in se lucis; quod ex visu animalium, quæ noctu et in locis obscuris

cernere possunt, ostenditur. Atque talis est Telesio dispositionis materiæ series, in mediis videlicet; siquidem extrema, videlicet ex altera parte corpora dura et rigida, ex altera, ignis ipse, tanquam termini mediorum non recensentur. Sed præter hosce gradus simplices magnam aucupatur diversitatem in dispositione materiæ ex corpore similari et dissimilari, cum scilicet portiones materiæ in uno corpore compositæ et coadunatæ, vel ad unum ex gradibus supradictis æqualiter referri possunt, vel ad diversa impariter. Longe enim maximam inde sequi in operatione caloris differentiam. Itaque quartam illam differentiam necessario adhiberi ex natura ac etiam positura corporis, in quod calor agat, clausa, aut porosa et aperta. Quando enim in aperta et exposita operatur calor, operatur seriatim et per singula, attenuando et simul educendo et separando. Cum vero in occlusa et compacta operatur secundum totum, et secundum massam, nulla facta jactura caloris, sed calore novo et vetere se conjungentibus et plane conspirantibus; unde fit ut potentiores et magis intrinsecas et exquisitas alterationes et subactiones conficiat. Verum de hoc plura mox dicentur, cum de modo subactionis disseremus. Sed interim satagit et æstuat Telesius, et miris modis implicatur, ut expediat modum divortii et separationis qualitatum suarum primarum connaturalium, caloris, lucis, tenuitatis, et mobilitatis, ac quaternionis oppositæ prout corporibus accidunt; cum corpora alia inveniuntur calida, aut ad calorem optime præparata, sed eadem inveniuntur quoque densa, quieta, nigra; alia tenuia, mobilia, lucida, sive alba, sed tamen frigida; et similiter de cæteris, una quapiam qualitate in rebus existente, reliquis non competentibus; alia vero duabus ex istis naturis participant, duabus contra priventur, varia admodum permutatione et consortio. Qua in parte Telesius non admodum feliciter perfungitur, sed more adversariorum suorum se gerit; qui cum prius opinantur quam experiuntur, ubi ad res particulares ventum est, ingenio et rebus abutuntur, atque tam ingenium, quam res, misere lacerant et torquent; et tamen alacres et (si ipsis credas) victores, suo sensu utcunque abundant. Concludit autem rem per desperationem, et votum illud significans, licet et caloris vis et copia, et materiæ dispositio, crasso modo, et se-

cundum summas distingui et terminari possint; tamen exactas et accuratas eorum rationes, et distinctos et tanquam mensuratos modos extra inquisitionis humanæ aditus sepositos esse; ita tamen, ut (quo modo inter impossibilia) diversitas dispositionis materiæ melius, quam caloris vires et gradus, perspicui possit; atque nihilominus in his ipsis (si qua fata sinant) humanæ et scientiæ et potentiæ fastigium et culmen esse. Postquam autem desperationem plane professus esset, tamen in vota precesque non cessat. Ita enim dixit: Qui porro calor vel quantus, hoc est, quod caloris robur, et quæ ejus copia, quam terram et quæ entia in qualia invertat, minime inquirendum videtur, ut quod homini nulla (ut nobis videtur) innotescere queat ratione. Qui enim vel caloris vires, et calorem ipsum veluti in gradus partiri, vel materiæ, cui inditus est, copiam quantitatemque distincte percipere, et certis determinatisque caloris viribus copiæque, certam materiæ quantitatem, dispositionemque, certasque actiones, aut contra, certæ materiæ quantitati, certisque actionibus, certam determinatamque caloris copiam assignare liceat? Utinam id otio fruenter et perspicacioris præditi ingenio, et quibus in summa tranquillitate rerum naturam perscrutari licuerit, assequantur: ut homines non omnium modo scientes, sed omnium fere potentes fiant! Honestius paulo quam solent ejus adversarii, qui quicquid artes, quas ipsi pepererunt, non assequuntur, id ex arte omnino impossibile statuunt, ut nulla ars damnari possit, cum ipsa et agat et judicet. Restat tertium quod erat, subactionis videlicet modus. Hoc triplici dogmate absolvit Telesius. Primum est, id quod antea a nobis obiter est notatum, nullam prorsus symbolizationem intelligi (ut in Peripateticorum doctrina) per quam res tanquam concordia quadam foveantur et conspirent. Omnem enim generationem, atque adeo omnem effectum in corpore naturali, victoria, et prædominantia, non pacto aut fœdere transigi. Id quod novum non est, cum etiam Aristoteles in doctrina Empedoclis hoc ipsum notaverit. Quod scilicet cum Empedocles litem et amicitiam, rerum principia efficientia statuisset, tamen in explicationibus suis causarum, inimicitia fere utatur, alterius tanquam oblitus. Secundum est, calorem actione sua propria perpetuo vertere ens in humi-

dum, et quod calori siccitas nullo modo coëat, nec frigori humiditas. Idem enim esse attenuare et humectare, atque quod maxime tenue, id etiam maxime humidum esse; cum per humidum intelligatur id quod facillime cedit, abit in partes, et rursus se restituit, atque ægre finitur aut consistit. Quæ omnia magis insunt flammæ, quam aëri; qui a Peripateticis constituitur maxime humidus. Itaque calorem, humidum perpetuo allicere, depascere, extendere, indere, generare; contra, frigus omnia agere in siccitatem, concretionem, duritiem; ubi vult Aristotelem et hebetem in observatione, et sibi discordem, et erga experientiam imperiosum, et libidinosum videri, quod calorem cum siccitate copulet. Nam quod aliquando entia desiccet calor, id per accidens fieri; nimirum in corpore dissimilari, et ex partibus aliis magis crassis, aliis magis tenuibus coagmentato, eliciendo, et (per attenuationem) exitum dando parti tenuiori, dum pars crassior inde cogatur, et magis se constringat: quæ tamen ipsa pars crassior, si advenerit calor ferocior, et ipsa fluit, ut in lateribus manifestum est. Primo enim calor non ita fervens lutum cogit in lateres, tenuiore parte evaporata. At fortior calor etiam illam substantiam lateritiâ solvit in vitrum. Atque hæc duo dogmata veluti errorum redargutiones censerî possunt; tertium plane affirmat, neque id solum, sed et perspicue distinguit subactionis modum. Is duplex est, vel rejiciendo, vel vertendo; atque alteruter ex iis modis perducitur in actum secundum vim caloris et dispositionem materiæ. Cujus rei tamen duo videntur tanquam canones. Unus, quod cum calidum et frigidum magna mole, et tanquam justo exercitu concurrunt, sequitur ejectio. Nam entia, veluti acies, loco moventur et impelluntur. Ubi vero minore quantitate res geritur, tum sequitur versio; nam interimuntur entia, et naturam potius quam locum mutant. Hujus rei insigne et nobile exemplum esse in regionibus aëris superioribus, quæ licet ad calorem cœlestem magis appropinquent, tamen frigidiores inveniuntur, quam confinia terræ. In illis enim locis, postquam propius ad sedem primi calidi ventum est, calor se colligens universam frigoris vim, quæ ascenderat, simul ejicit et detrudît, et aditu prohibet. Quin etiam similiter fieri posse, ut sint per profunda terræ calores vehementiores,

quam in superficie; postquam scilicet ad sedem primi frigidi appropinquatio facta est, quod se excitans, magno impetu calidum rejicit, et fugit, et in se vertit. Alter canon est, quod in aperto sequitur ejectio; in clauso versio. Hoc autem insigniter conspici in vasibus oclclis, ubi emissio corporis attenuati (quod spiritum fere vocamus) prohibita et retrusa profundas et intrinsecas in corporibus alterationes et fermentationes generat. At hoc ipsum similiter fieri, cum corpus ob partium compactionem sibi ipsi instar vasis oclclis est. Atque hæc sunt quæ Telesio, et fortasse Parmenidi, circa rerum principia, visa sunt; nisi quod Telesius hylen addidit de proprio; peripateticis scilicet notionibus depravatus.

Atque similia veri fuissent, quæ a Telesio dicuntur, si homo tollatur e natura et simul artes mechanicæ, et materia materiam vexant, atque fabrica mundi simpliciter constructur. Nam pastoralis quædam videtur ista philosophia, quæ mundum contemplatur placide, et tanquam per otium. Siquidem de systemate mundi disserit non male, de principiis imperitissime. Quin et in ipso quoque systemate ingens est lapsus, quod tale constituat systema, quod videri possit æternum, nec supponat chaos, et mutationes schematismi magni. Sive enim ea est Telesii philosophia, sive peripateticorum, sive quæ alia, quæ in eum modum systema instruat, libret, muniat, ut non videatur fluxisse a chao; ea levior philosophia videtur, atque omnino ex angustiis pectoris humani. Nam omnino secundum sensum philosophanti materiæ æternitas asseritur; mundi (qualem eum intuemur) negatur: quod et priscae sapientiæ, et ei, qui ad ipsam proxime accedit, Democrito visum est. Idem sacræ literæ testantur. Illud præcipue interest; quod illæ etiam materiam a Deo; hi ex sese statuunt. Tria enim videntur esse dogmata, quæ scimus ex fide, circa hanc rem. Primo, quod materia creata sit ex nihilo. Secundo, quod eductio systematis fuerit per verbum omnipotentiae, neque quod materia se ipsa eduxerit e chao in schematismum illum. Tertio, quod schematismus ille (ante prævaricationem) fuerit optimus ex iis, quæ materia (qualis creata erat) suscipere posset. At philosophiæ illæ ad nullum horum ascendere potuerunt. Nam et creationem ex nihilo exhorrent, et hunc schematismum post

multas ambages et molimina materiæ eductum sentiunt; nec de optimitate laborant, cum schematismus asseratur occiduus et variabilis. In his itaque fidei atque ejus firmamenti standum. Utrum vero materia illa creata, per longos seculorum circuitus, ex vi primo indita, se in illum optimum schematismum colligere et vertere potuisset (quod missis ambagibus ex verbi imperio continuo fecit), non inquirendum fortasse est. Tam enim est miraculum, et ejusdem omnipotentiae repræsentatio temporis, quam efformatio entis. Videtur autem natura divina utraque omnipotentiae emanatione se insignire voluisse: primo, operando omnipotenter super ens et materiam, creando scilicet ens e nihilo: secundo, super motum et tempus, anticipando ordinem naturæ et accelerando processum rerum. Verum hæc ad parabola de cælo pertinent, ubi, quæ nunc breviter perstringimus, fusius disseremus. Itaque ad principia Telesii pergendum. Atque utinam hæc saltem semel et inter omnes conveniret, ne aut ex non entibus entia, aut ex non principiis principia, constitui placeret, neque manifesta recipiatur contradictio. Principium autem abstractum non est ens; rursus ens mortale non est principium; ut necessitas plane invincibilis hominum cogitationes (si sibi constare velint) compellat ad atomum, quod est verum ens, materiatum, formatum, dimensionatum, locatum, habens æternitatem, motum, emanationem. Idem per omnium corporum naturalium interitus manet inconcussum et æternum. Nam cum tot et tam variae sint corporum majorum corruptiones, omnino necesse est, ut quod tanquam centrum manet immutabile, id aut potentiale quiddam sit, aut minimum; at potentiale non est. Nam potentiale primum reliquorum, quæ sunt potentialia, simile esse non potest, quæ aliud actu sunt, aliud potentia. Sed necesse est ut plane abstractum sit, cum omnem actum abneget, et omnem potentiam contineat. Itaque utique ut illud immutabile, sit minimum; nisi forte quis asserat omnino principia nulla existere; sed rem alteram alteri pro principiis esse, legem atque ordinem mutationis constantia esse et æterna, essentiam ipsam fluxam et mutabilem. Atque satius foret hujusmodi quiddam diserte affirmare, quam studio æternum aliquod principium statuendi, in durius

incommodum incidere, ut idem principium ponatur phantasticum. Illa enim prior ratio aliquem exitum habere videtur, ut res mutantur in orbem; hæc prorsus nullum, quæ notionalia et mentis adminicula habet pro entibus. Et tamen quod hoc ipsum nullo modo fieri possit, postea docebimus. Telesio tamen hyle placuit, quam ex juniore ævo postnatam in Parmenidis philosophiam transtulit. At certamen instituit Telesius agentium suorum principiorum, mirum, et plane iniquum, et copiis et genere bellandi. Nam quod ad copias attinet, terra ei est unica, at cœli exercitus ingens; etiam terra puncti fere instar; cœli vero spatia et regiones immensæ. Neque huic incommodo illud subvenire queat, quod terra et connaturalia ejus ex materia maxime compacta asserantur, cœlum contra et ætherea ex materia maxime explicata. Licet enim plurimum certe intersit, tamen hæc res nullo modo copias vel longo intervallo æquabit. At robur dogmatis Telesii versatur in hoc vel præcipue, si tanquam æqualis portio hyles (secundum quantum, non secundum exportectionem) utrique principio agenti assignetur, ut res durare possint, et systema constitui et stabiliri. Quicumque enim cum Telesio sentiet in cæteris, et exsuperantiam hyles præsertim tam amplo excessu, in uno principio, ad alterum recipiet; hærebit, nec se omnino explicabit. Itaque in dialogo Plutarchi De Facie in Orbe Lunæ, sana mente proponitur illa consideratio, non esse verisimile, in dispersione materiæ, naturam quicquid compacti corporis erat in unicum terræ globum conclusisse, tot interim volventibus globis astrorum. Huic vero cogitationi tam immoderate indulsit Gilbertus, ut non solum terram et lunam, sed complures alios globos solidos et opacos, per expansionem cœli, inter globos lucentes, sparsos assereret. Quin et ipsi peripatetici, postquam cœlestia suo statu; sublunaria autem per successionem et renovationem æterna posuissent, non confisi sunt se hoc dogma tueri posse, nisi elementis veluti æquas materiæ portiones assignassent. Hoc est enim illud, quod de decupla illa portione, qua ambiens elementum interius elementum superet, consomniant. Neque ista eo adducimus, quod nullum ex iis nobis placeat, sed ut ostendamus inopinabile quiddam esse; atque cogitationem prorsus male mensuratam,

si quis terram, contrarium agens cœlo principium statuat: quod Telesius fecit. Atque hoc ipsum durius multo invenitur, si quis, præter quantum ipsum, disparem virtutem et actum cœli et terræ intueatur. Perdita enim omnino sit dimicationis conditio, si ex altera parte telorum hostilium ictus perferantur, ex altera non pertingant, sed citra cadant. At liquet plane solis vires in terram mitti; terræ autem vires usque ad solem pervenire nemo spondeat. Etenim inter omnes virtutes, quas natura parit, illa lucis et umbræ longissime emittitur, ex maximo spatio sive orbe circumfunditur. Umbra autem terræ citra solem terminatur, cum lux solis, si terra diaphana esset, globum terræ transverberare possit. Nominatum calidum, frigidum (de quibus nunc est sermo) nunquam deprehenduntur tam magna spatia vincere, in virtute sua perfe-renda, quam lux et umbra. Itaque si umbra terræ non pertingit ad solem, multo minus frigidum terræ eo aspirare posse consentaneum est. Id si ita sit, nempe ut sol et calidum in quædam corpora media agat, quo contrarii principii virtus non ascendat, nec ullo modo eorum actum impediât; necesse est ut illa (sol, inquam, et calidum) proxima quæque occupent, et dein remotiora quoque conjungant, ut tandem futura sit Heracliti conflagratio, solari et cœlesti natura gradatim versus terram et confinia ejus descendente et magis appropinquante. Neque illa admodum conveniunt, ut vis illa naturam suam imponendi et multiplicandi, et alia in se vertendi, quam Telesius principiis attribuit, non operetur in similia æque aut magis quam in contraria; ut cœlum jam excandescere debuerit, et stellæ inter se committi. Verum ut propius accedamus, quatuor omnino demonstrationes proponendæ videntur, quæ Telesii philosophiam de principiis plane convellere et destruere possint, etiam singulæ, multo magis conjunctæ. Harum prima est, quod inveniantur in rebus nonnullæ actiones et effectus, etiam ex potentissimis et latissime diffusis, quæ ad calorem et frigus nullo modo referri possint. Proxima, quod inveniantur naturæ nonnullæ, quarum calor et frigus sint effectus et consecutiones; neque id ipsum per excitationem caloris præinexistentis, aut admotionem caloris advenientis; sed prorsus per quæ calor et frigus in primo esse

ipsorum indantur et generentur. Itaque principii ratio in iis ex utraque parte deficit, tum quia aliquid non ex ipsis, tum quia ipsa ex aliquo. Tertia, quod etiam ea quæ a calore et frigore originem ducunt (quæ certe sunt quamplurima), tamen procedunt ab illis, tanquam ab efficiente et organo, non tanquam a causa propria et intima. Postremo, quod conjugatio illa quatuor connaturalium omnino permiscetur et confunditur. Quare de his sigillatim dicemus. Atque alicui fortasse vix operæ pretium videri possit, nos in philosophia Telesii arguenda tam diligenter versari, philosophia scilicet non admodum celebri aut recepta. Verum nos hujusmodi fastidia nil moramur. De Telesio autem bene sentimus, atque eum ut amantem veritatis, et scientiis utilem, et nonnullorum placitorum emendatorem et novorum hominum primum agnoscimus. Neque tamen nobis cum eo res est tanquam Telesio, sed tanquam instauratore philosophiæ Parmenidis, cui multa debetur reverentia. Sed illud in primis in causa est, quod hæc fusius agamus, quod in eo, qui primus nobis occurrit, complura disserimus, quæ ad sequentium sectorum (de quibus postmodum tractandum erit) redargutionem transferri possint, ne sæpius eadem dicere sit necesse. Sunt enim errorum (licet diversorum) fibræ miris modis inter se implicatæ et intextæ, quæ tamen sæpe numero una redargutione, tanquam falce, demeti et succidi possint. Verum ut occœpimus dicere, videndum quales inveniantur in rebus virtutes et actiones, quæ ad calidum et frigidum nullo rerum consensu aut ingenii violentia trahi possint. Primo itaque sumendum quod a Telesio datur, materiæ summam æternum constare, nec augeri aut minui. Hanc ille dotem, qua materia se servat, et sustinet, transmittit, ut passivam, et tanquam ad rationem quanti potius, quam ad formam et actionem, pertinentem, ac si nihil opus esset eam calori et frigori deputare, quæ agentium tantum formarum, et virtutum fontes ponuntur; materiam enim non simpliciter, sed omni agente virtute destitui et exui. Atque hæc asseruntur magno mentis errore, et prorsus mirabili, nisi quod consensus atque opinio pervulgata et inveterata miraculum tollit. Nil enim simile fere inter errores reperitur, quam ut quis virtutem istam materiæ inditam, per

quam ipsa se ab interitu vindicat, adeo ut minima quæque materiæ portio, nec universa mundi mole obrui, nec omnium agentium vi et impetu destrui, aut ullo modo annihilari, et in ordinem redigi queat; quin et spatii non-nihil occupet, et renitentiam servet cum dimensione impenetrabili, et ipsa vicissim aliquid moliatur, nec se deserat; pro agente virtute non habeat, cum contra sit omnium virtutum longe potentissima, et plane insuperabilis, et veluti merum fatum et necessitas. Hanc autem virtutem nec conatur Telesius ad calidum et frigidum referre. Atque hoc recte; neque enim scilicet aut incendium, aut torpor, et congelatio huic rei aliquid addunt vel detrahunt, nec super eum aliquid possunt, cum ipsa interim et in sole, et ad centrum terræ, et ubique vigeat. Sed in eo lapsus videtur, quod molem materiæ certam et definitam agnoscit; ad virtutem, qua se numeris suis tueatur, cæcutit, eamque (profundissimis peripateticorum tenebris immersus) accessorii loco ducit, cum sit maxime principalis, corpus suum vibrans, aliud submovens, solida et adamantina in seipso, atque unde decreta et possibilis et impossibilis emanant auctoritate inviolabili. Scholasticidem vulgaris eam facili verborum complexu pueriliter prensat, satisfactum huic cogitationi putans, si duo corpora in eodem loco non posse esse pro canone ponat, virtutem autem istam, atque ejus modum, nunquam apertis oculis contemplatur, et ad vivum dissecat; parum scilicet gnara, quanta ex ea pendeant, et qualis lux inde scientiis exoriatur. Verum (quod nunc agitur) ista virtus quantacunque extra Telesii principia cadit. Transcundum jam ad virtutem illam, quæ ad priorem hanc est tanquam antistropha, eam scilicet quæ nexum materiæ tuetur. Ut enim materia a materia obrui non vult, ita nec materia a materia divelli. Atque nihilominus utrum hæc naturæ lex sit æque ac illa altera peremptoria, magnam habet dubitationem. Telesio enim, quemadmodum et Democrito, vacuum coacervatum et sine meta dari placuit, ut entia singularia contiguum suum deponant, nonnunquam et deserant, ægre (ut aiunt) et illibenter, sed majore nempe aliqua violentia domita et coacta; idque ille nonnullis experimentis demonstrare contendit, ea potissimum adducens, quæ passim citantur ad abnegandum et

refellendum vacuum, eaque tanquam extrahens et ampli-ans eo modo, ut entia videri possint in levi aliqua necessitate posita, contiguum illud tenere; sin majorem in modum torquentur, vacuum admittere; sicuti in clepsydris aqueis, in quibus si foramen, per quod aqua descendere possit, minutius sit, spiraculo egebunt, ut aqua descendat; sin latius, etiam absque spiraculo, aqua in foramen majore mole incumbens, et vacuum supra nil morata, deorsum fertur. Similiter in follibus, in quibus si ea comprimamus et occludamus, ut nullus illabenti aëri aditus pateat, ac postea elevemus et expandamus, si pellis gracilis sit et debilis, dirumpitur pellis; si crassa et frangi inepta, non item; et alia hujusmodi. Verum experimenta ista nec exacte probata sunt, nec inquisitioni omnino satisfaciunt, aut quæstionem terminant, atque licet per illa Telesius se addere rebus et inventis putet, et quod ab aliis confusius observatum est, subtilius distinguere nitatur, tamen nullo modo par rebus evadit, nec exitum rei evolvit, sed in mediis prorsus deficit; quod ex more est et ipsi et Peripateticis, qui ad experimenta contuenda instar nocturnarum sunt, neque id tam ob facultatis imbecillitatem, sed ob cataractas opinionum, et contemplationis plenæ et fixæ impatientiam. Quæstio vero ista (ex maxime arduis) quousque detur vacuum, et ad quæ spatia fieri possit seminum vel coitio vel distractio, et quid sit in hoc genere peremptorium et invariabile, ad locum ubi de vacuo tractandum erit, rejicimus. Neque enim multum interest ad id quod nunc agitur, utrum natura vacuum penitus respuat, an entia (ut emendatius se loqui putat Telesius) mutuo contactu gaudeant. Illud enim planum facimus, istam sive vacui fugam, sive contactus cupidinem, nullo modo a calido et frigido pendere, nec a Telesio ipsi adscribi, nec ex rerum ulla evidentia illis adscribi posse; cum materia loco mota aliam prorsus materiam trahat, sive illa sit calida sive frigida, sive liquida sive sicca, sive dura sive mollis, sive amica sive inimica, adeo ut corpus calidum, corpus gelidissimum citius attraxerit ut ei adsit, quam se ab omni corpore disjungi et deseri patiatur. Nam vinculum materiæ fortius est, quam dissidium calidi et frigidi. Et sequacitas materiæ non curat diversitatem formarum specialium: Itaque nullo modo

hæc virtus nexus ab illis principijs calidi et frigidi. Sequuntur virtutes duæ invicem oppositæ, quæ regnum hoc principiorum (ut videri possit) ad calidum et frigidum detulerunt, sed jure male enucleato; eas, dicimus, per quas entia se aperiunt et rarefaciunt, dilatant et expandunt, ita ut majus spatium occupent, et se in majorem sphaeram conjiciant; aut rursus se claudunt et condensant, coarctant et contrahunt, ita ut spatiis decedant, et in minorem sphaeram se recipiant. Ostendendum itaque est, quatenus ista virtus a calido et frigido ortum habeat, et quatenus seorsum moretur, nec cum illa rationes misceat. Atque verissimum est quod affirmat Telesius, rarum et densum caloris et frigoris esse veluti opificia propria: longe enim maximæ sunt illorum partes ad hoc, ut corpora majus et minus spatium occupent; sed tamen confusius ista accipiuntur. Videntur enim corpora quandoque ab una spatiatione naturali in alteram migrare et se transferre, idque libenter et tanquam volentia, et formam mutantia; quandoque autem tantummodo a naturali spatiatione depulsa, et manente forma veteri in consuetam spatiationem reverti. Atque virtus illa progressiva in novum spatium a calido et frigido fere regitur. At virtus altera restitutiva non item, siquidem expandit se aqua in vaporem et aërem, oleum similiter et pingua in halitum et flammam ex vi caloris: nec (si perfecte transmigraverint) reverti satagunt; quin et aër ipse ex calore intumescit et extenditur. Quod si migratio fuerit semiplena, post caloris abscessum, in se facile recidit; ut etiam in virtute restitutiva partes frigoris et caloris sint nonnullæ. At quæ non mediante calore, sed violentia aliqua extensa sunt et distracta, etiam absque ulla frigoris accessione, aut diminutione caloris, in priora spatia (cessante violentia) cupidissime revertuntur; ut in exsuctione ovi vitrei, et folliis levatis. Id vero in solidis et crassis longe evidentius est. Nam si distendatur pannus vel chorda, remota vi, magna velocitate resiliunt; atque eadem est compressionis ratio. Nam aër violentia aliqua contrusus et incarceratus multo conatu erumpit; atque adeo omnis ille motus mechanicus, quo durum a duro percutitur, qui vulgo motus violenti nomine appellatur, per quem res solidæ mittuntur et volant per aërem et aquam, nihil aliud

est, quam nixus partium corporis emissi ad se expediendum a compressione; et tamen nusquam hic apparent vestigia calidi et frigidi. Neque est, quod quis argutetur ex doctrina Telesii hoc modo, ut dicat; esse singulis spatiationibus naturalibus assignatam portionem quandam calidi et frigidi, ex certa quadam analogia: itaque fieri posse ut tametsi nihil addatur caloris, tamen si spatia materiata extendantur aut contrahantur, res eodem recidat, quia plus et minus imponitur materiæ in spatio, quam pro ratione caloris et frigoris. Verum ista licet non absurda dictu, tamen sunt eorum, qui semper aliquid comminisci solent, ut quod semel visum est teneant, nec naturam et res persequuntur. Nam si addatur calor et frigus hujusmodi corporibus extensis aut compressis, idque majore mensura, quam pro ratione et natura corporis ipsius, veluti si pannus ille tensus calefiat ad ignem, tamen nullo modo rem compensabit, nec impetum restitutionis exstinguet. Itaque planum jam fecimus, istam virtutem spatiationis, ex calore et frigore in parte notabili non pendere, cum tamen sit ipsa illa virtus, quæ plurimum auctoritatis his principiis tribuerit. Sequuntur duæ virtutes, quæ omnibus in ore sunt, atque longe et late patent, per quas scilicet corpora massas sive congregationes majores rerum connaturalium petunt, in quarum observatione, ut in reliquis, aut nugantur homines, aut plane aberrant. Schola enim communis satis habet si motum naturalem a violento distinguat; et gravia deorsum, leviora sursum ferri ex motu naturali pronuntiet. Verum parum proficiunt ad philosophiam hujusmodi speculationes. Ista enim natura, ars, violentia, compendia verborum sunt, et nugæ. Debuerunt autem hunc motum non tantum ad naturam referre, sed etiam affectum et appetitum particularem et proprium corporis naturalis in hoc ipso motu quærere. Sunt enim et alii motus complures naturales ex passionibus rerum longe diversis. Itaque res secundum differentias proponenda est. Quin et ipsi illi motus, quos violentos appellant, magis secundum naturam appellari possint, quam iste quem vocant naturalem; si sit illud secundum naturam quod est fortius, aut etiam quod est magis ex ratione universi. Nam motus iste ascensus et descensus, non admodum imperiosus est, nec

etiam universalis, sed tanquam provincialis et secundum regiones; quin et aliis motibus obsequens et subjectus. Quod vero gravia deorsum ferri aiunt, levia sursum, idem est ac si dicerent, gravia esse gravia, levia levia. Quod enim prædicatur, id ex vi ipsa termini in subjecto assumitur. Si vero per grave densum, per leve rarum intelligunt, promovent nonnihil, ita tamen ut ad adjunctum et concomitans potius, quam ad causam, rem deducant. Qui vero gravium appetitum ita explicant, ut ad centrum terræ illa ferri contendant, levia ut ad circumferentiam et ambitum cœli, tanquam ad loca propria; asserunt certe aliquid, atque etiam ad causam innuunt; sed omnino perperam. Loci enim nullæ sunt vires, neque corpus nisi a corpore patitur, atque omnis incitatio corporis, quæ videtur esse ad se collocandum, appetit atque molitur configurationem versus aliud corpus, non collocationem aut situm simplicem.

OPERA

CIVILIA ET MORALIA.

HISTORIA
REGNI
HENRICI SEPTIMI
REGIS ANGLIÆ.

HISTORIA REGNI
HENRICI SEPTIMI
REGIS ANGLIÆ.

POSTQUAM Richardus ejus nominis tertius, de facto rex, sed titulo et regimine tyrannus; atque ita hucusque appellatus et habitus; ultione divina, exsulis expeditionem fortunante, in prælio apud Bosworth victus fuisset et interfectus; successit ei in regno comes Richmondia, exinde rex Henricus septimus appellatus. Rex, statim a victoria, ut qui sub matre admodum pia, et devota, educatus fuisset, atque naturæ suæ ductu sacris operandis deditus esset, canticum *Te Deum* cantari solenniter jussit, toto exercitu præsentē, in loco ipso, ubi pugnatum fuerat. Ipse autem magno applausu, et lætis acclamationibus, militari quadam electione, aut recognitione, rex est salutatus. Interim corpus Richardi, post multas injurias et contumelias (quæ pro commemorationibus funebribus, et exsequiis, plebi versus tyrannos esse consueverunt) obscure sepultum est. Etsi enim rex ipse, qua fuit nobilitate, fratribus monasterii de Leicestria mandasset ut honorifice humaretur, attamen religiosi ipsi (a vulgi affectibus haud immunes) hoc facere neglexerunt: neque tamen propterea ullius reprehensionem aut censuram subierunt: cum nemo ullum ignominia, aut contumelia, genus, in eum virum injuriosum fuisse existimaret, qui propriis manibus Henrici sexti (principis innocentissimi) carnifex fuisset; qui necem etiam fratris sui Clarentia ducis procurasset; qui nepotes suos, primo juventutis flore (quorum alter eo tempore rex ejus erat legitimus; alter quoque in futuro, si aliquid fratri humanitus contigisset) occidisset; qui denique gravi infamia laborasset, quod uxorem suam veneno sustulisset, ut ad incestuosas cum nepti sua nuptias lectum sterneret. Quanquam autem princeps fuisset in militari virtute probatus, atque honoris Anglici assertor strenuus, legislator item bonus, in levamen et solatium vulgi; tamen omnium opinione longe virtutibus et meritis ejus præponderabant parricidia et scelera; quin et opinione pruden-

tium ipsæ illæ virtutes habitæ sunt potius pro rebus affectatis et fictis, ut ambitioni suæ velificaret, quam pro dotibus naturæ suæ aut judicio insitis. Itaque notatum est a viris perspicacioribus (qui priora gesta ejus ad posteriora trahebant) eum, etiam tempore regni fratris sui Edwardi quarti, in hoc calide et secreto incubuisse, ut fratris regimini invidiam et odium conflaret; cum exspectaret, et quasi divinaret, regem, propter luxum et intemperantiam, diu non victurum, sed filios suos tenera adhuc ætate relicturum: tum vero satis noverat, quam facilis esset ascensus a fastigio protectoris, et primi regii sanguinis principis, ad ipsam coronam. Atque ex hoc ambitionis profundæ fonte promanasse, quod, tam sub tractatum illum pacis et fœderis inter Edwardum et Ludovicum undecimum Galliæ regem, icti, et colloquio utriusque regis apud Piqueneam firmati, quam alias, Richardus, tunc Glocestriæ dux, pacem pro viribus impugnasset, et a parte honoris stetisset, existimationem suam in fratris contumeliam attollens, oculos omnium (præsertim nobilium et militum) a fratre in seipsum convertere cupiens; quasi rex, vita sua luxuriosa, et minus nobili conjugio, effœminatus factus esset, minusque honoris sensu, et reipublicæ cura, quam regem deceret, tangeretur. Quatenus vero ad leges illas salubres, et politicas, quæ ejus tempore introductæ erant et sancitæ, interpretabantur homines, eas nihil aliud fuisse, quam tyranni inescationes et lenocinia, quibus se populo ostentaret, eorumque benevolentiam captaret; cum sibi ipsi conscius esset, quod plane deesset sibi verum obedientiæ subditorum vinculum; jus scilicet ad regnum legitimum. At Henrico, in introitu in regnum suum, et in ipso momento quo corona ad ipsum delata est, occurrit res perplexa prorsus et nodosa, nec facile solubilis; quæque posset regem vel prudentissimum, præsertim in regni sui novitate, perturbare, et in diversas partes trahere; atque eo magis, quod erat hujusmodi res, quæ moram et deliberationem non pateretur, verum necesse foret, de ea simul et deliberare, et statuere. Evenit ut in ejus persona tres tituli diversi, quibus regnum sibi vindicare posset, concurrerent. Primus erat titulus reginæ suæ Elizabethæ, cui etiam accesserat pactum illud, quo se proceribus, quorum auxiliiis regnum adeptus est, obstrinxerat, de nuptiis cum illa con-

trahendis, quod illum in jure ejus regnaturum haud obscure subinnuebat. Secundus, vetus ille, et tam jure quam armis disceptatus titulus, inter familias Lancastriæ et Eboraci; quarum alteri, Lancastriæ scilicet, ipse se pro hærede gerebat. Postremus erat titulus gladii et armorum, quod victoria sibi aditum fecisset, et quod rex, qui in possessione regni fuit, in pugna fuisset occisus. Horum titulorum primus maxime erat favorabilis, quique animos subditorum sibi potissimum conciliare posset; qui per spatium viginti duorum annorum, quibus Edwardus quartus regnavit, opinionem penitus imbiberant, de jure rosæ alba sive Lancastriæ Eboracensis; atque in eam stirpem, propter benignitatem et gratiosum ejusdem Edwardi, præcipue postea filii ejus suæ annis, regimini propendebant. Attamen obversabatur ei ante oculos cogitatio illa, quod si huic titulo inisteretur, precario fere rex futurus fuisset, atque matrimoniali potius jure quam vere regio imperaturus; jure regni in persona reginæ suæ permanente, quæ si decessisset, vel prole relicta, vel sine liberis, necesse illi fuisset regno cedere, et in fortunam privatam redigi. Et licet magna spes subesset, quod, comitiorum suffragiis regnum in persona sua, durante vita sua, continuare, et stabilire posset: attamen reputabat secum rex prudentissimus, haud parum interesse, si quis actorum civilium auctoritate in regnum ascitus esset; et si quis regnum jure naturali, et jure sanguinis, obtineret. Neque defuerunt eo tempore rumores et susurri secreti (qui postea vires nacti sunt validas, et magnas perturbationes pepererunt) quod scilicet duo illi Edwardi quarti filii (aut saltem ex illis alter), qui in turri Londinensi dicebantur esse sublati, revera mortui non essent, sed clanculum e custodia emissi, et adhuc viverent. Quod si verum fuisset, actum esset de titulo uxoris suæ Elizabethæ. Ex altera parte, si juri proprio, et in persona sua inhærenti, tanquam hærede familiæ Lancastrensis, insisteret, satis sciebat titulum illum a comitiis parliamentariis jam pridem damnatum fuisse, et totius populi præjudicio exclusum; quodque hæc res ad exhæredationem familiæ Eboracensis, tunc pro indubitatis regni hæredibus habitæ, manifesto tendebat: animoque providebat fore, ut si nullos ex Elizabetha liberos progigneret, in quibus jura utriusque familiæ coalescerent, tunc

veteres illæ discordiarum et bellorum intestinorum flammæ, et incendia, iterum redire, et redivivæ factæ, per omnia grassari possent. Quatenus vero ad jus victoriæ et armorum, quamvis Gulielmus Stanleius, post militum a prælio acclamationes, coronam (non imperialem illam, sed quam ornamenti et ominis causa Richardus secum in bellum attulerat) tunc forte inter spolia repertam, capiti Henrici imposuisset, ac si jure belli regno potitus esset; haud tamen oblitus erat, quibus pactis et legibus ad imperium vocatus esset; quodque si jure armorum regnare se prædicasset, non minus suæ factionis homines, quam alios omnes, in magnos metus conjecturus fuisset; utpote quod ei potestatem fecisset leges pro libitu suo abrogandi, et de fortunis ac opibus omnium statuendi, et cæterarum rerum quæ absoluti sunt imperii; quæ res tam asperæ et odiosæ visæ sunt ipsi Gulielmo Normanno, Angliæ regi (quem vulgo vocant Conquæstorem), ut licet victoris jura reipsa exerceret, ad Normannos scilicet suos remunerandos, verbo tamen abstinuerit; neque hoc jure se regnum tenere unquam professus sit, sed illud titulari quodam prætextu velaverit, in testamento et designatione Edwardi Confessoris fundato.

Verum rex, pro animi sui magnitudine, aleam statim jecit; et incommodis, se ex omni parte prodentibus, recte appensis; et satis gnarus interregnum aut tituli suspensionem leges regni non permittere; sive amoris erga familiam suam reliqua posthabens; sive titulum illum præoptans, qui sese sisteret maxime liberum, et independentem; quin et natura, atque animi constitutione, minime in longum prospicere solitus, sed veluti fortunam, ut apud se per diem mereretur, conducere; titulo Lancastriæ tanquam principali niti decrevit; reliquis autem duobus (videlicet nuptiarum et armorum) pro adminiculis tantummodo uti; priore, ad secretam invidiam leniendam; posteriore, ad murmura et contradictiones apertas compescendas: minime oblitus, ipsum illum titulum Lancastriæ per tres continuas regum successiones valuisse, atque plane perpetuari potuisse, nisi per judicii debilitatem in principe postremo regnante defecisset. Unde ipso prælii die, qui fuit Augusti vicesimus secundus, suo nomine, nulla facta uxoris mentione, regnum assumpsit. In quo

consilio ad extremum usque perstitit, quod multarum ei seditionum et turbarum telam quandam texuit.

Rex harum cogitationum plenus, ante suum a Leicestria discessum, Robertum Willoughbeium equitem auratum, ad castrum de Sherry Hutton, in comitatu Eboracensi, misit, ubi in salva custodia, jussu Richardi, detinebantur, tam domina Elizabetha, regis Edwardi filia, ad nuptias Henrici destinata, quam Edwardus Plantagenista, filius et hæres Georgii nuper Clarentiæ ducis. Edwardus iste traditus fuit a castri præfecto, per mandatum regis expressum, in manus Roberti Willoughbei; et per eum, magna cura et diligentia, turri Londinensi inclusus, ubi in arcta custodia servatus est. Quod factum regis (imperio mero, et politicis rationibus tantummodo subnixum) non ex eo proveniebat, quod rex alicujus momenti putarat esse fabulam illam, quam doctor Shawus ad crucem D. Pauli in concione publicavit, de natalibus illegitimis liberorum regis Edwardi; in quo casu Edwardus iste proximus fuisset regni hæres (illa enim fabula jampridem explosa fuit), sed quod in animo fixum et constitutum apud se haberet, personas quascunque eminentiores, ex linea Eboracensi oriundas, deprimere. In quo instituto rex perpetuo, sive ex affectus sui pertinacia, sive ex judicii imbecillitate, potius se partibus addictum præbuit, quam regii decoris memorem.

Quatenus autem ad sponsam suam Elizabetham, literas ad eam misit, ut quam primum Londinum se conferret, ibique cum regina vidua, matre sua, maneret. Quod paulo post illa præstitit, multis ex proceribus et fœminis nobilioribus comitata. Interea rex itineribus exiguis Londinum versus contendit, populi plausibus et acclamationibus eum ubique deducentibus, quæ proculdubio fuerunt sinceræ, et minime simulatæ; quod in eo cernere erat, quia tanta alacritate et impetu fundebantur. Recipiebant enim eum, veluti principem cœlitus demissum, qui inveteratis inter duas illas familias discordiis finem imponeret; quæ licet temporibus Henrici quarti, Henrici quinti, et aliquibus annis Henrici sexti, ex una parte, et Edwardi quarti ex altera, lucidis intervallis, et felicibus cessationibus, gavisæ essent; nihilominus perpetuo veluti nubes procellosæ regno imminebant, novos motus et cala-

mitates minantes. Et sicut ex victoria ejus flexa sunt hominum genua, ita ex nuptiis Elizabethæ destinatis etiam et corda.

Ipse interim, pro summa sua prudentia (affectuum et metuum populi non ignarus), ut opinionem et terrorem de regno debellato dissiparet, præceperat, ut profectio sua nihil profectionis militaris simile haberet, sed potius itineris pacifici, quali reges, animi causa provincias suas peragrantes, uti solent.

Civitatem Londini die Saturni ingressus est, sicut et in die Saturni victoriam obtinuerat: quem diem septimanæ, primum ex observatione eventuum, dein ex memoria et opinione, præ cæteris, tanquam sibi faustum et prosperum, subinde delegit.

Major Londinensis, comitatus fraternitatibus civitatis, solenni pompa apud Shoreditch eum recepit; ex quo loco, magna procerum et virorum primariorum caterva stipatus, urbem ingressus est: ipse, non equo, aut aperta aliqua sella, aut throno, sed curru clauso vectus est; utpote qui, regni universi quondam hostis publicatus, et proscriptus, satius sibi duxit, majestatem suam tueri, et reverentiam sui populo incutere, quam favorem ejus ullatenus aucupari.

Primum omnium templum D. Pauli adiit; ubi minime volens, populum citius, quam oportebat, oblivisci ipsum prælio regnum adeptum, vexillum suum in templo obtulit, et reposuit, precibusque pro more solennibus interfuit, hymnumque *Te Deum* iterum cantari fecit: deinde ad palatium episcopi Londinensis, ubi hospitium ei paratum erat, se contulit, atque illic per aliquot dies mansit.

Dum ibi moraretur, sanctius concilium suum, adhibitis etiam aliis magnæ dignitatis viris, convocavit, in quorum præsentia pactum suum, de ineundo cum Elizabetha matrimonio, renovavit. Quod ut faceret, illud eum maxime impulit, quia sub discessum suum e Britannia spem nonnullam summo cum artificio injecerat (prout tunc res suæ postulabant) se, si in regno Angliæ obtinendo sibi res feliciter cederent, Annam ducatus Britanniae hæredem (quæ paulo post Carolo octavo Franciæ nupsit) in uxorem ducturum. Itaque suspicio nonnulla oborta est, eum minus sincere aut minus constanter se gerere, in tractatu

matrimonii cum Elizabetha, omnium votis vehementer expetiti: quæ etiam fama, licet sermonibus tantum hominum jactata, miseram Elizabetham miris modis afflixerat. Verum ille optima fide agebat; quin et hoc ab omnibus credi expetebat (ut hoc modo invidiam et contradictiones ad ea, quæ animoolvebat, facilius restingueret), cum tamen apud se secreto statuisset ad consummationem matrimonii non procedere, donec solennis sua inauguratio, et comitia parlamentaria, celebrata essent. Quorum primum eo spectabat, ne coronatio sui ipsius, et reginæ conjunctim (ut par erat) facta, speciem aliquam participationis in jure regni præ se ferret; alterum, ne in jure coronæ stabiliendo in persona sua (id quod comitiorum auctoritate se consecuturum confidebat) vota ordinum ullatenus in Elizabetham reflecterent.

Circa hoc tempus, in autumno, versus finem Septembris, grassari cœpit, tum in ipsa urbe Londini, tum in aliis regni partibus, morbus quidam epidemicus, tunc temporis novus; cui, ex natura et symptomatibus ejus, Febris Sudorificæ nomen indiderunt. Morbus iste breves sortitus est periodos, tam in morbi ipsius crisi, quam in tempore durationis ipsius: quippe qui eodem correpti erant, si intra spatium viginti quatuor horarum non morerentur, securi fere et sine metu erant. At quoad spatium temporis, per quod malitia morbi duravit, incepit quidem circa vicesimum primum Septembris diem, cessavit autem sub finem Octobris sequentis: adeo ut festum reginæ coronationis, quod celebratum est ultimo Octobris, neutiquam procrastinaverit aut impediverit: neque itidem comitia parlamentaria, quæ intra septem a coronatione dies successerunt. Fuit iste morbus febris pestilentis genus quoddam; neque tamen (ut videtur) in venis aut humoribus sedem occupans, cum non carbunculi, non pustulæ, non purpureæ aut lividæ maculæ sequerentur (massa scilicet corporis intacta); tantum malignus quidam vapor, et aura, ad cor advolavit, spiritusque vitales petebat et occupabat; unde natura excitabatur ad eundem per sudores emittendum et exhalandum. Patuit autem per experientiam, quod morbus iste naturæ potius insidiatrix erat, eamque imparatam opprimebat, quam adversus remedia obstinatus, si in tempore subventum

foret. Etenim si ægrotus in æquabili temperamento, quoad vestes, et focum, detentus esset, tepidumque bibisset, et cordialia etiam temperata sumpsisset, unde naturæ ipsius opus, nec calore irritaretur, nec frigore repelleretur, plerumque sanitas sequebatur. Verum innumeri homines ex eo subito occubuerunt, antequam curationis modus, et regimen ægroti, innotesceret. Opinio erat, morbum istum neutiquam ex epidemicis illis, qui simul contagiosi sunt, et de corpore in corpus fluunt, fuisse; sed a malignitate quadam in ipso aëre, ex prædispositione tempestatum, et mutationibus cœli crebris, et insalubribus, impressa, manasse: atque brevis ejus mora hoc ipsum indicabat.

In vigilia sanctorum Simonis et Judæ, pransus est rex apud aedes Thomæ Bouchieri, archiepiscopi Cantuariæ et cardinalis; et a Lambitha per prata profectus est (pontem transiens) ad Turrim Londinensem; ubi die sequenti duodecim equites vexillarios (quos vocant Banarrettos) creavit. At creationes nobilium parca manu dispensavit: etenim licet prælium nuper commissum fuisset, et coronationis celebritas prope instaret, tres tantum evexit. Jaspas comes Pembrochiæ, regis avunculus, promotus est in ducem Bedfordiæ: Thomas baro Stanleius, regis socer, factus est comes Derbiæ: Edwardus autem Courtneius, Devonix. Quamvis rex etiam tunc apud se statuisset, tempore comitiorum in plures nobilitatis gradum conferre; ita rem distribuens, ut civiliter admodum et decore hujusmodi magnificentiis, partim festum coronationis suæ, partim conventum comitiorum, ornaret.

Secuta post biduum coronatio ipsa, tricesimo die Octobris, anno salutis 1485. Quo tempore sedit Innocentius octavus papa Romanus; Fredericus tertius imperator Alemanniæ fuit; Maximilianus autem filius ejus nuper electus in regem Romanorum; Carolus octavus in Galliis regnavit; Ferdinandus et Isabella Hispaniis imperarunt; Jacobus tertius Scotiæ regnum tenuit; inter quos omnes principes, et regem, pax et amicitia eo tempore intercessit. Quo insuper die (quasi corona, capiti imposita, etiam formidines animo instillasset) instituit, ad majorem securitatem, cohortem quinquaginta sagittariorum, sub præfecti regimine, qui corpus ejus stiparent, per nomen

satellitii inferioris. Veruntamen, ut hoc se fecisse putaretur potius majestatis suæ augendæ gratia, atque imitatione moris illius, quem in partibus transmarinis observaverat, quam metu, quasi rebus suis diffideret, ordinavit hoc pro instituto non temporaneo, sed quod etiam apud successores suos retineretur.

Septimo Novembris, rex comitia regni sui inchoavit, quæ immediate post adventum suum Londinum summoneri fecit. Consilia ejus, et fines, in comitiis tam propere convocandis, fuerant præcipue tres. Primus, ut regnum in persona sua, suffragiis ordinum, stabiliretur. Secundus, ut condemnationes et proscriptiones eorum, qui a partibus suis steterant (quæ fuerunt plurimæ) rescinderentur; et facta quæcunque hostilia, quæ ab illis, in causa ejus, fuerunt perpetrata, a poena eximerentur, plenaque iis venia fieret: atque, ex altera parte, ut præcipui ex hostibus suis, et potentissimi, judicio ordinum damnerentur. Tertius, ut inferioris conditionis homines, qui Richardo adhæserant (ne forte novis motibus materiam præberet), remissionem generalem, qualis in fine comitiorum a rege emanare solet, consequerentur: haud immemor, quantum regi periculi immineat a subditis suis, cum maxima pars eorum sibi conscia sit, periculum sibi imminere a rege. Accedebat et alia causa comitiorum non parva. Nimirum quod ipse, tanquam princeps prudens et moderatus, secum reputabat, rebus suis convenire, ut mora omissa, manifestum populo suo fieret, sibi in animo esse, ex norma legum suarum regnare, licet in ore gladii ingressus esset. Nec minus, ut assuefaceret subditos pro rege eum venerari et recognoscere, quem modo pro hoste et exsule ducebant. Quod ad stabilimentum coronæ, præterquam quod illud mordicus tenebat, ne sponsæ suæ ulla prorsus fieret mentio (imo nec quod minimum erat, permittens, ut liberi ex ea suscepti primi ante omnes succederent) alias magna prudentia et moderatione rem tractavit. Neque enim illud urgebat, ut per viam declarationis, aut recognitionis juris sui, statutum perscriberetur: sicut ex altera parte, ut tanquam lex nova sanciretur, minime volebat; sed potius media via institit, simplicis scilicet stabilimenti, idque verbis tectis et utrinque nutantibus; his scilicet, ut hæreditas co-

ronæ resideret, remaneret, et continuaretur in rege,' etc. Quæ verba in utrumque sensum trahi poterant: illud commune habentia, ut scilicet corona in eo stabiliretur; sed, utrum hoc ex jure præ-existente (quod in dubium vocabatur), an quod de facto in possessione coronæ erat (quod nemo negabat), in medio relinquebatur, ut utramlibet interpretationem reciperet. Quinetiam in propaginis, quæ ad successionem admittebatur, limitatione, eam non ultra personam suam, et hæredes ex corpore suo, extendi volebat; omissa hæredum generalium mentione, sed illud legis decisioni, qualis ex verbis antedictis elici poterat, subiciebat. Ita ut stabilimentum istud, potius gratiam personalem sibi et liberis suis factam, quam familiæ Eboracensis exhæredationem totalem, saperet. Atque tali temperamento lex condita et sancita est: quam legem bulla papali, proximo anno, muniri procuravit; mentione nihilominus facta, per viam recitationis, reliquorum titulorum, tam sanguinis, quam victoriæ. Ita ut jam triplex ille titulus suus factus esset quintuplex; addita scilicet tribus illis, quibus initio nitebatur, auctoritate papali et parlamentaria.

In iisdem quoque comitiis rex in rescindendis eorum, qui a partibus ejus steterant, convictionibus, iisdemque ab omnibus criminibus et pœnis propter ea, quæ in sua causa commiserant, eximendis, quod voluit obtinuit: sancitaque sunt statuta in eam sententiam. Cum vero statutum illud esset sub incude, intervenit quæstio juris satis subtilis. Dubitatum est enim, utrum suffragia complurium, in inferiori consessu tunc existentium, valida essent et legitima, eo quod proditiōis, tempore Richardi, damnati fuissent; unde incapaces et inhabiles redditi essent in summo gradu. Incongruum enim quiddam videbatur, ut illi leges conderent, qui ipsi exleges essent. Sic autem se res habuit; plurimi ex iis, qui temporibus Richardi in regis Henrici partes maxime inclinarant, pro equitibus et burgensibus parlamenti electi et delegati fuerunt: sive hoc rex secreto procuraverit, sive ex mero populi affectu processerit; quorum plerique, temporibus Richardi, damnati fuerant, et proscripti. Rex quæstione ista nonnihil commotus est. Etsi enim gravi et specioso prætextui inniteretur, regis tamen partes haud obscure per-

stringebat. Sed prudenti admodum consilio se reprimens, quæstioni illi satis æquum se præbuit, quasi nihil aliud esset, quam controversia quædam de apicibus juris. Ideoque iudices de ea consulebant, qui in eum finem in scaccharii camera (ubi haberi solet iudicum concilium) convenerunt. Illi autem, re maturius deliberata, gravem et sobriam sententiam tulerunt, ex legum norma, et æquitate naturali temperatam: pronunciarunt enim, ut equites et burgenses illi damnati et proscripti a conventu parliamentario abstinerent, donec perlata esset lex, de convictionibus eorum revocandis.

Eodem quoque tempore mota forte erat quæstio inter iudices (dum de priore quæstione consultarent), quid fieri deberet circa regem ipsum, qui ut cæteri condemnationem subierat. Sed fuit unanimi iudicum consensu conclusum et firmatum; *Coronam ipsam omnes sanguinis oppilationes, quæ descensum coronæ ullatenus impediunt, deobstruere.* Itaque a quo tempore rex coronam assumpserat, fontem sanguinis fuisse expurgatum; omnesque sanguinis corruptiones et impuritates sublatas, ut regi opera parliamentaria non fuisset opus. Veruntamen, honoris causa, ab ordinibus regni tunc mandatum est, ut quæcunque archiva et memoriæ condemnationis regis aliquam facerent mentionem, obliterarentur, cancellarentur, et penitus abolerentur.

Ex parte autem hostium regis, parlamento condemnati sunt, nuper dux Glocestriæ, Richardum tertium se appellans; dux Norfolciæ; comes Surriæ; vicecomes Lovellus; baro Ferrerius; baro Zouchus; Richardus Ratcliffus; Gulielmus Catesbeius; et alii complures eminentioris conditionis homines. In quibus statutis condemnationis complures insertæ sunt clausulæ, justæ admodum et temperatæ reservationis, et limitationis, liquido indicantes et præmonstrantes, qualis esset prudentia regis, qualis temperantia et moderatio ejus; quæ spem etiam in futurum facere poterant imperiî æquabilis et mansueti. Quatenus vero ad condonationem generalem, qua cæteris, qui contra regem arma tulerant, indulgere in animo habebat, rex, secundis usus cogitationibus, minus convenire putabat ut a parliamentaria auctoritate promanaret, sed potius ut, cum esset res gratiosa et honorifica, inte-

gram beneficii gratiam in seipsum transferret : usus tantum opportunitate consessus parlamenti, quo melius in venas universi regni fama rei spargeretur. Itaque, durante adhuc parlamento, edictum regium promulgavit, veniam præteritorum, et restitutionem fortunarum, impertiendo iis, qui contra eum arma tulerant, aut hostilia machinati erant, modo intra diem præfixum misericordiæ suæ se submitterent, et juramentum fidelitatis susciperent. Unde multi ex asyis emigrarunt ; plures autem ex metu, non minus nocentes, quam ii, qui intra septa asylorum se receperant.

Quod vero ad pecunias attinet, judicavit rex tempestivum non esse et minus convenire, ut ab ordinibus, his comitiis, aliquas postulare ; tam quia in rebus tanti momenti subditi ejus sibi gratificati erant, quam etiam quod eos remunerare nequiverat remissione generali (qualis in parlamenti concedi solet), quia hanc munificentiam sibi præripuerat similis remissio, quæ sub coronationem ejus paulo ante de more exiit : maxime autem quia ante oculos omnium obversabatur, quantas forisfacturas et confiscationes tunc temporis obtinuerat, quæ thesauris suis replendis sufficerent : unde casualia illa coronæ merito possint contributionibus subditorum parcere, tempore præsertim, quo pacem cum omnibus principibus vicinis coleret. Paucae admodum leges in iis comitiis latæ sunt, quasi pro forma tantum : inter quas una fuit, ut exteri, licet civitate donati, nihilominus vectigalia, qualia imponi solent meris exteris, solverent ; altera, ut mulctæ mercatorum Italorum, propter pecunias, quæ proveniebant ex mercibus suis venundatis, in nativas regni merces non impensas, fisco regio applicarentur. Utraque lex ad pecunias corroandas spectabat ; cujus rei, jam a principio regni sui, rex immemor non erat, atque ad finem regni feliciter ei cessisset, si providentia ista matutina (quæ ab indigentia omni, propter quam necesse haberet subditos suos gravare, eum muniebat) potuisset una ingenium ejus in hac parte frænare et temperare. Durante tempore comitiorum, addidit et alias creationes nobilium, ut supra innuimus. Baro Chandos de Britannia factus est comes Bathoniæ. Ægidius Daubeneius eques auratus factus est baro Dau-

bencius, et Robertus Willoughbeius, eques itidem auratus, baro Brookus.

Præterea rex summa cum magnanimitate et munificencia (quæ virtutes adhuc per vices in eo valebant) Edwardum Staffordum (filium primogenitum Henrici ducis Buckinghamiæ, tempore Richardi condemnati) restituit, non solum honoribus et dignitatibus paternis, verum etiam fortunis et possessionibus, quæ amplissimæ fuerunt. Ad quam rem, summæ certe liberalitatis et decoris, inter cætera cum movit grati et generosi animi sensus quidam: quod præfatus dux is fuisset, qui primum lapidem contra tyrannidem Richardi moverat: et revera pontem regi ad regnum super ruinas proprias straverat. Atque his peractis comitia parlamentaria soluta sunt.

Solutis comitiis, rex confestim pecunias misit ad marchionem Dorcestriæ, et Johannem Bouchierum equitem auratum, redimendos; quos pignorum loco Parisiis reliquerat, pro pecuniis quas mutuo sumpserat, cum expeditionem in Angliam susceperat. Atque, hac occasione arrepta, literas misit ad majorem et cives Londinenses, per manus domini thesaurarii et magistri Braii (quem consilarii loco habuit), quibus petebat, ut ab iis mutuaretur summam quatuor mille librarum, cujus summæ, post varios sermones utrinque habitos, dimidium tantum impetrare potuit. Quod tamen eorum responsum rex in bonam partem accepit; ut facere solent, qui pecunias mutantur, antequam eos premat necessitas. Sub hoc tempus, rex in concilium suum sanctius ascivit Johannem Mortonum, et Richardum Foxum, alterum Eleiensem, alterum Exoniensem episcopum; homines exsomnes, et multi silentii, quique una cum eo excubias quasdam agebant in alios omnes. Uterque negotiis suis admotus fuerat, antequam ad regnum ascendisset, et fortunæ illius adversæ participes. Mortonum istum paulo post, diem suum obeunte Bouchiero, ad episcopatum Cantuariensem evexit. Foxum autem custodem privati sui sigilli constituit; et postea gradatim eum transtulit a sede Exoniensi ad Bathoniensem, dein ad Dunelmensem, et postremo ad Wintoniensem. Etsi enim rex ad negotia sua tractanda consueverat episcoporum opera uti, quia, cum magnis redditibus gauderent, premis suis eorum portabant.

attamen per gradus hoc facere amabat, ut primitias episcopatum sibi accumularet, quæ per hanc graduum seriem multiplicabantur. Licet enim tunc temporis reditus ille ex primitiis, redditibus regiis non fuisset annexus, sed tributo papali cesserat; attamen ipse ita cum collectoribus papæ se gerere solebat, ut haud parvum inde commodum sibi redundaret.

Verum tandem aliquando, decimo octavo die Januarii, secutæ sunt nuptiæ, tam diu expectatæ et expetitæ, inter regem et dominam Elizabetham, ei antea desponsatam. Qui quidem dies nuptiarum majori populi favore et lætitia celebratus est, quam fuerant, aut regis in civitatem ingressus, aut ejusdem coronatio: quod rex notavit potius, quam probavit. Verissimum enim est, quod per totam deinceps vitam suam, quamdiu regina in vivis esset (nam illa prior diem suum obiit) haudquaquam se pro marito nimis indulgente gessit; licet illa forma amabilis, obsequio facilis, et puerperiis insignis fuisset. Verum pertinax illa sua a familia Eboracensi animi abalienatio tantum apud eum poterat, ut locum reperiret, non solum in bellis suis, et consiliis, verum etiam in cubili et thoro.

Jam autem rex, fiduciæ plenus, ut princeps qui prælio victor fuisset, neque a comitiis suis ullam omnino repulsam tulisset; quemque adhuc acclamationes et plausus populi recentes circumstrebebant; imperium suum in futurum nihil aliud, nisi ludum, fore, et regni tantummodo fruitionem sinemolestiis, pro certo sibi persuaserat. Nihilominus, ut princeps cautus et vigilans, constitutum apud se habebat, nihil omittere eorum, quæ ad præsidium et securitatem suam pertinerent: cum ea tamen opinione, quod in posterum administrationem regni sui potius cum voluptate et alacritate, quam labore et anxietate, exercere posset. Itaque indicibus certis edoctus, partes regni sui septentrionales non tantum affectu in familiam Eboracensem propensas esse, sed etiam memoriæ ipsius Richardi regis devotissimas, cogitabat æstatem proximam melius insumi non posse, quam si provincias illas ipse perlustraret, præsentiaque sua, et majestate simul ac comitate, populi illarum partium animos sanaret. Verum rex in fortunæ suæ supputatione et calculis judicio

suo magnopere falsus est, quæ per multos annos continuos variis fluctibus et tempestatibus agitata est et quassata. Quamprimum enim Lincolniam venit (ubi festum Paschatis celebravit), certior factus est, baronem Lovellum, Humphredum et Thomam Staffordos (qui antea apud Colcestriam asyli petierant, se muniverant) ex asylo erepsisse; sed quem locum petissent, neminem scire. Quem nuncium rex aspernatus est, et Eboracum usque iter porrexit. Eboraci cum esset, recentior et certior accurrit nuncius, baronem Lovellum cum copiis magnis prope adesse: Staffordos autem in comitatu Wigorniensis arma cepisse, et ad urbem Wigorniam prope accessisse, eamque oppugnare in animo habere. Rex, utpote princeps magni et profundi iudicii, non multum his nunciis commotus est: putabat enim illas copias prælii apud Bosworthum reliquias quassatas esse, neque ad causam familiæ Eboracensis quicquam pertinere. Magis autem sollicitum eum habuit copiarum delectus, quibus resisteret rebellibus, quam ipsorum rebellium debellatio: cum in medio populi sibi suspecti veluti obsessus esset. Sed cum res moram non pateretur, magna celeritate copias coëgit (quæ contra Lovellum mitterentur) ad tria millia, male armatas, sed bene animatas (paucis eorum ex ipsius aula et comitatu delectis, reliquis vero ex colonis et famulis illorum, quos sibi fidos expertus est), sub ductu Bedfordiæ ducis; et pro more suo, quo veniam et gratiam potius ante pugnam, quam post, impertire solebat, eidem duci potestatem dedit condonationem præteritorum promulgandi iis, qui statim arma deponerent, et se dederent: quod dux, quamprimum ad castra Lovelli appropinquasset, præstitit. Nec regem fefellit exspectatio sua, heraldi enim pro tormentis bellicis erant. Siquidem baro Lovellus, hac re percussus, et militibus suis diffusus, in comitatum Lancastriæ fugam cepit; et ad tempus apud Thomam Broughtonum equitem auratum latitans, in Flandriam, ad ducissam Burgundiæ Margaretam, post trajecit. Milites autem ejus, a duce suo deserti, confestim duci Bedfordiæ se submiserunt. Staffordi quoque, et eorum copię, audito quo loco res Lovelli essent (in cujus successu spem maximam collocarant), etiam ipsi plane desperarunt, et fugam capessiverunt: fratribus duobus ad Colnhamiam, oppidulum prope Abingtoniam, in asylum

se recipientibus: sed inspecta ejus loci charta privilegii per judices de Banco regis, atque ad proditores minime extendere judicata, Humphredus apud patibulum de Ti-burne supplicio affectus est: Thomæ autem, utpote a fra-tre natu majore allecto, ignotum est. Sicque rebellio hæc et nubecula quædam transiit: atque rex, fæcibus et fermento partium septentrionalium aliquantum expurga-tis, quæ prius in eum non bene animatæ erant, Londinum rediit.

Septembri sequente, regina filium primogenitum pe-perit; cui rex (in honorem stirpis veterum Britonum, a qua ipse erat oriundus) Arthuri nomen indidit; prænomen secutus illius prisci regis Britonum; in cujus rebus gestis asserendis satis invenitur in historia vera et monumentis antiquis, quod illum, demptis fabulis, magna gloria reg-nasse testetur. Infans robustus erat, et corpore validus, licet octavo mense editus esset, de quo medici et astrologi male ominantur.

Secutum est hoc anno, qui erat regis secundus, mirum quoddam facinus, et audacia plenum; quodque statum re-gis et regni vehementer perturbavit: de quo narrationes, quas in manibus habemus, adeo nudæ sunt et jejunæ, ut rem relinquant vix credibilem: non tam ob eventus natu-ram (ejusmodi enim accidentia in rerum memoria non raro reperiuntur), sed propter peculiare quasdam rei circum-stantias, præsertim sub initiis. Judicium igitur faciemus de hoc negotio ex rebus ipsis, quatenus sibi invicem lucem præbeant, veritatem tanquam ex minera effodientes. Rex in regno suo novus erat, contraque opinionem suam, etiam et meritum, magna apud populum invidia et odio flagrabat. Radix hujus invidiæ plane erat sedula ejus et continua fa-miliæ Eboracensis depressio, quam corpus totius regni favore, adhuc prosequabatur. Hoc animos populi in dies a rege magis magisque avertebat; præsertim cum viderent regem post nuptias suas, et filium ex illis nuptiis na-tum, nihilominus coronationem reginæ suæ (quæ conjunc-tim cum coronatione propria ab omnibus primo erat spec-tata) adhuc distulisse; ne matrimonialis quidem coronæ honore eam dignatum. Neque enim secuta est coronatio reginæ, nisi post duos annos; postquam scilicet pericula regi pro præceptis fuerunt, quid agendum sibi esset edo-

centia. Invaluerat autem invidia multo magis, postquam rumor increbuerat (sive casu volitans, sive auctis hominum male animatorum sparsus) regem constituisse Edwardum Plantagenetæ clanculum in Turri Londinensi necare: cuius casus tantam habebat cum casu liberorum regis Edwardi similitudinem; cum sanguinis ipsis proximitas, par ætas, locusque ipse Turris, illius crudelitatis memoria refricaret: ut in regem odiosissimam quandam opinionem et famam concitaret, ac si ipse alter rex Richardus futurus fuisset. Etiam illud murmur adhuc sopitum non erat, ex regis Edwardi filiis saltem alterum superstitem esse. Qui quidem rumor ab iis, qui rebus novis studebant, artificiose et occulto fovebatur. Neque vero in regis ingenio et moribus inerat aliquid ad dissipandas istiusmodi caligines commodum; verum e contra ita se gerere consueverat, ut dubitationes potius injiceret, quam compesceret. Atque ex his fomes præparatus est scintillæ; quæ quidem, tantum rerum omnium datura incendium, ab initio despicabilis fuit.

In Oxonia vivebat sacerdos quidam astutus et vafer, Richardus Simon vocatus, cui erat pupillus, pistoris filius, dictus Lambertus Simnellus, ætatis circiter quindecimanorum: puer quasi venerabilis, multum in ore et aspectu præ se ferens majestatis et decoris. Sacerdos iste in cogitationem quandam male-sanam incidit (dum sermones hominum avide imbiberet, et in episcopatum aliquem amplum se promotum iri speraret), ut adolescentulum illum ad filii secundi regis Edwardi (de quo opinio erat eum in Turri fuisse trucidatum) personam induendam et simulandam subornaret: et paulo post (nam inter rem agendam, consilium suum, quatenus ad personam, mutavit) ad Edwardi Plantagenistæ, tum in Turri detenti, personam repræsentandam: et in omnibus, quæ ad fidem faciendam conducere, eum egregie instruxit. Hoc erat illud incredibile, de quo prius diximus: non quod fictarum personarum ludibria ad regnum adipiscendum subornarentur (etenim temporibus antiquis, et recentioribus, hoc interdum contigerat), neque quod in mentem venire potuisset homini tam vili et abjecto, ut tantam rem susciperet, et amplecteretur (etenim magnæ cogitationes et sublimes quandoque in infimæ conditionis homines influunt, præser-

tim quando inebriati fuerint vulgi sermonibus): sed hoc (inquam) illud est, quod minime videtur probabile; sacerdotem istum, cui omnino ignota erat persona vera, ad cuius exemplar persona falsa efformanda esset, ullo modo in animum inducere potuisse, ut actorem fabulæ suæ edocere speraret, vel gestu externo; vel in præteritis vitæ suæ et educationis actis et accidentibus recensendis; vel in idoneis responsis ad quæstiones, quas verisimile erat ei propositas fore, vel similibus; ulla ex parte ad vivum imaginem ejus, quem personandum suscepit, commode exprimere. Etenim puero isti personare non contigit eum, qui e cunabulis diu ante subreptus fuerat, aut in prima infantia asportatus; verum adolescentulum talem, qui usque ad ætatem decem fere annorum perpetuo in aula regia fuerat educatus, ubi oculi innumeri eum conspexissent. Rex enim Edwardus, cædis fratris sui ducis Clarentiæ conscientia morsus, filium ejus (de quo nunc loquimur) in integrum restituere sane noluit, ut dux Clarentiæ esset, sed tamen eum comitem Warwici creavit; honore qui ex parte matris ad eum pertinebat resuscitato; eumque dum vixit honorifice admodum tractavit; licet Richardus tertius eum postea in custodia habuerit. Adeo ut plane fieri nequiverit, quin aliqua persona ex eminentioribus, cui Edwardus Plantagenista specialiter et familiariter notus fuisset, negotio præsideret, a qua sacerdos mandata reciperet. Quod vero maxime probabile est (si quis ex actis præcedentibus et subsequentibus rem recte æstimet), huc redit, ut persona, quæ telam illam ordiretur et texerit, statuenda sit regina vidua. Fœmina negotiatrice et pragmatica, quæque civilibus rebus tractandis insueta erat: sane in illius conclavi felix illa conjuratio in Richardum tertium pro rege Henrico inita, tractata et agitata est (id quod rex optime noverat, et fortasse nimis alte recondiderat) illa etiam hoc tempore regi erat insensissima, eo nomine, quod putaret filiam suam (ea qua rex insistebat via) non promotam sed depressam. Nemo autem proculdubio tanta cum rerum notitia scenam istam totam ornare, æque ac illa, poterat. Neque tamen consilium ejus erat, nec etiam cæterorum ex prudentioribus, qui huic machinationi favebant, et vires subministrabant, ut idolum istud revera corona potiretur, sed illius periculo viam

ad ruinam regis aperire: quo peracto singuli diversas intra se spes et consilia fovebant. Huic conjecturæ maxime illud suffragatur, quod quamprimum conjuratio ista maturuerat et eruperat, rex in monasterio de Bermondsey conclusit, ut reginam illam repente in monasterio de Bermondsey concluserit; omnesque fortunas ejus et redditus fisco applicarit, hocque ordinavit per consilium et conventum quendam, ostiis clausis habitum, absque processu aliqua legali, exili admodum et longe petito usus prætextu; quod nempe filias suas, ex asylo, in potestatem regi Richardo, contra promissum suum tradidisset. Ex quo genere procedendi, etiam a pro nimis severo, et plane irregulari habito, tam quoad materiam quam quoad formam, valde probabiliter concludi possit, accusationes graves contra illam reginam prodiisse, quas rex, propter rationes status, et ad vitandam invidiam, publicare noluit. Non levi etiam argumento fuit, secreti aliquid latuisse, et examinationes suppressas et cohibitas fuisse, quod sacerdos ipse Simon, postquam comprehensus esset, ad supplicium nunquam palam productus fuisset, imo nec in publicum judicium tractus (sicut compluribus ex clero, ob prodictiones minus atroces, contigerat), sed tantum in gurgustio quodam incarceratus mansisset. Accedit, quod post mortem comitis Lincolnæ (ex familia Eboracensi viri principalis), qui in prælio Stokensi occisus fuerat, rex hoc pectoris sui arcanum quibusdam ex consiliariis suis aperuit; se mortem comitis ægre ferre, quod ab illo, si vixisset, intima periculi sui, et conjugationis contra se factæ rescire potuisset.

Verum ut ad narrationem rei ipsius revertamur, primo Simon, ut diximus, discipulum suum edocuit personam Richardi ducis Eboracensis imitari: hoc vero factum est sub idem tempus, quo fama illa sparsa est, quod rex constituerat Edwardum Plantagenistam, tum in Turri detentum, neci tradere; quo divulgato magnum secutum est populi murmur. Sed non multo post, diverso rumore ingruente, quod nimirum Edwardus ille Plantagenista e Turri aufugisset; atque simul callidus iste sacerdos audiens illum tam charum vulgo fuisse, tantamque ob ejus periculi depulsionem lætitiā conceptam, personam larvæ suæ mutavit, et in personam Plantagenistæ, tanquam magis idoneam, transformavit; quippe qui in ore populo

magis erat, et sermonibus tum præcipue jactatus : simul concinnius erat, ut post famam fugæ Edwardi hoc quod struebat, subsequeretur. Attamen, cum secum reputaret, minus sibi tutum futurum, et hominum curiositati et inquisitioni magis obnoxium, si fabulam istam hic in Anglia egisset, consultius fore putavit, si, more scenarum in tragædiis et similibus, magis e longinquo rem ostentaret : itaque cum discipulo suo in Hiberniam transfretavit, ubi favor erga familiam Eboracensem majorem in modum fervebat. Rex sane in rebus Hiberniæ constituendis minus impiger et providus fuerat ; neque magistratus et consiliarios suos in illo regno mutaverat, aut alios sibi probatos et fidos cæteris immiscuerat, ut facere debuerat ; præsertim cum inclinationem ejus populi erga familiam Eboracensem satis nosset : quamque etiam lubricus esset ejus regni status, et ad res novas amplectendas pronus magis multo, quam ipsa Anglia : sed victoriis suis, et successibus in Anglia confisus, per otium res Hiberniæ in ordinem se redacturum minime dubitabat.

Quamobrem hac regis socordia factum est, ut sub adventum Simonis cum falso suo Plantagenista in Hiberniam, omnia ad defectionem et seditionem parata inveniuntur, ac si ex composito fere res transacta fuisset. Primo omnium, adiit Simon Thomam Fitz-Gerardum comitem Kildariæ, et Hiberniæ tum præsidem ; cujus oculos tanta caligine perstrinxit (partim sermonum suorum vi et insinuatione, partim habitu et gestu pupilli sui, cujus etiam ori majestas quædam regia insidebat) ut illecebræ illæ, fumis fortasse quibusdam ambitionis adjutæ, ita comitem affecerint, ut persuasissimum ei esset, verum prorsus illum Plantagenistam fuisse. Comes negotium statim communicavit cum proceribus nonnullis, et aliis ; primo quidem occulto. Eos autem similiter secum affectos perspiciebat, de industria rem in publicum exire et spargi permisit ; veritus id quod destinaverat patefacere, priusquam populi animos tentasset. Sed si potentiores alacriter, certe plebs furiose agebat ; ærium istud phantasma incredibili gaudio et favore excipiens ; partim quod essent in familiam Eboracensem propensissimi ; partim ex gentis ipsius superbia, ut regem Angliæ regno dedisse et imposuisse viderentur. Neque vero scrupulus ille, de damnatione

Georgii ducis Clarentiæ, istius Edwardi patris, apud eos quicquam valebat; cum nuper regis Henrici exemplo didicissent damnationes illas legales titulo et prætensioni ad coronæ fastigium nullo modo officere. Quatenus vero ad Edwardi quarti filias, facile innitebantur repulsæ, quam a rege Richardo hæreditate regni summotæ tulissent; easque etiam tanquam Henrici factionis portionem quandam æstimabant, cum in ejus manu omnino essent. Adeo ut mirabili consensu, et plausu, et magna omnium ordinum frequentia, Plantagenista iste fictitius ad castrum Dublinense adductus esset, atque ibi tanquam rex salutatus, stipatus, et honoratus; puero satis decore se gerente, nihilque committente, quod ignobilitatem generis sui argueret. Quin et paucis diebus elapsis rex proclamatus est, per nomen Edwardi sexti, ne gladio quidem uno pro causa regis Henrici evaginato.

Rex, nunciis perlatis de rebellione ista, tam repentina et inexpectata, plurimum commotus est, duas præcipue ob causas: prima erat, quod motus iste illud tentabat, a quo sibi maxime metuebat; tituli scilicet Eboracensis familiæ resuscitationem: secunda, quod motus idem contingerat tali loco, quo tuto personam suam transferre non poterat. Nam partim ex fortitudine innata, partim ex suspicione quadam universali (nescius et hæsitans cui fidere secure posset) personam suam propriam ad omnes motus reprimendos transferre amabat. Rex igitur concilium suum convocavit apud cœnobium Carthusianorum ad Shinam. Quod quidem concilium admodum secreto habitum est; et decreta ejus, quæ in publicum statim prodierunt, tria fuerunt.

Primum erat, ut regina vidua (sicut antea obiter dictum est), eo quod contra pactum, et fidem suam iis præstitam, qui cum ea de matrimonio filię suæ Elizabethæ cum Henrico ineundo contraxerant, eam nihilominus ex asylo in manus regis Richardi tradidisset, cœnobio monialium de Bermondsey includeretur, utque fortunæ et redditus ejus omnes fisco cederent.

Secundum erat, ut Edwardus Plantagenista, tunc temporis in custodia Turris arcta habitus, modis omnibus, qui excogitari poterant, maxime publicis et notoriis, populo monstraretur. Hoc eo spectabat partim ut rex illa, quam

apud populum subierat, invidia exoneraretur, de nece clandestina Edwardi: sed præcipue, ut omnibus liquido detegerentur eorum, quæ in Hibernia acta sunt, levitas et impostura; quodque revera Plantagenista, quem colebant, idolum et res fictitia tantummodo esset.

Tertium erat, ut denuo publicaretur remissio generalis anteactorum iis, qui intra diem præfixum delicta sua revelare vellent, et se regiæ clementiæ submitterent: utque diploma remissionis verbis tam largis et amplis perscriberetur, ut nullum prorsus genus altæ proditiōis (vel in regis ipsius personam) exciperetur. Quod licet mirum videri posset, attamen regi prudenti et sagaci probabatur; qui satis sciret maxima sibi pericula, non a proditiōibus levioribus, sed ab atrocioribus imminere. Ista vero regis et concilii sui decreta statim executioni mandata sunt. Ac primo regina vidua in cœnobio monialium apud Bermondsey conclusa erat, et fortunis omnibus exuta. Quod res mirabilis populo visa est: fœminam infirmam et calamitosam, quod tyranni minis et promissis succubisset, idque post tantum temporis spatium elapsam (quo rex nullum offensæ, aut animi exulcerati signum ostendisset), multo autem magis post tam felix matrimonium inter regem et filiam suam, cum prole mascula suscepta, a rege tam subito mutato, aut tam tarde sensus suos aperiente, tanta cum severitate tractari.

Regina ista inter exempla fortunæ insigniter inconstantis, et adversa cum prosperis sæpe alternantis, reponi possit. Primo a supplice afflicta, et vidua desolata, assumpta est in thorum regis, regis inquam cœlibis, quique inter viros ætatis suæ fuerat pulcherrimus. Etiam, in ipso regni Edwardi curriculo, miseram subierat fortunæ aleam, et felicitatis suæ eclipsim, ex fuga regis, et coronæ suæ amissione temporaria. Insuper, eo nomine fortunata censeri posset, quod prolem ei pulcherrimam egregia cum fecunditate peperit, atque amorem ejus maritalem (patientia, et obsequio, et amorum regis dissimulatione, aliquantulum adjuta) usque ad finem retinuit. In cognatos suos, et sanguinis propinquitate conjunctos, etiam ad factionem usque propensa fuit: quæ res apud procures ex parte regis, qui regium sanguinem mixtura illa quasi pollui existimabant, magnam ei invidiam conflaverat: quibus pro-

ceribus regii sanguinis se adjunxerat dominus Hastings magna apud regem gratia florens, qui licet regi tam charus esset, putabatur per vices, malitia et artibus hujus reginæ, non absque periculo ruinæ vixisse. Post mortem regis mariti sui, veluti subjectum aliquod tragoediæ facta est; cum vitam eousque produxisset, ut videret fratri suo caput amputatum; utrosque filios suos regno privatos, spurios declaratos, et crudeliter interfectos. Attamen inter has tam acerbis calamitates, libertate sua, dignitate, et fortunis fruebatur. Verum postea demum, res aliquantulum in prosperum versa, cum regem in generum nacta esset, et facta avia nepotis masculi, nihilominus (ob causas obscuras et incognitas, et sub prætextibus non minus admirandis) præcipitata est, et mundo exulavit, in monasterio clausa, ubi periculosum pene erat eam invisere. In quo paulo post vitam finivit. Regis tamen jussu, juxta regem maritum suum Windesoriæ honorifice sepulta fuit. Collegium reginale apud Cantabrigiam fundavit. Hoc rigore rex magna apud populum suum incurrit obloquia; quæ tamen, tam ob rationes status, quam ob confiscationem tam amplam, ei reddita sunt dulciora.

Sub idem tempus, Edwardus Plantagenista verus, in die dominico, per universas Londini plateas principales ductus est, ut a populo spectaretur. Et post spectaculum populi in plateis, solenni processione templum D. Pauli ingressus est, ubi et frequens populi multitudo convenerat. Atque simul apposite et decore provisum est, ut complures ex nobilitate, et alii gradus eminentioris (maxime ex iis, qui regi suspecti essent, quique speciem et personam Plantagenistæ optime nossent), sermones cum adolescente, inter eundem, familiariter conferrent. Atque hoc regis prudentissimum remedium, malum illud Hiberniæ plane discussit apud populum Angliæ; præsertim eam populi partem, quæ errore, non malitia, toxicum illud hauserat. In Hibernia tamen, ubi non dabatur a facinore in tantum aucto receptus, parum aut nihil valuit: sed contra, ultro imposturam totam in regem retorserunt; et sermones se rebant, regem, ut verum regni hæredem depelleret, et mundo fucum faceret, et hominum imperitorum oculos fascinaret, adolescentulum supposititium in similitudinem Edwardi Plantagenistæ ornasse, eumque populo monstrasse,

ne abstinendo quidem a sacris processionis ritibus, quo majorem fabulæ fidem conciliaret. Circa idem quoque tempus, edictum de remissione generali promulgatum est; simul etiam rex multam adhibuit diligentiam, ut portus regni clauderentur, ne fugitivi, rebus præsentibus infensi, aut suspecti, mare trajicerent, in Hiberniam, aut Flandriam.

Interim rebelles Hiberniæ, nuntios tam in Angliam quam Flandriam clam miserant, qui utrobique loci res haud parvi momenti transegerant. In Anglia enim, in partes suas pertraxerant Johannem comitem Lincolnæ, Johannis Poli ducis Suffolciæ filium, ex Elizabetha Edwardi quarti sorore. Comes iste spiritus altos et elatos gerebat, simulque strenuus erat, et ingenio pollens, et sublimibus jam pridem cogitationibus insueverat. Richardo enim tertio constitutum erat, odio fratris ejus utriusque (regis Edwardi, et Clarentiæ ducis) atque eorum stirpis (cum scilicet sanguine amborum manus suas imbuisset) posteros eorum, sub variis et falsis prætextibus (de quibus antea diximus) successionem in regnum privare, atque comitem istum (si ipse sine liberis discederet) in regem destinare. Neque hoc regem latuerat, qui propterea actiones ejus secreto observabat. Verum cum populi invidiam, ob incarcerationem Edwardi Plantagenistæ, jam degustaverat, consultum non putabat, hujusmodi invidiam accumulare per incarcerationem comitis Lincolnæ; quin et rebus suis conducere putabat, illum tanquam alterius rivalem conservare. Comes autem Lincolnæ, rebellionis Hiberniæ ut particeps fieret, movebatur, non quod leviter inniteretur iis, quæ ibi gesta erant, instar bullæ fragilis evanida, sed literis a Margareta de Burgundia receptis, in cujus suppetiis auxiliaribus, atque ipsa declaratione quod in partes descendisset, plus longe ponderis erat, tum quoad famam, tum quoad vires ipsas. Neque comes negotium repulit, quod sciret prætensum Plantagenistam idolum merum, et nihil amplius esse: sed contra lætabatur, eum falsum potius quam verum Plantagenistam fuisse: quod cum satis sciret falsum Plantagenistam sponte in fumos abiturum, verum autem regis consiliis pressum iri, secum reputaret, aditum sibi ad regnum proprio titulo et jure patefieri posse. Hæc animo agitans, secreto in Flandriam trans-

fretavit, quo paulo ante appulerat dominus Lovellus, qui consiliorum suorum veluti procuratorem in Anglia reliquerat Thomam Broughtonum, equitem auratum, qui in comitatu Lancastriæ magnas clientelas et multos sequaces habebat. Nam paulo ante (ut supra diximus) cum prætensus Plantagenista primo in Hiberniam receptus fuisset, nuncii clandestini ad Margaretam missi fuerant, eam de rebus jam in Hibernia gestis certiores facientes; ejus auxilium in causa (ut ipsi dicebant) tam pia et justa, et cujus initiis Deus tam manifesto affuisset, implorantes; cum promissis et protestatione, omnia deinceps arbitrio ejus permessa fore, tanquam supremæ ejus actionis patronæ et protectricis. Margareta Edwardo quarto soror fuit secunda; etiam Carolo Burgundiæ duci, strenuo cognominato, secunda uxor; ex quo cum nullos liberos suscepisset, magnam curam cum insigni benevolentia affectu, Philippi et Margaretæ (prioris mariti nepotum) educationi impendit. Id quod magnum ei amorem et auctoritatem apud Belgas conciliavit. Princeps hæc animo virili, malitia autem muliebri, prædita; thesauris quoque non exiguis affluens, propter dotis suæ amplitudinem, providamque ejus dispensationem: et ipsa liberorum exors, curisque aliis fere soluta; pro fine consiliorum suorum sibi proposuerat, ut videret in solio regni Angliæ familiam suam iterum collocatam: Henricum autem tanquam metam sibi posuerat, ad cujus ruinam omnes actiones suæ tenderent et collimarent: adeo ut ex ejus consiliis (tanquam ex pharetra) turbæ per multos annos excitatæ in regem emissæ fuerint. Tanto autem flagrabat adversus familiam Lancastriæ, et præcipue in regis personam, odio, ut neutiquam per familiarum in nepti sua tam honorificam conjunctionem mitigaretur; sed contra, ipsam neptem suam odio haberet, quod suis nuptiis regi ad regnum adipiscendum, et in se stabiliendum, aditum patefecisset. Magno igitur et vehementi animi impetu oblatam a rebellibus occasionem arripuit, eorumque postulatis annuit; et consilio habito cum comite Lincolnæ, et domino Lovello, et aliis, decretum est, ut procures illi duo, cum cohorte bis mille Germanorum (qui omnes erant veterani), sub ductu Martini Swarti (duce forti et in militia experto), in Hiberniam se conferrent, ad novum regem: magna

siquidem in spe erant, quando actio illa regalitatis plane constitutæ et fixæ speciem habuisset, et comitis Lincolnæ, veluti secundæ personæ, necnon copiarum exterarum in auxilium submissarum reputatione aucta esset, fore ut harum rerum fama animos adderet illis, qui in Anglia partibus suis favebant, ut præsto essent cum auxiliis, quo tempore exercitus in Angliam transvectus esset. Insuper, et hoc decretum est, ut si res successisset, supposititius ille Plantagenista deponeretur, et verus reciperetur. In qua tamen actionis periodo comes Lincolnæ privatas suas spes fovebat. Postquam copiæ istæ ex Flandria in Hiberniam venissent; et partium confidentia, ex conspectu mutuo, et exercitus justi jam in unum corpus coacti facie, mirum in modum crevisset; de successu minime dubii, sibi magna pollicebantur, ac secum sermonibus et colloquiis jactabant, se copiis multo majoribus instructos, ad regnum Henrici subvertendum proficisci, quam idem Henricus ad regis Richardi regnum subvertendum fecisset: quodque si nullus adversus se gladius strictus esset in Hibernia, conjectura ex eo recte capi posset, gladios etiam in Anglia cito aut vaginis conditos, aut repulsos fore. Primo autem jactantia quadam ob tantas copiarum accessiones, regem suum novum in ecclesia cathedrali Dublinensi coronaverunt; qui antea proclamatione tantum rex declaratus erat: tum vero concilium habuerunt de iis quæ ulterius agenda erant. In quo concilio, etsi opinabantur nonnulli, quod consultissimum foret, res in Hibernia primum constituere, illamque regionem pro belli sede deligere, eoque regem ipsum Henricum, necessitate belli compulsus, pertrahere (ex cujus absentia sperabant, haud parvos motus et mutationes in Anglia secuturos); nihilominus quia regnum Hiberniæ inopia laborabat, unde exercitum alere, et militibus Germanis stipendia solvere, nullo modo possent; quia etiam studia et vota Hibernicorum atque generaliter militum (qui in statu rerum tumultuario potius duces suos regere, quam ab illis regi consueverunt) magno impetu et cupiditate multa ferebantur spoliis regni Angliæ se ditandi: in eam sententiam itum est, ut copias suas quanta fieri posset celeritate in Angliam transferrent. Rex interim, qui cum primum audierat quid in Hibernia gestum esset, haud

multum commotus est, sed sperabat se nullo negotio copias Hibernicas (tanquam avium gregem) lapidis jactu dispersurum, atque examen istud apum, cum rege suo, veluti tinnitu et cymbalis abacturum; cum postea certior factus esset, comitem Lincolniae se partibus adiunxisse, atque ducissam Margaretam factioni praesidere, periculum vere aestimare coepit; atque tanquam ea, quae oculis cernuntur, prospiciebat, regnum suum iterum in discrimen venturum, sibi que necesse fore rursus de eo dinicere. Ac primo, antequam audisset comitem Lincolniae e Flandria in Hiberniam profectum, conjiciebat fore, ut a duabus simul regni partibus oppugnaretur, videlicet ad orientalem Angliae plagam, facta invasione a copiis e Flandria; atque ad occidentalem plagam versus septentrionem, a copiis ex Hibernia. Itaque postquam mandasset, ut selectus militum in utrisque partibus haberentur, et duos constituisset strategos, Jasarum ducem Bedfordiae, et Johannem comitem Oxoniae (in animo habens, etiam in propria persona adesse, ubi occasiones ejus praesentiam maxime requirerent, nullam tamen eo ipso tempore invasionem expectans, cum hiems jam adulta esset), iter suum instituit versus Suffolciam et Norfolciam, ut eas provincias confirmaret. Postquam autem ad Sancti Edmundi burgum venisset, accepit, Thomam marchionem Dorcestriae (qui unus ex pignoribus fuerat in Galliis) ad ipsum properare, ut se a quibusdam accusationibus, contra se exhibitis, purgaret. At licet rex aurem ei benignam reservaret, erat tamen conditio temporis tam periculosa, ut statim miserit comitem Oxoniae, qui obviam ei factus ad Turrim Londinensem illum perduceret, verbis tamen gratiosis eum permulceret, et postularet, ut ignominiam illam non ægre ferret, quia nihil a rege periculi ei imminebat; quin et hanc rem ei praesidio fore, ut nec rebus regis, nec fortunis propriis quicquam nocere posset; et quod in regis manu semper futurum esset (postquam ab iis, de quibus insimulabatur, se purgasset) honorem ejus resarcire.

A Burgo sancti Edmundi ad civitatem Norwici perrexit. Inde tanquam in peregrinatione quadam sacra Walsinghamiae templum, Virgini Mariae dicatum, et multis miraculis celebre, visitavit; et vota pro salute sua nuncupavit: atque inde, per Cantabrigiam, Londinum re-

versus est. Post paucos dies, rebelles Hibernici cum rege suo (sub ductu comitis Lincolnæ, comitis Kildariæ, domini Lovelli, et Swarti præfecti cohortis) ad Fouldriam in comitatu Lancastriæ appulerunt: ad quos statim se contulit Thomas Broughtonus eques auratus, cum exigua admodum manu Anglorum. Rex per hoc jam certus, procellam istam non diruptum iri, sed in unum locum casuram, copias satis amplas coëgerat: atque ipse, assumptis etiam duobus, quos delegerat, strategis (nempe duce Bedfordiæ, et comite Oxoniæ) Coventriam usque, manum cum iis conserturus, advenerat; unde turmam equitum ad hostium res explorandas emisit; utque simul aliquos ex exercitu eorum palantes interciperet, ex quibus melius scire posset eorum et progressus, et consilia; quod et factum est: etsi regi, in ipso rebellium exercitu, exploratores non deessent.

Rebelles versus Eboracum iter ceperunt, vastatione agrorum, et alia violentia hostili, abstinentes, ut melius in gratiam populi se insinuarent, et regis sui decus tuerentur; qui scilicet, ex vero sensu animi regii, calamitatibus subditorum indoleret. Verum globulus iste nivalis inter volvendum augmenta nulla suscipiebat. Neque enim populus ad illos ex ulla parte confluerat; neque etiam in aliis regni partibus motus ullus in eorum favorem factus est; cui rei in causa erat, partim experimentum, quod jam exhibuerat rex, moderati regiminis sui, cum opinione felicitatis conjunctum; partim, quod odiosa admodum res esset populo Angliæ, regem accipere, humeris Hibernorum et Germanorum gestatum, et introductum; ex quibus nationibus maxima pars copiarum rebellium erat conflata. Neque ab ipsis rebellibus satis prudenter factum est, ut primo in partes boreales exercitum suum ducerent; nam licet, præteritis temporibus, fuissent illæ regiones amicorum suorum altrices; tamen iisdem locis exercitus domini Lovelli dispersus fuit; atque ibidem rex ipse præsentia sua populi animos paulo ante leniverat. At comes Lincolnæ, spe sua frustratus (populum enim ad se certatim conflurum sibi promiserat, in quo casu in animo ei erat bellum protrahere), remque jam sine receptu esse satis sciens, decreverat cum regiis copiis, qua poterat celeritate, configere: itaque versus oppidum New-

arci exercitum duxit, oppidum sperans se, subito suo adventu, in potestatem suam redacturum. Sed rex paulo ante Nottinghamiam venerat, ubi concilium castrense convocavit; in quo deliberatum est, an tempus protelare, aut hostes statim adoriri oporteret? In quo concilio, rex ipse (qui multas animo suspiciones agitabat, quarum nemo conscius esset) manifesto in eam sententiam propendebat, ut prælio quam primum decertarent. Verum, hanc dubitationem repente exemerunt magna auxilia, quæ in ipso articulo hujus consultationis se adjunxerant, partim literis missis excitata, partim sponte a multis regni partibus venientia.

Principales autem personæ, quæ tum in regis auxilium advolarunt, fuerunt, ex nobilitate quidem, comes Salopia, et dominus Strange; ex equitibus autem et nobilibus minoribus, ad septuaginta homines, cum cohortibus suis numerum sex mille armatorum implentibus, præter copias, quæ regi ante eorum adventum præsto fuerant. Quocirca rex, cum cerneret copias suas in tantum auctas, magnamque in omnibus ad pugnam alacritatem, in eo, quod prius decreverat, confirmatior erat; atque propere exercitum duxit, ita ut inter castra hostium, et oppidum Newarci, se medium sisteret; nolens eorum exercitum illius oppidi commoditate gaudere. Comes, neutiquam territus, eo ipso die ad pagum quendam, Stoke dictum, perrexit, ibique illa nocte castrametatus est super clivum cujusdam colliculi. Rex autem, die sequente, aciem instruxit in campestribus. Nec minus animose comes de colle descendit, et prælium cum eo conseruit. De quo quidem prælio narrationes, quæ nunc extant, tam exiles sunt et nudæ (etsi fuerit res tam recentis memoriæ), ut potius successum prælii, quam modum pugnae declarent. Aiunt regem, copias suas in tres acies divisisse; quarum prima acies tantum, alis utrinque bene roborata, reapse pugnaverat, totumque exercitus hostilis impetum sustinuerat; pugnam fuisse atrocem et obstinatam, et per tres horas durasse, antequam victoria in aliquam partem inclinarit; nisi quod, quandoquidem prima tantum regis acies pugnaverat (duabus reliquis aciebus veluti otiose stantibus), judicium fieri possit, qualis in fine successus pugnae expectandus esset: Martinum Swartum, cum suis Ger-

manis, egregie perfunctos esse: itemque Anglos; neque etiam Hibernos officio defuisse, animis aut ferocia; sed cum essent fere inermes, spiculis tantum et ensibus instructi, in eos potius occisionem, quam pugnam fuisse: ita ut furiosa eorum trucidatio reliquo exercitui magno terrore fuisset: universos autem duces in acie cecidisse: nempe, comitem Lincolniae, comitem Kildariae, Franciscum dominum Lovellum, Martinum Swartum, et Thomam Broughtonum, omnes fortiter praeliantes, nec terga verentes, aut retro cedentes. Tantum de Lovello exiit sermo, quod e praelio fugerit, et flumen Trenti equo transnataverit, sed adversum littus propter ripae praecipitium conscendere non potuit, unde in fluvio submersus est. At alius sermo eum in fluvio non relinquit; sed refert, quod diu post in caverna quadam subterranea vitam produxerit. Numerus occisorum, ex parte hostium, fuit ad minimum quatuor millium: ex parte autem regis, primae aciei circiter dimidium cecidit, praeter multos saucios, sed minoris conditionis homines. Inter alios captivos fuerunt supposititius ille Plantagenista (iterum Lambertus Simnellus factus) unaque versutus ille sacerdos, ejus pædagogus. Lambertum quod attinet, rex vita eum privare noluit; sive ex animi magnitudine reputans illum instar imaginis tantum cereæ fuisse, quam alii temperarant, et finxerant; sive ex alta quadam prudentia putans eum, si capite plecteretur, nimis propere, in oblivionem iturum; sin in vivis maneret, futurum eum assiduum spectaculum, et instar remedii aut exorcismi adversus ejusmodi spectra, et incantationes, temporibus venturis. Itaque receptus est in famulitium regis in aula sua, sed vili admodum loco, in culina; adeo ut, insigni humanæ fortunæ ludibrio, veru circumageret ille, qui coronam gestarat (cum tamen fortuna post tragoediam minime soleat comoediam aut exodium introducere), postea autem promotus est, ut esset ex falconariis regis. Quod vero ad sacerdotem, in gurgustium quoddam obscurum inclusus est, neque quid de eo postea factum esset, innotuit; cum in natura regis penitus insitum esset, pericula sua veluti sub sigillo obsignare.

Post praelium, profectus est rex Lincolniam, ubi preces solennes, et gratiarum actiones, celebrari fecit pro salute sua et victoria. Utque devotiones ejus plenum suum cir-

culum complerent, misit vexillum suum ad templum beate Virginis Walsinghamensem in oblationem; ibi vota solvens, ubi nuncupasset. Atque hoc modo, ab ista tam insigni fortunæ machina (quæ in eum intentata fuerat) liberatus, ad pristinam animi confidentiam rediit; secum cogitans, universa sua infortunia simul in eum irruisse. Verum id contigit, quod sermo vulgi, in principio regni sui, ei ominatus est; futurum scilicet, ut liberiusse regnaret, quod regnum suum a morbo sudorifico initium cepisset. Sed quamvis rex se jam in portu navigare putaret, tamen tanta fuit preteritis, ut fiducia sua providentiam futurorum obfuscaret, presentia in rebus non remotis. Itaque tam recenti et inexpectato periculo expergefactus, animoolvebat, quibus modis, tam rebellionis præteritæ participes et fautores eradicaret, quam similium periculorum semina in futurum exstingueret: simulque hominum, male erga res suas animatorum, receptacula omnia et refugia, ubi rebellionibus suis paulo post vivificandis incubabant, amoveret. Primo igitur profectionem novam a Lincolnia in partes septentrionales instituit; quamvis revera hoc iter potius curiam quandam judicalem itinerariam saperet, quam alias. Num ubicunque se contulit, magna cum severitate, et stricta inquisitione, partim jure militari, partim via justitiæ ordinaria animadvertibat in eos, qui rebellionis præteritæ adhæserant, eique vires præbuerant. Neque morte plerosque afficiebat (cum ipsum prælium haud parum cruoris profudisset), sed multis pecuniariis; vitæ parcens, thesauros autem corrogans. Inter alia ejus generis crimina, sedulo inquisitum est de iis qui rursus quendam excitarunt, et sparserunt, paulo ante prælium commissum; rebelles prælio vicisse, regisque exercitum debellatum fuisse, regemque ipsum fugisse. Unde opinio erat, complures, qui aliter in regis suppetias venturi fuissent, isto artificio detentos fuisse, et perterritos. Quæ quidem accusatio, licet fundamento non penitus caruerit, attamen callide et avide a nonnullis arrepta erat, qui cum ipsi ad regis partes tuendas socordes fuissent et negligentes, hoc prætextu utebantur ad teporem eorum et inertiam tegendam. Quam nihilominus calliditatem rex deprehendere noluit, etsi eam animo reconderet, quatenus ad personas quasdam particulares, ut sui moris erat.

Verum quoad extirpationem radicum et causarum motuum similium, temporibus futuris, cœpit rex sentire ubi eum calceus suus ureret; quodque depressio familiæ Eboracensis in omnibus tanquam unguis in ulcere esset. Factus igitur jam cautior, neque periculo amplius contemnere, aut remedia eorum dedignatione quadam rejicere volens; atque aliquid, quod in hac re animos hominum sanare posset, præstare cupiens (præsertim in cæremonia quapiam externa) decrevit tandem coronationem reginæ maturare. Postquam igitur Londinum reversus esset, quo magna cum pompa, et tanquam triumphali, ingressus est, victoriamque suam per biduum sacris obeundis celebrasset (priore enim die templum D. Pauli adiit, et hymnum *Te Deum* cantari fecit: crastino autem solennem processionem habuit, et concioni apud crucem divi Pauli interfuit), regina, summa cum magnificentia, et splendidissimo apparatu apud Westmonasterium coronata est, Novembris vicesimo quinto, anno autem regis tertio; quæ coronatio, duos circiter annos, nuptias suas insecuta est; tanquam baptisma serotinum, quod compares diu expectasset. Quæ mira et inexpectata temporis protractio sic notata est ab omnibus, ac si res stomacho regis minime grata erat, sed necessitate quadam, et propter rationes status ei fuisset imposita. Paulo post, ut omnibus palam fieret, serenitatem quandam jam factam, quodque incarceration Thomæ marchionis Dorcestriæ, temporis potius res quam hominis esset, idem marchio libertati restitutus est absque examinatione aliqua, aut alia quavis formula. Sub idem tempus, rex legationem ad Innocentium pontificem misit, quæ de nuptiis suis eum certiores redderet: atque insuper referret regem jam (sicut alterum Æneam) ex fluctibus et diutinis erroribus fortunæ suæ emersisse, atque in portum securum appulisse: ac simul gratias sanctitati suæ ageret, quod celebrationem nuptiarum suarum præsentia nuncii sui honorasset: atque tam personam suam, quam vires regni, ad mandata sua exsequenda prolixè offerret.

Legatus autem regis, orationem habens coram papa, in præsentia cardinalium, regem reginamque tanta verborum grandiloquentia extulit, ut fastidio eos qui aderant prope enecaret. At postquam ad papæ laudes per-

venisset, ita eum ad coelos usque elevavit, et deificavit, ut omnia, quæ de rege et regina jam modo dixerat, moderata viderentur et tolerabilia. A papa sane honorifice admodum exceptus est, et multa cum gratia dimissus. Cum enim papa sibi conscius esset socordiae suæ, quodque orbi Christiano prorsus inutilis haberetur, magna affectus est lætitia, quod nomen suum et laudes apud regna remotiora tam feliciter resonare cerneret. Obtinuit etiam a papa justam admodum et honorificam bullam, ad privilegia asyloꝝ (quæ regi tantas molestias pepere-
runt) in tribus articulis moderanda.

Primo, ut si quis ex asylo noctu, aut alias clanculum exisset, et maleficii aliquid vel transgressionis commisisset, ac deinde se in asyllum recepisset, asyli jure in perpetuum decideret. Secundo, ut licet corpus ejus, qui in asylo degebat, a creditoribus immune esset, tamen bona, quæ extra asyllum inventa essent, legi subjicerentur. Tertio, ut si quis ad asyllum, propter crimen læsæ majestatis, confugisset, bene liceret regi, custodes ei intra asyllum ipsum apponere, qui ejus dicta et facta observarent.

Rex quoque, in majorem regni sui securitatem contra seditiones et malevolos subditos (quibus regnum abandare sciebat), qui in Scotiam ad libitum aufugere possent; quippe quæ non sub clavibus erat, quemadmodum erant regni portus; hujus rei causa magis, quam quod hostilia ab eo regno metueret, ante adventum suum Londinum (dum apud oppidum Novi castri maneret) legatos solenniter miserat ad Jacobum tertium Scotiæ regem, qui de pace cum eo tractarent et concluderent. Fuerunt autem legati, Richardus Foxus episcopus Exoniensis, et Richardus Edgcomb eques auratus, regii hospitii contra-rotulator, qui honorifice apud eum regem excepti fuerunt. Verum rex Scotiæ, eodem, quo rex Angliæ, morbo laborans (licet, ut postea apparebat, magis atroci et lethali) hoc est, subditis malignis, ad tumultus ciendos idoneis, etsi affectu proprio in pacem cum rege componendam multum inclinaret; tamen procures suos in hac re cognoscens aversissimos (quos irritare timebat), inducias tantum in septennium concessit: in secreto tamen pollicitus, eas inducias de tempore in tempus renovatum iri, quamdiu uterque rex in vivis esset.

Hucusque rex occupatus fuit in rebus domi constituendis; verum circa hoc tempus oblata est occasio, ut foras prospiceret, atque ad res externas animum applicaret. Carolus octavus Galliarum rex, virtute et fortuna patris et avi sui (Caroli septimi et Ludovici undecimi), regnum Franciæ acceperat, et opibus florentius, et ipso territorio amplius, quam multis retro annis fuerat: cum redintegratio facta esset in illis membris principalibus (quæ olim portiones coronæ Franciæ, postea autem ab ea avulsæ fuissent; ita ut jam diu sub homagio tantum coronæ, non in dominio tenerentur, cum a principibus propriis, jure tanquam regio, administrarentur), Andegavia scilicet, Normannia, Provenza, et Burgundia. Restabat tantum Britannia, quæ cum corona Franciæ uniretur; ut sic monarchia Franciæ ad veteres terminos et limites proferretur.

Rex Carolus haud parva flagrabat ambitione et cupiditate illum ducatum recuperandi et reannectendi. Quæ quidem ejus ambitio prudens admodum fuit, et pondus insigne habebat; minime certe similis ambitioni expeditionum suarum sequentium in Italiam. Sub initiis enim regni sui, paternis consiliis regebatur (consiliis inquam, non consiliariis), cum pater ejus consiliariis fere non usus sit, sed ipse sibi pro consilio esset; nec virum quenquam prudentiorem juxta se haberet. Atque illum regem patrem suum satis sciebat Carolus bellis Italicis aversum fuisse, et in Britanniam oculos suos conjecisse. Multæ erant res, quæ animum Caroli spe prosperi successus in hac re pascere. Dux Britanniae ævo confectus et lethargicus; et mercenariis consiliariis innitens, duarum tantum filiarum parens, ex quibus altera valetudinaria erat, nec diu superstes futura. At Carolus in ipso ætatis flore et robore jam erat, et populus regni Franciæ, pro ratione ejus temporis, bellicis copiis, tam quoad duces quam quoad milites, satis instructus: viris militaribus, qui in bellis Burgundicis meruerant nondum assumptis; pacem etiam cum omnibus vicinis principibus se colere non ignorabat. Quatenus vero ad illos, qui consiliis suis perficiendis se opponere possent; Maximilianum Romanorum regem, qui sibi rivalis futurus esset (tam pro ducatu, quam pro nuptiis filiae) pecuniarum indigum sciebat; regem autem Henricum, tam sibi nonnihil devinctum ob favores et of-

ficia ejus præterita, quam domesticis turbis implicatum. Erat ei insuper præbita occasio pulchra et speciosa, quæ ambitionem suam tegeret, et belli ansam adversus Britanniam porrigeret; eo scilicet nomine, quod dux Britanniae ducem Aurelianensem, et alios ex nobilitate Franciæ (qui contra regem Carolum arma sumpsissent), ad se recepisset. Quocirca rex Carolus, de bello Britanniae inferendo certus, satis cognoverat, a nullo tam potenter sibi opponi posse, quam ab Henrico (sive ratione status permoto, ne regnum Franciæ in nimiam potentiam excresceret; sive gratitudine quadam adducto, quod ipse duci etiam Britanniae non minus, quam sibi, ob ejus in rebus suis adversis merita, obstrictus fuisset), si modo ille partibus se adjungere vellet. Itaque quamprimum Carolus audisset, regem victoria sua in tuto collocatum, statim legatos ad eum misit, qui auxilium ab eo peterent, aut saltem ut ne alterutri parti se addiceret. Legati illi regem apud Lancastriam offenderunt, et legationem in hanc sententiam declararunt. Primo regi impertiti sunt successum Caroli, quem paulo ante contra Maximilianum habuerat, in oppidis quibusdam, quæ invaserat Maximilianus, recipiendis. Istud autem genus sermonis familiariter præmissum fuerat, ac si Carolus Henricum non pro amico aut foederato exteriore haberet, sed intimo, suorumque tum affectuum tum fortunarum particeps. Post istam insinuationem, ac deinde gratulationem regi ob victoriam suam in rebelles factam, ad rem, de qua missi erant, pervenerunt; significantes Henrico regem suum compulsum esse ad justum contra Britanniam bellum, quod dux rebelles suos et hostes declaratos recepisset, et auxiliis juvasset. Non esse eos humiles aut calamitosos supplices, qui in Britanniam ad auxilia imploranda aufugerint; sed tam eminentes viros, ut liquido pateret, consilia eorum, non ad fortunarum propriarum præsidium, sed ad reges fortunas infestandas et invadendas spectare; cum caput eorum esset dux Aurelianensis, primus regii sanguinis princeps, et persona ab ipso rege secunda. Ideoque si res recte perpenderetur, bellum merito judicari posse, ex parte domini sui, potius defensivum quam offensivum, utpote quod omitti non poterat, si status proprii conservatio sibi curæ esset: neque profecto primum ictum bel-

lum constituere invasivum (quem princeps prudens nullus exspectare vellet), sed primam provocationem, aut saltem primam præparationem. Imo bellum hoc magis rebellium suppressionem sapere, quam bellum cum hoste legitimo; cum res huc redierit, quod subditi regis (proditores) a duce Britanniae, regis feudatorio, protegerentur. Satis scire regem Henricum, quam perniciosi exempli res sit, si principes vicini rebellium patrocinia susciperent, contra jus gentium et fœderum. Neque tamen ignorare regem suum, quod rex Henricus, in rebus suis adversis, multis et opportunis ducis Britanniae officiis nonnihil obligatus fuisset; neque ex altera parte dubitare, quin rex Henricus non oblitus esset, quam promptus rex suus fuisset in auxiliis ei submittendis, cum dux Britanniae, et consilarii ejus mercenarii eum destituissent, et tantum non prodidissent: quodque haud parvum subesset discrimen inter officia, quæ rex suus, et ea, quæ dux Britanniae, præstiterat; cum ducis Britanniae consilia ex rationibus utilitatis et emolumenti manare possent; contra vero ea, quæ dominus suus contulerat, nulli alii causæ, quam amoris et sincero affectui, tribui possint; eo quod, si res hæc ad amussim politicam examinata esset, longe fuisset rebus suis consultius, ut tyrannus in Anglia regnaret, odio populi et turbis expositus, quam talis princeps, cujus virtutes non poterant non magnum et potentem eum reddere, quandocunque eum rerum suarum compotem fieri contigisset. Sed quomodocunque se res haberent, quoad obligationis respectum, quem rex duci Britanniae debere videretur: tamen regem suum adduci non posse, ut crederet, regem Henricum ab eo, quod justum est, declinaturum, aut in causam tam iniquam descensurum. Itaque cum bellum istud, quod regi suo gerendum erat, nihil aliud esset, quam ut se a periculis imminentibus liberaret, sperare regem suum, Henricum non minore studio et affectu ad conservationem status ejus concursurum, quam ipse Henrico ad adeptionem regni sui concurrisset. Saltem non dubitare, quin rex Henricus, pro sua in pacem propensione, quam semper præ se tulerat, spectator tantum belli futurus esset, et inter partes neutralis: neque enim posse dominum suum, nisi iniquus foret, a rege postulare, ut partem belli capesserit, qui tam nuper a sediti-

onibus et motibus intestinis coeperat respirare. Verum de mysterio illo, reunionis Britanniae ad coronam Franciae, sive per bellum, sive nuptias cum hærede Britanniae, ne verbum quidem; legati enim hoc, veluti scopulum quendam, exhorruerunt; satisscientes illud postulatis suis maxime obfuturum. Sed e contra sermonibus suis quasi obiter inseruerunt, regem suum apud se omnino constituisse, filiam Maximiliani in uxorem ducere: simul et Henricum credere voluerunt, regem suum totum in eo esse, ut expeditionem in persona propria in Italiam, ad jus suum ad regnum Neapolitanum armis vindicandum, susciperet: quæ omnia eo spectabant, ut Henricum ab omni suspitione abducerent, de bello Britannico, nisi quatenus ad restinguendam flammam, quam in regnum proprium alias grassaturam merito formidaret, conduceret.

Rex, negotio cum concilio suo sanctiore communicato, legatis in hunc modum responsum dedit. Primo autem (quod legati fecerant) comitateri quendam verborum præmisit; inquit, se magna lætitia affectum, quod regem oppida illa e manu Maximiliani recepisse ab illis didicisset. Deinde familiariter eis commemorabat particularia nonnulla de rebus suis, quandiu in periculo fuisset, et de victoria postea secuta. Quod vero ad negotium Britanniae, rex paucis respondit; Regem Galliae et ducem Britanniae duos esse viros, quibus ante omnes plurimum deberet: quodque pro magno sibi ipsi infortunio duceret, si res ita inter eos procederent, ut ei non liceret gratitudinem animi sui erga utrumque demonstrare. Quodque nulla alia sibi pateret via, tanquam principi Christiano, et utriusque amico communi, qua fidem suam erga Deum et homines exsolveret, quam ut se pacis et concordiae inter eos intercessorem offerret; eaque inita via, minime se dubitare quin regi eorum status et honor minore cum periculo, minore etiam cum invidia, conservari possint, quam bello: neque ulli se impensæ aut labori parsurum esse (imo se veluti in peregrinationem aliquam sacram paratum esse proficisci) ut tam pium assequeretur effectum. Ita autem sermonem clausit; se in re tanti ponderis, quæ sibi hærebat in medullis, animum suum per legatos proprios fusius declaraturum; quos, omni mora seposita, ad regem Galliae in eum finem missurus esset.

Ita legati Galliae domum remissi sunt. Noluit autem rex de reunione Britanniae ad coronam Franciae quicquam intelligere videri, quemadmodum et legati nullam de ea mentionem fecissent; nisi quod rex, verbo illo *invidia*, aliquid de hac re subinnuisse visus est. Res autem ita se habuit; rex neque iudicio tam imbecilli fuit, neque tam negligenter informatus, ut regis Galliae consilium, de Britannia in ditionem suam redigenda, eum fugeret. Sed primum (utcunque simulabat) a bello contra regem illum ineundo, aversissimus fuit. Fama de ejusmodi bello ei grata erat, sed res ipsa minime: ex altera enim cernebat se locupletiores fore, ex altera pauperiores. Etiam adhuc metuebat sibi a populo suo, quem idcirco armare nolebat. Veruntamen, ut princeps prudens et animosus, non in tantum a belli consiliis abhorrebat, quin decretum ei esset bellum eligere potius, quam ut Gallum sibi Britanniam subjicere permetteret: quod tam amplius et opulentus fuisset ducatus, et tam opportune situs ad Angliam infestandam, sive bello, sive impediendo commercium. Sed spes has fovebat rex, quod partim negligentia (quae Gallis vulgo imputari solet) partim viribus ducatus Britanniae propriis, quae parvae non erant, praecipue autem ob potentem factionem ducis Aurelianensis in regno Galliae (qui plurimis modis motus in Gallia intestinos suscitare possit, ad regis Galliae consilia circa Britanniam discutienda), postremo autem, ob potentiam Maximiliani, qui ei erat rivalis; res aut ex sese solvi, aut ad pacem flecti posset. In quibus omnibus, rex trutina non justa res pendebat, ut postea patuit. Misit igitur confestim rex legatum ad regem Galliae: is erat Christophorus Urswicus capellanus suus; vir, cujus fidem et prudentiam in multis obeundis negotiis perspexerat: eum potissimum eligens, quod, cum ecclesiastica persona esset, eo magis ad legationem pacificatoriam idoneus videretur; eique etiam in mandatis dedit, ut si rex Galliae tractatum pacis inire non abnueret, in Britanniam quoque ad ducem proficisceretur, tractatumque pacis utrinque ad maturitatem perduceret. Urswicus ad regem Galliae verba fecit, quae cum regis Henrici ad legatos responso ut plurimum convenirent; instillando, sed molliter, nonnulla, quae spectarent ad reconciliationem ducis Aurelianensis cum rege, et

quædam de concordia inter omnes partes sarcienda. At rex Galliæ, ex altera parte, non sincere in hoc negotio versatus est; sed summo cum artificio, et simulatione insigni; ad eam metam collimans, ut tempus lucraretur, auxiliaque Anglorum sub spe pacis retardaret, donec Britanniam armis suis occupasset. Respondit igitur legato, se prorsus in manu et potestate regis Henrici fore, cumque pacis arbitrum constituturum; et facile ut legatus in Britanniam proficisceretur consensit, qui in hac re consensum suum declararet, animumque ducis super hac re cognosceret: satis gnarus, ducem Aurelianensem (cujus consilio res Britanniae omnino regebantur) secum reputantem nullis se conditionibus regi reconciliari posse, pacem prorsus disturbaturum. Itaque hoc modo sperabat se simul ambitionem suam apud omnes velaturum, et estimationem justî et moderati animi assecuturum; atque etiam gratiam apud regem Angliæ summam initurum, utpote qui omnia ejus arbitrio permisisset; imo (callidissimo consilio usus) fore providebat ut licet bellum actu prosecutionetur, tamen regem Angliæ in opinione perstiturum, eum illud solum agere, ut gladium in manu ostentaret, quo contrariæ partis pertinaciam ad pacem recipiendam inflecteret; atque hoc modo rex Henricus nihil prosecutione belli commoveretur, sed fore ut tractatus pacis ad ultimum usque continuaretur, donec ipse rem armis confecisset.

Quæ cum rex Galliæ recte admodum et prudenter æstimasset, omnia ex voto ejus successerunt. Nam cum legatus Anglus ad aulam ducis Britanniae venisset, dux ipse vix sanæ memoriæ fuit, omniaque ducis Aurelianensis nutui parebant; qui legatum Ursvicum mandata perfectentem audivit, et quasi commotus, et elato animo respondit: ducem Britanniae, qui regi Henrico hospes olim fuisset, imo parentis loco in tenera ejus ætate, et afflicto rerum statu, exspectasse illo tempore, ab Henrico (glorioso illo Anglorum rege) potius copias equitum et pedum validas, quam inanem de pace legationem. Quod si rex præterita ducis merita oblivioni mandasset; sciebat tamen regem, qua erat prudentia, provide consulturum et solide reputaturum, quantum ejus et securitatis et famæ, tam apud externos, quam apud populum suum, interesset, non pati ut Britanni (veteres Angliæ fœderati) a Gallia

absorberentur; utque tot portus commodi, et oppida maritima munita, imperio tam potentis regis vicini, et inimici tot per secula inveterati, adjicerentur. Itaque humiliter se regem obsecrare, ut de hac re, tanquam de re sua cogitaret. Atque hoc modo sermonem abruptit, et negavit se de ea re amplius tractaturum.

Ursvicus primum ad regem Galliæ rediit, atque ei quid in Britannia factum esset, retulit. Qui cum res secundum expectationem suam cedere videret, occasionem arripuit dicendi, legatum jam cernere potuisse id, quod, pro sua parte, ipse partim præviderat. Quando scilicet dux Britanniae in potestate ducis Aurelianensis et suæ factionis esset, nullam pacem sequi posse, nisi ex tractatu mixto ex armis et argumentis. Itaque se alteram partem suscepturum, regem autem rogare, ne alteram desereret. Se utcumque sibi constare, regique fideliter promittere, se semper in regis potestate futurum, ut eas leges subiret in negotio pacis, quas rex Angliæ præscriberet. Hæc quemadmodum acta essent, Ursvicus regi retulit; ea tamen adhibita moderatione, ac si tractatus pacis pro re desperata minime haberi deberet, sed tantum horam magis propitiam præstolaretur, donec malleus incudem sæpius percussisset, atque Britannos et eorum sequaces emollivisset. Ex quo factum est, ut perpetuo inter reges Anglum et Gallum literæ et nuncii volitarent, ab altero rege cupide sed candide, ab altero per simulationem, super negotium pacis. Interea rex Gallus Britanniam cum magnis copiis invasit, et urbem Nantiæ arcta obsidione cinxit; atque ut princeps, non magni certe judicii, sed tamen qui simulationum artes in sinu patris optime perdidicerat, quo magis bello instabat, eo magis tractatum pacis urgebat. Adeo ut, durante Nantiæ obsidione, post multas retro citroque commeantes literas, et nuncios, Gallus ad Henricum miserit Bernardum Daubeneium (virum spectatum et eminentem), qui ab eo enixe peteret, ut negotio pacis, sub quacunque conditione, finem imponeret.

Neque rex minus alacris et promptus fuit ad tractatum pacis instaurandum et accelerandum. Itaque tres legatos in Galliam misit, abbatem Abingdoniæ, Richardum Tunstallum equitem auratum, et capellanum suum Ursvicum,

quem prius miserat ; mandans, ut totis viribus in tractatum pacis strenue incumberent.

Circa hoc tempus baro de Woodvilla (reginæ avunculus), vir animosus, et gloriæ appetens, a rege petiit, ut copias aliquas evocatorum secreto cogeret, atque absque commeatu, aut fide publica, in auxilium Britannorum duceret. Rex petitioni ejus minime annuit (aut saltem ita credi voluit), eique pro imperio suo injunxit, ut nihil moveret, eo quod rex in jacturam honoris sui fieri putaret, durante tractatu pacis, auxilia summittere. Attamen baro iste (aut impetu effræni, aut opinione temeraria, regem clam ei rei favere, quam tamen palam agnoscere refugiebat) secreto in Vectam insulam trajecit, cujus erat præfectus ; eo copias electas ad numerum quadringentorum virorum coëgit, et cum illis in Britanniam perrexit, easque copiis ducis adiunxit. Cujus rei nuncii postquam in aulam Franciæ allati sunt, ita nonnullos, juvenili sanguine ferventes, veluti furiis conciverunt, ut legati Angli non sine periculo essent, ne motu aliquo repentino violarentur. Verum rex Carolus, tum quod jus legatorum inviolatum servare volebat ; tum conscius sibi quod in hoc negotio pacis, ad regem Angliæ collatus, ipse simulationis palmam mereretur ; severe edixit, ne ulla fieret, aut verbo, aut facto, in Anglos legatos, aut eorum comitatum et famulitium, contumelia. Statimque a rege Henrico nuncius advolavit, qui eum de baronis Woodvillæ facto purgaret ; eo principali usus argumento, regem minime illius facti notitiam habuisse, quod copię tam exiguæ fuissent, ut neque auctoritate publica aliqua emanasse eas verisimile esset, neque res Britannicas quicquam promovere possent. Cui nuncio, etsi rex Galliæ non prorsus fidem adhiberet, tamen cum serenitate quadam regi respondit, sibi que satisfactum esse de ea re significavit. Paulo post, legati illi tres domum redierunt ; quorum duo etiam in Britanniam, ad res inspiciendas profecti fuerant, neque negotium ullo modo in melius propectum invenerunt. Post reditum suum, regem de statu rerum plene informarunt, quamque longe rex Galliæ a consiliis pacis abesset edocebant : itaque videndum regi, ut alia quapiam via insisteret, et negotium pacis desereret. Neque tamen rex, in universo hoc pacis

negotio tractando, credulitate mera peccarat (ut vulgo ei imputabatur), verum error ejus ortum habuit, non tam ex facilitate credendi, quam ex copiis alterius partis (quod antea innuimus) male mensuratis.

Ita enim rex cogitaverat : primum de rebus Britannicis judicabat eas, propter urbium et oppidorum munitorum et copiarum etiam vires, haud celeriter accisas fore. Etenim consilia, quæ a rege Galliæ, eo tempore cœlibe et sine liberis, contra regni hæredem agitata essent, lenta admodum et enervia futura existimabat : neque etiam fieri posse, quin status Galliæ motibus et turbis in ducis Aurelianensis favorem conquassaretur. Maximilianum etiam, regem Romanorum, ut principem bellicosum et magnæ potentiæ æstimabat ; quem ad Britannorum auxilium propere accursurum minime dubitabat. Itaque, cum rem haud parvæ moræ futuram putaret, ejus moræ usuram et fructum ad se et res suas trahere destinabat. Primo autem, hoc apud ordines parlamenti sibi emolumento futurum non dubitabat : quia satis sciebat eos, in favorem rerum Britannicarum propensissimos, larga manu pecunias collaturos. Quos quidem thesauros, ut fama belli elicere potuit, ita pax secuta eos in impensas belli erogari non permissura erat. Quoniam autem norat populum suum erga res Britanniae optime affectum, prorsus videri volebat quoad præterita se potius Gallorum artibus deceptum, et veluti in soporem conjectum, quam ex motu proprio ad bellum minus alacrem fuisse : cum sciret subditos suos rationum status, quæ ipsum merito retardare potuerunt, minus capaces esse. Itaque ad hæc, quæ animo disposuerat, nihil magis conducibile judicabat, quam ut tractatum pacis perpetuo continuaret : eum intermittendo, aut renovando, prout rerum progressus postularet. Neque oblitus erat, lucrifactorum se sibi haud levem honorem, personam beati pacificatoris assumendo. Etiam illud non infimo loco ponebat, quod prospiciebat, se posse nonnullum ex invidia, quæ in regem Galliæ, propter Britanniam occupatam, redundatura esset, fructum capere in novis amicis et fœderatis sibi adjungendis ; veluti Ferdinando Hispaniarum rege, quocum semper etiam natura et motibus sympathiam quandam habebat ; Maximiliano item, cujus res manifesto agebatur. Itaque in summa,

sibi pecunias, honorem et decus, foederatos, et in fine pacem, qualem optabat, satis indulgenter promiserat. Verum istæ cogitationes nimis subtiles erant, quam ut fortunatæ esse possent, et successum in omnibus sortiri. Etenim res magnæ fere magis rigidæ et contumaces esse solent, quam ut callidioribus consiliis fingi et affabre efformari possint. Rex etiam, in duobus illis fundamentis jaciendis, quæ ei pro principalibus erant, magnopere deceptus est. Etsi enim probabiliter judicabat, concilium Franciæ magna cautione usurum, ne regem in bellum contra hæredem regni proximum conjicerent; tamen oblitus fuerat Carolum a viris e concilio primariis minime regi, sed a quorundam virorum ignobiliorum consiliis pendere; qui illud maxime spectarent, sibi que et honori et gratiæ futurum putabant, si senatores fortes viderentur, et ad animosa, licet perniciosa consilia regem impellerent; qualia nemo e potentioribus aut prudentioribus dare aut auderet, aut vellet. Quod vero ad Maximilianum attinet, majore tum is existimatione agebat, quam postea; neque enim mores ejus instabiles, et conatus ob indigentiam suam semper fere inutiles, adhuc noti erant.

Postquam cum legatis deliberasset, qui revera nihil novi ei retulerunt, sed quæ ipse prius secreto exspectaverat (licet ab iis rem totam perdidicisse præ se ferret), parliamentum statim convocavit; et primo parliamenti die, ordinibus simul ex more congregatis, Britanniae causam per cancellarium suum Mortonum, Cantuariæ archiepiscopum, proposuit; qui in hunc modum locutus est:

“ DOMINI MEI, ET MAGISTRI;

“ Rex supremus dominus noster mihi mandavit ut vobis causas declararem, quibus adductus fuit ut ordinum hunc conventum convocaret: quas paucis perstringam, veniam a celsitudine sua et a vobis omnibus humiliter petens, si hoc pro tenuitate mea, et non pro rei dignitate, præstiterim.

“ Celsitudo sua primo omnium vobis notum facit, quam alta mente reposuerit amorem et fidelitatem, quam in ultimo conventu ei egregie exhibuistis, in regali sua auctoritate stabilienda, hominibus partium suarum periculo eximendis, et hostibus ac proditoribus suis ulciscendis;

quibus plura a subditis erga regem suum, in unica actione, cumulari non potuerunt. Hoc in tam bonam partem a vobis accepit, ut apud se decreverit communicare et deliberare cum subditis, a quibus tanta ei tributa sunt amoris et fidei pignora, de omnibus negotiis (quæ quidem ejus generis sint, ut publicari debeant) tam domi, quam foras.

“ Duæ igitur sunt causæ præsentis conventus: una circa negotium magni momenti, in partibus exteris: altera circa reipublicæ administrationem domesticam.

“ Rex Galliæ (ut proculdubio audistis) bello ducem Britanniae, hoc tempore, acriter invadit. Exercitus ejus jam Nantesiam oppugnat, et arcta obsidione premit; principalem scilicet (si minus cæremonia et præ-eminentia, at certe robore et opulentia) ducatus urbem. De spe ejus conjectura recte capi potest, quod difficillimam bellî partem primo loco aggressus est. Hujus belli causam ipse rex Gallus optime novit. Prætexit receptos apud Britannos ducem Aurelianensem, aliosque Galliæ proceres (quos rex hostium suorum loco numerat), eisque auxilia subministrata. Alii aliter divinant. Utraque pars a rege nostro non semel, per legatos suos, auxilia petierunt. Rex Gallus sane, auxilia aut neutralitatem: dux Britannus, auxilia simpliciter; hæc enim res suæ postulant. Rex, tanquam princeps Christianus et filius ecclesiæ pius, se medium interposuit, ut pax componeretur. Rex Gallus de tractatu annuit, at belli prosecutionem intermittere recusat. Britanni autem, qui pacem maxime optant, consiliis de pace minus auscultant; non confidentia aliqua aut etiam contumacia, sed suspicione et diffidentia de regis Galli sincera intentione, cum videant bellum non refrigescere. Ita ut rex, post tantam curam et diligentiam, quantam unquam in alia re quavis insumpserat, adhibitam; cum neque ex una parte bellum, neque ex altera parte suspiciones, propter belli prosecutionem magis magisque impressas, compescere posset, tractatui finem dedit; non pœnitentia motus, sed plane desperatione. Itaque ex hac narratione statum quæstionis percipere potestis, super qua rex a vobis consilium poscit: quæ huc redit; utrum rex suscipere debeat bellum defensivum et auxiliare, a parte Britannorum, contra regem Gallum?

“ Atque ut judicium vestrum melius de hoc negotio

informetur, jussit ut nonnulla apud vos proponerem de personis, quæ in hoc negotio intercedunt; nonnulla autem de negotii consequentiis. quatenus in hoc regnum reflectere possint; nonnulla denique, de exemplo ejus in genere: neque tamen, in alteram partem concludendo, aut judicium faciendo, donec celsitudo sua fidele et politicum consilium vestrum de hac re intellexerit.

“ Primo, quantum ad regem dominum nostrum (qui persona principalis est, quam in hoc negotio intueri debetis) plane profitetur celsitudo sua, se ex animo et constanter cupere, ut in pace regnet. Sed simul ait, se neque jactura honoris sui pacem empturum, neque conditiones pacis sub scœnore periculorum accepturum: sed pro felici rerum suarum conversione habiturum, si Deo visum fuerit, intestinas seditiones, quibus hactenus exercitus fuit, cum bello externo honorabili commutare.

“ Quod vero attinet ad reliquas duas personas, quas hæc actio complectitur (regem nimirum Gallum et ducem Britanniae), celsitudo sua notum vobis facit, eos esse principes, quibus ex omnibus amicis suis et foederatis plurimum debet; cum alter, manu sua protectrice a malitia tyranni eum conservasset; alter ei manum salutarem, ad regnum suum obtinendum, porrexisset. Ita ut affectus suus, quatenus ad naturalem personam suam, neutro inclinet. Atque si forte audieritis celsitudinem suam compulsam fuisse e Britannia in Galliam fugere, metu proditionis, hanc rem nolle celsitudinem suam ullo modo duci Britanniae imputari, in beneficiorum ante collatorum obliterationem; quod rex plane se informaverit, eam rem ad mercenarios quosdam ducis consiliarios tantum pertinere; qui, cum dux ipse graviter ægrotaret, ejusmodi consilia, duce prorsus inscio, agitarunt.

“ Sed utcunque istæ res celsitudinem suam, si privatam personam tantum gereret, devincire possent, satis tamen novit superiorem illam obligationem, quæ se ad illa procuranda, quæ subditis suis præsidio et commodo esse possint, obstringit, se itidem inferiore hoc obligationis genere exsolvere: nisi forte hoc sibi relinquat, ut si ad bellum celsitudo sua compulsa sit, illud sine acerbitate, aut ambitione, prosequatur.

“ Quantum ad negotii hujus consequentias, quoad regni

Angliæ statum, eæ tales esse possint, quales fuerint regis Galli fines et intentiones. Quæ si ulterius non tendant, quam ut subditos suos in ordinem redigat, nihil ad nos. Quod si regi Gallo in animo sit (vel licet non fuerit, tamen si sponte secuturum sit), ut Britanniam in provinciæ formam constituat, et coronæ Franciæ eam reuniat, tum digna est res, quæ magna cum sollicitudine, et anxio iudicio perpendatur; quantum scilicet hæc innovatio Angliæ intersit, tam propter insigne regni Franciæ augmentum (amplissima adjecta regione, quæ in oras maris nostri per tractum non parvum porrigitur), quam quod inde privetur hæc natio, et nudetur, tam firmis et fidelibus fœderatis, quales Britones se semper præstiterunt. Tum enim fore, ut regnum hoc nostrum, cum olim etiam in continente potens esset, primum territorio, postea affinitatibus, Burgundia scilicet et Britannia (quarum principes fœderati nostri tantum erant, sed tamen fœderati ex hujus regni consiliis pendentes) altera, jam nuper disjecta, partim in augmentum potentiæ Gallorum, partim Austriacorum cedat; altera jam prope sit, ut in Galliæ potentiam coalescat; atque exinde regnum hoc intra aquas salsas cohibeatur, cinctum maritimis provinciis potentissimorum monarcharum.

“Quantum ad exemplum, quod inde promanare possit, illud (ut de consequentiis dictum est) ita se habet, prout se habent regis Galli intentiones. Nam si Britanniam Gallia devoraverit, quemadmodum vulgi sermones (parati semper actionibus regum ambitionis notam inurere) divinant, tum vero, res profecto esset exempli perniciosi, ut minor status a majore opprimeretur. Ex hoc enim periculum imminere possit Scotiæ ab Anglia, Lusitaniæ ab Hispania, minoribus Italiæ et Germaniæ statibus a majoribus; imo etiam (si parva magnis componere liceat) perinde esset ac si aliquibus ex vobis minoris ordinis tuto vivere non liceret in vicinitate aliquorum ex his proceribus potentioribus. Hujus autem exempli introductionem regi potissimum imputatam fore verisimile est, ut principi, qui illud, etiam cum bono reipublicæ suæ, impedire maxime potuisset. Verum contra, tam speciosus se offert, ex parte regis Galli, prætextus (at prætextus potentiæ nunquam defuit) propter periculum regno suo imminens,

quod bellum hoc ex necessitate gerat, non ambitione, ut periculum ab exemplo nonnihil corrigat et mitiget. Si quidem periculum ejus belli, quod solum in defensionem propriam suscipitur, nullum esse potest, quia penes quemlibet est illud pro libito devitare. Verum in hoc negotio universo, rex se vestris gravibus et maturis consiliis permittit, in quibus acquiescere decrevit."

Atque in hanc sententiam cancellarius locutus est, quantum ad res Britanniae. Rex enim ei mandarat, ut tali orationis moderatione uteretur, quae ordines ad Britanniae auxilium accenderet, regem autem aperta aliqua declaratione non obstringeret.

Cancellarius ad domestica orationem transtulit.

"QUANTUM ad administrationem domesticam, rex mihi in mandatis dedit, ut hæc dicerem, credere se, nulli unquam regi (tam brevi regni spatio emenso) majores et justiores causas fuisse duarum contrariarum passionum, gaudii et doloris, quam sibi. Gaudii, ob immensos et manifestos Dei omnipotentis favores; qui eum gladio regio cinxerat, eidemque gladio contra hostes suos universos semper adfuit, seque tot probis et fidelibus servis et subditis beavit, qui nunquam destiterunt fidelibus consiliis, prompta obedientia, et animosa defensione, eum prosequi: doloris, quod nondum Deo placuerit permittere ei ut gladium conderet (quod maxime expetebat, præterquam in administratione justitiæ), sed quod toties compulsus sit ensem stringere, ad proditorios et seditiosos subditos resecandos; quos (ut videtur) Deus reliquit (inter multos bonos, aliquos malos) tanquam inter Israëlitas, Cananæos, veluti spinas in lateribus suis, ad eos tentandos; etsi is semper fuerit rerum exitus (sit nomen Domini ob hoc benedictum) ut malitia eorum in caput proprium reciderit.

"Quamobrem rex ait, se jam admonitum esse, quod sanguis, in acie effusus, nequiquam sanguini in civitate parcere possit; neque gladius martialis sit satis validus ad regnum hoc in plena pace constituendum: sed quod vera via huc tendat, ut rebellionum semina et origines sub initiis eorum comprimantur: et ad hoc obtinendum, leges bonæ et salubres excogitentur, confirmantur, et acuantur, contra vim omnem et illicitos hominum cœtus, eo-

rumque confœderationes et combinationes omnes, per vestrum scilicet distinctiones, tesseræ, et alia hujusmodi factionis symbola; ut pax regni talibus statutis, veluti cancellis ferreis, solide muniatur et stabiliatur; omnisque violentia et in aula, et in agris, et in domibus privatis, reprimatur. Cujus rei curam, quæ ad vosmetipsos tam prope pertinet, quamque temporis ratio summopere flagitat, celsitudo sua prudentiis vestris commendat.

“ Quoniam vero regi cordi et curæ est, ut pax hæc, in qua regnare, et subditos suos tueri cupit, non tantum vobis folia producat, sub quarum umbra secure recumbere possitis, verum etiam fructus vobis edat divitiarum et opulentiae, rogat vos celsitudo sua, ut cogitationem suscipiatis, de mercatura et commercio regulando; nec minus de manufacturis regni promovendis, unaque spurium illum et sterilem mercatorum usum, in fœnus et illicita excambia jam erogari solitarum, coercetis; unde ad naturalem suum usum mercaturæ et commercii legitimi et nobilis applicentur. Similiter ut populo nostro copia fiat se in artibus mechanicis exercendi, quo modo regnum ex se et nativis suis mercibus subsistere possit, ut in otio non degant, atque thesaurus noster propter manufacturas forinsecas non exhauriatur. Quin et ulterius providere debetis, ut quæcunque merces a partibus exteris in regnum introductæ fuerint, prorsus ad merces nativas nostras coëmmendas convertantur; unde sors regni non minuat, ex super-importatione mercium exterarum.

“ Postremo, quoniam regi certo persuasum est, vos eum pauperem nolle, qui vos divites esse cupit, minime dubitat, quin curæ vobis futurum sit, ut redditus sui, tam ex vectigalibus, quam alias, conserventur et augeantur; atque insuper ut subsidia pecuniaria, si postulet occasio, alacriter conferatis. Eo magis, quod satis nostis regem frugis esse, atque pro dispensatore tantum se gerere in commodum regni; quodque eæ pecuniæ, quæ a vobis conferuntur, sint tantum instar vaporum, qui e terra in sublime attrahuntur et in nubes coeunt, quæ rursus in terram imbres refundunt. Quin et probe scitis, vicina vobis regna magis magisque amplificata, atque tempora ista variis motibus obnoxia: itaque minime convenire, ut regem a pecuniis imparatum offendant. Plura non habeo, quæ

dicam : optarem autem, ut quæ dicta sunt, melius fuissent declarata: illud vero prudentia, et benevolentia vestra supplebit. Deus consiliis vestris aspiret."

Hanc orationem cancellarius habuit, non comptam certe, sed solidam et perspicuam.

Res difficilis non erat, parlamentum ad istud Britanniae negotium disponere et afficere; tam propter emulationem inter nationes Angliæ et Galliæ, atque invidiam recentem, quod regnum Galliæ nuper incrementa acceperat; quam propter periculum, quod Angliæ imminere poterat, si Galli tam amplam provinciam maritimam acquirerent, ut supra diximus. Commovebatur etiam parlamentum oppressionis intuitu; etsi enim, quæ afferebat rex Gallus, essent satis probabilia, tamen apud multitudinem impares semper sunt congressus argumentorum et suspicionum; itaque consilium regi dederunt, ut causam Britanniae strenue amplecteretur, et auxilia celeriter mitteret; magnaue alacritate regi amplum pecuniæ subsidariæ modum concesserunt, horum auxiliorum contemplatione. Verum rex, tum ut decorum servaret erga regem Gallum, cui se devinctum profitebatur; tum quod revera belli potius ostentandi, quam gerendi, erat cupidus; iterum solennes legatos ad regem Gallum misit, qui ei intimarent decretum ordinum; et verbis dulcissimis intercessionem suam, prius factam, renovarent; ut scilicet rex Gallus a bello Britannico desisteret; aut si necessario bellum habendum esset, in bonam partem acciperet, si, populi sui precibus motus (qui causæ Britannorum, tanquam veterum amicorum et foederatorum suorum, impense favebant), suppetias eis mitteret; protestando, nihilominus, se, quo leges amicitiae et foederum cum Gallia religiose servaret, copiis suis imperare in animo habere, ut Britannis quidem succurrerent, ad Gallos autem bellum minime extenderent, nisi quatenus ad possessionem Britanniae tuendam. Verum antequam ista speciosa legatio advenisset, ducis Britanniae res haud leviter percussæ sunt, et manifesto declinare cœperunt. Nam prope oppidum sancti Albani in Britannia praelium commissum fuerat, in quo Britanni profligati sunt, duxque Aurelianensis et princeps Aurasionensis capti, cæsis ex copiis Britannorum sex millibus, atque inter eos domino

de Woodvilla, et cohorte ejus prope universa, dum fortissime dimicarent. Ex parte autem regis Galli, mille et ducenti ceciderunt, cum duce suo Jacobo Galleotto, viro in rebus bellicis spectato.

Postquam nova de hoc prælio in Anglia audita essent, expergefactus est rex, qui nullum jam subterfugium habebat, sub quo tractatum pacis honeste continuare posset. Jam enim plane tanquam oculis cernebat, Britanniam rapide perditum iri, prorsus contra spes suas. Cum autem conscius sibi esset, se tam apud populum suum, quam apud externos, magnam sustinere invidiam, imo et infamiam, propter priores moras; statim auxilia quanta potuit cum celeritate in Britanniam misit. Quod fecit sub ductu Roberti domini Brooki, ad numerum octo milium, virorum lectorum et bene armatorum; qui propitio usi vento intra paucas horas Britanniam tenuerunt, et se copiarum ducis reliquiis adjunxerunt; statimque perrexerunt ad hostes, atque prope eos castrametati sunt. Galli, possessione victoriae sobrie utentes, atque animos et alacritatem Anglorum probe cognoscentes, præsertim sub initiis militandi, se intra vallum continuerunt, castris optime munitis, certi manum non conserere. Sed interim, ut copias Anglas sursum deorsum jactarent et defatigarent, eas levis armaturæ equitibus adoriebantur et vexabant; in quibus certaminibus tamen plerumque detrimenta acceperunt, potissimum per sagittarios Anglorum.

Verum hoc rerum statu Franciscus dux Britanniae obiit; quod quidem accidens rex facile prævidere potuerat, et debuerat certe hoc ipsum supponere, et huic eventui consilia sua aptare; nisi quod honoris contemplatio, propter nova de prælio facto allata, quæ regem ad aliquid propere exsequendum exstimulavit, belli rationes pervertisset.

Post ducis obitum, primarii Britanniae viri, partim empti, partim factionibus imbuti, omnia permiscuerunt: adeo ut Angli, nec caput nec corpus reperientes, quibus se adjungerent; atque non minus a sociis quam ab hostibus sibi metuentes, hieme jam ingruente, domum post quinque menses ab eorum trajectu redierint. Atque hoc modo, prælium sancti Albani, mors ducis Francisci, et auxiliorum Anglorum recessus Britanniam tandem perdidit.

runt. Quam rem, alii ut judicii regis maculam, alii ut temporum ejus infortunium, acceperunt.

Sed utcumque fructus parliamenti horarii circa res Britannicas male cesserant, nihilominus fructus illi durabiles, et parliamentorum proprii (bonæ scilicet et salubres leges) prospere se habuerunt, atque in hunc diem permanent. Nam ex monitis cancellarii, eo parlamento, leges nonnullæ egregiæ circa ea, quæ rex proposuerat, latæ fuerunt.

Primo, auctoritas cameræ stellatæ, quæ antea legi regni communi tantum nitebatur, in aliquibus casibus robore statuti suffulta est. Curia autem ista ex maxime prudentibus et generosis hujus regni institutis censi possit. Nam in distributione tribunalium regni (excepta curia suprema parliamenti), in qua curia Banci regis, criminibus, quæ contra coronam committuntur; curia Banci communis litibus civilibus; curia Scaccarii causis, quæ ad redditus et proventus regis spectant; et curiæ cancellariæ causis, quæ mitigationem rigoris juris, ex arbitrio boni viri, ad exemplum juris prætorii, merentur, politice admodum assignatæ sunt; semper tamen reservata est magna et præeminens jurisdictio concilio sanctiori regis, in causis, quæ vel exemplo, vel consequentia, regni statum publicum oppugnare et convellere possent: quæ si criminales fuerint, consueverunt consilarii in camera (quæ vocatur) stellata; sin civiles, in camera vel aula (quam vocant) alba, convenire. At quædammodum cancellaria jus prætorium, ita camera stellata jus censorium (demptis tamen rebus capitalibus) imitatur. Ista autem curia cameræ stellatæ ex bonis composita est elementis. Ex quatuor enim generibus personarum commista est; consiliariis regis, proceribus, prælatis, et iudicibus aliarum curiarum principalibus. Etiam quatuor causarum genera præcipue tractat; vim illatam; fraudes; crimina varia stellionatus; et inchoamenta sive actus medios, qui vergunt ad crimina capitalia, aut alias atrocia, licet nunquam actualiter commissa et perpetrata fuerint, sed quod præcipue in hoc statuto rex volebat, erat suppressio turbarum illicitarum, una cum causis earum præcipuis, hoc est, multitudinis combinationibus, et potentium patrociniis.

Ab universali regni pace descendit regis cura ad pacem aulæ et famulitii ipsius regis, et securitatem consiliariorum suorum, ac magistratuum eminentium. Verum hoc statutum miri cujusdam erat temperamentum. Nam in hanc sententiam præscriptum est, ut si quis ex regio famulatio (qui tamen infra gradum baronis sit) in vitam alicujus consilarii regis, aut baronis regni, conjurasset, factum est crimen, licet res peracta non fuerit, capitale. Ista lex a cancellarii suspicionibus fluxisse existimata est; qui cum vir austerus et imperiosus esset, atque in aula regia inimicos nonnullos sibi infensissimos degere cognosceret, suæ securitati prospexit; invidiam suam generali legis ordinatione obruens, præsidium nempe hoc cum omnibus consiliariis et nobilibus communicando: neque tamen ausus est legem ulterius extendere, quam ad famulitium conscriptum ipsius regis, ne minori nobilitati et plebi regni nimis dura res videretur: quæ merito credere possent, libertatem suam antiquam, et clementiam legum Anglicarum, sensim invadi, si voluntas mera alias, quam in criminibus læsæ majestatis, pro facto reputaretur. Attamen causa, quæ in statuto ipso inserta est (nimirum quod qui in vitam consiliariorum conspirat, merito censi possit oblique et mediate ipsius regis mortem moliri), æque omnibus subditis ac aulicis communis est. Verum hæc legis angustia ad id, quo cancellarius tendebat, satis erat: sed tamen vitam eo usque produxit, ut ei etiam lege generali opus fuisset, cum non minus populo, quam aulæ regiæ, postea odio fuerit.

A pace aulæ, et familiæ regiæ, rursus cura regis descendit ad pacem familiarum privatarum. Lata est enim lex justa et moralis, per quam raptatio foeminarum per vim, contra voluntatem suam (exceptis pupillis femellis, et ancillis), capitalis facta est: parlamento prudenter et merito censente, crimen abripiendi foeminas per vim in possessionem extraneorum (licet postea per illecebras aut astutias concilietur earum assensus), nihil aliud esse, quam raptum in longum productum, quia prima vis reliqua traxisse præsumitur.

Sancita est alia quoque lex ad pacem subditorum in genere, et cædium et homicidiorum repressionem, atque in emendationem legum antiquarum. Ea fuit; ut cum

per legem communem prosecutio homicidiorum in nomine regis annum et diem expectaret, quod spatium uxori aut hæredi occisi datum est, ut nomine proprio accusationem peragerent: cumque experientia monstraret, quod pars aggravata sæpius, pretio aut variis modis inducta, aut lite ipsa defatigata, accusationem desereret; atque eo temporis tractu res quasi in oblivionem transiret; et hoc modo prosecutio in nomine regis (quæ semper, flagrante crimine, vivacior est) neglecta esset; ordinatum fuit prudentissime, ut prosecutio in nomine regis etiam intra annum et diem admitti possit, absque præiudicio tamen prosecutionis in nomine partis læsæ.

Tum quoque rex cepit, non minus prudenter quam juste, cleri privilegia nonnihil arripere; facta ordinatione, ut clerici capitalis criminis convicti, candente ferro, in manu signarentur; tum ut aliquo corporali supplicio afficerentur, quam ut ignominie notam secum ferrent. Verum hujus salubris legis gratia, rex postea Perkin edicto laceratus est, tanquam privilegiorum sanctæ ecclesiæ inhumanis et execrabilis violator.

Etiam alia lex lata fuit, paci regni consulens: qua puniebantur officarii et firmarii regis amissione officiorum et firmarum suarum, si famulitiis nobilium, aut aliorum, nisi domestici essent, se aggregarent, aut illicitis coetibus participarent.

Atque hæ leges ad vim et turbas reprimendas ordinatæ sunt, quibus tempora illa maxima indigebant; et adeo prudenter constitutæ sunt, ut in hunc usque diem, temporis ipsius suffragiis confirmatæ, durent.

Latæ sunt etiam leges bonæ et politicæ contra fœnus, quod est usus pecuniæ spurius: et contra illicita excambia et contractus fictos, qui sunt item instar fœnoris spurii. Aliæ etiam pro securitate vectigalium regis; atque conversione pecuniarum, ex mercibus externis provenientium, in merces regni natives; una cum aliis minoris momenti legibus.

Verum quamvis leges in iis comitiis latæ bonum et salubrem ediderint fructum; subsidium tamen pecuniarium, iisdem comitiis concessum, fructum exhibuit acerbum. Sane universa messis in fine in horrea regis coacta est, sed post procellam grandem. Cum enim deputati cœpe-

runt taxare subsidium in comitatu Eboracensi, et episcopatu Dunelmensi, populus ex improvise in seditionem erupit, aperte loquens, se hisce annis proximis innumeras miserias perpassos esse; quare nec posse se nec velle subsidium conferre. Neque tamen proculdubio hæc contumacia ex indigentia mera illius populi manavit, sed etiam ex inveterato studio partium, quod illis regionibus penitus insederat, ubi memoria Richardi tertii adhuc in tanto vigore erat, ut tanquam fæces quædam acres in animis hominum, veluti in fundo vasis, subsiderent; quæ si vas paululum agitaretur in sursum ascendebant. Accedebat etiam (ut credere par est) instigatio alicujus malevoli, et rebus præsentibus infensi, ex iis, qui apud eum populum maxime erant gratiosi. Hoc accidente tam inopinato, deputati fere attoniti, rem ad comitem Northumbriæ detulerunt, qui vir erat auctoritate primarius in iis partibus. Ille statim ad regem literas misit, aperte significans, quale incendium obortum esset in populo; simulque petens, ut rex quid fieri vellet mandaret. Rex responsum dedit peremptorium, se ne obolum quidem remittere velle ex summa, quæ in comitiis concessa fuerat; tum quia exemplum ejus alias provincias animare possit ad similem mitigationem poscendam; tum præcipue quia nunquam esset passurus, ut vulgus ignobile ordinum munificentiam frustraretur, in quorum consensu etiam plebis ipsius vota concluderentur. His literis a rege acceptis, comes principales illius comitatus justiciarios, et liberos tenentes convocavit; et eos allocutus verbis æque imperiosis ac rex scripserat (quibus nihil opus fuit, nisi quod negotium asperum infeliciter in virum etiam asperum inciderat), non solum animos eorum irritavit, sed etiam suspicionem injecit, ex acerbitate verborum ejus, quæ tanquam regis ipsius verba retulerat, ipsum comitem, aut auctorem fuisse aut suasorem principalem ejus consilii. Quo factum est, ut turba vilis cœtus miscuerit, et insultum in comitem ipsum faciens, eum cum compluribus ex servis suis trucidaverit. Neque hic destiterunt seditiosi illi, sed Joannem Egremondum equitem auratum, virum turbidum et factiosum (quique diu ante regi infensus erat) in ducem suum cooptarunt; atque animati et exstimulati a quodam ex infima plebe, vocato Joanne Chamberio, tanquam face

seditionis, qui apud vulgus multum poterat, in apertam rebellionem erumpent: quin et frementes disertis verbis dixerunt, se contra regem Henricum ituros, et cum eo pro libertate sua pugnaturos.

Postquam rex certior factus est de nova hac insurrectione (similibus enim motibus, tanquam febre anniversaria, quotannis corripì solebat), suo more, parum aut nihil commotus, Thomam comitem Surriæ (quem paulo ante non solum e Turri liberaverat, eique præterita omnia condonaverat; verum etiam in gratiam suam specialem receperat), cum exercitu satis valido, contra rebelles misit; qui cum copiis eorum conflixit, eosque acie vicit, et Joannem Chamberium antesignanum eorum vivum cepit. Joannes vero Egremondus fuga se eripuit, et in Flandriam transfretavit, ad Margaretam Burgundiæ: cujus palatium, asylum et receptaculum fuit proditorum omnium, qui regem infestabant. Joannes Chamberius Eboraci supplicio affectus est, magna pompa; suspensus est enim in patibulo præalto, extructo in medio furcarum quadratarum, tanquam proditor transcendens; atque magnus numerus ex complicibus suis, super trabem patibuli inferiorem, circa eum itidem suspensus; cæteris autem generaliter venia facta est. Neque rex consuetudinem suam interrupit, ut vel primus, vel inter primos esset, in omnibus bellicis suis expeditionibus; juxta id quod familiariter dicere solebat, cum de rebellibus quid nunciatum esset, 'Se nihil amplius cupere, quam ut eos aspiceret.' Nam statim postquam comitem Surriæ in eos misisset, ipse subsecutus est; et licet nuncium de victoria accepisset in via, tamen usque ad Eboracum perrexit, ut eas regiones componeret et pacaret: postea vero Londinum reversus est, comitem Surriæ locum-tenentem suum in partibus borealibus relinquens; et Richardum Tunstallum, militem auratum, principalem suum commissarium constituens ad subsidium levandum, cujus ne dodrantem quidem remisit.

Eodem autem tempore, quo rex servum tam bonum, quam fuit comes Northumbriæ, amiserat; etiam amicum et affinem fidelem, Jacobum tertium Scotiæ regem, similiter amisit, qui miserabili fato functus est. Iste enim princeps infelix, post diuturna, tam procerum suorum,

quam magnæ partis populi, odia, quæ subinde in seditiones et crebras aulæ mutationes eruperant, tandem ab iis oppressus est. Siquidem arma contra eum sumpserunt, et Jacobi principis filii sui personam ex improvise intra potestatem suam redegerunt partim vi, partim minis; interminantes, se aliter regnum in manus regis Angliæ tradituros. Eo autem consilio hoc moliebantur, ut rebellionem suam obvelarent, sicque princeps titolare et pictum quoddam caput rebellionis fieret. Unde rex Scotiæ (se viribus minime parem cogitans) a rege Henrico, etiam a papa et rege Gallo, poposcit, ut res inter se et subditos suos componerent. Reges, prout petiit, meditationem suam, modo honorifico, et qui reges magnos deceret, interposuerunt: non tantum postulando, et suadendo, verum etiam protestando et minando: rebellibus denunciantes, se communem regum causam agi censere, si subditi permittantur leges regibus suis imponere; seque in ultionem ejusmodi sceleris prorsus ituros. At rebelles, qui jam ante obedientiæ jugum majus excusserant, facile modestiæ vinculum minus abjecerunt; et, furore metum superante, responderunt; inanem esse de pace mentionem, nisi rex se imperio abdicaret. Quocirca (tractatu pacis abrupto) ad arma ventum est, præliumque ad Bannochiæ rivulum, juxta Sterliniam, commissum est. Quo prælio rex, iracundia et indignatione, licet justa, exæstuans, pugnam temere iniens, et manum præcipitanter conserens, antequam universæ ejus copiæ convenissent, interfectus est (nihil obstante expresso et præciso mandato principis filii sui, qui hoc interdixerat) dum ad molendinum quoddam fugisset in campo, ubi pugnatum est, situm.

Quatenus vero ad legationem papæ, quæ per Adrianum de Castello, Italum, missa est (quæque illis temporibus magis forsitan futura fuisset efficax), sero illa advenit, si legatio ipsa spectetur, sed satis in tempore pro commodo legati. Nam cum per Angliam Scotiam peteret, et honorifice admodum a rege Henrico exceptus esset (qui perpetuo se erga sedem Romanam officiosum præbuit), regis favorem majorem in modum assecutus est, simulque magnam cum Mortono cancellario familiaritatem contraxit. Adeo ut rex moribus ejus delectatus, et eum rebus suis utilem fore credens, eundem ad episco-

patum Herefordiensem promoverit, et postea ad episcopatum Bathoniensem; ejusque opera usus sit in compluribus negotiis, quæ ad curiam Romanam pertinebant. Certe vir magnus fuit Adrianus, et multa eruditione, prudentia, et in rebus civilibus dexteritate, præditus; et, non diu post in honorem cardinalis erectus, largum regi tributum ob beneficia sua rependit; regem magno cum judicio et diligentia de rebus Italiæ subinde per literas informans. Nihilominus, sub finem vitæ suæ, particeps fuit conjurationis, quam cardinalis Alphonsus Petruccius, et alii quidam cardinales, in vitam Leonis pontificis inierunt. Atque hoc ejus crimen, per se atrox valde, aggravatum est, propter causam, quæ eum impulerat; quæ malitia sane aut odio minime nitebatur, sed ambitione fœda adipiscendi papatum. Atque in hoc impietatis excessu non defuit tamen levitatis et vanitatis mixtura quædam; nam (ut apud omnes increbuerat) ad papatum expectandum fatali quodam ludibrio inductus est, scilicet prædictione harioli cujusdam, quæ talis fuit; successurum Leoni, cujus nomen esset Hadrianus, senem, humili loco natum, sed doctrina et prudentia eminentem. Quo caractere et schemate se describi putavit; etsi hoc vaticinium impletum postea fuerit in Adriano Belga (filio cervisiarii ex eadem Belgia, cardinale de Tortosa et Caroli quinti præceptore), qui postea, mortuo Leone, nomine proprio non mutato, Adrianus sextus vocatus est.

Verum ista anno sequente, quinto scilicet regis, contigerunt. Sed in fine anni quarti rex iterum ordinum conventus egit; non (ut videtur) ob aliquam occasionem tum emergentem, sed, præcipitatis et abruptis comitiis præcedentibus propter apparatus belli Britannici, rex cogitavit se non satis ampliter subditos suos legibus bonis hactenus remunerasse; quæ semper ei fuerunt pro retributione erga subditos, propter pecunias ab ipsis collatas; cumque alienationis subditorum ex iis, quæ in borealibus partibus gesta erant, memor esset, visum est ei, eo magis subditos suos solatiis reficere. Sane tempora ejus in bonis legibus condendis excelluerunt. Ita ut merito censi possit, inter reges Angliæ, post Edwardum primum, legislator optimus. Leges enim ejus (si quis attentius eas introspectat) ex prudentia profunda ortas inveniet, neque

vulgaris esse naturæ; non occasione aliqua præsentē stimulantē latas, sed vere ex providentia futuri, ut status ejus regni indies fieret magis florens et beatus; ex more legislatorum temporibus antiquis et heroicis.

Primo igitur legem tulit, quæ cum temporibus et actis suis optime conveniebat. Quemadmodum enim ipse, in persona sua et nuptiis, finalem introduxerat concordiam, in lite illa magna, quæ de titulo coronæ tam diu pependerit: ita et hac lege (de qua loquimur) similem pacem et tranquillitatem circa privatās subditorum terras et possessiones stabilivit. Ordinatum est enim, ut *fines* quos vocant (quod genus est transactionis cujusdam solennis) revera finales essent ad jura non partium tantum, sed aliorum omnium, exstinguenda: ita tamen ut post fines hujusmodi levatos, et solenniter proclamatos, haberet subditus spatium quinque annorum post titulum suum devolutum, ad jus suum recuperandum, aut saltem vindicandum; quod si prætermisisset, jure suo in perpetuum excluderetur; cum exceptionibus tamen nonnullis ætate minorum, nuptiarum, et similium personarum juris sui persequendi incapacium. Hoc statutum aliud regni statutum antiquum tantum restituit; quod et ipsum latum fuerat juxta tenorem legis communis. Mutatio legis intervenit per statutum quoddam vulgariter dictum de *Non clameo*, factum tempore Edwardi tertii. Atque ista lex de finibus levandis instar prognostici cujusdam erat boni de pace illa, quæ in hunc usque diem, a temporibus ejus, ut plurimum secuta est. Statuta enim de *Non clameis*, belli temporibus conveniunt, cum animi hominum inquietantur, ita ut rebus suis domesticis prospicere nequeant; statuta vero, quæ possessionibus favent, temporibus pacis maxime sunt accommodata, ut lites et querelæ exstinguantur, quæ pacis sunt fructus perniciosi.

Aliud statutum latum est, prudentiæ, et in rebus politicis peritiæ singularis; incrementum populi regni manifesto, et (si quis acutius inspexerit) militiam etiam, et vires regni bellicas, promovens.

Concorrent eo tempore magis, quam retro solitum, fieri septa et clameæ in agris; ex quo terra arabilis (quæ sine populo et familiis coli non poterat) versa est in pascua, quæ armentariorum paucorum opera tantum indigebant;

etiam firmæ et tenementa ad terminum vitæ, annorum, et ad voluntatem domini (in quibus coloni complures habitabant) versa sunt in dominicum. Hoc infrequentiam et diminutionem peperit populi, et (per consequentiam) oppidorum, ecclesiarum, decimarum, et similium: probe etiam noverat rex, neque ullo modo oblitus erat, sequi etiam ex hoc diminutionem subsidiorum et census: quanto enim major numerus fuerit generosorum, tanto semper subsidiorum summæ decrescunt magis. In qua re medienda, prudentia regis et parliamenti enituit. Clausuras agrorum prohibere noluerunt: hoc enim fuisset, soli culturam fructuosiorem, atque inde secuturam patrimonii regni meliorationem, prohibere: neque etiam arationes hominibus jussu legis imponere consultum putarunt; hoc enim fuisset cum natura ipsa, et rebus, pugnare. Sed tale temperamentum adhibuerunt, ut clausuras tantum et pascua, quæ depopulationem liquido invehabant, tollerent: neque tamen expresse, aut interdicto aliquo imperioso, sed solummodo per consequentiam. Ordinatio fuit talis; ut omnes domus agrificationis, quibus fuerint annexa viginti jugera terræ, aut amplius, in perpetuum sustentarentur et conservarentur, absque decasu; una cum portione terræ competente, quæ a domibus illis nullo modo separari posset; ut et per statutum aliud quoddam, successoris sui tempore factum, fusius declaratum fuit. Neque tamen, si quis deliquisset, sancitum erat, ut populari actioni subjiceretur, sed ut terra ipsa in manus regis, aut domini, caperetur, quoad dimidium proficuum, donec domus, ac terræ reparatæ forent, et restitutæ. Hoc modo ædificia sustentata necessario habitorem traxerunt: et portio terræ iisdem annexa necessario etiam poscebat, ut incola is non esset mendicus, aut tuguriaster, sed ex paulo opulentioribus, qui familiam alere, et aratrum in opere ponere posset. Hoc populi numerum miris modis augebat, quin et potentia regni militaris intererat; ut scilicet firmæ et tenementa certum terræ dimensum sortirentur, quod virum non infimæ conditionis, citra penuriam, sustentaret; eademque res quodammodo magnam partem fundi regni agricolis et mediæ sortis hominibus mancipabat, et perpetuabat: mediæ (intelligimus) conditionis, inter generosos et operarios rusticos. Jam

quantum hæc res militarem regni potentiam (ut ocepi-
mus dicere) promoveat, liquet, tum ex militaris disciplinæ
principiis, tum ex aliarum nationum exemplis. Etiam
opinione fere generali, virorum maximi circa res bellicas
judicii (etsi pauci quidem aliter senserint, cum revera
casuum distinctionem hæc quæstio subire possit), robur
præcipuum exercitus alicujus in peditatu maxime con-
sistit. Pedites autem ut fortes et bellicosi evadant, opus
est, ut in conditione aliqua non servili, aut inopi, sed
libera et copiosa degant. Itaque, si quod regnum, aut
status, in nobiles et generosos potissimum excrescat; agri-
colæ autem et aratores loco tantum et conditione opera-
riorum illis inserviant, aut forte tuguriastri meri existant
(qui pro mendicis tecto coopertis tantum haberi possint)
equitatu certe pollere possit, sed peditatu minime; tan-
quam sylvæ cæduæ, quæ si arboribus grandioribus abun-
dent, dumos et vepres progignent, ligna autem puriora
non educent. Atque hoc cernere est in Gallia, Italia, et
aliis nonnullis Europæ partibus, ubi populus universus,
vel ex nobilibus, vel ex rusticis vilioribus, componitur (de
populo in agris degente loquor, non in urbibus), mediocris
autem sortis populus fere deficit: quo fit, ut copiis pe-
destribus parum polleant: adeo ut, ad peditatum suum
constituendum, et roborandum, mercenarias cohortes Hel-
vetiorum, aut Germanorum, adhibere fere consueverint.
Unde etiam fit, ut nationes illæ populum quidem nume-
rosum, milites autem paucos edant. Rex autem videbat,
ex contraria parte, Anglos suos, quamvis territorio multo
angustiores, tamen militibus, et copiis nativis præ illis
(quas diximus) nationibus, longe magis abundare. Hoc
consilio atque instituto, rex Hydræ dentes occulto sere-
bat; ex quibus (juxta fabulas poëtarum) milites armati
exsurgerent, in regni sui præsidium, et amplificationem.

Iisdem etiam comitiis, rex (curam adhibens, ut regni
potentia non minus mari, quam terra augeretur) in classis
sui adornationem, et incrementum, ordinavit, ut vina et
glastum, ex partibus Gasconiæ et Languedociæ allata,
non nisi navibus Anglicis importarentur: inflectens pau-
latim politiam regni Angliæ, ab intuitu ubertatis et vilita-
tis rerum venalium, ad intuitum potentiæ militaris. An-
tiqua enim statuta fere omnia mercatores externos invitant,

ut merces omnigenas in regnum Angliæ importent; pro fine habentia vilitatem et copiam earundem mercium, nequiquam respicientia ad rationes politicas, circa regni potentiam navalem,

Tulit etiam legem illis comitiis rex, et monitoriam, et minatoriam, erga justiciarios pacis, ut munus suum diligenter exsequerentur, delationes contra eos auctoritate sua regia invitans, et neglectus eorum primo sociis suis justiciariis committens, postea justiciariis assisarum, postremo cancellario: mandando simul, ut edictum (quod in eam sententiam promulgarat) quotannis quater publicis sessionibus legeretur, ne forte justiciarii obdormiscerent: hoc modo fore putabat, ut leges suæ pœnales executioni demandarentur; utque inde, vel obedientiæ, vel mulctarum, fructum perciperet: in qua re, versus finem vitæ suæ, declinavit nimis in partem sinistram. Hunc ad finem etiam cohibuit pragmaticam quandam, nuper ortam, qua informationes veræ, super legibus pœnalibus exhibitæ, informationibus aliis illusoriis suffocabantur, exhibitis scilicet, per quosdam, quos delinquentes ipsi subornarant, ut ad libitum eorum fieret litis vel prosecutio, vel desertio; atque hoc modo veras prosecutiones (scilicet ne duplex foret vexatio) regerebant.

Legem etiam tulit de re monetaria reformanda, et nummorum externorum (eorum scilicet qui edicto regio essent in usum regni recepti) adulteratione punienda: utque in pecuniis persolvendis nulla fieret solutio in auro quibuscunque mercatoribus alienigenis; ut hoc modo thesaurus regni intra Angliam melius asservaretur; quandoquidem aurum ejus generis metallum sit, quod facillime, et in occulto transportari possit.

Statutum etiam fecit de re pannaria, et lanis intra regnum conservandis; neque hoc tantum, sed de pretiis etiam pannorum limitandis, et moderandis; pretio uno, pannis tenuioris filii, alio crassioris, imposito. Quod eo libentius refero, tum quia rarum sit, pretia per statutum aliquod imponere, præsertim mercibus regni nativis; tum propter hujus legis prudens temperamentum, quod pretia præcise pannorum diversi generis non præscriberet; sed sanciret tantum, ne pretium a statuto limitatum pannarii excederent; ut liberum esset pannario pannos suos ita

conficere et accommodare, ut jacturam nullam in eis faceret.

Fuerunt et alia statuta his comitiis ordinata, sed hæc præcipua. Hic vero petendum videtur ab iis, in quorum manus hoc opus nostrum inciderit, ut in bonam partem accipiant, quod tam diu in legibus, quæ hujus regis tempore latæ sunt, commemorandis immoremur. Cujus rei has causas habemus; primo quoniam virtus illa præcellens, et meritum proprium in hoc rege fuit (cujus memoriæ honorem deferimus), ut optimus legislator esset; dein quod cum vitæ nostræ genere, et instituto conjunctum sit; præcipue vero quod (nostro quidem judicio) hoc ipsum, optimis historiæ scriptoribus desit, quod scilicet non satis crebro, summarie referant leges maxime memorabiles, quæ temporibus, de quibus scripserint, perlatae sunt; cum sint leges revera acta pacis principalia. Etsi enim in voluminibus legum ipsarum, maxima ex parte, reperiri soleant, neutiquam tamen hoc tam bene informat judicium regum, et consiliariorum, et virorum civilium, quam si videant eas descriptas, et veluti depictas in tabulis temporum.

Circa idem tempus, rex quater mille libras a civitate Londini mutuo sumpsit; quæ summa, priori quam crediderunt, dupla erat, et fuit debite et præcise ad diem præfixum repensa, quemadmodum etiam prior summa fuerat: rege præoptante semper, potius mutuari citius quam egebat, quam solvere tardius quam debebat; id quod ei fidem admodum conciliavit.

Neque abjecerat adhuc rex curam, aut spem de rebus Britannicis, verum occasiones consilio et arte vincere anisus est (quamvis arma sua infelicitè cesserant) atque regem Gallum, licet victoria ipsa non potuisset, tamen victoriæ fructu privare. Summa regis consilii fuit, Maximilianum regem, ut in nuptiis Annæ Britanniae hæredis ambiendis persisteret, exstimulare, atque ad earum consumptionem adjuvare. Verum res Maximiliani, eo tempore, in magna perturbatione, et combustione fuerunt, propter rebellionem subditorum suorum in Flandria. Nam populi Gandavi præsertim, et Brugarum (præsente ipso Maximiliano) arma subito ceperant, et nonnullos ex officiariis ejus principalibus interfecerant, eique ipsi custodiam cir-

cum dederant; usque quo et ipsum, et aliquos ex consiliariis suis, jurejurando obstrinxissent, ut veniam omnium ante-actorum concederet; neque ea in posterum quaestioni subicere, aut vindicare vellet. Attamen Fredericus imperator, Maximiliani pater, permittere noluit, ut contumelia hæc et indignitas, filio suo illata, maneret impunita, sed acriter bellum Flandris intulit. Sed dominus Ravenstonnus, vir magnæ apud Maximilianum auctoritatis (qui et ipse juramentum abolitionis simul cum domino suo sumpserat), religionem in ea re prætexens, sed revera privata motus ambitione (atque, uti credebatur, incitatus et corruptus a Gallis), imperatorem et Maximilianum dominum suum deseruit; seque partibus populi ducem et caput præbuit; oppidaque Hyprarum, et Slusiae, cum castellis, occupavit; statimque ad dominum Cordesium, Picardiæ sub rege Gallo præsidem, misit, ad auxilia ab eo petenda; atque insuper postulans, ut ipse Cordesius regis sui nomine unitorum oppidorum protector esse, et armis reliqua subigere, vellet. Dominus Cordesius ad occasionem arripiendam paratus erat (quam partim ipsemet instruxerat), et continuo auxilia summisit ampliora, quam, si res ex improvise gesta fuisset, tanta festinatione cogere potuisset; præfectis copiarum mandans, ut oppida inter Galliam et Brugas caperent. Copiæ Gallorum oppidum parvum, vocatum Diximeum, obsederunt, ubi Belgicarum copiarum pars se cum eo conjunxerat. Dum illa obsidio duraret, rex Angliæ, sub prætextu præsidii finium suorum juxta Caletum, sed revera minime volens ut Maximilianus contemptui exponeretur, et propterea matrimonio Britanniae decideret; Baronem Morleium, cum mille militibus, ad dominum Daubeneium Caleti præfectum misit, cum mandatis secretis, ut Maximiliano auxiliarentur et obsidione Diximeum eximerent. Daubeneius (sparsis vocibus hæc omnia ad securitatem finium Anglicorum fieri) ex militibus præsidariis Caleti, Hammesiae, et Guinesiae, alios mille eduxit: ita ut, cum recentibus auxiliis conjuncti, duorum ad minimum millium numerum explerent. Quæ copiæ, una cum aliis nonnullis Alemannorum, Diximeum clanculum ingressæ sunt, insciis hostibus; atque oppidum pertranseuntes (additis nonnullis ex ipsius oppidi copiis), castra hostium negligerenter custodita (utpote

quæ nihil tale metuebant), adortæ sunt, ubi magna cædes facta fuit; Angli autem, et eorum socii, victoria potiti sunt, interfectis octo hostium millibus, Anglorum vero centum tantum aut circiter desideratis; inter quos fuit dominus Morleius. Ceperunt etiam tormenta hostium majora, cum spoliis haud exiguis, quæ omnia ad oppidum Novi Portus asportarunt. His peractis, dominus Daubeneius Caletum reversus est, saucios suos et alios nonnullos sponte manentes, apud Novum Portum relinquens. At dominus Cordesius, ad Hypras cum magnis copiis sedens, jacturam et ignominiam pugnae ad Diximeum sarcire sperans, statim advolavit, et Novum Portum obsidione cinxit: et post aliquorum dierum obsidionem oppugnationis fortunam tentare statuit; quod etiam die quodam fecit eo successu, ut turrim oppidi principalem ceperit, et vexillum Gallorum super eam erexit. De qua tamen paulo post ab Anglis Galli dejecti sunt, ope recentium quorundam auxiliorum ex sagittariis, qui feliciter in ipso pugnae articulo in portum oppidi appulerunt. Unde perterrefactus Cordesius, atque auxilia Anglorum (quæ parva erant) ex successu rei (qui erat magnus) metiens, obsidionem solvit. Hoc modo res inter Henricum et regem Gallum nonnihil exacerbatae sunt, quia in hoc Flandriae bello auxiliares copiae utriusque regni sanguine mutuo haud exiguo se consperserunt. Quæ acerbitas aucta est ex inani jactatione Cordesii, qui se pro aperto Anglorum hoste gerebat, magis certe, quam regis sui rebus conducebat. Solitus enim erat dicere, se libenter in inferno per septennium jacere velle, ea conditione, ut Caletum e manibus Anglorum recuperaret.

Rex, postquam res et existimationem Maximiliani hoc modo sustentasset, consilium ei dedit, ut jam nuptias cum Britanna acceleraret. Quod et Maximilianus fecit, et eo usque tum apud principissam ipsam, tum apud consiliarios ejus principales, prævaluit, ut matrimonium per procuratorem consummatum fuerit, cum cæremonia, tunc temporis in his partibus nova. Neque enim solum publice desponsata est, sed etiam tanquam nupta per omnia tractata, atque in thalamo collocata: postquam autem decubisset, ingressus est legatus Maximiliani cum literis procurationis, et astantibus multis, tam viris quam feminis

primariis, tibiā suā, ad genu usque nudatā, inter lintea nuptialia inseruit; ut cæremonia illa consummationi et cognitioni actuali æquipollere putaretur. Hoc facto, Maximilianus (cujus moribus penitus insitum erat, ut negotia semiperfecta relinqueret, et reliqua imaginatione tantum forti consummaret, tanquam sagittarius malus, qui sagittas ad cuspidem usque attrahere non solet; cui etiam tam facile fuisset sponsam suā præsens amplexari, quam hujusmodi ludibria instituere) omnia jam pro certis ducens, neglexit ad tempus cogitationem de nuptiis, et bello totus incubuit. Carolus interim (postquam theologos suos consulisset, atque ab iis edoctus fuisset, istiusmodi fictitiā consummationem, potius inventum quoddam aulicum esse, quam apud ecclesiam receptam) magis solide rem aggressus est; et secretis et callidis instrumentis (tam matronis scilicet, quam consiliariis) primo conscientiae et honoris scrupulum amovere conatus est; qua in re duplex erat labor. Neque enim solum Maximilianus cum Britanna, sed etiam Carolus ipse cum filia Maximiliani contraxerat: ita ut nuptiae ex utroque pede claudicarent, et ex neutra parte dubitatione carerent. Verum quatenus ad contractum cum rege Carolo, exceptio erat justa et liquida, eo quod filia Maximiliani infra annos consensus esset, ideoque lege non teneretur. Sed quoad contractum Maximiliani ipsius, duriores sustinebat partes Carolus, cum nihil adducere posset, nisi quod contractus ille, sine consensu domini capitalis, Caroli scilicet (cujus pupilla et vasalla erat, atque ipse erga eam parentis loco), initus esset; ideoque ob defectum hujusce consensus prorsus irritus. Qui defectus (dixerunt) licet matrimonium ipsum, post cohabitationem et actualem consummationem, dirimere non posset, tamen ad contractum invalidandum sufficiebat. Nam quoad consummationem illam ludicram, risu eam excipiebant, inquentes; argumento esse quod Maximilianus viduus esset, et procius admodum tepidus, qui sponsi partes per deputatum præstare contentus fuerat; neque laborem itineris parvi adire sustineret; ut omnia extra controversiam statuerentur. Britanna igitur, hisce rationibus permota, artificiose instillatis ab iis, quos rex Gallus (qui præmiis et promissis non pepercerat) in suas

partes traxerat; et illecta proculdubio præsentē gloria, et potentia regis Caroli (præsertim cum in flore ætatis esset et cœlebs) atque patriam suam sedem diuturni et calamitosi belli constituere verita, secreto in matrimonium Caroli consensit. Sed durante hoc tractatu secreto, Carolus, ut rem ab adversis oppositionis et dissuasionis auris illæsam servaret, ad solitas artes confugiens; et sperans se nuptias, sicut antea bellum, posse tecte conficere, si regem Angliæ inani spe lactasset; solennem legationem in Angliam misit, per Franciscum dominum de Luxenburgo, Carolum Marignianum, et Robertum Gaguinenum, generalem ordinis bonorum hominum (qui appellantur) de Trinitate; qui pacem et fœdus cum rege componerent, intermiscendo veluti preces, ut Carolo liceret cum Henrici regis bona voluntate (pro jure suo tanquam domino feudi, atque insuper tutori) de nuptiis Britannæ ad arbitrium suum disponere. Suscipiebat autem in se, nuptias Maximiliani per viam juris se dirempturum. Atque hoc ipso tempore, ut hominum oculos averteret et perstringeret, filiam Maximiliani in aula sua habere non destitit; quæ diu ante ei commissa fuerat, ut in Gallia educaretur; eam minime demittendo aut remandando, sed contra constanter asserendo et declarando, sibi in animo esse, nuptias illas tempore idoneo perficere: atque quoad Britannam, se nihil aliud cupere, quam ut jus domini sui retineret, eamque alicui affini, sibi fideli et observanti, nuptam traderet.

Postquam tres legati in aulam Henrici venissent, legationem regi retulerunt, qui eos ad concilium suum remisit, ubi post aliquot dies auditi sunt; orationem autem habuit prior Trinitatis, qui licet loco ultimus esset, eloquio tamen cæteris præstare putabatur. Is locutus esse perhibetur in hunc modum.

“DOMINI MEI;

“REX noster, maximus et potentissimus inter reges Galliæ universos, qui a tempore Caroli magni regnarunt (cujus etiam nomen gerit), attamen a magnitudine sua nihil alienum se facturum putavit, si hoc tempore pacem iniret cum rege Angliæ, imo etiam peteret. In quem finem, nos legatos suos misit, cum plena potestate pacem

et tractandi et concludendi: nobis simul in mandatis dans ut secreta consiliorum suorum in aliquibus vobis impertiremur. Hæc sunt demum illa, quæ inter reges magnos pro certissimis amoris pignoribus et tesseris merito censi possunt; communicatio scilicet et participatio mutua negotiorum status, prætermisissis honoris cæremoniis curiosis, quæ affectui alicui insigni postponi debent. Hoc pro certo apud dominationes vestras testari possum; fieri vix posse ut animo plene concipiatis cordialem illum et verum amorem, quo rex dominus noster regem vestrum prosequitur, nisi præsentibus cum eo essetis, ut nos solemus: nominis ejus cum magno honore mentionem semper facit; familiaritatis ipsorum, et convictus Parisiis, sæpe cum delectatione quadam et voluptate meminit; imo nunquam de illo loquitur, quin statim excurrat in sermones de regum magnorum miseriis, quod non cum æqualibus suis, sed tantum cum servis, conversari eis concedatur. Hunc affectum insignem erga regem vestrum proculdubio numen divinum cordi regis nostri indidit, ad bonum reipublicæ Christianæ, et ad fines nobis omnibus hætenus incognitos. Neque enim alia ejus possit esse radix, quandoquidem eodem animo fuerit olim erga comitem Richmondiæ, quo nunc est erga regem Angliæ. Primus igitur motor ad pacem a rege vestro petendam, iste (quem diximus) est affectus et cordis sui sensus genuinus. Atque affectus idem rationibus status armatus est. Audite enim jam (si placet) occulta consiliorum regis nostri, quæ summo candore et libertate vobis intimat. Constitutum ei est, expeditionem honorificam et sanctam in partes a regno suo remotas suscipere: itaque ipse secum reputat, non exigui momenti fore ad existimationem sui et expeditionis suæ augendam, si ubique innotescat, eum pace cum omnibus principibus vicinis suis perfrui, et præcipue cum rege Angliæ, quem merito plurimi facit.

“ Jam vero (domini mei) veniam a vobis peto, si paucis verbis nonnulla complectar; quæ scrupulos omnes et interpretationes sinistras, inter reges nostros circa actiones quasdam nuperas, delere possint; quæ, si minime amoveantur, pacem hanc fortasse sint disturbatura; sperans fore, ut, his recte intellectis, quatenus ad præterita, neuter rex, quæ ab alterutro gesta sunt, aut in malam

partem accipiat, aut in malam partem accipi suspicetur. Actiones illæ duæ sunt; altera Britanniae, altera Flandriae. In quibus duabus actionibus negari non potest, subditorum utriusque regis enses strictos fuisse, et sanguinem utrinque hausisse; atque simul intentiones et affectus utriusque regis, quatenus ad confederatos et affines suos, longe diversos exstitisse.

“ Quatenus ad actionem Britanniae, rex vester optime novit, quæ in illa intervenerint. Bellum erat illud, ex domini nostri parte, necessitate mera conflatum. Attamen quamvis stimuli et provocationes ejus belli, acriter regem nostrum pupugerint: nihilominus potius olivæ, quam laureæ, ramum in manu gestans, illud transegit. Præterea, indies fere ad regem vestrum mittebat, veluti chartas abrasas et puras, in quibus rex vester, pro arbitrio suo, pacis et belli leges conscriberet. Licet enim et honor regis nostri et securitas in ea actione sita essent; tamen neutrum eorum tam charum aut pretiosum duxit, quod in manus regis vestri non committeret. Neque rex noster, ex sua parte, ad iniquam aliquam interpretationem trahit, quod rex vester auxilia duci Britanniae præstiterit. Satis enim novit rex, multa a regibus ad populo suo complacendum, fieri necesse esse: neque difficile est distinguere in rebus hujusmodi quid a regis mero motu emanaverit. Verum hæc actio Britannica jam (decreto diviño) transacta est et finita; et (sicut rex noster sperat) est tanquam via navis in mari, nullo relicto vestigio et impressione in animis alterutrius regis: ipse certe sibi conscius est, nihil hujusmodi in animo suo residere.

“ Quod vero ad actionem Flandriae attinet; quemadmodum bellum Britannicum regi nostro necessitas imperabat; ita et bellum Flandriae munus et debitum justitiæ: quod regi bono perinde est ac ipsa necessitas, aut periculum status sui; aliter enim rex esse desineret. Subditi Burgundiae coronæ Franciæ, quatenus ad jus domini capitalis, etiam subditi sunt: duxque eorum Franciæ feudatarius et vassallus est. Soliti certe erant Burgundi subditos se bonos et fideles duci suo præstare, utcunque eos Maximilianus nuper in intemperiem quandam conjecerit. Ad regem confugerunt, ut justitiam et ab oppressione vindicationem impetrarent. Justitiam eis denegare non

poterat; emolumentum aliquod sibi ipsi minime expetebat. Hoc etiam ipsi Maximiliano utile erat, si rem recte perpenderit; nempe ut, in populo commoto, furori obviam iretur, et desperatio ultima prohiberetur. His, quæ dixi (domini mei), fortasse opus non erat; nisi quod rex noster, tenero quodam affectu et anxio, quicquid in Angliæ amicitiam reflectere possit, amplectatur. Amicitia proculdubio inter duos reges stat sarta, tecta, et inviolata. Quod vero enses subditorum collisi sint, nihil ad pacem publicam: cum usitatissimum sit copias auxiliares fœderatorum inter se committi, sanguine utrinque effuso, quinetiam quandoque fit, ut auxiliares copię ejusdem nationis, ex utraque parte, in acie steut et dimiccent; neque tamen propterea regnum in se divisum dici potest.

“ Superest (domini mei) ut vobis negotium impertiam, quod satis scio vos magna cum lætitia et gaudio audituros; quippe quod reipublicæ Christianæ magis intersit, quam actio ulla post nostram memoriam. Rex dominus noster in animo habet, bello regnum Neapolitanum recuperare, hoc tempore usurpatum quidem a spurio vitulinine Arragonum, sed jure evidente et indubitato ad regem nostrum devolutum: quod nisi armis vindicare anniteretur, neque honorem suum illæsum conservare, neque causam hujusmodi desidiæ populo suo probare possit. Sed cogitationes ejus generosæ, et vere Christianæ, in hoc non acquiescunt. Spe enim haud levi non inflatur quidem, sed fulcitur, expeditionem pro regno Neapolitano recuperando instar pontis fore ad copias suas in Græciam transportandas. Quinetiam constitutum ei est, neque sanguini, neque sumptui parcere (non si coronam suam oppignorare, et Franciam ipsam desolare compelleretur), antequam aut tyrannidem Ottomannorum debellaverit, aut hac via in Paradisum aditum sibi patefecerit. Neque tamen nescit rex hoc inceptum nulli regi in mentem venire potuisse, nisi qui ad Deum præcipue oculos attolleret; cujus causa agitur, et a quo et velle et posse datur. Certe congruit illud cum persona quam rex sustinet (licet indignus) regis Christianissimi et filii ecclesiæ primogeniti. Quinetiam invitatus est exemplo prænobilis illius regis Angliæ, Henrici quarti (qui primus sceptrum tenuit ex familia Lancastrensi; prædecessor quidem, licet non

progenitor regis vestri), qui sub finem vitæ (ut vos melius nostis) similem expeditionem in terram sanctam destinabat. Necnon exemplo præsentis inductus est belli illius pii et honorifici, quod nunc gerit, et fere ad exitum perduxit rex Hispaniæ, pro regno Granadæ a Sarracenis recuperando: etsi autem (domini mei) hoc inceptum, primo intuitu, vastum videri possit et immodicum, ut rex propriis copiis illud aggrediatur, quod conjunctæ copię tot principum Christianorum, non sine magnis doloribus et diuturno bello, olim confecerunt; attamen celsitudo sua prudenter secum reputat, interdum copias minores, sub uno imperio unitas, successu feliciores evadere (etsi fama et opinione minus jactentur) quam copias multo ampliores, varie commistas, et vinculo fœderum et societatum tantum colligatas; quæ plerumque, paulo post principia, vertuntur in dissidia et dissociationes. Verum (domini mei) id, quod, tanquam vox de cœlo, regem ad hoc inceptum vocat, est scissura hoc tempore insignis in familia imperatoria Ottomannorum. Non dico quin frater contra fratrem antehac in illa familia arma sumpserit, et pro imperio decertarit; verum nunquam prius factum est ut aliquis fratrum ad arma Christianorum confugeret, quemadmodum nunc facit Gemes (Bajazethi, qui jam regnat, frater), virtute germanum suum longe superans. Bajazethus siquidem, ingenio et moribus, veluti medius est inter monachum et philosophum; ac potius in Alchorano, aut philosophia Averrois Arabis instructus, quam habilis ad gubernacula tractanda imperii tam bellicosi. Tale igitur est regis domini nostri memorabile et heroicum institutum circa bellum sacrum. Et quia in hac re personam gerit, non minus militis Christiani, quam regis potentis, ab humilitate auspicatur; et in causa tam religiosa pacem ab aliis principibus Christianis emendicare non detrectat. Superest tantum civile quoddam potius postulatum, quam legationis nostræ pars essentialis, quod dominus noster regi vestro commendat. Rex (ut omnes norunt) dominus est capitalis ducatus Britannię. Nuptiæ hæredis ad eum, tanquam tutorem et gardianum, jure spectant. Estque hoc genus juris privatum jus et patrimoniale, non regium. Attamen (ut amanter et ingenue cum rege vestro agat, quem tanquam alterum se efficere cupit, et una eademque

res cum eo fieri) hoc petit, ut bona regis gratia et consensu de nuptiis ejus disponere possit prout sibi commodum videbitur; et matrimonium Maximiliani prætensum et intrusum, per viam juris, irritum facere. Hæc habui (domini mei) quæ apud vos dicerem, veniam petens si minus ornate et pro rerum dignitate dixerim."

In hunc modum, legati regis Galli, verbis suavissimis et plane mellitis, regis sui propensionem in Henricum regem repræsentare, et aspera quæque inter reges duos lenire, et dulcorare conati sunt; duas res ex hoc sperantes. Quarum altera erat, ut regem consopirent, donec nuptiæ Britannicæ essent consummatæ; hoc vero existimabant rem esse unius tantum æstatis, et tanquam fructum jam prope maturum, et cito decerpendum: altera vero instar fructus plurium annorum erat, ut scilicet regis Henrici animum ita temperarent, ut expeditioni Italicæ neuti-quam esset impedimento. Consilarii Angli silebant; illud tantummodo dicentes, se scire, legatos responsum minime expectaturos, antequam rem regi suo retulissent. Atque ita concilium dimissum fuit. Rex interim animi dubius erat, quid de nuptiis Britannicæ judicaret. Liquido cernebat, regis Galli ambitionem eo ferri, ut ducatu eo potiretur; sed res prorsus mirabilis ei visa est, Gallum in familiam suam intròducere velle nuptias controversas et litigiosas, præsertim cum talem haberet successorem. Sed omnia simul perpendendo, Britanniam quidem ut rem perditam æstimabat; verum negotium hoc Britannicæ, ut ansam belli cum Gallia, arripere constituit; et expeditionem Neapolitanam in promptu habere pro ansa pacis, quando opus foret: probe siquidem informatus erat, quanto rex Gallus expeditionis illius flagraret desiderio. Postquam igitur sæpius cum concilio suo de re deliberasset, animi autem sui sensum parce aperuisset; cancellario in mandatis dedit responsum quoddam formale, quod legatis redderet; idque præsentibus reliquis consiliariis fecit. Sed postea cancellarium solum ad se vocans, jussit eum tali stylo verba facere, quæ convenirent tractatui, qui in foederis rupturam desiturus foret; utque ante omnia caveret, ne ullo modo expeditionem in Italiam averteret. Paulo post, legati ad concilium accersiti sunt, ubi cancellarius in hunc modum locutus fertur.

“ DOMINI MEI LEGATI,

“ Ex mandato regis, respondebo orationi domini Prioris, eloquenti admodum et ornatae, paucis et perspicuis verbis. Rex minime oblitus est veteris sui amoris et familiaritatis cum rege vestro. Commemoratione autem ejus non est opus. Nam si res inter eos eodem maneant loco, bene habet; sin aliqua intervenerit mutatio, ea verbis in integrum restitui non potest.

“ Quatenus ad actionem Britanniae; miratur rex, regem vestrum ejus rei mentionem facere, ac si illam meriti loco apud regem nostrum duceret. Illud enim meritum huc tantum redit, quod regis nostri opera usus sit, ad decipiendum unum ex optimis suis foederatis. Quoad nuptias vero, rex ei rei se immiscere minime vellet, si rex dominus vester liturgia, non gladio, matrimonium contraheret.

“ Quatenus vero ad actionem Flandriae, si Burgundiae subditi a principio, per viam supplicationis, vestrum regem appellassent, ut dominum supremum, illud demum speciem quandam justitiae praese ferre visum esset. Sed nova prorsus erat processus forma, ut subditi regem suum primo in custodiam darent, et officarios ejus interficerent, et postea querimoniam instituerent. Rex ait, sibi e memoria non excidisse, quando ipse cum rege Gallo ad Scotos (qui contra regem suum arma sumpserant) legatos suos misisset, se alio stylo locutos, atque, prout reges decebat, populares istos motus contra principes suos detestatos esse. Verum (domini mei legati) has duas actiones in hoc statu rex noster relinquit. Profitetur quidem, sibi ex iis, quae a vobis dicta sunt, nullo modo satisfactum; sed tamen se ea non tam graviter ferre, ut eorum respectu de pace tractare recuset, modo alia conjunctim tractentur. Quantum vero ad bellum Neapolitanum, et inceptum contra Turcas, rex expresse mihi mandavit ut dicerem, se ex animo optare suo bono fratri regi Galliae, ut fortuna ejus spes et consilia honorifica exaequet: et quandocunque regi audire contigerit, regem vestrum in Graeciam trajicere paratum esse, sicut hoc tempore placuit domino vestro dicere, se pacem a rege emendicare, ita tunc regem nostrum a vestro partem belli emendicaturum.

“ Jam vero (domini mei legati) habeo insuper, quæ vobis ex parte regis nostri proponam. Rex vester regem nostrum, quid ei proponendum aut petendum esset, docuit. Dicis (domine prior) regi vestro decretum esse, jus suum in regnum Neapolitanum, injuste detentum, persequi; quod si non faceret, neque honorem suum illæsum conservare, neque causam talis desidiæ populo suo probare possit. Hæc fuerunt ipsissima verba vestra, quæ non aliis verbis melius exprimere possum. Putate (domini mei) regem nostrum eadem verba vobis regerere circa Normanniam, Gasconiam, Andiam, imo circa regnum Galliae ipsum. Si igitur rex vester consenserit, ut in hoc tractatu, jus regis nostri ad Franciam (aut saltem tributum eo nomine rependendum) simul in deliberationem veniat, rex de cæteris quoque deliberare non abnuvit; alias tractatum longius producere recusat.”

Legati, hac re nova fere attoniti, non sine indignatione quadam responderunt; se minime dubitare, quin gladius domini sui sceptrum suum facile possit defendere: ac pro certo scire, regem suum, nec posse, nec velle, aliquid de juribus coronæ Franciæ imminuere, sive in territorio, sive in regalibus: sed utcunque res illas nimio majoris momenti esse, quam ut ipsi de illis dissererent, cum nihil ejusmodi haberent in mandatis. Ad quæ consilarii dixerunt tantum, regem ab ipsis nullum aliud responsum expectasse, sed legatos proprios ad regem Gallum propediem missurum. Injecta autem, tanquam obiter, est quæstio a quibusdam ex consiliariis; num forte rex Gallus consentire vellet, ut nuptias Britannæ pro arbitrio disponeret, cum exceptione tamen, sive exclusione, ne ipse eam in uxorem duceret. Cui interrogationi legati prudenter et caute responderunt, rem illam a regis sui cogitationibus tam procul abesse, ut de ea nihil dederit in mandatis. In hunc modum legati dimissi sunt, præter unum priorem. Secuti autem sunt confestim regis Angliæ legati in Galliam; videlicet, Thomas Ormondia comes, et Thomas Goldenstonus prior ecclesiæ Christi Cantuariensis. Interea Lionellus, episcopus Concordiæ, ad utrumque regem a papa Alexandro sexto missus est nunciatus de pace. Alexander enim se in arctum compulsus esse, et quasi obsessum sentiens, a fœdere quodam, et so-

cietate inter præcipuos Italiæ status inita, ut nullus ei aditus ad familiam suam evehendam (cujus rei cupiditate immani flagrabat) pateret, aquas in Italia turbare expetebat, ut in turbido felicius piscaretur : rete scilicet jaciens, non ex Petri, sed ex Borgiæ navi. Atque dubitans ne metus ab Anglis expeditionem Galli in Italiam remorari posset, episcopum hunc misit, ut res inter duos reges, si posset, componeret. Qui primum ad regem Gallum se contulit, eumque bene animatum (ut ipse arbitrabatur) offendens, versus regem Angliæ perrexit, et legatos Anglos apud Caletum reperit. Postquam cum iis collocutus esset, honorifice in Angliam transvectus est, ubi apud regem mandata exposuit. Attamen licet boni ominis nomen ad pacem componendam sortitus esset, nihil inde secutum est. Etenim jam consilium regis Galli de desponsanda hærede Britanniae diutius dissimulari non poterat. Itaque legati Angliæ, quo in statu res essent satis perspicientes, domum redierunt. Prior etiam Trinitatis monitus est hic in Anglia, ut discederet, qui postquam tergum vertit, more pedantii potius, quam legati, petulantissimum libellum, versibus Latinis, contra regem sparsit ; cui rex (licet nihil haberet e pedantio) responsum tamen versibus similiter Latinis scribi jussit ; in persona quidem regis ipsius, magno tamen cum vilipendio prioris ; cujus genio et petulantia, tanquam facetiis scurræ, se oblectabat. Circa hoc tempus etiam natus est regi filius secundo genitus Henricus, qui postea regnavit. Secuta est paulo post nuptiarum solennizatio inter Carolum et Annam Britanniae ducissam, cum qua Carolus ducatum Britanniae, nomine dotis, accepit ; Maximiliani filia paulo ante domum remissa. Quod postquam ad aures Maximiliani pervenisset, qui illud nunquam crediderat, antequam peractum esset ; quique in seipso decipiendo principales semper partes obtinebat (etsi hoc quidem in negotio rex Gallus partes secundas eleganter sustineret), atque cogitationibus suis sursum deorsum agitans et revolvens, quale hoc esset, ut ipse uno ictu, duplici autem ludibrio, tam nuptiis propriis, quam nuptiis filiae suæ, deiceretur (ex quarum utrisque magna sibi et sublimia auguratus erat), patientiam omnem amisit ; atque abjiciens reverentiam illam atque decus, quod magni reges (etiam

cum sanguis eorum maxime effervescat) mutuo servare debent, regis Galli personam et facta acerbissimis convitiis proscidit. Et quanto factis minus poterat, tanto verbis intemperantior, quascunque poterat excogitare contumelias, in regem Carolum effudit; aliens, eum, inter omnes sub sole homines, esse maxime perfidum; illumque monstrum quoddam nuptiarum peperisse, ex raptu et adulterio commistum; quod justissimo Dei judicio (ut aiebat) decretum erat, ut (nullitate hujus matrimonii toti mundo conspicua) posteri personæ tam indignæ in Gallia non regnarent. Et statim legatos, tam ad regem Angliæ, quam ad regem Hispaniæ, expedit, qui eos ad bellum et foedus offensivum ineundum contra Gallum excitarent; se cum magnis copiis in bellum adfuturum pollicitus. Hinc rex Angliæ (etsi propria insistens via) parliamentum suum convocavit, regni scilicet anno septimo; et in primo solennitatis die (in solio suo sedens) ipse ad hunc modum, in conventu ordinum, locutus est.

“ PROCERES MEI, ET VOS POPULI DEPUTATI;

“ CUM bellum Britannicum instituissem, per locum tenentem meum gerendum, allocutus sum vos per cancellarium meum; nunc vero cum decreverim bellum Franciæ inferre, in persona propria, rem vobis ipse exponam. Bellum illud ad foederati nostri jus defendendum spectabat; hoc vero ad jus proprium nostrum vindicandum et recuperandum. Illud casu fortuito terminatum est; hoc in victoriam desitutum speramus.

“ Rex Gallus orbem Christianum perturbat. Quæ possidet, sua non sunt, et tamen ulteriora appetit. Britanniam in ditionem suam redegit. Rebelles Flandriæ contra regem suum fovet. Italiæ minatur. Quatenus ad non ipsos, a dissimulatione exorsus ad neglectum processit; a neglectu, ad contumeliam: foederatos nostros invasit: tributum nostrum solvere renuit: ut verbo dicam, bellum quærit. Non sic pater ejus, sed pacem a nobis petiit: quod etiam rex iste fortasse faciet, postquam consilium sanum, aut tempus ipsum, eum prospicere rebus suis docuerit, quemadmodum pater fecit.

“ Interim ambitionem ejus in commodum nostrum convertamus: neque nummulis paucis, tributum aut recogni-

tionis nomine, contenti simus; sed (divino favore innisi) de jure nostro, ad regnum ipsum Galliæ, armis experiamur; memores plane, regem Franciæ in Anglia quondam captivum; rursus, regem Angliæ in Gallia coronatum, majores nostros vidisse. Fœderati nostri nullatenus sunt diminuti. Burgundia hodie potentiore manu regitur, quam unquam antehac, neque magis unquam irritata fuit. Britannia quidem nobis auxilio esse non possit; eis tamen nocumento futura est. Novæ provinciæ, imperio additæ, oneri magis sunt, quam robori. Qui res novas moliti sunt in regno ipsius, non ignobiles, plebei, aut titularii impostores exstiterunt, sed gradus sublimioris. Rex Hispaniæ (ne dubitetis) nobiscum conjunctus erit, incertus quo regis Galli ambitio progressura sit. Sanctus pater noster papa transmontanos in Italia non libenter videt. Verum hic de fœderatis sermo in considerationem recte venire debet, in computationem autem minime. Absit enim, ut Angli jus suum in Galliam asserere non valeant, nisi aliunde adjuti.

“ In præliis Cressei, Pictavii, Agincurti, ipsi absque auxiliis stetimus. Gallia populo maxime abundat, militibus haud item. Stabiles peditum phalanges, et cohortes, nullas habent. Equitatu certe utuntur bono, verum copiæ equitum in bello defensivo minoris sunt usus; ubi actiones belli ab invadentis electione pendent. Discordiæ nostræ solæ in causa fuerunt, quod regnum Galliæ perdiderimus: atque (Deo annuente) pax, qua nunc domi fruimur, idem restituit. Deus hucusque gladio meo affuit. Hoc tempore, quo regnum tenui, malos subditos exstirpare, et bonos probare, mihi contigit. Populus jam meus, et ego, satis nos invicem novimus, quod confidentiam parit. Quod si sanguis aliquis pravus aut infensus in regno reliquus sit, honorificum bellum externum remedium fuerit optimum ad eum expurgandum aut rectificandum. In negotio hoc magno et arduo, consilio et auxilio vestro me juvate. Si cui vestrum, filium suum in equitem auratum cooptari, contigerit, auxilium illi a tenentibus suis lege debetur. Hæc vero, quæ agitur, res ad honorem et calcaria regni spectat, cujus ego parens sum, atque ad illud non solum tuendum, verum etiam amplificandum, regio munere obligatus. Quantum vero ad pecunias, illæ ho-

minibus tenuioris fortunæ non imponantur, sed iis, ad quos belli ipsius commoda aliquatenus pervenire possint. Gallia eremus non est: ego vero, qui me regem frugum profiteor, spero me effecturum, ut bellum post initia se ipsum alat. Ite in consilium, in Dei nomine, neque temporis jacturam facite; etenim hujus negotii gratia solius hoc parlamentum convocavi."

In hunc modum rex locutus est. Veruntamen, etsi magnam alacritatem ad bellum inferendum, non solum parlamento, et aulæ suæ, verum etiam concilio suo sanctiori (exceptis duobus episcopis, et paucis aliis) ostendisset, nihilominus in secreto suo, ad bellum Gallicum animum non adjecit. Veritas autem rei sic se habuit. Mercaturam quandam instituebat rex, belli famas cum pecuniis permutandi. Satis sciebat, Galliam, hoc tempore, in omnibus suis partibus fuisse redintegratam, neque a multis retro annis tanta potentia floruisse. Vidit etiam, experientia edoctus, atque exemplo copiarum in Britanniam paulo ante missarum, Gallos non ignorare, qualis optima sit belligerandi cum Anglis ratio; nimirum, ut prælii aleæ rem non committerent; sed eos obsidione oppidorum, et castris metandis, in locis opportunis et munitis, fatigarent. Jacobum tertium Scotiæ regem, sibi fidissimum, periisse meminerat. Jacobum autem quartum, qui successerat, Gallis addictissimum, adversus se malevolum noverat. Conjunctionibus autem Ferdinandi Hispaniæ, et Maximiliani parum fidebat. Alteri enim copiæ aderant, voluntas deerat; alteri contra voluntas aderat, deerant copiæ. Præterea Ferdinandus tunc noviter respirare cœperat a bello Granadæ; et cum Gallia, hoc ipso tempore, negotiabatur, circa restitutionem provinciarum Russigniani et Perpigniani, paulo ante oppignoratarum. Neque etiam penitus sine metu erat a motibus intestinis, quos cum semper præsens compescere solitus esset, minime volebat, ut se in partibus transmarinis bello implicatum deprehenderent. Quare, cum belli difficultates et incommoda recte perpenderit, secum animo volvebat, qua tandem ratione duo, quæ expetebat, obtinere posset. Primum erat, quomodo, ex bello denunciato et inchoato, utilitati suæ inserviret; alterum, quomodo se a bello, cum opportunum foret, salvo honore, subduceret. Utilitatem et

emolumentum duobus modis aucupabatur. A subditis suis propter bellum, ab hostibus propter pacem, tanquam mercator prudens, qui lucrum facit, tam ex mercibus exportatis, quam ex importatis. Quantum vero ad honoris considerationem, ne fama sua paulo ad metas hæreret, si a bello desisteret, recte secum cogitabat; quod sicut auxiliis Ferdinandi, et Maximiliani, fidere secure non posset ad belligerandum; ita alterius impotentiam, alterius vero duplicitatem, et minus sincera consilia, semper præsto habiturus esset, ad pacem excusandam. Hæc omnia prudentissime prævidit, nec minus artificiose exsecutus est; unde omnia ex voto, veluti in gremium suum, placide delapsa sunt.

Interea ordines parlamenti, sine mora, flammam conceperunt, inde ab antiquo belli Gallici cupidi, atque etiam præsentē occasione excitati, ut honorem regis et regni, ex amissione Britanniae (ut putabant) imminutum, repararent. Itaque magna cum alacritate consilium regi dederunt, ut bellum cum Gallis susciperet. Quamvis autem parliamentum ex prima et secunda nobilitate, una cum civibus et burgensibus principalibus, consisteret; attamen juste admodum, et cum dignitate, potius ad populum (cujus deputati erant) quam ad privatas suas fortunas respicientes; quin et regis moniti memores, in hoc consenserunt, ut contributio (quam benevolentiam appellabant) ab opulentioribus tantum exigereetur. Hoc contribuendi genus (dictum benevolentia) ab Edwardo quarto excogitatum fuerat; ob quod invidiam magnam sustinuit; postea vero a rege Richardo tertio, per suffragia ordinum, damnatum fuit et abolitum, quo gratiam apud populum iniret; jamque a rege denuo introductum est, sed tamen accedente auctoritate comitiorum: hoc enim tempore Edwardi quarti defuit. Hac autem ratione, summas pecuniarum ingentes corrogavit: ita ut civitas Londini (etiam illa ætate) novies mille libras, et amplius, contribuerit; præcipue a locupletioribus collatas. Traditur Mortonum cancellarium dilemma quoddam excogitasse, quo benevolentiam istam in majus augeret; quod alii furcam ejus, alii hamum nominabant: etenim mandatis commissariorum, ad benevolentiam exigendam assignatorum, inseri voluit; ut si incidissent in homines

frugi et parsimonix deditos, illos monerent, fieri non posse, quin illi pecuniis abundarent; quod magnos sumptus non facerent: si vero in eos, qui liberalius viverent, itidem dicerent; illis pecunias proculdubio suppetere, ex impensis, quas faciebant, conspicuum esse: ita utrosque captabat.

Hæc comitia mere erant militaria: neque enim aliud tractabant, quam declarationem belli contra Galliam et Scotiam, cum aliquibus statutis eo tendentibus. Veluti circa severam animadversionem in capitaneos, qui aut stipendia militum mortuorum, vel absentium, in rationes suas referrent, aut etiam stipendia militum detinerent. Severe etiam sancitum est contra milites, qui, post delectum habitum, sine licentia se subtraherent. Etiam protectiones, quæ prius lege communi in usu erant, pro iis qui militabant, statuto roboratæ sunt. Atque alio statuto porta patefacta est omnibus, qui terras suas vendere vel oppignorare vellent, ne aliquid inde pro earum alienationibus regi solverent, ut sumptui in militiam et usus belli sufficerent. Postremo edictum est, ut omnes Scoti ex Anglia abscederent. Lata etiam est lex, ut exemplar ponderum et mensurarum, quod in scacchario regis, ut authenticum, repositum est, in universum regnum dispergeretur; et pondera atque mensuræ ubique ad eam normam examinarentur, et reducerentur. Aliæ etiam nonnullæ minoris momenti similiter latæ.

Postquam parliamentum finitum esset (quod ad breve tempus duraverat), rex se accinxit ad apparatus in omnibus instruendum pro bello Gallico. Neque tamen interea res Maximiliani neglexit, pro motu Flandriæ sedando, et auctoritate Maximiliani inter subditos suos restituenda. Eo enim tempore, dominus Ravenstonus, non tantum subditus rebellis, sed et servus proditor (eoque malitiosior et violentior), adjutus copiis Brugarum, et Gandavi, oppidum atque castella ambo Slusiæ ceperat, ut superius diximus. Et postquam (opportunitate usus portus illius) naves quasdam et lembos coëgisset, cœpit piraticam quandam exercere, prædando et spoliando, et in captivitatem abducendo, naves et rates omnium nationum, quæ per illas oras navigabant versus nundinas Antverpiæ, vel aliquam partem Brabantix, Zelandiæ, et

Frizlandiæ; commeatu semper adjutus ex Picardia, præter eum, quem percipiebat ex Slusia, et regionibus circumjacentibus, et ex præda propria. Galli eum perpetuo, sed in occulto, adjuvabant; ipse quoque (ut omnes solent, qui partes subinde alternarunt) se securum minime putabat, nisi in tertiæ alicujus personæ protectionem se reciperet.

Fuit autem oppidum quoddam parvum, duobus miliaribus distans a Brugis, versus mare, dictum Damnum; quod propugnaculum fuit Brugarum, et ad eum aditum præbebat, et ad Slusiæ quoque res utile esse poterat. Hoc oppidum rex Romanorum sæpius tentarat (non quod oppidum ipsum tanti erat, sed ut Brugas suffocaret, et maris commoditate privaret), atque irritò semper conatu. At sub idem tempus dux Saxoniae in Flandriam advenerat, pro arbitro se gerens, ad res inter Maximilianum et subditos suos componendas, revera tamen Maximiliano impense favens. Sub hoc neutralitatis et tractatus prætextu, ad Brugas profectus est; a magistratibus Brugarum petens, ut in urbem ei pacifice ingredi liceret, cum comitatu tali armatorum, qualis dignitati suæ conveniret; quos eo plures secum adducere par erat, ob securitatem suam in loco, ubi omnia armis strepebant: simul etiam eis intimans, se multa habere magni prorsus momenti, quæ cum illis communicaret in commodum ipsorum. Quod postquam impetrasset, impedimenta sua et epistathmos ante se misit, qui hospitium ei appararent; ita ut milites sui, ordine instructi, urbem intraverint, ipse autem sequeretur. Qui agmen ducebant, de diversoriis et hospitibus percontabantur, ac si in animo haberent in ea urbe pernoctare; atque hoc modo perrexerunt ad portam urbis, quæ versus Damnum recta ducebat; cives autem Brugarum, mirabundi tantum, eos spectabant, neque transitu arcebant. Præfecti etiam et inhabitantes apud Damnum nihil mali suspicabantur ab aliquibus, qui a Brugis venerant, atque copias a longe aspicientes, eas in auxilium suum a Gallis submissas credebant, qui pericula aliqua nova illis intenta nossent. Itaque nil hostile, nisi sero nimis, metuentes, eos in oppidum suum admiserunt. Qua certe fraude potius, quam stratagemate, oppidum

Damnum captum est; et urbs Brugarum damno affecta, magna cum civium contristatione.

Dux Saxoniae, capto Damno, statim ad Henricum regem misit, certiores eum faciens, Slusiae maxime, et domino Ravenstono imputari debere, quod rebellio Flandriae adhuc arderet; quodque si rex Slusiam ex parte maris obsidere vellet, se certe terra illam obsidere paratum esse, atque hoc modo medullam ipsam belli se extracturos.

Rex auctoritatem Maximiliani apud subditos suos munire cupiens (ut freno Galliae esset), atque etiam mercatorum suorum querelis commotus, eo quod mare navibus Ravenstoni multum infestaretur; Edwardum Poynningum, equitem auratum, virum strenuum, et qui antea bene res gesserat, confestim misit, cum duodecim navibus, militibus et tormentis, bene instructis, ut mare liberarent, et Slusiam ab ea parte obsiderent. Angli his copiis non tantum Ravenstonum veluti in ergastulum compulerunt, ita ut se nullam in partem commovere poterat; et similiter maritimam Slusiae partem obsidione cinxerunt; verum etiam unum ex castellis Slusiae adorti sunt, atque insultum per dies viginti subinde renovarunt (sub refluxum maris semper e navibus exeuntes), ita ut magnam caedem eorum, qui castellum defendebant, facerent, qui assidue, ut eos repellerent, pugnabant; licet ex parte etiam Anglorum quinquaginta viri cecidissent, inter quos fuit frater comitis Oxoniae.

Sed obsidione Slusianos arctius quotidie premente, et utroque castello (quae praecipua oppidi roborum fuerunt) afflicto, altero per Saxoniae ducem, altero per Anglos; et ponte quodam scapharum, quem Ravenstonus inter utrumque castellum extruxerat, ut alterum alteri suppetias ferre possit, noctu ab Anglis incenso; Ravenstonus amplius oppidum se tenere posse plane desperabat: itaque tandem castella Anglis, oppidum autem duci Saxoniae, per compositionem dedit. Quo facto, dux Saxoniae, et Poynningus, cum Brugensibus, ut se Maximiliano domino suo submitterent, egerunt; quod paulo post Brugesenses fecerunt, solventes magna ex parte belli impensas; unde Germani et Angli dimissi sunt. Exemplum Bru-

garum reliqua oppida, quæ defecerant, secuta sunt; ita ut Maximilianus e periculo jam liber esset, ab indigentia autem (prout ipse res suas administrabat) nunquam: Poyningus vero (postquam aliquot dies apud Slusiam moratus esset, donec res in tuto essent) ad regem, tunc Bononiam obsidentem, reversus est.

Circa hoc tempus venerant literæ a Ferdinando et Isabella regibus Hispaniæ, quæ significarant debellatum jam esse cum Mauris apud Granadam: quod facinus, per se tam memorabile, Ferdinandus (cui in more erat, nullam ex virtutibus suis male repræsentando obscurare) literis suis, fuse admodum et magno verborum ornatu depinxerat, cum omnibus circumstantiis, et religiosis cæremoniis, et magnificentiis, quæ in receptione ejus regni fuerant adhibitæ. Inter alia commemorabat, quod ab ingressu suo in urbem abstinebat, donec crucem super altissimam Granadæ turrim erectam a longe vidisset, unde solum ipsum redditum fuisset Christianum: quodque etiam, antequam ingressus esset, homagium fecisset Deo e fastigio turris, per patrem patratum proclamando, se recognoscere et confiteri, regnum illud se recuperasse, auxilio omnipotentis Dei, et gloriosæ Virginis, et beati apostoli Jacobi, et sancti patris Innocentii octavi; egregiam sibi insuper operam præstantibus prælatis, nobilibus, et populis suis: quodque e castris pedem non movisset, donec exercitum exiguum martyrum, ad numerum septingentorum, et amplius, Christianorum (qui in vinculis, et crudelissima servitute Maurorum, per multos annos vixerant) ante oculos suos transire vidisset, pro redemptione sua gratias agentes et hymnum canentes: atque una tributum Deo solvisset per eleemosynas, quas singulis largitus esset, propter suam in urbem receptionem. Hæc in literis inserta erant, cum aliis multis cæremoniis, plenis sacræ cujusdam ostentationis.

Rex, qui semper in omnibus actionibus religiosis, consortio et choro eorum, qui illas celebrabant, se libenter adungere consueverat, et ex genii sui inclinatione, regi Hispaniæ addictus erat (pro modulo amoris, quo reges, alter alterum, prosequi possint) partim ob virtutes ejus, partim ad potentiæ Gallorum librammentum, his literis receptis, statim magnates et prælatos suos, qui circa urbem et aulam

manebant, una cum majore et senatu Londinensi, magna cum solennitate, ædem D. Pauli adire jussit, ut ibidem declarationem a cancellario, jam cardinale facto, audirent. Postquam convenissent, cardinalis, in supremo gradu ascensus ad chorum stans, nobiles omnes, prælatos, et magistratus civitatis juxta gradus in imo manentes, allocutus est; declarans eos illo consecrato loco, ex regis mandato, convenisse, ut Deo cantarent canticum novum. Nam per plures jam annos, Christianos, aiebat, nullas provincias novas, aut territoria, a Saracenis et Mahumetanis eripuisse; neque Christiani orbis terminos protulisse: hoc vero jam factum esse virtute et auspiciis Ferdinandi et Isabellæ regum Hispaniæ; qui (in nominis sui decus immortale et gloriam) regnum magnum et opulentum Granadæ, una cum urbe populosissima et potentissima ejusdem nominis, recuperassent a Saracenis, qui possessionem ejus per septingentos annos et amplius usurpaverant. Itaque ab hoc coetu et Christiano orbe universo, gratias maximas Deo agendas esse, ac celebrandum etiam nobile hoc et insigne facinus regis Hispaniæ; qui certe hoc nomine, non tantum illustrem victoriam obtinuisse, sed etiam apostolico munere perfunctum esse, merito censeri posset; quod scilicet provincias novas Christianæ fidei aggregasset: tanto magis, quod victoria hæc absque multa sanguinis effusione parta esset. Unde bene sperare liceret, lucrum demeti posse, non tantum territorii, sed innumerarum animarum in ecclesiæ Christi augmentum; quandoquidem tam multos Deus pro sua bonitate vivere voluisset, ut demum converterentur. Tum vero Cardinalis retulit res maxime memorabiles, quæ in victoria potiunda intervenerunt. At, oratione ejus finita, coetus universus, solenni processione, hymnum *Te Deum* cecinerunt.

Non multis diebus ab hac solennitate, rex festum sanctorum Philippi et Jacobi, apud palatium suum de Shine, nunc Richmondiam dictum, celebravit; ubi ut sanguis aulicorum et juventutis nonnihil incalesceret, spectacula edidit magnifica hastiludiorum et turneamentorum, et hujusmodi pugnarum umbratiliū, per totum illum mensem. In quibus ludis contigit, ut Jacobus Parkerus eques auratus, et Hugo Vaughanus (unus ex regis ostiariis) inter se altercantes de insignibus quibusdam, quæ

rex cærimoniarum dederat Vaughano gestanda, hastis decertare consenserunt. Et infortunio quodam galeæ prævæ, quam Parkerus portabat, primo cursu, in ore percussus est, ita ut lingua ejus gutturi fere affigeretur, unde subito in ipso loco animam efflavit. Quod factum propter controversiam præcedentem, et mortem secutam, habitum est vulgo ut monomachia pro decisione juris. Rex sub finem æstatis, postquam copias suas, quibus Galliam esset invasurus, præparasset (sed minime congregasset), misit Ursvicum (jam factum ejus eleemosynarium) et Joannem Risleium equitem auratum, ad Maximilianum; qui significarent ei, regem jam arma cepisse, et ad trajiciendum in Galliam paratum esse, solumque exspectare ut ab eo certior fieret, quo loco et tempore copias suas cum copiis regis conjuncturus foret, prout promiserat per legatum suum Countebaltum.

Legati Angliæ, cum ad Maximilianum adventassent, facultates ejus et pollicitationes longo intervallo inter se disjunctas reppererunt; cum omnino ei deessent pecuniæ, milites, arma, quæ tantæ expeditioni sufficerent. Maximilianus enim, cum neutram alarum suarum integram haberet (quoniam patrimonium suum Austriæ ad eum nondum devenerat, patre siquidem adhuc vivo; atque ex altera parte, territoria sua matrimonialia, partim ducissæ viduæ in dotem cesserant, partim recentibus rebellionibus exhausta erant), copiis ad bellum necessariis plane destitutus erat. Neque hoc non viderunt legati, sed prudente consilio satius esse duxerunt, regi hoc per literas significare, quam ab aula Maximiliani discedere, antequam regis mentem circa hanc rem cognovissent; eo magis, quod Maximilianus ipse nihil de magniloquiis suis detrahebat, sed eos responsis, quæ rem indies differebant, detinebat; adeo ut moræ justam causam habere viderentur. Rex (qui hoc fore præsenserat, et eventum negotii sui usque a principio præceperat) ad legatos rescripsit, discretionem eorum in reditu differendo laudans; simulque jubens, ut quo in loco Maximiliani res essent, sedulo occultarent, donec ab ipso ulteriora mandata recepissent. Ipse interim ad expeditionem suam regalem in Galliam accingebatur; nuncium hunc de inopia et pusillis viribus Maximiliani ad tempus suppressens.

Jam exercitus magnus et potens Londini convenerat:

in quo erant Thomas marchio Dorcestriæ, Thomas comes Arundeliæ, Thomas comes Derbiæ, Georgius comes Salopiæ, Edmundus comes Suffolciæ, Edwardus comes Devonæ, Georgius comes Cantii, comes Essexiæ, Thomas comes Ormondæ, cum magno numero baronum, equitum auratorum, et aliorum virorum eminentiorum; inter cæteros autem memoratur Richardus Thomas, merito celebratus ob cohortes pulcherrimas, quas adduxit e Wallia. Universus exercitus numerum viginti quinque millium peditum et mille sexcentorum equitum complevit. Quibus copiis rex (constanter se gerens in delectu ducum suorum) præfecit Jaspardum ducem Bedfordiæ et Joannem comitem Oxoniæ, sub persona sua propria. Nono Septembris, octavo regni sui anno, a Grenovico movit, versus mare: mirantibus omnibus quod tempestatem illam anni elegisset (cum jam hiems adesset) ad bellum inchoandum: quidam autem hoc in signum trahebant, bellum minime diuturnum futurum. Attamen rex contrarium credi voluit, inquiens, se cum bellum ejus generis instituisset, quod non opus unius ætatis futurum esset, sed, absque termino præfixo, regni Galliæ subjugationem pro periodo haberet, non curare quo anni tempore inciperet; præsertim cum Caletum a tergo haberet, ubi, si ratio belli postularet, hiemare possit. Sexto Octobris apud Sandovicum naves conscendit, eodemque die Caletum appulit, qui locus designatus erat, ubi copiæ universæ convenirent: verum in itinere versus mare (in quo, ob causam, quam nunc memorabimus, hærebat diutius) literas a domino Cordesio recepit: qui, quo violentior fuisset in negotio belli contra Anglos, eo in tractanda pace sincerior habebatur; qui etiam alias homo verax et pectoris aperti existimabatur. His literis pacis conditiones a parte regis Galli proponebantur, quæ regis Henrici gustui non prorsus erant ingrata: verum negotium istud pacis a principio mirabili artificio occultatum est. Quamprimum rex Caletum venisset, pacis auræ lenes flare cœperunt. Primum enim legati Angli, ad Maximilianum missi, e Flandria redierunt; regemque certiores fecerunt, eum a Maximiliano auxilia neutiquam sperare posse, quod ad bellum prorsus imparatus erat. Voluntatem sane ei adesse, pecunias deesse. Hæc autem, quæ ferebant legati, nota facta sunt exercitui et undique sparsa. Quamvis au-

tem Angli, eo nuncio allato, animos nihil demiserunt; nec non moris sit apud milites ex malis nunciis magis fieri alacres et erectos, et magnificentius loqui; nihilominus loco præparativæ erat ad pacem. Hunc nuncium e Flandria excepit nuncius ex Hispania (ita enim rex rem disposuerat) Ferdinandum et Isabellam Hispaniæ reges pacem cum rege Carolo fecisse: Carolumque iis provincias Russigniani et Perpigniani restituisse, prius a Joanne rege Arragoniæ, patre Ferdinandi Hispaniæ, pro tercentum mille coronatis oppignoratas; quæ summa per hanc pacem gratis ei remissa esset. Hoc etiam ad pacem Henrici cum Gallo promovendam eleganter viam stravit; tum quia fœderatus tam potens (qualis fuerit Ferdinandus) se subtraxerat, tum quia pacis emptæ præclarum exemplum exhiberet, ita ut rex pacis non futurus esset mercator solus. Inter has auras pacis, rex se non difficilem præbuit ad pacem tractandam; consensitque ut episcopus Exoniæ et dominus Daubeneius, præfectus Caleti, colloquerentur cum domino Cordesio super tractatum pacis. Ipse tamen cum exercitu suo, decimo quinto Octobris, a Caletto movebat, et post quatuor dies Bononiam obsidere cœpit.

Durante obsidione Bononiæ (quæ ad mensem fere producta est) nil memorabile intervenit: solummodo, Joannes Savagius eques auratus, vir fortis, dum muros urbis, inspiciendi gratia, circum equitaret, interfectus est. Oppidum et bene munitum erat, et militibus abundabat: attamen satis in arcto res ejus erant, et omnia ad insultum aggressoribus erant parata. Qui si factus fuisset, opinio erat multo sanguine constiturum; sed tamen in fine oppidum captum fore. Interea pax per legatos utriusque regis firmata est ad terminum vitarum amborum regum. In qua videre minime erat articulum alicujus momenti; nec mirum, cum mercatura quædam potius esset, quam tractatus: omnia enim in statu relinquebantur, in quo tunc fuerunt, nisi quod regi Henrico persolvi deberent a rege Gallo septingenta quadraginta quinque mille ducatorum, præ manibus, pro impensis in ea expeditione factis; et viginti quinque millia coronatorum annuatim pro impensis circa res Britannicas erogatis: pro qua summa posteriore, licet Maximilianum ante ei obligatum haberet, tamen debitoris mutationem non minus,

quam si debitum ipsum esset persolutum, æstimabat; etiam hujus summæ annua solutio nullo termino præfixo definita est; id quod Angli in eam partem accipiebant, ac si pro tributo penderetur sed specioso tamen obtentu. Atque verissimum est, pensionem illam et regi Henrico et filio ejus Henrico octavo diutius persolutam esse, quam ex ulla impensarum supputatione continuari possit. Insuper præcipui regis consilarii magnis pensionibus annuis a rege Gallo donati erant, præter munera larga in præsentem. Quod utrum rex ideo permisisset, ut propriæ munificentiae parceret; an ut invidiam negotii apud populum ingrati communicaret; diversam interpretationem subiit. Pro certo enim rex hujus pacis auctor videri detrectavit. Itaque paulo ante, multos e ducibus suis et viris militaribus primariis secreto subornarat, ut in scriptis ad pacem eum hortarentur, idque obnixe contenderent per viam supplicationis. Veritas autem rei ita se habet; pacem hanc utrique regi pergratam fuisse; Carolo quidem, quod ei possessionem Britanniae confirmaret, expeditionem Neapolitanam ab omni impedimento liberaret; Henrico, quod arcas suas pecuniis implevit; quodque hoc ipso tempore prævidit procellam quandam motuum intestinorum ingruentem; quæ non ita multo post erupit. At contra, nobilitatem et viros in exercitu primarios (utcumque nonnulli ex illis ad ejus nutum se accommodassent) male admodum habebat; quorum plurimi fortunas suas aut vendiderant, aut oppignorarent, in bello spes collocantes. Neque veriti sunt dicere, regi nihil pensi esse nobilitati et populo suo plumas detrahere, modo seipsum bene plumatum redderet. Alii autem ridebant ea verba, quæ rex apud comitia protulerat; nempe, se minime dubitare, quin bellum post principia se ipsum compensare posset; eum promisso suo stetisse dicentes.

Cum movisset Bononia, Caletum rediit, ubi per aliquod tempus mansit. Unde etiam literas scripsit (quo genere comitatus interdum utebatur) ad majorem et senatum Londinensem, gloriando fere de pecuniis, quas propter pacem receperat; satis gnarus, arcas regis plenas Londinensibus rem suavissimam auditu esse. Magis tamen lætati fuissent illi, si contributio ipsorum (benevolentia dicta) mutuatio sola fuisset. Verum decimo septi-

mo Decembris sequentis Westmonasterium rediit, ubi festum nativitatis Domini celebravit.

Haud multo post regis in Angliam reditum, misit ad Alphonsum, filium primogenitum Ferdinandi regis Neapolitani, ducem Calabriae, insigne ordinis periscelidis: honorem quidem a duce ipso petitum, qui eum in oculis Italarum eveheret: siquidem, arma Caroli exspectans, plurimi aestimabat amicitiam Angliae, utpote quae frænos ambitioni Caroli injicere possit. Illud insigne ab Alphonso maxima cum celebritate et pompa receptum est; ut solet fieri in iis, quae existimationis gratia procurantur. Missum autem fuerat per Ursvicum, in quem rex hanc legationem contulit, ut ei post multas legationes, unde nihil lucri percipi poterat, propter liberalitatem ducis Alphonsi, præmii loco esset.

Sub hoc tempus rex rursus spiritibus malignis obsideri et infestari coepit, per magicam scilicet, et artes curiosas ducissae Margaretae; quae ab inferis evocavit umbram Richardi ducis Eboraci, filii secundo-geniti Edwardi quarti, ut obambulet, et regem vexaret. Gemma ista (licet adulterina) splendidior tamen erat, oculosque fulgore magis perstringebat, et in digitis principum majorum gestata est, quam Lambertus Simnellus: quippe quam non solum ducissa Burgundiae, sed et rex Gallus, etiam et rex Scotiae in pretio habuerunt. In Simnello certe parum erat, nisi quod puer erat venustus, quemque vestimenta sua regalia non dedecerent: verum adolescens iste (de quo nunc loqui ocepimus) tam versutus erat, et veluti mercurialis, ut similem vix fere reperiatis; isque, qui, si forte in scena partibus suis excidisset, eas acumine proprio prompte supplere possit. Itaque cum inter exempla pseudoprincipum, quae vel recentibus, vel antiquis temporibus exstiterunt, hoc ipsum emineat, narrationem certe plenior et accuratior meretur; etsi regis inveterata consuetudo, res per obscuram lucem et partes divulsas et disjectas monstrandi, hanc rem tanta caligine involverit, ut ad hodiernum usque diem fere instar mysterii se habeat.

Ducissa Margareta (quam regis amici Junonem appellabant, quia talis erat versus eum, qualis fuit Juno versus Æneam, superos et Acheronta movendo in perniciem

ejus) loco basis machinarum suarum, quas contra regem extruebat, perpetuo omnibus viis et modis alebat, confirmabat, et spargebat famam illam volitantem, nimirum Richardum ducem Eboraci, filium secundo-genitum Edwardi quarti, minime fuisse in turre Londinensi (prout ferebatur) necatum, sed vivum emissum: quoniam carnifices illi, qui operam suam præstiterunt ad barbarum illud facinus, postquam primogenitum trucidatum vidissent, horrore et misericordia perculsi, Richardum istum clam miserunt sortem suam experturum. Hanc escam et illecebram undique projecit, credens hujus rei famam et fidem (una cum recente exemplo Lamberti Simnelli) aliquas volucres forte aliquando tracturam, quæ eam captarent. Alia quoque diligentia usa est, non omnia casui permitiendo. Adhibuit enim occultos quosdam emissarios (similes Turcæ ministris, qui puerorum tributum exigunt) qui adolescentulos venustos et formosos conquirerent, unde Plantagenistas et duces Eboraci effingeret. Tandem vero incidit in quendam, in quo omnia, quæ requiri videbantur, concurrebant ad ducem Eboraci repræsentandum.

Iste fuit Perkinus ille Warbeckus, cujus facinora et labores jam narrabimus. Primo enim ætas in utroque bene conveniebat: secundo, adolescentulus erat oris elegantia, et corporis lineamentis, cum dignitate quadam amabilis: atque insuper mores et gestus ejus tam erant vafri, et quasi veneficiis quibusdam oblitus, tam ad misericordiam commovendam, quam ad fidem imprimendam, ut fascini cujusdam et incantationis loco essent iis, qui eum aut videbant aut audiebant: tertio, tam egregius usque a pueritia erro fuerat, aut (ut rex eum appellare solebat) terrarum calcator, ut difficile admodum esset nidum ejus, aut parentes reperire. Neque etiam potuisset aliquis, per diuturnam cum eo conversationem, aut familiaritatem, plene conjicere aut detegere quis esset; solum siquidem tam crebro mutabat. Postremo contigerat etiam res quædam levis (a scriptore ejusdem temporis memoriæ tradita) quam tamen probabile est ad ea, quæ postea gesta sunt, nonnihil attulisse, eisque tanquam ansam præbuisse; ea fuit, quod rex Edwardus quartus compater hujus Perkinus fuisset. Quod sicut suspiciosum valde erat in rege lascivo, quod in familia tam ignobili compa-

ter esse non dedignaretur, atque opinionem cuivis facile injicere poterat, Perkinum sanguinis illegitimi familiæ Eboraci aliquid in se habuisse; ita (licet illud minime fuisset) occasionem saltem puero ministrare poterat (quod scilicet subinde regis Edwardi filius lustricus, aut joco fortasse filius vocaretur) cogitationes tales arripiendi et fovendi. Tutorem enim nullum nactus est (ut Lambertus Simnellus) donec ad ducissam Margaretam venisset, quæ eum in omnibus egregie instruxit.

Ad hunc igitur modum hæc fabula peracta est. Fuit oppidanus quidam in civitate Turnacensi, qui magistratu in eo oppido perfunctus erat, cui nomen erat Joannes Osbeckus, Judæus ad fidem conversus, qui in uxorem duxit Catharinam de Faro; cujus negotiorum procuratio eos traxit, ut ad tempus Londini habitarent, temporibus Edwardi quarti. Hoc spatio filium ex ea genuit; cumque in aula regis notus esset, rex aut pietate quadam motus, quod Judæus conversus esset; aut privata quadam notitia adductus, eo honore eum dignatus est, ut filium ejus e fonte susciperet, eumque Petrum nominaret; postea autem cum puer delicatus et effæminatus fuisset, vulgo vocatus est, diminutivo nominis sui, Peterkinus aut Perkinus. Etenim nomen Warbecki ei ex conjectura tantum impositum erat, antequam examinationes de eo negotio habitæ fuissent. Attamen ita invaluerat nomen Warbecki, ut etiam post verum nomen ejus cognitum retineretur. Dum adhuc infans erat, parentes cum eo Turnacum reversi sunt. Paulo post commissus est cuidam ex cognatis suis, Joanni Stenbecko dicto, qui Antwerpiæ habitabat, unde sæpius Antwerpiam et Turnacum inter, et circa alia Flandriæ oppida cursitabat; ut plurimum cum Anglis versatus, quo pacto etiam linguam Anglicam ad unguem callebat. Tandem, paucis annis elapsis, postquam in adolescentem formosum crevisset, a quodam ex ducissæ Margaretæ exploratoribus ad eam deductus est. Quæ eum accurate intuita, et cernens eum vultu et corpore fortunam sublimem posse sustinere; ac simul perspicuens eum ingenii acumine et morum elegantia eminere, putabat se jam reperisse marmor quoddam pretiosum, ex quo imago ducis Eboraci exsculpi posset; eumque apud se diu detinuit, sed prorsus in oc-

culto. Quo temporis spatio multis secretis colloquiis eum instruxit. Primo quidem edocens, quomodo personam principis aspectu et gestu imitaretur; atque qualiter majestatem suam, cum sensu tamen infortunii sui, tueretur. Tum vero diligentissime eum informavit de omnibus circumstantiis et notis particularibus, quæ ad ducem Eboraci (cujus persona ei agenda esset) pertinerent. Descripsit enim effigiem, faciem, et lineamenta corporis, regis et reginæ parentum suorum; etiam fratrum, et sororis ipsius, et famulorum, et aliorum, qui pueritiæ ejus præcipue affuerunt; una cum rebus multis, aliis vulgo notis, aliis secretioribus, quæ duci obtigerunt (et tales videbantur, quas puerili captui et memoriæ inhærere verisimile erat) usque ad mortem Edwardi quarti. Addidit et particularia omnia, quæ a tempore mortis regis insecuta sunt, donec ipse et frater ejus in turrim conclusi essent; tam cum libertate frueretur, quam postea cum in asylo degeret. Quod vero ad tempus detentionis suæ in turre et modum fratris sui necis, atque emissionis suæ; satis sciebat illa omnia tam clandestina fuisse, ut pauci admodum, quæcunque tandem ei confingere liberet, arguere possent: itaque libero prorsus mendacio se uti posse. Quamobrem tersam Perkino, et probabilem earum rerum narrationem contexuit; jubens ut ne hylum quidem ab ea abscederet. Convenit etiam inter eos, qualis adolescenti ratio reddenda esset peregrinationum suarum; miscendo multa vera, et quæ alii abunde testari possint, cum falsis, ad fidem faciendam; verum cavendo semper ut personæ, quam jam acturus esset, omnia congruerent. Instituit eum insuper quomodo quæstiones quasdam captiosas et tentantes, de quibus verisimile esset alios eum interrogaturos, evitaret. Verum in hoc, eum indolæ propria ita instar anguillæ lubricum, et ad elabendum promptum reperit, ut ingenio ejus et dexteritati facile confideret; ideoque minus in eo laboravit. Postremo animos ei nonnullis in præsens præmiis, et ingentibus in posterum promissis, addidit: ante oculos illi proponens opes et gloriam regni, si res successissent; sin secus evenissent, certissimum in sua aula refugium. Postquam eum documentis suis satis instructum perspexisset, cœpit secum cogitare,

a qua cœli plaga cometa iste se primo ostendere deberet, et quo tempore. Constituit autem hoc fieri oportere ab horizonte Hiberniæ. Illic enim hujusmodi meteorum potentem antea emiserat influxum. Tempus autem apparitionis maxime opportunum fore, cum rex bello Gallico implicaretur. Hoc autem satis noverat, quicquid a se profectum esset, suspicionibus obnoxium futurum. Ideoque si Perkinus continuo e Flandria in Hiberniam pergeret, ipsa se ei rei immiscere putaretur. Præterea, tempus nondum maturum erat, quod reges duo tunc de pace tractarent. Itaque circumrotabat ducissa, atque ut omnes suspiciones tolleret, et metuens eum diutius apud se retinere (satis gnara, arcana brevis ævi plerumque esse), clam eum misit in Lusitaniam cum domina Bramptona, Angla, quæ illo tempore in Lusitaniam navigavit: una cum homine fido ex famulitio proprio, qui facta ejus sedulo observaret; ubi morari eum voluit, donec nova mandata ab ea acciperet. Interim non omisit ea parare et instruere, quæ adventum ejus acceptiorem, et magis prosperum redderent, non solum in regno Hiberniæ, verum etiam in aula Galliæ. In Lusitania circiter annum unum mansit: quo tempore rex Henricus (ut jam dictum est) comitia sua convocaverat, et bellum Gallis aperte indixerat. Jam itaque signum benevolum regnare, et constellatio advenisse visa est, sub qua Perkinus oriri deberet. Itaque mandata a ducissa accepit, ut in Hiberniam, sine mora, proficisceretur, secundum quod primo destinaverat. In Hibernia ad urbem de Corke appulit. Postquam illuc venisset (si quis propriæ relationi et confessioni, quam postea exhibuit, credere velit) Hiberni, eum satis splendide vestitum reperientes, ad eum undique frequentes convolarunt, ei imponentes, quod dux Clarentiæ esset, idem qui antea apud illos manserat; et postea, mutata opinione, quod filius esset notus Richardi tertii; postremo, hanc etiam opinionem aspernati, eum pro certo Richardum ducem Eboraci, filium secundo-genitum Edwardi quarti, esse volebant, et affirmabant: se vero (aiebat) ista omnia (pro virili) abnegasse, et jusjurandum tactis evangeliis obtulisse, quod ipse nihil tale esset: donec in fine, vi quadam ad quicquid illi vellent agnoscendum eum adegissent, unde jusserunt

eum bono animo esse et sine metu. Sed revera compertum est quod ipse, statim ab adventu suo in Hiberniam, personam ducis Eboracensis in se suscepisset, sibi-que, quibus potuit modis, socios et conjuratos adjunxisset: adeo ut literas expressas ad comites Desmondiae et Kildariae miserit, petens ut in auxilium suum properarent; quarum literarum chartae originales adhuc exstant.

Circa idem tempus ducissa ad se pellegerat unum ex servis regis interioribus (cui nomen erat Stephanus Frionus) secretarium regis pro lingua Gallica; hominem industrium, sed turbulentum et regi infensum. Frionus iste confugerat ad Carolum regem Gallum, seque in ejus famulitium insinuaverat sub ipsum tempus, quo bellum inter reges aperte pullulare coepisset. At Carolus, postquam de persona, et inceptis Perkinii audiisset (satis ex sese promptus ad occasiones quascunque arripiendas in detrimentum regis Angliae; atque a Friono instigatus, et antea ducissae Margaretæ artibus allectus), statim misit quendam Lucam, una cum Friono isto (de quo diximus) tanquam legatos ad Perkinum, qui eum de regis Caroli bono in eum animo certiore facerent; quodque auxilia ei abunde mittere decrevisset, ad recuperandum regnum suum e manibus Henrici, coronae Angliae usurpatoris, et Galliae hostis: invitans eum, ut ad se, in regnum Galliae, veniret. Perkinus se in caelo jam collocatum existimabat, cum a tanto rege, tam honorifica legatione, accersitus esset: atque amicis suis in Hibernia narrans, quomodo a fortuna ipsa vocatus esset, quantaque spe ageret, continuo in Franciam navigavit. Cum ad aulam regis Galli pervenisset, rex magno cum honore eum excepit, eumque salutavit et appellavit per nomen ducis Eboracensis, hospitium et alia ei assignans, quæ magnum principem decerent. Etiam, quo magis ad principis magni imitationem accederet, satellitum ei circumdedit, cujus dominus Congressallus erat praefectus. Aulici etiam (licet, apud Gallos, ludos facere in proclivi non sit) ad regis nutum se componebant; satis gnari rationes status ab ea parte stare. Eodem quoque tempore nonnulli ex Anglia viri primarii ad Perkinum profecti sunt, Georgius Nevillus, Johannes Taylerus, equites aurati; et circiter centum alii: et inter cæteros Frionus iste; qui for-

tunis Perkinus se totum tradidit, et tunc, et diu post: et revera ei fuit præcipuus consiliarius, et ad omnia instrumentum bene efficax. Verum hæc omnia ex parte regis Galli artificiose tantum facta sunt, quo facilius Henricum ad pacem flecteret. Itaque a primo usque thuris grano, super altare pacis apud Bononiam incenso, Perkinus veluti fumo abactus est: attamen eum regi Henrico in manus tradere Carolus renuebat (licet ab eo de hoc interpellatus) honoris sui gratia, sed eum liberum dimisit. Etiam, ex sua parte, Perkinus discessum suum acceleravit, veritus ne subito et occulto interciperetur. Itaque in Flandriam ad ducissam Burgundiæ properavit, narrans se variis fortunæ fluctibus jactatum, ad ejus aulam, veluti portum securum, confugisse; dissimulans prorsus, se unquam antea illic mansisse, sed tanquam jam primum se eo recepisset. Nec minus, ex altera parte, ducissa ipsa, tanquam rem novam, et miram, ejus adventum videri voluit; a principio, egregia cum simulatione, verba injiciens, quod edocta fuisset, et prudentior facta, ab exemplo Lamberti Simnelli, ne merces adulterinas reciperet; licet (ut aiebat) etiam de illo ipso Lamberto Simnello, ei non plane adhuc constiterit. Prætendebat autem (verum hoc semper fuit astantibus aliis) se contendere, ut Perkinum interrogationibus satis captiosis tentaret, et implicaret, ut experiretur num verus dux Eboraci fuisset; verum quando responsis suis sibi magnopere satisfactum fuisse affirmaret, tum vero se quasi attonitam, et in ecstasim raptam fingebat, propter mirabilem adolescentis e periculis emersionem; eum amplexa, ac si e morte in vitam rediisset: atque argumentata, Deum, qui modis tam miris eum ab interitu eripuisset, simul reservare eum constituisse ad prospera fortunæ, et magnum aliquod facinus. Quod vero ad ejus e Francia dimissionem, nolebat eam interpretari, ac si fraudes Perkinus Gallis suboluissent, aut propter neglectum aliquem; sed contra, hoc pro signo certo astruebat, eum pro viro aliquo magno habitum fuisse; quoniam causæ ejus destitutio, et desertio, revera tanti erat, ut si quis recte animadvertat, pacem confecisset: immolando scilicet principis innocentis et calamitosi fortunas, utilitati et ambitioni duorum potentium monarcharum. Neque sibi Perkinus ipse defuit, aut majestate et comitate quadam

regia; aut promptis et appositis responsis; aut se benignum et gratiosum præbendo favorem ejus ambientibus; aut indignatione et vilipendio quodam modesto versus eos, qui de veritate rerum suarum subdubitare videbantur; sed in omnibus mirabiliter se gessit. Ita ut, non solum apud eminentiores constanter creditum sit, eum verum fuisse ducem Richardum: quin et ipse, ex diuturna et assidua simulatione, et mendacium sæpius narrando, versus fere est in habitum ejus rei, quam simulabat; quasi quæ fingeret simul et crederet. Ducissa, igitur, tanquam in re explorata, honoribus plurimis Perkinum cumulavit, eum perpetuo nepotem suum compellant, eique tribuens titulum illum delicatum albæ rosæ Angliæ, et ad corporis ejus custodiam satellites ei assignavit, ad numerum triginta hominum, cum bipennibus, tunicis variegatis ex purpureo et cæruleo indutos. Aulici quoque universi, et generaliter tam Flandri, quam peregrini, eum magno honore prosequebantur.

Hæc nova, veluti fulgura et tonitrua, in Angliam pervenerunt, ducem scilicet Eboraci pro certo vivere. Nomen autem Perkini eo tempore incognitum fuit; sed rumores de duce Eboraci tantum volitarunt; eum in Hibernia agnitum, in Gallia venundatum, jamque in Flandria receptum et in magno honore esse. Rumores isti plurimum prævalebant: apud nonnullos quidem propter malevolentiam; apud alios propter ambitionem; apud aliquos propter levitatem, et rerum novarum studium; apud paucos fortasse propter conscientiam, et credulitatem; apud plurimos autem propter imbecillitatem judicii; et apud haud paucos propter obsequium erga viros quosdam primarios, qui his rumoribus in secreto favebant, eosque alebant. Neque magno post intervallo, secuta sunt hos rumores rerum novarum murmura et scandala contra regem et regimen suum; quæ infamiam ei inurebant, quod magnus esset exactor, et nobiles regni deprimeret. Amissio Britanniae, et pax cum Gallis facta, neutiquam silentio prætermissa. Sed ante omnia injuriam urgebant, qua rex reginam suam afficiebat, quod in ejus jure non regnaret. Dicebant igitur, Deum jam tandem ramum masculum familiae Eboracensis in lucem produxisse, qui precario regnaturus non esset, utcunque rex uxorem suam

miseram regno spoliaret. Nihilominus (ut fieri solet in iis, quæ apud vulgus fidem obtinent, quæque illi libenter audiunt) famæ istæ ita invalescebant, ut auctores inter multitudinem loquentium caput conderent; similes herbis quibusdam serpentibus, quæ radicem certam non habent; aut vestigiis ultro citroque impressis, quæ sequi non licet. Sed paulo post maligni isti humores in ulcus confluerunt, atque occulto in viris aliquibus magnæ dignitatis, veluti in partibus nobilibus, sedes reppererunt. Quorum præcipui erant Gulielmus Stanleius hospitii regii camerarius; dominus Fitzwalterus; Simon Mountfortus, Thomas Thwaitus, equites aurati; cum aliis. Hi in occulto conjurarunt, promittentes se ducis Richardi titulum promoturos. Nihilominus nemo conjuratorum aperte fortunas suas periculo objecit, præter duos; nempe Robertum Cliffordum equitem auratum, et Gulielmum Barleium, qui duo in Flandriam trajecerunt, missi a conjuratis in Angliam, ut veritatem earum rerum, quæ in Flandria agitæ sunt, diligenter inquirerent et explorarent; una cum bona pecuniæ summa, sed sub conditione, ne eam distraherent, nisi illa, quæ ferebantur, vera esse, et sine fuco, perspicerent. Adventus Roberti Cliffordi, quod ex magna familia oriundus, et fama celebratus esset, gratus supra modum ducissæ erat. Quæ postquam cum eo collocuta esset, eum in conspectum Perkinii adduxit, cum quo sermones crebro conseruit: adeo ut in fine (sive a ducissa adductus, ut conatibus suis faveret; sive a Perkino, ut fabulæ crederet) rescripsit in Angliam, se personam ducis Eboraci æque nosse, ac suam propriam, atque proculdubio adolescentem istum verum esse ducem. Hoc modo factum est, ut omnia hic in Angliam ad defectionem et seditionem spectarent; et conjuratio foveri cœpit mutuo tractatu inter Flandriam et Angliam.

Rex, ex sua parte, non dormiebat: verum arma sumere, aut copias cogere, adhuc intempestivum putabat; ne metum proderet, aut idolo isti cultum nimium exhiberet. Attamen portus regni clausit, vel saltem ministros præfecit, qui commeantes ultro citroque observarent, et suspectos examini subjicerent. Quoad reliqua vero, fraudem fraude propellere elegit. Duo autem erant, quæ animo destinaverat. Unum, ut imposturam Perkinii omnium ocu-

lis subjiceret: alterum, ut conjuratos inter se committeret. Ad imposturam convincendam, duæ tantummodo patebant viæ, prima, ut liquido appareret, ducem Eboraci revera trucidatum fuisse: altera ut sive mortuus esset, sive vivus, Perkinum utcunque impostorem esse omnibus constaret. Quantum ad primam ita se res habebat. Quatuor tantum erant testes, qui ex notitia propria de nece ducis Eboraci affirmare aliquid poterant; ii erant Jacobus Tirrellus, qui a rege Richardo mandata de ea re acceperat; Joannes Dightonus, et Milo Forrestus, servi Tirrelli, carnifices ipsi: et capellanus turris Londinensis, qui eos sepelivit. Ex quibus quatuor, Milo et sacerdos jam mortui erant. In vivis autem supererant solum Tirrellus et Dightonus. Hos duos in turre incarcerari jussit rex, et stricte examinari de nece principum illorum innocentium. Qui duo confessionem exhibebant (ut rex ipse publicabat) per omnia consentientem in hanc sententiam: nimirum, regem Richardum primo mandata dedisse Brackenburio, locum-tenenti turris Londinensis, ut principes interficeret, eum autem munus illud recusasse: itaque Richardum similia mandata Jacobo Tirrello renovasse; nempe ut claves turris a locum-tenente reciperet, in unam noctem, ad obeunda regis jussa specialia: Tirrellum igitur noctu se ad turrim contulisse, una cum duobus servis prænominatis, quos ad facinus delegerat: Tirrellum ipsum in imo graduum mansisse, et servis suis negotium commisisse, ut illi homicidium patrarent: illos autem in lecto decumbentes principes suffocasse; quo facto, dominum suum vocasse ut corpora mortuorum nuda, quæ idcirco exposuerant, videret: postea vero, principes in terram defossos sub gradibus fuisse, et acervum lapidum in fossam injectum: quando vero ad Richardum regem Tirrellus retulisset mandatum suum jam peractum esse, eum magnas eidem gratias egisse, locum solummodo sepulturæ eorum improbasse, quod vilis nimium esset, cum e rege nati essent: unde nocte alia, ex mandato regis, per capellanium turris corpora eorum translata fuisse, et alio loco sepulta; qui (per mortem sacerdotis paulo post defuncti) penitus incognitus esset. Hanc examinationum earum fuisse summam in vulgus publicatum est. Rex tamen Henricus, ipsarum examinationum et confessionum luce, in nullis suis

declarationibus, quas edidit, usus est : unde probabile est, eas negotium reliquisse obscurum et perplexum. Quantum vero ad Jacobum Tirrellum, ei caput paulo post abscissum est, in turre ipsa, propter alia læsæ majestatis crimina. Joannes autem Dightonus (qui, ut videbatur, ad regis votum optime locutus est) statim liber dimissus est; atque hujus traditionis evulgandæ principale erat organum. Itaque quanto hoc prius testimonium et probationis genus magis nudum et jejunum apparebat, tanto majorem adhibuit rex diligentiam in posteriore enucleando; de vita scilicet et vestigiis Perkin. Ad hunc finem in diversas partes, præcipue autem in Flandriam, nonnullos secretos et industrios exploratores misit; alios quasi ad Perkinum confugissent, eique adhærere constituissent: alios autem, sub variis aliis prætextibus: qui omnes speciales quasque circumstantias et eventus rimarentur, circa Perkin parentes, natalia, personam, peregrinationes; ut verbo dicamus, qui diarium conficerent ejus vitæ et factorum. Hos exploratores suos liberaliter pecuniis instruxit, ut homines, qui notitiam hujusmodi rerum haberent, ad se traherent, eosque remunerarentur; dans etiam eis in mandatis, ut quæ repererant sibi subinde significarent, et nihilominus in inquisitione pergerent. Et perpetuo evocante alium alio nuncio, novos homines adjunxit ubi negotii ratio hoc postulabat. Alios autem emisit cum interioribus mandatis, et clariore consiliorum suorum participatione, qui in rebus, queis interruptionem et dissipationem inceptorum Perkin struebat, operam navarent. His commissum est, ut se in familiaritatem eorum, qui a partibus Perkin stabant in Flandria, penitus insinuarent; eoque modo expiscarentur, quos jam socios et consiliorum participes illi sibi ascivissent, tam hic in Anglia, quam foras, et quousque singuli eorum de se fidem aut pignus dedissent; quosque insuper tentare et allicere in animo haberent. Neque de personis tantummodo, ut inquirerent, sed etiam de actionibus, spe, et machinamentis Perkin et conjuratorum, quantum fieri posset, se informarent. Hi exploratores, pro fidelioribus habiti (aut saltem ex his aliqui), secretiora mandata receperunt, ut principales Perkin amicos et servos occulte ab eo abalienarent et averterent;

proponendo et intimando eis, quam futili et debili res ejus niterentur fundamento, et quam prudente et potente cum rege illis res essent, eosque regi reconciliarent, venia promissa, necnon præmiis, prout mererentur. Ante alios autem omnes ut constantiam Roberti Cliffordi invaderent et subruerent, eumque ad regis partes, si possent, traherent; cum ille vir intima arcanorum adversæ partis optime nosset; quique si eas partes deseruisset, reliquos maxime deterrere et mutuis suspicionibus implere posset.

Mirum etiam quiddam traditur, regem nimirum, sylvæ immensi suspicionum circumdatum et involutum, neque cui fidem haberet satis certum, cum confessoribus et capellanis complurium virorum primariorum secreto egisse, ut ex iis de consiliis adversariorum suorum edoceretur: quinetiam, quo exploratoribus suis transmarinis plus fidei apud externos conciliaret, regem sæpius jussisse, illos ipsos exploratores inter cæteros suos hostes, pro more illis temporibus usitato, in templo divi Pauli nominatim diris devoveri. Isti autem utriusque generis exploratores officio suo tam diligenter perfuncti sunt, ut rex Perkinus, licet vivi, anatomiam jam reciperet, et simul de plurimis in Angliâ conjuratis bene informatus esset, atque alia insuper mysteria ei essent revelata. Robertus autem Cliffordus imprimis in regis partes attractus fuit; atque ad res regis promovendas jam factus est minister industrius et officiosus. Rex igitur (diligentiæ suæ proventum largum metens, et de plurimis rebus, quas eum scire intererat, ampliter informatus) primo per universum regnum relationes de impostura et præstigiis Perkinus, cum omnibus, quæ eo spectabant, fuse satis et plene divulgavit et sparsit. Hoc autem fecit non per edictum (quandoquidem examinationes nondum essent perfectæ, ideoque magis et minus recipere possent), sed per famas aulicas, quæ ut plurimum altius penetrant quam edicta typis excusa. Tempestivum quoque jam putavit, legationem in Flandriam mittere ad archiducem Philippum; cum eo acturam, ut Perkinus causam desereret, ipsumque e territoriis suis dimittere vellet. In hac legatione usus est rex opera Edwardi Poyningi equitis aurati; et Gulielmi Warhami equitis itidem aurati et juris canonici doctoris. Archidux

tum in minore ætate erat et a consiliariis suis regebatur; in quorum præsentia legati mandata sua declararunt, et Warhamus in hunc modum locutus fertur.

“ DOMINI MEI ;

“ REX noster ægre admodum fert, quod, cum Anglia et ducatus vester Burgundiæ habiti sunt tamdiu instar mariti et uxoris, jam regio ista vestra veluti scena facta sit, super quam vilis præstigiator partes regis Angliæ ageret; non solum ad celsitudinis suæ molestiam et dedecus, verum etiam in contumeliam et opprobrium quotquot sunt regum et principum. Adulteratio imaginis regis alicujus in moneta sua capitale omnium legum consensu judicatur: verum regis vivi imaginem in persona sua adulterare, super omnia imposturarum crimina merito palmam fert; nisi forte excipi debeat impostura Mahometi alicujus aut Antichristi, qui majestatem divinam simularunt. Rex dominus noster, meliora de concilio hoc gravissimo ominatur, quam ut credere possit, aliquem ex vobis hac fabula captum esse (etsi fortasse passio alicujus personæ particularis vos aliquatenus inflectere possit) res ipsa per se tam est incredibilis. Ut testimonia omittam de morte ducis Richardi, quæ rex instrumentis authenticis descripta habet (quoniam ea in potestate regis propria esse quispiam putare possit), res ipsa pro se loquatur: rationi enim et argumentis nemo imperat. An fieri posse creditis, ut Richardus tertius animam suam damnare et nomen suum maculare tam nefando homicidio vellet, absque tamen ullo rerum suarum in melius profectu? Aut etiam existimare potestis, homines sanguinarios (qui carnifices ei erant) in medio facinoris ad misericordiam conversos? Cum contra in feris ipsis, nec minus in hominibus ferinæ naturæ, primus sanguinis gustus eos magis in furorem agere et rabiosos reddere soleat? An nescitis tyrannorum ministros cruentos ad hujusmodi scelera perpetranda veluti cum laqueis in collo semper missos? adeo ut si mandata non perfecerint, certæ morti addicti sint: et putatis hosce sceleratos vitæ propriæ periculo alienam salutem redimere voluisse? Verum esto ut duci pepercerint, ubi gentium eum exponerent? numnam in plateas Londini immitterent, ut vigiles scilicet eum

prehenderent, et coram aliquo. ex justiciariis pacis sisterent, unde omnia, quæ egerant, per examinationem proderentur? An autem secreto eum servarent? Atqui hoc certe multæ curæ, sumptus, et assidui periculi res fuisset. Verum (domini mei) in re non dubia argumentis utor non necessariis. Rex prudentia adeo abundat, necnon amicis fidelibus in partibus exteris, ut jam ducem Perkinum etiam a cunabulis pernoverit. Et quoniam magnus profecto est princeps, si apud vos inveniatur aliquis poëta idoneus, memorias ei suppeditare possit ad vitam ejus conscribendam; introducendo eum, veluti parallelum Lamberto Simnello, nunc uni ex regis accipitrariis. Quamobrem (ut nil apud dominationes vestras dissimulem) omnem admirationem certe superat, ducissam Margaretam (ignoscite, obsecro, si eam nominem, cujus in regem odii nulla est causa, nullus finis) jam seniore ætate, qua mulieres aliæ a puerperiis cessare solent, duo ejusmodi monstra peperisse; non novem aut decem mensium, sed annorum complurium partus. Cumque aliæ matres naturales infantes pariant infirmos, quique seipsos attollere et juvare nequeant; illa contra adolescentes proceros pariat, qui non multo postquam in lucem prodierint cum regibus potentibus præliari possint. Domini mei, non libenter huic parti immoror. Utinam tandem ducissa illa gustare sibi in animum induceret gaudia, quæ Deus omnipotens manu benigna ei porrigit, intuendo neptem suam tanto in honore regnantem, et tam numerosa sobole regia beatam, quam (si ei placeret) possit illa pro propria ducere. Regis certe postulatum, archiduci et dominationibus vestris jam a nobis exhibendum, possit tale esse; ut, secuti regis Caroli exemplum, qui jampridem eum abegit, nebulonem istum e territoriis vestris eliminare velitis: verum quoniam rex majus expectare merito possit a fœderato antiquo, quam ab hoste nuper reconciliato, petit a vobis, ut eum in manus suas tradatis: præsertim cum piratæ et impostores hujus generis pro communibus generis humani hostibus haberi debeant, nec juris gentium præsidio inniti possint."

Post nonnihil temporis, ad deliberandum interpositum, legati hoc breve responsum tulerunt.

"Archiducem, in Henrici gratiam, nullatenus duci Eboraci prætenso auxilia aut favorem præstiturum, sed

in omnibus amicitiam, quæ ei cum rege erat, conservaturum. Quatenus vero ad ducissam dotariam, illam in terris dotis suæ plenam habere potestatem : ideoque in manu archi-ducis non esse, quo minus re sua pro arbitrio suo utatur, eam impedire."

Rex, post reditum legatorum, neutiquam sibi hoc responso satisfactum esse judicavit. Satis enim sciebat, dotem matrimonialem nihil quod absoluti imperii esset (quale est copiarum administratio) secum transferre. Quin et legati disertis verbis ei retulerunt, ducissam in concilio archi-ducis magna auctoritate pollere : et quod utcunque archi-dux ad res Perkinii connivere tantum simularret, secreto tamen ejusdem incepta promoveret. Itaque (partim animum explere cupiens, partim rationibus politicis inductus) statim Burgundos omnes e regnis suis exulare jussit, tam homines, quam merces ipsorum ; mandans subditis suis (et nominatim mercatoribus vulgo vocatis adventurariis) qui Antverpiæ residebant, ut statim domum redirent : emporium (quod plerunque panos Anglicos sequebatur) Caletum transferens ; omne etiam commercium in futurum cum Burgundis interdicens. Hoc rex faciebat, partim ut nihil honore suo indignum fieri permetteret ; qui haud parum perstringi posset, si quis ad coronam Angliæ prætensor eum ex tam propinquo lacerasset ; atque interim ipse cum natione, in qua prætensor ille se ostentaret, amicitiam non interrumperet. Sed simul prudentissimo consilio secum reputabat, subditos Flandriæ tanta lucra ex commercio Anglorum percipere, ut, eo interdicto publicato, cito tædio rerum Perkinii affici possint : quodque tumultus Flandriæ tam recentes et graves fuissent, ut principi populum irritare intempestivum esset. Nihilominus, archidux, quasi per talionem quandam, Anglos etiam e Flandria exulare jussit : in quo, si quis rem recte introspiciat, solummodo actum agebat.

Rex bene jam et certo informatus, quod spes Perkinii magis a conjuratis intra Angliam, quam ab armis transmarinis, penderent, judicabat remedium mali eo optime applicari, ubi fomes morbi erat ; itaque consultissimum existimavit in judicium adducere præcipuos aliquos ex conjuratis in Anglia ; unde et malignos humores in An-

glia expurgaret, et spes in Flandria ebullientes redderet tepidiores. Jussit itaque apprehendi (eodem quasi temporis momento) Joannem Ratcliffum, dominum Fitzwaterum, Simonem Mountfortum, Thomam Thwaitum, equites auratos; Gulielmum Daubeneium, Robertum Ratcliffum, Thomam Cressenorum, et Thomam Astwodum. Hi omnes, læsæ majestatis impetiti, convicti, et damnati; quod Perkino adhæsissent eique auxilia polliciti essent. Ex his, dominus Fitzwaterus Cale- tum transvectus est, ibique arcte custoditus, spe etiam vitæ ei facta, donec paulo post (aut impatiens custodiæ, aut astu proditus) cum custode suo de fuga egisset, unde statim decollatus est. At Simoni Mountforto, Roberto Ratcliffo, et Gulielmo Daubeneio, immediate post sententiam in eos prolatam, capita abscissa sunt. Cæteris gratia facta est, tam clericis, quam laicis; inter quos fuerunt duo fratres Dominicani; necnon Gulielmus Worsleius ecclesiæ D. Pauli decanus: clerici autem examinationem quidem subierunt, sed in iudicium publicum adducti non fuerunt.

Camerarius hospitii regii illo sane tempore intactus permansit; sive quod rex humores varios simul movere metuerit, more medicorum prudentium, qui caput ultimo loco expurgant; sive quod Cliffordus (ex cujus literis plurima de conjuratis rex didicerat) hanc partem in adventum suum, ut rem maximi meriti, reservarat; regi tamen interim significans, suspicari se aliquos ex potentioribus huic conjurationi nomina dedisse; de qua re regi coram satisfacere in animo haberet.

In vigilia omnium sanctorum, decimo autem regis anno, filius regis secundo-genitus, Henricus, dux Eboraci creatus est; et simul, tam dux ipse, quam alii complures nobiles, equites aurati, et generosi eminentiores, in ordinem equitum de Balneo, pro ritu usitato, cooptati sunt. Crastino Epiphaniæ, rex a palatio suo Westmonasterii (ubi festum Nativitatis Domini celebraverat) ad turrin Londinensem se contulit; hoc fecit, simul ac audisset Cliffordum (in cujus sinu aut capsula plurima Perkini arcana reposita erant) in Angliam appulisse. Mansio autem regis apud turrin eo consilio delecta est, ut si Cliffordus ullos ex potentioribus accusaret, possint illi sine suspitione, aut strepitu, aut mandatis huc illuc mitten-

dis, statim comprehendi; cum tam palatium, quam carcer, unica muri cinctura clauderentur. Post diem unum aut alterum elapsum, convocavit concilium secretum, et electum, atque Cliffordum ad conspectum suum admisit: qui primo pedibus regis advolutus, humillime ejus veniam et gratiam imploravit; quam rex ei tunc non gravate concessit, etsi occulto antea securitatem de vita sua accepisset. Tum jussus, ut quæ sciret referret, inter complures alios (ex motu proprio, neutiquam interrogatus) Gulielmum Stanleium camerarium impetivit.

Rex ad nomen hujus viri prænobilis visus est obstupescere, ac si de prodigio aliquo miro ac formidabili nuncium accepisset. Fierine posse, ut vir, qui cum tanto officio obligasset, quale fuit, vitam ejus servasse, et coronam capiti imposuisse; vir, qui tam splendida et copiosa fortuna frueretur, favore ejus tam opibus, quam honoribus, auctus; vir, qui etiam tam propinquo affinitatis gradu devinctus esset, cum frater ejus germanus matri regis matrimonio junctus esset; denique vir, cujus fidei rex personam suam commiserat, eum constituendo camerarium suum; ut vir iste, adhuc apud regem gratia florens, nec ullo modo gravatus, nec etiam metu aliquo percussus, sibi infidus esset? Cliffordus jussus est, ut iterum atque iterum capita accusationis suæ adversus Stanleium recenseret; admonitus subinde, ut in re tam incredibili, et quæ tantum virum impeteret, veritatis limites nullo modo excederet. At rex, videns moderationem et constantiam ejus in iis quæ affirmabat asserendis, absque hæsitacione aliqua aut vacillatione, et cum iis protestationibus quæ decebant; cum etiam testimonium suum vitæ et animæ suæ periculo se defensurum recipiebat, eum semoveri jussit; et multum prius questus de fortuna sua apud concilium, mandavit, ut Stanleius in cubiculo ejus proprio, intra turrin quadratam, ubi prius manserat, custodiretur. Die autem sequente examinatus est Stanleius a conciliariis. In examinatione sua, nihil fere eorum, quæ objiciebantur, negavit, neque delictum suum magnopere excusare aut extenuare conatus est. Ita ut (haud satis prudenter) dum culpam suam elevare speraret ingenue confitendo, ita rem in liquido ponebat, ut ad condemnationem suam sufficeret. Opinio erat, eum multum

superioribus meritis suis confisum, atque intercessioni fratris ejus. Verum iis adjumentis præponderabant complura, quæ contra eum faciebant, et in regis ingenio et animo prædominabantur. Primo meritorum ejus exsuperantia: etenim regibus grata est meritorum mediocritas, quibus præmia paria esse possint. Deinde, apprehensio potentiæ ejus; subiit enim regem ea cogitatio, ab eodem, qui ipsum extulisset, periculum sibi imminere, ne rursus dejiceretur. Tertio, confiscationis magnæ expectatio; etenim omnium regis subditorum Stanleius erat ditissimus; quod postea patuit, inventis in castello suo de Holt quadraginta millibus marcarum in pecuniis signatis, et vasis aureis et argenteis, præter jocalia, supellectilem lautam, pecorum greges et armenta, et alia bona mobilia, ingenti copia. Quod vero ad reditus ejus attinet in terris et feudis, illi ad tria millia librarum, antiqui census, annuatim ascendebant; pro ratione temporum illorum, res mira, et fere inaudita. Postremo temporis ipsius conditio; si enim rex a metu, quoad statum proprium, plane immunis fuisset, verisimile est regem Stanleio vitæ gratiam fuisse facturum: verum impendente tam atrocis rebellionis tempestate, securitati suæ consulere necesse habuit. Itaque post sex hebdomadarum spatium elapsum (quam moram rex honorifice interposuit, tam ut fratris intercessioni spatium daret, quam ut palam fieret, se non sine conflictu quodam animi ad hoc compulsum), altæ prodicionis condemnatus est, et statim post decapitatus.

Attamen usque ad hodiernum diem incertæ memoriæ est, tam crimen ipsum hujus prænobilis personæ, propter quod morte mulctatus est; quam causa defectionis suæ a rege, et infensi sui erga regem animi. Casus ejus talis fuisse perhibetur; quod scilicet in colloquiis suis cum Roberto Clifford dixisset; "Se, si exploratum sibi esset, adolescentem illum verum fuisse Edwardi quarti filium, nunquam contra eum arma gesturum." Casus iste videtur, primo intuitu, paulo durior; tam propter particulam conditionalem, quam propter verba reliqua. Sed quantum ad clausulam illam conditionalem, videntur iudices illius temporis (qui viri fuerunt in legibus apprime eruditi, quorumque tres primarii a concilio sanctioni regi

erant) censuisse, periculosam admodum rem futuram, si conditionalia admitterentur ad verba proditoria qualificanda: fore enim, ut cuivis liceret malitiam suam proferre, periculum vero vitare. Fuit autem casus ille non ab- similis casui, qui posterioribus temporibus emergerat, Elizabethæ Bartonæ, dictæ sanctæ virginis Cantii: quæ dixerat, " Si rex Henricus octavus Catharinam repudiatam rursus ad se non recepisset, futurum ut a regno suo de- jiceretur, et mortem canis obiret." Possunt autem casus innumeri hujus generis adduci. Quos (ut videtur) judices illi gravissimi, in memoriam revocantes, noluerunt prorsus prodicionibus cum clausula conditionali patrociniari. Quantum vero ad verba positiva illa, Stanleium nunquam contra regis Edwardi filium arma gesturum, etsi verba illa lene quidem sonarent, nihilominus hoc dixisse, diserta et directa fuit oppugnatio, et abnegatio tituli regis, sive per lineam Lancastrensem, sive per auctoritatem parlamenti. Quod proculdubio regem altius pupugit, quam si Stanleius in acie hastam suam contra eum vibrasset. Si enim Stanleius eam opinionem defenderet, filium Edwardi aliquem titulo ad regnum, regis titulo potiore, inniti; cum ipse tanta auctoritate, et gratia, apud regem floreret: nihil aliud hoc fuit, quam universæ Angliæ verbis præire, ut idem affirmarent. Itaque si quis temporum illorum conditionem recte introspiciat, verba illa ad vivum usque persecarunt. Verum scriptores nonnulli extra dubium rem ponunt. Aiunt enim, Stanleium, et promisso expresso, et pecuniarum missarum pig- nore, se Perkino obstrinxisse.

Jam vero, quantum ad causam defectionis suæ a rege; verum est, regem in prælio de Bosworth, turmis hostium undique circumseptum, in extremo vitæ suæ periculo fuisse: cum Stanleius iste a fratre missus fuit cum tribus milibus armatorum, ad regem eripiendum; quod tam fortiter et feliciter præstitit, ut rex Richardus in eo ipso loco occisus esset. Adeo ut vita mortalium majus benefi- cium accipere nequeat, quam rex a manu Stanleii acceperat; cum quodammodo Christi beneficio simile quid- dam esset, simul et servare et coronare. Pro quo tam insigni merito rex ei maximam gratiam habuit; eumque consiliarium et camerarium suum constituit; atque etiam

(nonnihil contra ingenium suum) ad spolia illa ingentia praelii de Bosworth conniverat, quæ universa fere in hujus viri commodum cesserunt, adeo ut inde supra modum ditaretur. Attamen, tanto merito inflator, sibi gratiam a rege relatum minime existimavit; saltem non ex mensura pressa, et redundante, ut exspectabat. Itaque ambitio ejus in tantum exorbitavit, et modum omnem excessit, ut a rege se comitem Cestriæ creari peteret, qui honor, cum semper ut appennagium principatus Walliæ reputaretur, et filio regis primogenito ex more cedere soleret; petitiō illa non solum a rege repulsam tulit, sed etiam animum ejus secreto offendit: cum ex hoc rex satis perspiceret, cupiditates Stanleii immoderatas esse, et cogitationes ejus vastas, et irregulares; atque beneficia priora regis ei sordescere, nec prout decuit aestimari. Cœpit itaque rex ei intra animum suum minus favere. Et quemadmodum modicum fermenti totam massam corrumpere solet, regis sagacitas jam passioni suæ, ex nova offensa irritatæ, suggerere cœpit, Stanleium, in praelio de Bosworth, licet satis celeriter advenisset ad vitam regis servandam; contra tamen, satis diu moratum esse, ut de vita rex periclitaretur. Nihilominus, cum nihil haberet accusatione in eum dignum, eum honoribus suis frui usque ad præcipitium istud extremum permisit.

Post eum factus est camerarius hospitii regis Ægidius dominus Daubeneius, vir magnæ prudentiæ et fortitudinis; quæ virtutes magis in eo enituerunt, quod simul humanus fuerit et moderatus.

Invaluerat opinio, quod Robertus Cliffordus (qui jam factus erat veluti delator regius) etiam ab initio fuisset emissarius et explorator regis; et quod in Flandriam confugisset non sine regis notitia et consensu. Verum hoc minus est probabile; tum quia nunquam mensuram illam gratiæ apud regem recuperavit, qua ante discessum suum fruebatur; tum præcipue quia delatio ejus circa Stanleium (quod ei pro maximo merito erat) minime processit ex iis, quæ in Flandria didicerat, sed ei res illa ante discessum suum ex Anglia innotuerat.

Supplicium Stanleii et cæterorum (præcipue vero Stanleii, qui robur fuerat partium) et defectio Cliffordi, qui omnium erat apud rebelles intimus, Perkini et conjura-

torum incepta miris modis turbavit, tam metum injiciendo, quam suspiciones, et diffidentiam; adeo ut jam, instar arenæ essent sine calce, male inter se cohærentes; præcipue qui ex Anglis essent: qui jam attoniti, se mutuo oblique intuebantur; incerti, quis partibus suis fidus esset, quis secus: sed existimabant plane regem, partim præmiis inescando, partim arte irretiendo, omnes, qui alicujus essent pretii, in suas partes tracturum. Et revera factum est, ut plurimi sigillatim recederent, alii post alios. Barleius (qui una cum Clifford missus fuerat) ex iis fuit, qui diutissime in fide erga rebelles permansit, donec Perkinus fere attritus esset; attamen etiam regi ad extremum reconciliatus est. Sed ruina hujus viri magni (Stanleii scilicet) qui tanta gratia et auctoritate (ut credebatur) apud regem floruerat; atque modus ipse, quo rex negotium illud tractavit, unde liquido patebat, inquisitionem occultam ei, diu antequam in judicium adductus fuisset, incubuisse; simul et causa, propter quam supplicio affectus est, quæ vix alia fuit, quam quod affirmasset, titulum familiæ Eboracensis titulo familiæ Lancastrensis fuisse potiolem; in quo casu omnes fere includebantur, saltem quoad opinionem internam: Hæc omnia (inquam) res fuerunt incredibilis terroris universis regis servis et subditis; adeo ut nemo fere tutum se reputaret: quinetiam eo res processerat, ut vix sermones inter se conserere homines auderent, sed universalis cunctos invaderet diffidentia; ex quo factum est, ut rex magis absoluto certe, sed minus tuto imperio frueretur: nam, sanguis in interiora fluens, et vapores intus conclusi, opprimunt, et suffocant magis.

Hinc orti sunt innumeri famosi libelli (qui libertatis sermonis cohibitæ eruptiones sunt, et seditionum quasi femellæ) infinita in regem, et aliquos ex consiliariis suis intimis, scandala et invectivas ejaculantes. Pro quibus componendis et spargendis, post multam et diligentem inquisitionem, quinque tantum tenuis conditionis homines apprehensi sunt, et morte mulctati.

Rex interea res Hiberniæ non neglexit: is enim ager erat, in quo fungi illi (qui nocte una se attollunt) maxime vigere solebant. Misit igitur ex Anglia (quo res suas in eo regno melius componeret et stabiliret) utriusque togæ

delegatos: priorem nempe de Lanthony, ut cancellarii munere ibi fungeretur; et Edwardum Poyningum equitem auratum, cum copiis militaribus et potestate imperatoria; atque una diploma dedit, auctoritatem in eum conferens locumtenentis sui, in regimine civili; in qua clausula erat; "Ut etiam Kildariæ comes, tunc Hiberniæ deputatus, ei pareret." Verum Hiberni agrestes (qui maxime deliquerant) more suo, in sylvas et paludes fugerunt: quique in pacato Hiberniæ similis criminis conscii sibi erant, ad eos se receperunt: adeo ut Poyningus, erga erraticos Hibernos, erraticam quandam expeditionem suscipere compulsus fuerit: in qua, propter montes et saltus, parum profecit: quod (sive ex melancholia quadam suspiciosa quod res ei male successerunt; sive ut conatus suos ab infamia vindicaret) imputari prorsus voluit favori, quo comes Kildariæ secreto rebelles prosequeretur: levissima quaque suspicione locum habente in eum, propter Kildariæ comitem illum, qui Lamberto Simnello adhæserat, et in prælio Stokensi occubuerat. Itaque comitem comprehendi jussit, et in custodiam dari, eumque in Angliam misit; qui, examine debito facto, ita se purgavit, ut in munus pristinum deputati Hiberniæ restitutus fuerit. Sed Poyningus (quo meriti sui in rebus bellicis exilitatem actis pacis compensaret) parliamentum convocavit: in quo lex lata est illa memorabilis, quæ etiam hodie lex Poyningi vocatur: per quam statuta Angliæ universa etiam in Hibernia recipi et obtinere sancitum est. Antea siquidem Hibernos minime obligabant; neque similiter ullum statutum in Anglia ordinatum, post tempora illa, scilicet annum decimum regis, Hibernos obligat.

Circa hoc tempus cœpit in rege notari inclinatio illa, quæ postea, a consiliariis et ministris pravis excitata et aucta, macula plane facta est regiminis sui. Illa erat industria et artes pecunias a subditis suis emungendi, per mulctas et foris-facturas ex legibus pœnalibus: id quod hominum animos magis hoc tempore percussit, quoniam facile erat cernere, hoc in ingenio regis penitus insitum fuisse, cum nullæ eum premerent rei pecuniariæ angustiae; sed contra, thesauro ubertim abundaret. Etenim, pecunias a Gallo propter pacem nuper receperat; a subditis item eæ, quæ nomine benevolentiae collatæ fuerant, solutæ

jam erant. His casuaria amplissima, ex confiscatione Stanleiana, accesserant; præter alia lucra diversa. Primus casus in hoc genere memorabilis fuit ille Gulielmi Capelli, equitis aurati, aldermani civitatis Londinensis; qui vigore diversarum legum pœnaliū mulctatus est ad summam bis mille et septingentarum librarum; et pro mille sexingentis libris cum rege transegit: a quo tamen Capello, diu post, Empsonus novas pecunias extorquere annisus est; idque fecisset, nisi rex, sub ipsum tempus, mortuus fuisset.

Æstate sequente rex, ut matrem suam consolaretur, quam semper unice dilexit et reveritus est; atque ut fidem apud omnes faceret, severitatem contra Stanleium (quam imposuit ei necessitas, et ratio status) nihil prorsus amoris suo erga Thomam fratrem ejus detraxisse; profectus est ad Lathamam, ut cum matre et comite hilares aliquos ageret dies; ibique moram nonnullam fecit.

Durante adhuc hac regis profectione, Perkinus, videns tempus et moram, quæ (dum incepta sua occulta fuissent, nec in lucem prodissent, et in Anglia satis prospere successissent) rebus suis conducebant; nunc vicissim, cum consilia sua patefacta essent, contra eum potius facere (propterea quod cum res in declivi positæ sint, non facile sustententur, aut sistuntur, absque novo impetu), constituit fortunam suam per novam aliquam in Angliam ipsam impressionem experiri; spem adhuc ponens in populi inclinatione, et favore, erga familiam Eboracensem. At corpus illud vulgi neutiquam similibus artibus tractari oportere, ac personas eminentes, judicabat: sed nullum aliud affectuum vulgi experimentum capi recte posse, quam vexillo in campis expando. Delegit autem, ex locis, in quibus invasio fieri deberet, oras Cantii.

Interea vero regis prudentia et providentia ad tale opinionis et famæ culmen ascenderant, ut quicquid prospere evenerat, de industria, et ex composito, ab eo factum esse existimaretur. Itaque creditum est, etiam hunc particularem Perkinum de Cantio invadendo conatum, regi prævisum et præcognitum fuisse. Ideoque, quo facilius Perkinum in Cantium alliceret, eum in partes septentrionales procul profectionem suscepisse: luctatorum more, latus apertum Perkinum ostendendo, ut irrueret, et incaute

dejiceretur; cum rex eam Cantii provinciam, jam antea sibi fidam, et erga se bene animatam effecisset.

Perkinus autem, eo tempore, colluviem quandam, ex omnibus nationibus, collegerat: nec numero certe, nec animis aut fortitudine contemnendam: sed qui tali essent ingenio et fortuna, ut non minus amicis, quam hostibus, essent formidabiles: cum plurimi eorum exleges essent, et facinorosi, quique ex raptu vivere solerent. Hos in naves imposuit, iisque comitatus Sandwicum et Dealam, oppida provinciæ Cantii, circa mensem Julii appulit.

Illic anchoras jecit, atque, ut animos plebis tentaret, aliquos ex suis in littus exposuit, multa jactando de copiis, quæ præsto essent, statim subsecuturis. At populus Cantii (cum satis perspexissent, in copiis Perkinii, neminem comparere ex Anglis melioris notæ, sed externos tantum, eosque infimæ conditionis homines, ac fere latrones, longe magis idoneos ad oras maritimas depopulandas, quam ad regnum domino suo recuperandum) ad primarios Cantii viros se contulerunt; studium suum et fidem versus regem professi, et operam suam ultro offerentes, et præcipi sibi petentes, quibus modis regi maxime utiles esse possint. Primarii illi viri, consilio inter se habito, jusserunt, ut copiarum nonnullæ, numero haud exiguo, se circa litora ostenderent: aliquæque ex ipsis copias Perkinianas signis allicerent, tanquam se cum illis conjuncturæ: alique nonnulli, a litore se in interiora recipere et aufugere simularent, quo Perkinum ad homines suos in terram exponendos animarent. At Perkinus (qui in partibus regis agendis jam peritus, aut fortasse a Friono secretario instructus, didicerat milites imperio parentes primo stare, postea ordine incedere; rebelles contra confuse omnia agere et miscere) omnia sedate et sine tumultu agi observans, rem in duriores partem interpretabatur. Itaque quo erat ingenio subdolo, pedem e navi movere noluit, priusquam omnia in tuto videret. Quamobrem copiarum regis animadvertentes, se plures allicere non posse, quam eos, qui primo in terram expositi fuerant, rebelles statim adortæ sunt et consciderunt, priusquam in naves se recipere potuissent. Qua pugna (præter occisos et eos qui fuga se eripuerunt) capti sunt circiter centum quinquaginta homines: quos omnes (quo-

niam rex judicabat morem illum paucos ad terrorem reliquorum supplicio afficiendi, melioris notæ hominibus competere; verum facem populi protinus internecioni dandam, præsertim in principio rebellionis; simulque animo prospiciens, copias Perkini posthac ex colluvie et sentina hominum projectorum compositas fore) in patibulo suspendi jussit, et majorem terrorem ejusmodi nebulonibus incutiendum. Omnes Londinum perducti sunt funibus utrinque alligati, ut equi in plaustro, et morte affecti, alii Londini et Wappingi, alii circa oras maritimas Cantii, Sussexiæ, et Norfolciæ, ut loco signorum nauticorum et laternarum essent, quæ Perkini assecclas a littoribus Angliæ abstertere possent. Rex cum primum de rebellium in Cantium impressione certior factus fuerat, profectiorem suam abrumpere cogitavit; sed proximo die nuncio accepto, quod partim devicti, partim fugati fuissent, iter suum continuavit; et Richardum Guilfordum equitem auratum in Cantium misit; qui populum convocans, eos (ex parte regis) laudibus cumulavit, quod non solum in fide permansissent, sed operam suam tam prompte et prudenter præstitissent; atque universis gratias egit, præmia etiam aliquibus privatim pollicitus.

Decimo sexto Novembris, anno autem regis undecimo, electio servientium ad legem in ædibus episcopi Eliensis celebrata est, qua novem in eum ordinem cooptati fuerunt. Rex solennitatem illam præsentia propria et reginæ suæ honoravit; utpote princeps qui semper jureconsultos ornare et decorare consueverat: id agens, ut subditos legibus suis, leges autem jureconsultis regeret et flecteret.

Hoc etiam anno, foedus iniit rex cum principibus Italis, pro defensione Italiæ contra Gallos. Carolus enim regnum Neapolitanum subjugaverat, et paulo post amiserat, quasi per somnium felix. Universam longitudinem Italiæ pervaserat, nusquam arma expertus; adeo ut verum esset, quod Alexander papa dicere solitus est: ‘Gallos in Italiam venisse cum creta in manibus, qua diversoria sua notarent, potius quam cum armis, quibus pugnarent.’ Etiam ipso regno Neapolitano universo potitus est, gladium vix stringendo. Verum statim post tot et tantos errores cumulavit, ut iis nulla fortuna, licet optima, par

esse posset. Barones Neapolitanos partium Angeovinarum minime demeruit; sed præmia sua pro arbitrio quorundam famulorum suorum, qui lucra captabant, dispersit. Italiam universam contra se excitavit eo, quod Ostiam cepisset et tenuisset, et libertatem Pisanorum protexisset: quæ suspicionem omnibus injecerunt ambitionem ejus ultra regnum Neapolitanum extendere. Nimis propere amicitiam cum Ludovico Sforza dirupit; qui revera claviger fuit, Gallumque introduxit et exclusit. Nonnullas etiam belli reliquias, in regno Neapolitano adhuc fumantes, extinguere neglexit. Postremo, qui Italiam sine oppositione pervaserat, arma Italorum nimis despicere cœpit; unde regnum Neapolitanum, Gallorum copiis minus instructum reliquit. Ita ut paulo post reditum ejus universum regnum ad Ferdinandum juniorem defecerit, et Gallos expulerit. Nihilominus Carolus cum ingentibus minis, et magno copiarum apparatu, novam expeditionem in Italiam destinabat. Itaque ad instantiam statuum Italiæ compulsum (et maxime papæ Alexandri) fœdus ictum est, inter eundem Alexandrum papam, Maximilianum Romanorum regem, Henricum regem Angliæ, Ferdinandum et Isabellam reges Hispaniarum (ita enim in tractatu originali nomina principum illorum constanter collocantur), Augustinum Barbadicum ducem Venetiarum, et Ludovicum Sforzam ducem Mediolani; pro communi defensione statuum suorum singulorum. In quo tractatu licet nomen Ferdinandi junioris, ut partis principalis, non fuisset insertum, nihilominus regnum Neapolitanum proculdubio erat inclusum, tanquam feodum ecclesiæ Romanæ.

Mortua etiam est hoc anno Cecilia ducissa Eboraci, Edwardi quarti mater, apud castrum suum de Barkhamsted, ætate extrema; quæque eo vitam produxerat, donec vidisset tres principes ex sobole sua coronatos; quatuor autem trucidatos. Sepulta est apud Foderinghamiam, juxta ducem maritum suum.

Hoc etiam anno, rex comitia ordinum convocavit: in quibus complures leges latæ fuerunt, naturæ magis privatæ et vulgaris, quam ut historiæ lectorem detinere mereantur. Atque merito quis suspicari possit ex iis, quæ postea secuta sunt, regem sicut in salubribus legibus or-

dinandis præcelleret; ita in secreto apud se constituisse, ex legibus suis fructum percipere, non minus ad colligendas pecunias, quam ad corrigendos mores: atque in hunc finem eas in majus accumulasse.

Lex principalis, quæ his comitiis perlata est, fuit miræ cujusdam naturæ; justa potius secundum æquitatem naturalem, quam ex norma juris; et magnanima magis, quam cauta. Statuit hæc lex, ut nemo, qui regis partes tunc de facto regnantis secutus fuerat, propter ejusmodi crimen unquam impeteretur aut condemnaretur vel processu legis, vel per actum parlamenti: atque insuper, si tale aliquod actum parlamenti condemnatorium fieri post contigisset, irritum et invalidum prorsus foret. Ista constitutio in hoc fundabatur, quod rationibus status magnopere conveniret, ut subditi de jure regni minime inquirent, atque rursus conscientiæ leges hoc postularent, ut (quicumque belli exitus foret) subditi obedientiæ suæ pœnas non darent. Genius hujus legis pius et nobilis certe fuit; cum id in bello statueret, quod David in peste a Deo petiit, qui dixit: 'Si peccavi, percutite me: istæ autem oves quid fecerunt?' simul occulto sapiebat ista lex providentiam et prudentiam quandam profundam; nam omnem occasionem sustulit, cur subditi in regis titulum curiose inquirerent; cum ipsorum securitati, quæcunque esset belli fortuna, cautum jam esset. Præterea, non potuit non corda et amorem subditorum sibi conciliare, quoniam magis videbatur prospicere illis, quam regi ipsi. Attamen interea milites hæc lex exuebat et exsolvebat magno illo vinculo et calcari necessitatis (quæ illis alias incumberebat) pugnandi, et non nisi parta victoria abscedendi: quandoquidem vitæ militum et fortunæ in tuto essent, sive fortiter pugnarent, sive terga verterent. Verum quoad partem legis secundam, vis ipsius plane vana fuit et illusoria; cum scilicet per statutum præcedens statutum aliquod futurum frustrari posse quis cogitet. Absoluta enim et suprema potestas seipsam constringere non potest: neque quod natura revocabile est figi potest: non magis, quam si quis testamento suo declaraverit, quod si testamentum novum conderet, illud irritum esse. Et quantum ad casum acti parlamenti, memorabile prorsus accessit exemplum temporibus Henrici octavi: qui se, durante

minore ætate filii sui, mortem obire posse prævidens, statutum condi fecit: "ut nullum statutum, durante minore ætate regis latum, regem aut successores ejus teneret, nisi a rege, postquam ad plenam ætatem pervenisset, sub sigillo magno Angliæ confirmatum foret." Verum primum statutum, quod tempore regis Edwardi sexti tunc minoris inactitatum fuit, illud prius actum prorsus rescidit. Verum res, quæ non sunt peremptoriæ ad obligandum, possint tamen esse commodæ pro tempore ad satisfaciendum populo.

Lata est etiam lex in adminiculum et firmamentum contributionis ejus, quæ dicta est benevolentia. Quæ sancivit, ut pecuniæ summa, in quam aliquis consenserat, neque tamen soluta esset, legis processu exigere-tur. Quod statutum sicut pecuniarum detentarum solutionem acceleravit, ita rei ipsi auctoritatem addidit: lata autem lex est (ut prætendebatur) ad instantiam ipsorum, qui jam antea solvissent.

His etiam comitiis lata est lex illa bona, quæ breve de attincta vocatum introduxit, per quod judicia juratorum (quæ veredicta vocantur) falsa rescindi possint; quæ ante illud tempus evangelii cujusdam instar erant, atque plane irrevocabilia. Ad causas capitales hæc lex se non extendit; tam quia plerumque regis nomine eæ causæ aguntur, quam quia illæ (si per viam indictamenti, quod regis nomine semper procedit, tractentur) duplici veredicto transiguntur, nimirum eorum qui inquirunt, et eorum qui quæstionem terminant; unde fit ut non duodecim viri tantum, sed viginti quatuor viri de re pronuncient. Verum (ut videtur) non fuit id solum in causa, quod ad capitalia lex non extenderetur. Ista enim ratio ubi causa capitalis a parte gravata peragitur non tenet; sed illud in primis in considerationem venerat, ne forte juratores in causis capitalibus timidius se gererent, si obnoxii essent novis litibus et periculis, ubi favor vitæ contra eos faceret. Neque etiam extenditur ista lex ad litem aliquam infra valorem quadraginta librarum, quia in litibus tam exigui valoris superaturæ essent impensæ summam principalem si retractarentur.

Lex alia sancita est, contra ingratitudinem sceminarum, quæ, a maritis suis, aut maritorum suorum parentibus,

aut cognatis, ad terras promotæ, eas alienarent, in præjudicium et exhæredationem hæredum aut eorum, ad quos post mortem ipsarum terræ illæ redire deberent. Huic malo remedium porrigebat lex, ut scilicet liceret hæredibus et cæteris, in terrarum possessionem, nomine forisfacturæ, non exspectata morte mulieris, continuo venire.

Lata est etiam illa lex charitatis plena; ut scilicet homines egeni, lege agentes, admitterentur in forma pauperis; hoc est ut nihil solvant advocatis, procuratoribus, aut scribis: unde tamen factum est, ut homines egeni, sicut lege experiri melius possent, ita ad alios litibus vexandos promptiores essent. Fuerunt et aliæ iisdem comitiis leges introductæ bonæ et sanæ, ut prius dictum est: sed more nostro eas excerptimus, quæ naturæ sunt minime vulgaris.

Rex interim, licet comitiorum negotiis incumberet, tanquam in plena pace, viderique vellet consilia Perkinî (qui jam in Flandriam redierat) veluti floralia quædam, despectui habere; tam regis prudentissimi constitutionem nactus (foris animosi, intra providi) mandavit, ut phari ad oras maritimas vigiliis custodirentur; et plures etiam phari erigerentur ubi nimium inter se distarent. Et diligenter observabat ubi tandem nimbus iste erraticus erupturus foret. Sed Perkinus, a suis monitus ut ignem suum (qui hactenus tantum in viridi ligno depasceret) vivum servaret, foliis veluti assiduus, iterum in Hiberniam navigavit, unde prius, propter spes præbitas a Gallis potius, quam propter aliquod impedimentum, aut tepiditatem, quam in illo populo expertus esset, discesserat. Verum tempus ipsum, cum regis ipsius diligentia et Poyningi prudente administratione, ita res Hiberniæ composuerat, ut nihil reliquum fieret Perkino, præter turbulentos impetus sylvestrium et nudorum hominum. Itaque qui res ejus curabant consilium ei dederunt, ut a rege Scotorum auxilia peteret; principe juvene et animoso, et populo suo ac proceribus acceptissimo, et erga regem Henricum male affecto. Hoc etiam ipso tempore, tam Maximilianus rex, quam Carolus, cœperunt a rege Henrico averso animo esse; alter in malam partem accipiens prohibitionem commercii cum Flandria; alter regi jam diffidens propter foedus nuper ictum cum Italis. Itaque præter auxilia

aperta ducissæ Burgundiæ, quæ tanquam velis et remis contenderat, ut Perkinî conatus promoverentur, non de-erant secreti quidam favores a Maximiliano et Carolo. Adeo ut occultis literis et nunciis res ejus regi Scotiæ commendasse putentur.

Perkinus igitur, hujusmodi fiducia fultus, in Scotiam adveniens, cum comitatu decente, a rege Scotiæ (ad hoc antea bene præparato) honorifice exceptus est; et paulo post adventum suum ad regis conspectum admissus, ritu solenni. Etenim rex cum excepit in camera præsentiali, astantibus multis ex proceribus Scotiæ. Perkinus autem cum satis splendido comitatu, tam eorum, quos ipse adduxerat, quam eorum, quos rex ei adversum miserat, ingressus est cubiculum, ubi rex assederat; et ad regem accedens, seque aliquantum incurvans eum amplexurus, retro se aliquot passus recepit; atque voce clara (ut a præsentibus omnibus exaudiretur) tali declaratione usus est.

“ REX EXCELSE ET POTENS;

“ CELSITUDO vestra et proceres hi vestri, qui adsunt, benigne (si placet) aures præbeatis tragicæ narrationi adolescentis, qui jure debuerat pilam regni in manu sua gestare, sed fortunæ iniuria factus est ipse pila, de calamitate in calamitatem et de regione in regionem jactatus. Censpicitis ante oculos vestros positam Plantagenistæ effigiem; qui a gynæceo abreptus fuit in asylum; ab asylo in durum carcerem; a carcere in manum cruenti carnificis; atque ab ejus manu expositus in desertum: sic enim orbem terrarum nobis vocare par est. Ita ut ille, qui in spem et jus regni potentis natus est, ne palmam quidem terræ, in qua pedem sistat, possideat; præter eam in qua nunc stat, regio vestro favore admissus. Edwardus quartus nuper Angliæ rex (quod celsitudinem vestram fugere non potest) duos reliquit filios, Edwardum principem et Richardum duce[m] Eboraci, utrumque ætate tenera. Primogenitus in regnum patris successit, Edwardus quintus dictus. Verum Richardus dux Glocestriæ, patruus eorum crudelis, primo per ambitionem regnum, deinde nepotum sanguinem, ad status sui securitatem sitiens, cuidam scelerato et sibi (ut putabat) fido, mandavit ut utrumque jugularet. Verum carnifex ille, qui

ad hoc facinus missus est, postquam Edwardum primogenitum crudeliter trucidasset, motus est partim compunctione quadam, partim aliis modis (de quibus silemus) ut Richardum juniorem filium servaverit. Tyranno tamen referens, se jussa ejus in utroque interficiendo exsecutum. Isti relationi a tyranno fides adhibita est, eademque publicis declarationibus est confirmata: ita ut generalis invaluerit opinio, utrumque sublatum fuisse, etsi veritas fere semper quosdam igniculos habeat, qui passim volant donec tempore suo manifestetur et emicet; quod etiam in hoc negotio contigit. Verum Deus omnipotens omniaque disponens, qui 'leonum ora obturavit, parvumque Joam conservavit a tyrannide Athaliæ', cum regis liberos neci mandasset; atque etiam Isaacum liberavit, in ipso temporis articulo, in quo manus ad eum jugulandum extensa est; fratrem juniorem conservavit. Ille enim ego, qui coram adsum, verus sum Richardus dux Eboraci, infelicis principis Edwardi quinti frater, legitimusque hæres masculus inclyti illius regis Edwardi quarti, nuper Angliæ regis. Quod ad modum emissionis meæ e turre attinet, consentaneum est, ut silentio prætermittatur, aut saltem relatione secretiore tradatur; quoniam nonnullorum adhuc superstitum interesse possit, atque etiam memoriæ aliquorum qui jam fato functi sunt. Satis sit memorasse, me matrem eo tempore in vivis habuisse, reginam illam quidem; quæque indies mandatum a tyranno de nece filiorum exspectaverat. Hoc modo, ætate mea adhuc tenera, summa Dei misericordia, e Londino migrans, in partes transmarinas occulto transvectus fui: ubi, qui mei curam habebat (utrum novis timoribus, aut animi inconstantia, aut aliorum artibus et sollicitatione adductus, novit Deus) subito me deseruit. Unde huc illuc errare, et tenues conditiones subire compulsus sum, ad vitam sustentandam. Quare diversis passionibus distractus, ex altera parte, metu, ne res palam fieret, tyrannique insidiis rursus exponeretur: ex altera parte dolore et indignatione, quod ignotus in tam vili et abjecta vitæ conditione degerem; decrevi mecum mortem tyranni opperiri, et tunc me in manus sororis meæ, quæ proxima regni hæres esset, committere. Verum interea evenit, ut quidam Henricus Tidderus, filius Edmundi Tidderi comitis Richmondiæ, e Gallia ap-

pellier in Angliam, atque modis subtilibus et turpibus coronam Angliæ acquireret, quæ jure mihi debebatur. Adeo ut res meæ non proveherentur in melius, sed tantum tyrannum mutarent. Henricus iste, hostis meus infensissimus et capitalis, quamprimum me vivere intellexerat, omnibus viis et modis perniciem meam machinari cœpit. Nam capitalis ille hostis meus, non solum me falso et impudenter criminatus est, quod persona ficta et supposititia essem, mihi nomina imponens contumeliosa, ut mundo illuderet; verum etiam, ut reditus meus in Angliam prohiberetur, amplas obtulit pecuniarum summas, quibus principes, apud quos receptus fueram, aut saltem eorum ministros corrumperet; quin etiam importune cum quibusdam ex famulis meis interioribus egit, ut veneno vel alio modo me e medio tollerent; cum aliis autem, ut a causa mea justa desciscerent, atque ex servitio meo abscederent; quemadmodum Robertus Cliffordus et alii, a Tiddero seducti, fecerunt. Ita ut quisvis animi compos facile perspicere posset Henrico isti, se dicenti regem Angliæ, non opus fuisse tantas pecuniarum largitiones et impensas profundere, neque tam indefesso labore et solitudine necem meam et ruinam moliri, si ejusmodi ficta persona fuisset. Verum causæ meæ justitia tam liquido apparens, Christianissimum regem Carolum, necnon nobilissimam heroinam ducissam dotariam Burgundiæ, amitam meam carissimam, permovit, ut non solum causam meam probarent, sed etiam auxiliis benigne juvarent. Verum (ut videtur) Numini cœlesti complacet (ad bonum commune insulæ hujus universæ, quo hæc regna potentissima Angliæ et Scotiæ melius et arctius amicitiae fœdere, ex tanto merito, conglutinantur) collocationem mei in solio avorum meorum, regum Angliæ, armis et auxiliis celsitudinis vestræ reservare. Neque hæ primæ visæ sunt, quibus rex Scotiæ reges Angliæ regno exutos restituit; sicut, recente memoria, factum est in persona Henrici sexti. Itaque cum celsitudo vestra jampridem specimen egregium ediderit, se nulla virtute regia progenitoribus suis esse inferiorem, ego afflictus et calamitosus princeps, veluti divino nutu monitus, ad vos accessi; meque fortunasque meas in manus vestras regias trado; opem vestram implorans qua in regnum meum Angliæ restituar; fideliter vobis polli-

citus, me erga celsitudinem vestram non aliter affectum iri, quam si frater vester essem germanus; atque post regni mei adeptionem grate omnia pro viribus meis præstiturum, quæ tanta me obligatione exsolvere possint."

Postquam Perkinus hanc declarationem suam finiverat, rex Jacobus generose et prudenter respondit: "quisquis tandem ille fuerit, fore ut eum nunquam poeniteret quod se in manus ejus tradidisset." Atque ab illo tempore, etsi non deessent qui persuadere ei conarentur hæc omnia meras esse præstigias, tamen, sive Perkinus blandis obsequiis captus, sive in gratiam magnorum illorum principum exterorum, sive promptus ad arripiendam belli contra Henricum occasionem, eum excepit in omnibus ac si verus fuisset dux Eboracensis; causamque ejus suscepit; atque (quo magis fidem faceret, se pro magno principe eum habere, minime autem pro persona ficta) consensit, ut dux iste Perkinus in matrimonium duceret dominam Catharinam Gordonam prænobilem fœminam, comitis Huntleii filiam, regique ipsi sanguine conjunctam; virginemque in flore ætatis, eximiæ formæ et virtutis.

Non diu post, rex Scotiæ in persona propria, Perkinum secum ducens, Northumbriam exercitu magno invasit; licet ex limitaneis, quos subito coëgerat, maxima ex parte conflato. Perkinus autem, pro suffitu quodam, in locis, ad quæ venerat, promulgari fecit edictum, in tenorem sequentium, sub nomine Richardi quarti Angliæ regis.

¹ "PLACUIT Deo omnipotenti (qui potentes de solio eorum dejicit, et humiles attollit, neque spes justorum in exitu perire sinit) nobis tandem benigne indulsisse, ut armatos nos subditis nostris Angliæ ostenderemus. Verum absit ut eorum damnum aut nocumentum cogitemus, aut bello illos impetere in animo habeamus, aliter quam ut illos nobiscum una a tyrannide et oppressione vindicemus. Etenim capitalis hostis noster, Henricus Tidderus, falsus coronæ Angliæ usurpator (quæ jure naturali et hæreditario ad nos devoluta est), satis sibi conscius de jure nostro indubitato (cum simus verus Richardus quartus Angliæ

¹ Hujus edicti originale scriptum reponitur in bibliotheca Roberti Cottoni, equitis aurati, eximii sane conservatoris et thesaurarii antiquitatum rariorum: cujus manuscripta magnam nobis præbuerunt informationis lucem, ad hoc opus conficiendum.

rex; utpote hæres masculus incliti et gloriosi Edwardi quarti, nuper regis Angliæ), non solum regno nostro nos dejecit, sed omnibus modis pravis et sceleratis nos prodere et vita privare conatus est. Attamen, si tyrannis ejus ad personam tantummodo nostram se extenderet (etsi sanguis noster regius injuriarum sensum adaugeat), minus dolore afficeremur. Verum Tidderus iste, qui se de tyranni excidio jactat, nihil aliud fere ab introitu in regnum suum, maleficio usurpatum, exercet, et exsecutus est, præter tyrannidem, et tyrannidis artes, et facinora.

“Richardus enim, patruus noster impius, etsi regnandi cupiditas eum occæcaverit, tamen, in aliis rebus et actis suis (ut verus Plantagenista) generosi animi fuit, et honorem gentis Anglicæ adamavit, atque procerum et populi sui solatia et commoda procuravit. Verum capitalis iste hostis noster (pro generis sui ignobilitate) honorem gentis Anglicæ conculcavit, foederatos nostros charissimos vendendo, et mercaturam quandam sanguinis et fortunarum nobilium, et aliorum subditorum nostrorum, exercendo, per bella ficta et paces ignominiosas; non aliud in finem, quam ut arcas suas thesauris impleret. Neque dissimile extitit odiosum suum regimen, et malæ versationes domi. Primo enim (ut causam suam injustissimam crudelitate muniret) plures ex nobilibus regni (quos suspectos habebat, sibi infensos) atrocissime necari jussit; veluti carissimum consanguineum nostrum Gulielmum Stanleium camerarium, Simonem Mountfortum, Robertum Ratcliffum, Gulielmum Daubeneium, Humphredum Staffordum, et complures alios, præter eos, qui vitas suas immani pretio redemerunt; ex quibus haud pauci jam in asyis degunt. Etiam diu in carcere detinuit, et adhuc detinet, excellentissimum et præcarissimum consanguineum nostrum, Edwardum, filium et hæredem patris nostri, ducis Clarentiæ, et alios; eos possessionibus eorum spolians, in eum finem ut, opibus destituti, nobis, in causa nostra justissima, pro ligeantia et fidelitate ipsorum, auxiliari non possint. Etiam, per vim et minas, aliquas ex sororibus nostris, necnon sororem prædicti consanguinei nostri, comitis Warwici, atque complures alias prænobiles fœminas, sanguinis regii, nuptas dedit nonnullis ex cognatis et amicis suis, humilis conditionis homini-

bus; atque sepositis nobilibus, quibus patria sua cordi est, nullos circa se habet, quibus fidit, præter Foxum episcopum, Smithum, Braium, Lovellum, Oliverum Kingum, Davidem Audoenum, Riseleium, Turbervillum, Tilerum, Chohnleium, Empsonum, Jacobum Hobartum, Joannem Cuttum; Garthum, Henricum Wiattum, et ejusmodi alios villanos, et terræ filios, qui callidis inventis, et expilatione populi, præcipua exstiterunt instrumenta, consilarii, et causæ malorum et calamitatum, quæ nunc ubique regnant in Anglia.

“Nos in memoriam revocantes præmissa, necnon immania et execrabilia maleficia, assidue perpetrata per hostem istum nostrum capitalem, ejusque complices, violando libertates et immunitates sanctæ nostræ matris ecclesiæ, sub prætextibus mundanis, et quæ hominem mere animale sapiunt, non sine summa omnipotentis Dei indignatione, cui accedunt multiplices prodiones, infanda murderæ, homicidia, latrocinia, concussiones, extortiones, perpetuæ populi expilationes, per decimas, tributa, tallagia, benevolentias, et alias a lege prohibitas impositiones, et graves exactiones; cum multis aliis factis odiosis, quæ ruinam et desolationem regno in propinquo minantur, gratia divina fulti, atque ope et auxilio illustrium procerum, regii nostri sanguinis, adhibitis etiam aliorum hominum prudentium consiliis, providebimus in posterum, atque ita rempublicam ordinabimus, ut merces regni nostri nativæ maximo cum lucro impendantur: commercia regni cum partibus exteris ita administrentur, ut in majus emolumentum cedant subditis nostris; et omnes illæ (quas recensuimus) decimæ, tributa, tallagia, benevolentia, impositiones, et graves exactiones, penitus aboleantur, et in desuetudinem veniant, neque unquam posthac resuscitentur, nisi in illis casibus, in quibus inclyti progenitores nostri reges Angliæ, ab antiquo, subsidia et collationes subditorum, et fidorum ligeorum, recipere consueverunt.

“Atque ulterius, ex gratia et clementia nostra, per præsentem simul promulgamus, et promittimus omnibus subditis nostris, plenam et gratuitam remissionem et condonationem omnium præteritorum delictorum, et offerarum, cujuscunque generis, contra personam, aut coronam nostram, in adhærendo hosti illi nostro capitali, a

quo satis scimus eos fuisse seductos, si infra tempus conveniens se nobis submittant. Quantum vero ad eos, qui cum primis nobis se aggregaverint, in defensionem, et auxilium juris nostri, eos tam ampliter sentire faciemus regiam nostram gratiam, et munificentiam, ut in magnum solatium cessurum sit, tam illis ipsis, quam suis, et durante ipsorum vita, et post mortem suam. Atque insuper, omnibus viis et mediis, quæ Deus in manus nostras dederit, ita sceptrâ tractabimus, ut omnibus hominum gradibus et ordinibus solatia et beneficia præstemus. Immunitates sanctæ ecclesiæ illæsas conservando, honores, privilegia, et præ eminentias nobilitatis nostræ, pro dignitate natalium eorum, a contemptu et vilipendio vindicando; item juga solvemus subditis nostris universis, onerum et gravaminum omnigenum; civitatibus quoque nostris, burgis et oppidis, chartas suas et libertates confirmabimus, et amplificabimus etiam, si merebuntur. Denique, in omnibus rebus, subditis nostris occasionem præbebitur existimandi, felix illud et clementissimum Edwardi inclyti patris nostri, posterioribus vitæ suæ annis, regimen in nobis revixisse.

“ Quoniam vero mors, aut captivitas, prædicti hostis nostri capitalis multæ sanguinis effusioni parcere possit, aliter proculdubio secuturæ, si terrore, aut promissis, complures ex subditis nostris in partes suas contra nos pertraxerit, quod protinus evitare cupimus (etsi pro certo informemur, prædictum hostem nostrum decrevisse, jamque in procinctu esse, quo e regno aufugiat, magnis thesauris coronæ nostræ in exterâs partes jamdudum transmissis, ut copiosius vitam in exilio sustentare possit) per præsentem edicimus, si quis hostem illum nostrum ceperit, aut afflixerit (qualiscunque demum fuerit conditionis qui hoc fecerit), eum remuneratum iri mille libris pecuniæ, in manus suas statim numerandis; atque insuper centum mercis reddituum per annum, sibi et hæredibus suis concedendis in perpetuum; præterquam, quod Deo, et omnibus subditis bonis, rem gratam faciet, ejusmodi tyrannum tollendo.

“ Postremo omnibus notum facimus, Deumque omnipotentem testamur, cum Deus cor carissimi consanguinei nostri, regis Scotiæ, excitaverit, quo huic causæ nostræ justissimæ, in propria persona sua, adesset; hoc ab eo

factum esse absque aliquo pacto, et promisso, aut etiam postulato, in præjudicium coronæ, aut subditorum nostrorum; sed contra, fide data ex parte dicti consanguinei nostri, se, quandocunque nos invenerit satis virium habere ad hostem nostrum debellandum (quod speramus brevi futurum) confestim, pacifice in regnum suum reversurum: gloria tantum tam egregii incepti contentum, una cum vero et fido nostro amore et amicitia. Quam (gratia divina aspirante) ita semper dispensabimus, et fovebimus, ut magno solatio futura sit utriusque regni subditis."

Verum edictum Perkini populum Angliæ parum permovit; neque gravior erat ejus adventus, propter consortium illius, cum quo venerat. Itaque rex Scotiæ animadvertens, neminem ad Perkinum venire, neque alicubi in favorem causæ ejus se armare, bellum in incursionem vertit, et provinciam Northumbriæ gladio et incendiis vastavit, et diripuit; verum postquam audisset copias contra se venire; neque volens homines suos spoliis onustos, et graves, deprehendi, in Scotiam cum præda ampla rediit; incepti prosecutionem in aliud tempus differens. Traditum est, Perkinum, personam principis probe imitantem, cum videret Scotos regionem illam depopulantes, queribundum, ad regem accessisse, eumque obsecrasse: "Ne bellum in eum modum gereretur: sibi enim nullam coronam tam caram esse, ut eam patriæ suæ sanguine, et ruina, redimere vellet." Cui rex Scotiæ fere per ironiam respondit: "Se multum vereri, quod de re non sua solitudinem susciperet; quodque ipse nimis providus villicus hosti futurus esset, si regionem in usus ejus servasset."

Per hoc tempus, annum scilicet regis undecimum, interruptio commercii inter Anglos et Flandros cœpit mercatores utriusque nationis graviter pungere. Majorem igitur in modum commoti, omnem lapidem moverunt, ut principes suos respective flecterent ad commercium illud denuo aperiendum, quia in re tempus iis favit. Cœperunt enim jam archi-dux et consiliarii sui cernere, Perkinum erronem, et cosmopolitam inventum iri: quodque puerorum esset circa pupas rixari. Quin et rex ipse Henricus, post impressiones illas Perkini in Cantium et Northumbriam factas, et frustratas, Perkini negotium minus

æstimare cœpit; adeo ut, aliquo consilio status, ejus rationem habere consentaneum non putaverit. Verum, quod eum maxime movit, illud fuit, quod, cum rex esset thesauri et opum appetentissimus, pati non potuerit commercium tanquam atrophiam languescere; aut ullam manere obstructionem in vena porta, per quam sanguis ille fluere. Attamen majestatem suam eo usque tuebatur, ut se rogari primum vellet. Quinetiam mercatores, qui adventurarii dicebantur (quorum societas tunc opulentia floruit, et magno locupletum numero, et bonis contributionibus corroborata erat), nihil humile fecerunt, sed nativas regni merces coëmerunt, etsi in manibus suis, veluti mortuæ, jacerent, exportatione cessante. Tandem Londini convenere delegati ex utraque parte, qui de negotio tractarent. Ex parte regis Foxus episcopus privati sigilli custos; vice-comes Wellensis; Kendallus prior sancti Johannis; Warrhamus custos rotulorum, qui in regis gratia, et bona opinione, indies magnopere proficiebat; Ursolicus, qui in omnibus fere negotiis adhibitus est; et Riseleius. Ex parte archiducis, dominus Beverus admirallius ejus; dominus Verunsellus præses Flandriæ, et alii. Hi tractatum ad exitum perduxerunt, tam de amicitia, quam de commercio inter regem et archiducem; articulos complectentem, tum status, tum commercii, et liberæ piscationis. Hic est ille tractatus, quem Belgæ, in hodiernum diem, vocant *intercursum magnum*; tam quia omnibus numeris suis magis esset absolutus, quam tractatus præcedentes, tertii et quarti annorum regis; præcipue vero, ad discrimen alterius tractatus, qui secutus est, anno vicesimo primo regis, quem *intercursum malum* vocant. In hoc tractatu continebatur articulus expressus (ne alteruter princeps alterius rebelles reciperet) in hunc tenorem: “ Ut si alter ex principibus, a fœderato suo, rebellem aliquem suum sibi tradidisset, statim fœderatus ille eum e territoriis suis excludere cuncto juberet. Cui nisi rebellis intra quindecim dies paruisset, statim pro scripto esset.” Verum in isto articulo Perkinus nominatus non est, nec fortasse inclusus, quia rebellis non erat; sed tamen per hoc alæ ejus succisæ erant, quatenus ad sequaces suos ex Anglia. Quin insuper in tractatu disertis verbis insertum erat, ut hæc prohibitio ad territoria

ducissæ viduæ extenderet. Post commercium redintegratum, mercatores Angli in sedem suam Antverpiæ redierunt; ubi solenni processione et insigni lætitia excepti sunt.

Hieme sequente, nimirum anno duodecimo regis, rex comitia sua iterum convocavit, in quibus majorem in modum questus est de malitia regis Scotiæ, et de crudeli ac prædatorio bello, quo Angliam invaserat. Regem illum, qui fœdere sibi junctus esset, et nulla re a se provocatus, tanto erga se odio arsisse, ut fæces Perkinii intoxicationis epotaret; quos jam cæteri omnes ubique abjecerant, et despexerant; cumque vidisset, supra vires suas esse, ut regi noceret, arma sua in incermes et imparatos vertisse, spoliando et depopulando agros, contra jura, et pacis, et belli; orationem autem suam claudebat, se non posse, absque honoris sui jactura, et subditorum suorum periculo (quibus protectionem debebat), injurias illas inultas pati. Comitia, quid rex sibi vellet, satis intellexerunt, ei-que subsidium concesserunt, limitatum certe, sed tamen amplissimum, ad summam videlicet centum et viginti mille librarum, una cum quindecimis duabus. Bella enim regis Henrici ei semper fuerunt instar mineræ cujusdam admirabilis, quæ ferrum habebat in summo, aurum vero et argentum in fundo. His comitiis (quia anno superiore tantum temporis in ferendis legibus impensum fuit; atque etiam, quia hæc comitia ob Scotiæ bellum solummodo convocata erant) nullæ leges memoria dignæ sancitæ sunt, præter unam, quæ perlata est, ad instantiam mercatorum adventurariorum per Angliam sparsorum, contra mercatores adventurarios Londinenses, propter monopolium quoddam, et exactiones novas, mercibus impositas. Quod, ut videtur, a Londinensibus factum est, ut sibi paulum subvenirent, post dura tempora, quæ sustinuerunt ob defectum exportationis. Verum novitates illæ a parlamento sublatae sunt.

Sed regi fatale erat, pro pecuniis suis dimicare. Etsi enim pugnam cum hostibus exteris devitaret, tamen semper pugnare compulsus est cum rebellibus domi. Quamprimum enim cœpit subsidium exigi in provincia Cornubiæ, populus confestim murmura, et verba odiosa jacta-

re cœpit : cum Cornubienses genus hominum essent, animis obstinatum, corporis compage et viribus robustissimum, quique duriter in terra sterili degerent ; quinetiam complures ex iis (si necessitas postularet) sub terra vivere poterant, cum stannarii essent. Illi immaniter fredebant, rem esse prorsus non tolerabilem, ut propter pusillos motus Scotiæ, cito dissipatos, ipsi ad pulverem usque exactionibus permolerentur ; quin et vociferabantur, solutiones ejusmodi iis competere, qui haberent quodolvere possent, quique vivebant otiose ; se vero panem, quem in sudore vultus parassent, plane comesturos ; neque quenquam eum ipsis erepturum. Quemadmodum autem accidit, ut cum æstus populorum sævire incipiant, non desint plerunque venti turbidi, qui eos majorem in modum exagitent, ita populus iste in duos incidit antesignanos, et rebellionis faces : alter erat nomine Michael Josephus, faber ferrarius, ex villa Bodmini : nebulo audax et loquax, et qui infimorum sermonibus celebrari gestiebat. Alter erat Thomas Flammockus, jureconsultus, qui multum apud vicinos suos poterat, quia scilicet, cum de jure consuleretur, legem ab eorum parte stare, fere semper responderet. Iste sciolus erudite loqui volebat ; quasi modum teneret, quo rebellio possit iniri, absque violatione pacis. Populum autem magno cum supercilio edocuit, subsidia in hoc præsentī casu jure concedi non potuisse ; hoc est, propter bella Scotiæ (quia lex aliud excogitaverat remedium, nimirum servitium scutagii, pro hujusmodi expeditionibus), multo minus, cum, rebus satis pacatis, bellum tantum prætexebatur ad expilandum populum. Itaque consentaneum esse, ut neutiquam starent tanquam oves coram tonsore, sed se armarent, et tela arriperent ; ita tamen, ut nulli creaturæ nocumentum infligerent, sed tantum regi petitionem, valida manu, porrigerent ; ut ejusmodi graves exactiones revocaret : atque eos, qui consilii ejus auctores fuerant aut suasores, supplicio afficeret ; quo cæteris metus incuteretur, ne similia in tempus futurum auderent. Atque pro sua parte, non videre se, quomodo officio Anglorum fidelium, et bonorum ligiorum, satisfacere possent, nisi regem a tam pernicioso consiliariis liberarent, qui tam ipsum, quam

populum suum, protinus eversuri essent. Innuebant cardinalem Mortonum, et Reginaldum Braium, qui regi umbellæ in hujusmodi rebus erant.

Postquam isti duo, Flammockus, et faber ferrarius, garrulitate sua, partim publice, partim secreto, aures populi implessent, et animos vulgi inclinatos, et promptos ad consilia sua invenissent, se pro ductoribus populo offerebant, donec alii viri eminentioris gradus a partibus suis se declararent, quod brevi fore dixerunt : se vero nihil aliud quam servos ipsorum futuros, in periculis tantum primos: minime vero dubitare quin fines extremi occidentales Angliæ in tam justa causa concursuri sint: quodque universa ista (si quis recte rem intelligeret) pro regis servitio et bono facerent. Populus, hujusmodi seditiosis sermonibus instigatus, arma sumpsit (plurimis eorum arcus, et sagittas, et falces, atque hujusmodi agrestium tela, gestantibus), et continuo sub imperio ductorum suorum (quod imperium in hujusmodi casibus semper tenetur ad beneplacitum populi) e Cornubia, per Devoniam, usque ad oppidum Tauntoni in provincia Sommersettensi perrexerunt, sine ulla cæde, violentia, aut præda. Apud Tauntonum autem, cæstro perciti, unum ex exactoribus subsidii rigidioribus, qui appellatus est præpositus Perkin, trucidarunt. Inde profecti sunt Wellesiam, ubi baro Audleius (cum quo ductores rebellium consilia antea secreto miscuerant), vir nobilis, ex antiqua prosapia, sed ingenio turbido et in ruinam propriam aspirante, se cum illis conjunxit; atque ab illis, lætis clamoribus, pro imperatore ipsorum agnitus fuit: animos jam novos sumentibus ipsis, cum senserint se ab uno ex proceribus duci. Dominus Audleius, Wellesia Salisburiam, Salisburia Wintoniam eos duxit. Inde stultus populus (qui scilicet ductores suos ducebat) omnino in Cantium duci volebat; secum fingentes populum Cantii sibi hæsurum, insulssimo prorsus consilio: cum Cantiani nuper magnam fidelitatem et animi promptitudinem erga regem ostendissent. Verum fatuus ille populus audierat Flammockum dicere, Cantium nunquam fuisse subjugatum; atque Cantianos fuisse homines inter Anglos in libertate asserenda acerrimos. Atque his frivolis sermonibus magna de iis sibi promiserant in causa, quam pro li-

bertate subditorum susceptam credi volebant. Sed cum in Cantium venissent, provincia illa adeo bene composita erat et sedata, tam recenti regis erga eos comitate, quam auctoritate et existimatione comitis Cantii, baronis Abergavennii et baronis Cobhami, ut ne unus quidem, sive ex eminentioribus, sive ex inferioribus, ad eos accederet. Quod haud parum terruit et fregit multos ex iis, qui minus erant contumaces; adeo ut ab exercitu aufugerint, et domum redierint. Verum pertinaciores, quique se promptissimos in causa declaraverint, persistebant et superbiébant potius, quam animos submittebant. Quemadmodum enim illud nonnihil eos terrebat, quod nemo se iis adjungeret; ita et spiritus addebat, quod copiae regis minime eos invaserant, cum ob occidentali ad orientalem extremitatem Angliæ pertransissent. Itaque perfectionem suam continuarunt, et castrametati sunt super Blackheath inter Grenovicum et Elthamam; minantes se aut cum rege prælium conserturos (jam enim fluctus se altius, quam ad Mortonum aut Braium, extulerunt), aut Londinum in conspectu ejus capturos; sperantes se in urbe inventuros non minus formidinis, quam opulentiae.

Sed ut ad regem revertamur. Cum primum certior factus esset de insurrectione Cornubiensium, propter levationem subsidii, majorem in modum commotus est; non rei ipsius ergo, sed propter aliorum periculorum, quæ eodem tempore ei impendebant, concursum. Metuebat enim ne bellum e Scotia, rebellio illa ex Cornubia, et conjuratio Perkinii ejusque sequacium, simul in eum ingruerent: satis gnarus periculosam esse eam monarchiæ triplicitatem, cum bellum externum, rebellio intestina, et competitor titularis simul impendeant. Attamen occasio eum ex parte invenit paratum. Simul ac enim comitia soluta fuissent, rex potentem exercitum coëgerat, quo Scotiæ bellum inferret. Quin et rex Scotiæ Jacobus similiter magnas copias instruxerat; vel quo regnum suum defenderet, vel quo regnum Angliæ iterum invaderet. Verum regis Henrici copiae non solum præparatae erant, sed plane in procinctu, sub ductu Daubeneii, camerarii sui. Sed audita rebellione Cornubiæ, rex eas copias apud se tenuit, ad præsidium suum proprium. Atta-

men interea comitem Surriæ in partes boreales celeriter misit, ad defensionem et robur earum regionum, si forte Scoti aliquid molirentur. Verum quoad modum suum cum rebellibus procedendi, is longe diversus erat a præcedente sua consuetudine et practica, quæ semper fuit cum magna alacritate et celeritate conjuncta, solebat enim eis sine mora resistere, aut etiam eos adoriri. Hoc ei prius in more fuerat. Verum nunc, præterquam quod erat ætate provectior, minusque periculorum appetens, propter diutinam fruitionem regni, tempus ejus generis fuit, ut varia periculorum facies, diversæ naturæ, et a partibus diversis, eum in hoc consilium adduceret, ad vires suas unitas conservandas in sede et centro regni: secundum vetus illud Indorum emblemata, in rebus tam tumidis; manum in medium vesicæ imponere, ut neutrum latus insurgeret. Præterea, nulla ei incumbere necessitas, propter quam ab hujusmodi consilio decederet. Neque enim rebelles regiones depopulabantur, quo casu parum ei honorificum fuisset populo non succurrere: neque, ex altera parte, eorum copiarum ulla accessione augebantur: quæ eum moveret, ut properaret et rem præcipitaret, antequam in vires nimias excrescerent. Postremo, et status et belli rationes ab hoc constare videbantur; quia motus populares plerumque magis furiosi sunt in principio. Atque, insuper, hoc modo eos plus in arcto habebat, et magis sibi obnoxios, cum longe a patria sua remoti essent; ideoque fieri non poterat, ut domum se recipere, et motus fortasse renovarent.

Cum igitur rebelles (ut dictum est) super collem de Blackheath castrametati essent, unde conspiciere possent urbem Londini, et pulcherrimam vallem circumjacentem: rex secum reputans, plurimum honoris sui interesse, ut quo magis in iis adoriendis rem hactenus distulisset, eo citius prælium consereret, ne cunctatio illa ex aliqua trepiditate, sed ex prudentia et opportuna temporis electione, provenisse videatur; decrevit, omni mora seposita, cum iis congredi; hocque nihilominus ea cum providentia et circumspectione, ut parum fortunæ relinqueret. Cumque amplissimas copias coëgisset, quo magis omnia accidentia in ordinem redigeret, eaque veluti superior regeret, illas trifariam divisit. Atque exercitus primus a comite Oxoniæ, ut generali, cui subessent comites Es-

sexiæ et Suffolciæ, ducebatur. His datum est in mandatis, ut cum turmis aliquot equitum et peditum cohortibus et tormentorum firmo apparatu collem circumirent, ubi rebelles castrametati fuerunt, seque ultra eos sisterent; omnesque collis fimbrias et declivia obsiderent; præter ea, quæ versus Londinum patebant; ut feræ istæ tanquam indagine clauderentur. Secundum exercitum (qui maxime in pugnam venturus esset; et in cujus manu fortuna prælii ejus diei maxime sita foret) domino camerario attribuit: cui præceperat, ut a fronte rebelles invaderet ex ea parte, quæ Londinum prospiciebat. Tertium exercitum, maximum certe et instructissimum, circa se retinuit; ut in omnes eventus paratus esset vel ad pugnam instaurandam, vel ad victoriam consummandam, atque interim ut urbs in securo esset. Atque in eum finem castrametatus est ipse in campis S. Georgii, ut se medium poneret inter rebelles et urbem. Civitas autem Londini, præcipue sub initiis, cum rebelles tam prope castrametatos cerneret, magno tumultu egit: ut fieri solet in opulentis et populosis civitatibus (præsertim iis, quæ regionum suarum tanquam reginæ sint), quæ raro admodum ex fenestris aut turribus ipsarum hostilem exercitum vident. Verum, quod maxime eos pupugit, illud erat, quod cum incondita turba rem habituri essent, cum qua nulla erat compositionis, aut conditionum, aut legitimi alicujus tractatus spes, si opus esset; sed quæ in rapinas et prædam ruitura videbatur. Etsi enim audiissent, rebelles in itinere suo se pacate et modeste gessisse; tamen male metuebant, hoc ipsorum temperamentum non diu duraturum: sed potius hoc ipsum eos acuere posse ad spolia in fine captanda. Itaque populus Londinensis perpetuo huc illuc cursitabat, alii ad portas, alii ad muros, alii ad littora fluvii; sibi ubique metus et panicos terrores injiciendo. Nihilominus prætor civitatis Tatus, necnon Shanus et Had-donus vicecomites, officio suo strenue et fortiter functi sunt, in populo armando et instruendo. Quibus rex adjunxit nonnullos ex viris militaribus, qui cives consilio et opera juvarent. Verum haud multo post, cum intellexissent cives regem ita rem administrasse, ut necesse foret rebelles ter victores evadere, antequam ad civitatem appropinquarent; quodque personam suam propriam inter

eos et rebelles mediam stitisset; quodque cura major esset rebelles circumcludendi, ne aliquis eorum effugeret, quam quod de victoria in ipsos omnino dubitatio subesset; tumultuari destiterunt, et se in tuto esse credebant: eo magis, quod magnam fiduciam habuerunt in tribus ductoribus, comitibus Oxoniæ et Essexiæ, et Daubeneio, qui omnes celebrati et gratiosi fuerunt apud populum. Quantum vero ad Jasarum ducem Bedfordiæ (quem rex bellis suis præficere solebat), tunc temporis ægrotabat, neque diu superstes fuit.

Dies prælii insecuti fuit vicesimus secundus Junii et dies Saturni (quem diem hebdomadæ rex pro fausto ducebat), etsi rex qua poterat arte falsum diem in vulgus jaceret; ac si in animo haberet rebelles proximo die Lunæ invadere, quo magis eos imparatos et ordinibus solutos deprehenderet. Nobiles illi, quibus ea pars belli assignata erat ut collem circumsepirent, aliquot ante dies in locis opportunis se stiterunt, rebelles intercepturi. Tempore autem pomeridiano, die paulum declinante (quod factum est ut rebelles certius crederent se eo die non conflicturos), Daubeneius contra eos copias duxit: ac primo cohortes aliquot a ponte Detfordiensi retro se recipere compulit, licet fortissime et acerrime pugnassent. Sed cum numerus eorum haud magnus esset, se ad aciem ipsam, quæ in colle morabatur, receperunt. At exercitus rebellium, audito quod copiæ regis jam adessent, ordines suos instruebat, sed non sine magna confusione. Verum neque copias, ut ratio belli postulabat, in primo collis ascensu versus pontem collocaverunt, quæ iis subsidio essent, quæ pontem custodirent: neque exercitum suum promoverunt ad acclivia collis, ubi iniquo loco a regis copiis pugnam conseri necessum fuisset; sed in planitie collis procul instruxerunt. Ita ut Daubeneius collem ascenderet, et æquo loco se sisteret antequam ei resisteretur. Daubeneius eos ferociter admodum adortus est; ita ut fortuna ejus diei periclitaretur. Etenim cum in fronte copiarum suarum, oblitus salutis suæ, temere dimicaret, a rebellibus captus est, sed statim ereptus. Rebelles pugnam in breve tempus sustinebant, neque ignave rem gesserunt: sed cum male armati essent, et sub ducibus imperitis, neque ab equitatu aut tormentis in-

structi, absque difficultate magna devicti et in fugam coniecti sunt. Quantum vero ad tres illos ductores suos, Audleium scilicet, fabrum ferrarium, et Flammockum (ut fere popularium motuum auctores ignavi sunt et semi-fortes), illi se vivos capi sustinuerunt. Numerus occisorum, ex parte rebellium, fuit circa bis mille hominum, cum totus eorum exercitus numerum sedecim millium (ut dictum est) compleret. Reliqui plerique omnes capti sunt, cum collis undiquaque regis copiis obsessus esset. Ex regis parte trecenti circiter occubuerunt: plurimi eorum sagittis confixi, quæ sagittæ, ut fama ferebat, longitudinis erant virgæ scissoriæ: tam potentibus scilicet arcubus Cornubienses usi sunt.

Victoria in hunc modum parta, rex complures equites Banarettos creavit; tam in colli de Blackheath, ubi locumtenens ejus prælio vicerat (quo ipse equo vectus est, ut cæremoniæ illam præsens præstaret), quam in campis Georgianis, ubi ipse castrametatus fuerat. Quantum vero ad munificentiam aut donativa, edixit, ut omnia præliocaptorum bona iis, qui illos ceperant, cederent; sive in specie, sive per viam redemptionis. Honores et munificentiam severitas et supplicia secuta sunt. Baro Audleius a carcere de Porta nova ad collem turris ductus est, in tunica papyracea, insignibus suis depicta; insignibus autem reversis et tunica lacerata; ibique decapitatus est. Flammockus et faber ferrarius ad furcas de Tiburne super crates tracti, suspensi, et deartuati sunt: fabro etiam super cratem, ut ex verbis ejus nonnullis perspicere licebat, gestiente se temporibus futuris memorabilem fore. Rex paulo ante constituerat, Flammockum et fabrum in Cornubiam remittere, ut ibi in majorem terrorem supplicio afficerentur: sed certior factus, provinciam illam adhuc intumescere, secunda usus cogitatione, populum nequiquam irritare consultius putabat. Reliquis omnibus edicto rex veniam largitus est: cujus diplomata sub magno sigillo procurare poterat qui vellet. Ita ut excepto sanguine, quem prælium hauserat, rex sibi satisfieri passus sit triumphum tantummodo hominum supplicio, ad tantæ rebellionis expiationem.

Erat profecto res mira regis illa inæqualitas et alternatio, in infligendis suppliciis et spargendis gratiis. Ac

primo quidem intuitu, rem quis forte aut casu gubernari putaret: verum si magis a prope introspiciat, reperiet magna ratione factum fuisse; majore fortasse, quam post tantum temporis intervallum notari jam queat. Motu Cantiano (cum manipulus tantum rebellium esset) ad numerum centum et quinquaginta morte multati sunt: at in hac rebellione tam numerosa, homines tres tantum; sive illud in causa fuerat, quod rex satisfactum in parte putaret sanguine in acie effuso; sive quod in causa populari severius agere inconsultum arbitraretur; sive quod populi istius innocentia quædam (cum longitudinem Angliæ emensi essent fere absque maleficio vel præda) cor regis aliquantum emollisset, et ad misericordiam flexisset; sive denique, quod res magni discriminis putaret, rebellionem ex lascivia, rebellionem ex inopia.

Post Cornubienses devictos, venit Caletum ad regem honorifica legatio a rege Galliæ; quæ Caletum accesserat ante mensem; ibique propter perturbationes regni remanserat, sed honorifice admodum et impensis regis Henrici excepta.

Rex sub primum eorum ad Caletum adventum ad eos misit; rogans ut ibi paulisper manerent, donec fumus pusillus, qui in regno suo excitatus erat, dissiparetur; quod propediem fore non dubitaret: more suo illud palam contemnens, cui nihilominus serio incumbebat.

Legatio ista negotium alicujus magni momenti non ferebat, sed tantum procrastinationem petebat diei, ad solutionem pecuniarum præfixi; una cum aliis quibusdam particularibus, quæ ad limitaneos spectabant. Et revera nihil aliud fuit ista legatio, quam blanditiæ, ad regem comitate deliniendum, ut amice erga Gallum affectus esset: sed nihil in ea tractatum est ad præjudicium fœderis cum Italis icti.

Verum durante tempore profectionis Cornubiensium versus Londinum, rex Scotiæ (bene de rebus Anglicis informatus, certusque sibi bellum instare ab Anglis, quamprimum illæ turbæ consedissent) opportunitatem non amisit: sed, regem satis implicatum credens, fines Angliæ iterum cum exercitu ingressus est; atque ipse præsens castellum Norhami obsedit, cum parte tantum copiarum, reliquis ad agros depopulandos immissis. Verum Foxus

episcopus Dunelmensis (vir prudens, quique per præsentia ad futura acri judicio penetrare poterat) hoc ipsum prævidens, castrum illud suum Norhami tormentis atque apparatu bellico omnigeno instruxerat et muniverat: quin etiam præsidium militum fortissimorum magno numero in eo collocaverat, magis quam pro castrî magnitudine; exspectans potius insultum acrem, quam obsidionem longam. Populum præterea regionis, cum pecoribus et bonis suis, in loca tuta et prærupta se recipere ante jusserat: et equis citatis ad comitem Surriæ (qui in provincia Eboracensi non procul aberat) literas misit, ut celeriter subveniret, ita ut rex Scotiæ et incepto suo contra castellum intercideret, et militibus prædam satis jejunam compararet. Ac postquam intellexerat comitem Surriæ cum magnis copiis adventare, in Scotiam rediit. Comes, cum castrum liberatum et hostem retrocessisse comperisset, in Scotiam celeriter perrexit; sperans se regem Scotiæ assecuturum, ut prælio cum eo decertaret. Verum cum tarde venisset, castrum Atoni (quod inter Barwicum et Edinburgum pro munitissimo habebatur) obsedit, illudque intra paucos dies cepit. Sed paulo post rege Scotiæ in interiora regni sui se recipiente, cumque tempestas anni esset præter modum procellosa et aspera, comes in Angliam reversus est. Adeo ut summa expeditionum utrinque nihil aliud esset, quam castrum captum et castrum oppugnatum: sicque res gestæ, nec copiarum viribus, nec odiorum fervori, nec expectationis magnitudini, respondabant.

Inter hos tumultus, et intestinos et externos, ex Hispania in Angliam venit Petrus Hialas (nonnulli eum Eliam dixerunt): sane præcursor fuit felicitatis, qua hodie Anglia fruitur. Legatio enim ejus inducias inter Angliam et Scotiam induxit; induciæ pacem; pax matrimonium; matrimonium vero regnorum unionem. Hialas iste vir prudens fuit, atque (pro ratione temporum illorum) non ineruditus. Fuit autem a Ferdinando et Isabella regibus Hispaniæ missus ad regem Henricum, ut tractaret de nuptiis inter Catharinam filiam eorum secundo-genitam et Arthurum principem. Tractatus iste, dexteritate legati, non segniter promotus, quin et fere ad maturitatem perductus fuit. Verum contigit interim ut colloquio quo-

dam, quod ei cum rege circa negotium Hispaniense intercessit, rex (cui proprium erat in sinus legatorum principum exterorum illabi, si viri ipsi ei placuissent; ita ut haud raro de negotiis propriis cum illis deliberare soleret; quin et eorum nonnunquam opera uti) obiter inciderit in sermones de rebus componendis cum Scotia. Etenim rex naturaliter sterilia illa cum Scotis bella non amabat; etsi commodum interdum e fama eorum eliceret. Neque defuerunt ei in concilio Scotiæ, qui parati erant regi suo vicissim persuadere, ut eandem viam iniret, et bellum cum Anglia finiret; amorem patriæ prætexentes, sed secreto rebus Henrici faventes. Solummodo spiritus nimis altos gerebat Henricus, quam ut primus pacis mentionem facere sustineret. Ex altera parte, affinem talem comparaverat, Ferdinandum scilicet Arragoniæ, qualem optare poterat. Postquam enim ille rex, certus jam matrimonii conficiendi, personam fraterni affinis in se suscepisset, non dubitabat (Hispanica cum gravitate) regi in rebus suis propriis consilia præbere. Rex quoque ex altera parte, sui non immemor, sed aliorum mores in rem suam vertere consuetus, usus est hoc, quo diximus, Arragoniensis ingenio ad negotia, quæ Henricus ipse aut se minus decere, aut apud alios minus grata fore cognoverat. Itaque libenter assensit, ut Hialas (tanquam in re ex motu proprio nata) de concordia cum Scoto tractaret, eamque ob causam in Scotiam proficisceretur. Hialas negotium suscepit, atque ad regem profectus, postquam multa arte id effecisset, ut rex Jacobus ad consilia saniora propenderet, scripsit ad regem Henricum, se minime dubitare, quin pax facile coalescere et coagmentari possit; si rex aliquem ex consiliariis suis, prudentem et moderatum, ad regem Scotiæ, de conditionibus pacis tractandis, mitteret. Itaque rex episcopum Foxum (tunc apud castrum suum Norhami manentem) misit, ut cum Hiala colloqueretur; atque post, uterque cum delegatis regis Scotiæ tractarent. Delegati utrinque convenerunt. Sed post multas disceptationes de conditionibus pacis, modo ab uno ex regibus, modo ab altero, propositis, de pace quidem concludere nequiverunt. Præcipua causa, propter quam transigi non potuit de pace, fuit regis Henrici postulatum ut Perkinus in manus suas traderetur, tanquam regum

omnium contumelia, et persona jure gentium non privilegiata. Rex Scotiæ, ex altera parte, hoc facere constanter recusavit, dicens, se pro sua parte de titulo Perkinii judicem non esse competentem; verum se eum recepisse ut supplicem; protexisse ut profugum; cum consanguinea sua desponsasse; atque armis suis juvasse, cum crederet eum verum principem fuisse. Itaque nunc prorsus non posse, salvo suo honore, ita dissuere, et quodammodo mendacii arguere, omnia quæ ante a se dicta et acta essent, ut eum in manus hostium traderet. Episcopus similiter (qui mandata quædam a rege superba acceperat, saltem in fronte eorum, etsi in pede inserta fuisset clausula mollior, quæ omnia ad episcopi arbitrium rejiceret, etiam disertis verbis præcipiens, ut nullo modo pacis spem abrumperet), postquam traditio Perkinii ei denegata fuisset, alterum articulum, quem in mandatis habebat, proposuit: ille fuit, ut rex Scotiæ cum rege Henrico, apud Novum castrum, congredi et in colloquium venire vellet. Hoc ubi regi Scotiæ relatum est, respondit: 'se pacem tractare velle, non emendicare.' Episcopus etiam (ut ei insuper erat in mandatis) restitutionem urgebat spoliis per Scotos captorum, vel saltem compensationem eorum. Verum delegati Scotiæ responderunt: 'ea esse instar aquæ in terram effusæ, quæ recolligi non posset; quodque subditi Henrici facilius possent damna illa tolerare, quam rex Scotiæ ea persolvere.' Attamen in fine (ut homines moderati, et rationi non recalcitrantes) recessum potius quendam ad tempus fecerunt, quam tractatum interruperunt, et in inducias, pro certis mensibus, consenserunt. Sed rex Scotiæ, etsi judicium suum formaliter de Perkino retractare recusasset, quod tantis pignoribus obstrinxerat: tamen, intra secreta animi sui, frequentibus Anglorum, quos circa se habebat, sermonibus et aliis diversis relationibus motus, cœpit eum pro impostore ducere. Quamobrem honorifice certe, et more regio, eum ad se vocavit, et beneficia sua et favores in eum collatos recensuit; quod consanguineam ei in matrimonium dedisset, quodque potentem et opulentum regem bello offensivo, in causa ejus, per spatium duorum annorum lacesisset. Imo etiam quod pacem honorificam, ultro oblatam, si eum dedere voluisset, omnino rejecisset: quodque etiam nobiles et po-

pulum suum non mediocriter, dum promissis suis erga eum stare vellet, offendisset, quos diutius sibi infensos persistere, tutum sibi non esset. Itaque monuit, ut fortunis suis consuleret, et locum exilio suo magis opportunum deligeret: simul inquires, illum negare non posse, quin Angli prius, quam Scoti, eum deseruissent; cum, facto bis experimento, nemo Anglus ad eum accessisset. Nihilominus, se quod sub primum adventum ejus dixerat confirmaturum; nimirum, 'Eum poenitentiam minime acturum, quod in manus suas se commisisset:' quandoquidem eum minime ablegare protinus constituisset; sed navibus et pecuniis adjuvare, ut quo vellet tuto transportaretur. Perkinus, nihil omnino de theatrâli suo fastigio descendens, paucis respondit: 'Se satis videre tempus suum adhuc non venisse; sed quacunque tandem fortuna usus foret, se honorifice, et sentire de rege, et loqui non destitutum.' Itaque a rege dimissus, de Flandria amplius non cogitavit, utpote loco minus tuto, post tractatum cum archiduce, superiore anno conclusum; sed, uxore et amicis, et servis, qui eum deserere nolebant, comitatus, in Hiberniam trajecit.

Hoc anno, duodecimo scilicet regis, Alexander papa (qui maxime solitus est amare eos principes, qui remotiores erant; et cum quibus minimum ei intercederet negotii) grato animo reCOLens regis ad fœdus Italorum accessionem, propter defensionem Italiæ, eum, gladio consecrato, et pileo, quem vocant, manutentionis, per nuncium suum remuneratus est. Idem ante eum fecerat papa Innocentius, sed minore cum solennitate et gloria recepta sunt. Etenim rex nunc mandavit majori, et aldermannis civitatis, ut oratori papæ, ad pedem pontis Londinensis, obviam fierent; atque plateæ universæ, inter pontem et palatium episcopi Londinensis (ubi rex tunc hospitabatur) civium fraternitatibus, in sagulis suis vestitis, utrinque clauderentur. Quin et ipse rex, die crastino (in quem inciderat festum omnium sanctorum) magna stipante catterva, prælatorum, procerum, et aulicorum, solenni cum processione ad ædem D. Pauli perrexit, insignibus illis, gladii et pilei, ante se gestatis. Et processione illa finita, rege in choro sedente, archiepiscopus Cantuariensis, super gradus ante chorum stans, longam habuit orationem;

amplitudinem et sublimitatem honoris illius extollens, quo papa, per hæc ornamenta, et insignia benedictionis, regem decoravit: etiam quam raro, quamque eminentium meritorum contemplatione, illa concedi consueverant. Denique præcipua regis acta et merita recensuit, quibus papa motus, eum tali honore dignatus esset.

Usque ad hoc tempus rebellio Cornubiensis (de qua jam diximus) nihil affine habere visa est cum rebus gestis Perikini; nisi forte quod edictum Perikini promisso innuisset, se exactiones et tributa deinceps aboliturum; eoque effecisset, ut interdum erga illum non pessime animati essent. Jam vero bullæ hæ frequenti agitatione concurrere cœperunt, ut in superficie aquarum facere solent. Regis clementia rebelles Cornubienses, postquam domum rediissent, sine pœna dimissi (verum ut diximus, solidi unius aut duorum pretio redempti), magis animaverat, quam sanaverat. Adco ut apud vicinos et populares suos jactare non dubitaret: "Regem in iis ignoscendis prudenter sibi consuluisse, quoniam satis sciebat, sibi paucos subditos in Anglia reliquos fore, si omnes suspendisset, qui cum iis sensissent." Atque alii alios acuentes motum renovare cœperunt. Quidam autem ex iis astutiores, clam ad Perikinum in Hiberniam miserunt, qui ei intimarent, se, si ad illos venisset, ei præsto futuros.

Cum Perikinus hunc nuncium accepisset, cœpit iterum se erigere, et cum consiliariis suis rem communicavit; ex quibus tres plurimum apud eum poterant: Hernus sericorum propola, qui obæratu profugerat; Skeltonus scissor; et Astleius notarius; etenim Frionus secretarius discesserat. Hi apud eum disserebant, illum magnopere errasse, cum in Cantium, et iterum cum in Scotiam profectus esset: quandoquidem locus alter tam prope Londinum esset, et quasi sub oculis regis; alter autem locus nationis esset, populo Angliæ tam invisæ, ut quamvis eum summa benevolentia complexi fuissent Angli, nunquam tamen ei ita comitato adhærere vellent: verum si fortuna in tantum arrisisset, ut in principio motus Cornubiensis adesse ei contigisset, ante hoc tempus eum Westmonasterii coronatum iri. Reges enim istos (ut ipse jam satis expertus esset) principes calamitosos pro calceamentis vendere nihil pensi habere; ejus vero rationes postulare,

ut se totum populo committeret; itaque ei consilium dederunt, ut, cum qua poterat festinatione, in Cornubiam trajiceret. Quod et fecit, secum ducens quatuor naviculas, quæ circiter centum et viginti milites vehebant. Mense Septembris appulit ad oram Whitsandi; et continuo Bodminum, oppidum fabri ferrarii, de quo ante diximus, profectus est: quo ad eum confluerunt circiter tria millia agrestium. Illic novum edictum promulgavit, populum bellis promissis demulcens, et favorem eorum invectivis in regem et regimen suum prensans. Et ut fit in fumo, qui cum in altissimum pervenit, se perdit, magnifice admodum de seipso loquebatur. Consiliarii ejus, ante omnia, eum moverunt, ut in potestatem suam redigeret oppidum aliquod opulentum et munitum; quo et milites suos dulcedine prædæ devinciret, et homines perditos, et sine lare, undiquaque, simili spe lucri, alliceret; et rursus, ut copiis suis oppidum illud præsidio et receptui esset, si forte in acie aliquid adversi contigisset. Itaque animos sumentes processerunt, et Exoniam obsidione cinxerunt; urbem, in illis partibus, tam munitionibus, quam opulentia, florentissimam.

Circa Exoniam castrametati, vi primo abstinuerunt; sed assiduis clamoribus et vociferationibus instabant, ut oppidanos terrerent. Præterea populum sub muris stantes sæpe interpellabant, ut se illis adjungerent; dicentes, regem Richardum illud oppidum Londini æmulum effecturum, si primum in suas partes descendissent. Sed pro sua insulsi-tate viros nullos delectos ad eos miserunt, qui animos eorum tentarent et cum iis tractarent. Cives Exonienses, ex sua parte, subditos se fidos et fortes præstiterunt. Neque inter eos erat tumultus aut dissensio ulla; sed unanimi consensu se ad defensionem oppidi compararunt. Nam viderunt, rebelles adhuc non tantis viribus pollere, ut ab iis metuere deberent; ac rursus sperabant, antequam numerus rebellium augeri possit, sibi a rege auxilia submissa fore. Atque utcunque eventus foret, extremum malorum putabant, se illi famelicæ et inconditæ turbæ permittere. Quare cum res oppidi bene ordinassent, nihilominus nuncios diversos de muris, per funiculos, clam demiserunt (ut si unus interciperetur, alius evaderet) qui regem de statu urbis certiores facerent,

ejusque auxilia implorarent. Similiter et Perkinus metuebat sibi ab auxiliis a rege celeriter mittendis; ideoque constituit ultimas suas vires experiri, ad oppidum expugnandum. Quamobrem admotis scalis ad muros in diversis locis, simul insultum fecit in unam ex portis. Cum autem nec tormenta, nec machinæ ei suppeterent; et comperiens se arietatione truncorum ligneorum parum proficere; cumque etiam per clavas aut rostra ferrea, ac per alia similia instrumenta, quæ præsto erant, nihil ei reliquum fuisset, nisi ut ex portis unam incenderet; illam rem adortus est, ut portam incenderet. At cives, periculum prævidentes, priusquam porta integra flamma corripri et consumi posset, portam ipsam ex interiore parte, et spatii nonnihil adjacentis, fascibus ligneis obstruxerunt: quos similiter incenderunt, eo pacto, ignem igne propulsantes. Atque interea, propere aggeres terræ conghesserunt, cum fossis profundis, ut loco muri et portæ essent. Quantum vero ad aggressiones per scalas, eæ tam perperam rebellibus cesserunt, ut non sine jactura hominum ducentorum a mœniis pulsi essent.

Rex, cum de obsidione Exoniæ per Perkinum nuncium accepisset, lusu rem excepit, aiens ad eos qui circa eum erant, "Regem Nebulonum in Angliam occidentalem appulisse; seque jam tandem in spe esse honore conspectus ejus fruendi, quod hactenus facere nequiverat." Atque revera præsentibus aulicis facile constabat, regem magnopere lætari, ob nuncium de Perkinum in Anglicum solum adventu, ubi nulla ei spes erat per terram elabendi: sperans jam, se liberatum in posterum iri secretis illis convulsionibus, quæ diu cor ejus obsederant, et interdum somnos suos, in medio felicitatis, abruperant. Itaque, quo omnium animos et studia accenderet, cunctis quibus poterat modis palam fecit, eos, qui nunc alacriter ei adessent, ut finem his perturbationibus imponerent, non minus ei gratos et acceptos futuros, quam ii, qui hora diei undecima accesserant, qui tamen integræ diei mercedem acceperunt. Itaque nunc, veluti sub finem ludi, complures simul in scena astantes spectare erat. Camerarium suum, et baronem Brookum, et Ricium Thomassium equitem auratum, cum expeditis militibus, Exoniam misit, ad oppidum obsidione liberandum; et una ad

famam spargendam de celeri suo adventu cum copiis regiis. Comes Devoniae, et filius suus, cum Carois, et Fulfordiis, et aliis ejusdem provinciae viris eminentibus (non accersiti, sed audientes regem huic expeditioni tanto animi impetu incumbere) cum turmis et cohortibus, quas conscripserant, festinabant, ut primi urbi Exoniae auxiliarentur, et regis ipsius copias praeverterent. Dux etiam Buckinghamiae, cum multis viris fortibus, et primariis, arma sumpserat; neque ipse adventum regis, aut camerarii protectionem opperiens, sed corpus quoddam copiarum ex sese conficiens, quo meritum suum extolleret; regi significans, separaturn atque in armis esse, et ejus mandata expectare. Ita ut, juxta adagium: ‘In descensu omnes sancti manum admoverent.’

Perkinus, hos armorum sonitus et tonitrua audiens, et tantas undequaque copias illi minari, obsidionem suam solvit, et Tauntoniam profectus est; jam tum incipiens alterum oculum, instar strabonum, in coronam, alterum in asyllum flectere: etsi Cornubienses, instar metallorum saepe ignitorum et vicissim extinctorum, facti essent obstinati; et potius frangi quam flecti sustinerent; jurantes et voventes, se nunquam eum, usque ad ultimam sanguinis guttam, deserturos. Copias habebat circa se, cum ab Exonia discederet, fere septem millium hominum: multi enim ad eum, postquam ad Exoniae oppugnationem se comparasset, confluxerant; tum propter tanti incepti famam, tum etiam ut ex spoliis participarent, etsi sub obsidionis solutione nonnulli dilapsi essent. Cum autem ad Tauntoniam appropinquasset, metum egregie dissimulavit, atque diem integrum absumpsit in praeparandis iis, quae ad praelium necessaria futura essent. Verum, circa mediam noctem cum sexaginta equitibus aufugit, ad Bewleium, in Nova Forresta, ubi ipse cum nonnullis ex comitibus suis nomina dederunt in asyllum; Cornubienses autem suos in quamcunque fortunae aleam exposuit. Hoc tamen modo eos a votis suis solutos reddidit, et solita sua scilicet misericordia regali usus est: ‘Ut neutiquam praesens esse vellet, cum sanguis subditorum suorum effunderetur.’

Rex, audita Perkinii fuga, confestim equites quingentos expeditos misit, qui eum comprehenderent antequam

vel mare repeteret, vel ad insulam illam exiguam (asylum scilicet) appelleret. Sed quatenus ad posterius ex his, tarde venerunt. Itaque, quod potuerunt, fecerunt : hoc est, asylum magno præsidio, et vigilia diligentissima, cinxerunt, donec regis de ea re mandata accepissent. Quantum vero ad rebelles cæteros, illi (jam a duce suo destituti) se regis clementiæ universos submiserunt. Rex autem, qui (medicorum more) phlebotomia uti solebat, potius ad vitam conservandam, quam eripiendam ; neque unquam sanguinarius erat, cum esset securus ; postquam jam periculum transiisse cerneret, omnibus tandem ignovit ; præter paucos ex profligatissimis, quos supplicio destinavit, ut clementia ejus erga reliquos magis elucesceret. Missi sunt etiam, quanta fieri poterat celeritate, nonnulli equites ad montem Sancti Michaëlis in Cornubia, ubi Perkin uxor, domina Catharina Gordona, a marito suo relicta erat, quem in utraque fortuna unice semper dilexit : virtute nuptiali alias suas virtutes cumulans. Rex autem tanto diligentius ad eam mittere festinavit, nesciens utrum gravis ex Perkino forte esset, unde turbæ istæ in persona Perkin desitura non videbantur. Cum illa ad regem perducta esset, traditum est, eum illam, non tantum misericorditer, sed etiam cum nonnullo amoris affectu, excepsisse : misericordia formæ ejus, qua erat, singulari decus addente. Itaque solatus eam (ut simul et aspectui suo, et famæ inserviret), ad reginam, illam misit, ut cum ea maneret ; honorificos ei redditus assignans, quibus dignitatem suam sustentaret : quos etiam retinuit, tam durante vita regis, quam multis annos post. Nomen certe rosæ albæ (quod falso mariti sui titulo applicatum erat) veræ suæ pulchritudini remansit.

Rex profectionem suam nihilominus continuavit, et magno cum jubilo et lætitia Exoniam ingressus est : ibi civibus ingentes gratias egit, eosque miris laudibus cumulavit. Quinetiam, gladium ipsum, quo accinctus erat, a latere suo solvit, et majori civitatis dedit ; statuens, ut semper postea coram majore gestaretur. Ibi quoque e Cornubiensibus præcipuos aliquot supplicio affici jussit, uti piacula quædam, quæ cives pro formidinibus et molestiis ipsorum placarent. Apud Exoniam, rex cum concilio suo deliberavit, utrum Perkino, si sponte ex asylo

exiret, seque regiæ clementiæ submitteret, de vita sua securum reddere oporteret. Consilarii autem inter se opinionibus discrepabant. Alii regi consilium dederunt, ut vi eum ex asylo extraheret, et morte mulcicaret, utpote in causa necessitatis; quæ ipso facto cum locis et rebus sacratis dispensat. Qua in re, minime dubitabant, quin rex papam facilem reperturus esset, in facti sui ratione; aut per viam declarationis, aut saltem per viam indulgentiæ. Alii autem opinabantur, postquam jam rex in portu navigaret, et pericula omnia prætervollassent, non opus esse regi novo scandalo aut invidia. Tertium genus erat eorum, qui regem diserte præmonebant, eum neque de imposturæ certitudine mundo satisfacere posse, neque conjurationis latebras et anfractus penitus excutere, nisi Perkinum, promissis vitæ et veniæ, et aliis modis suavis, in manus suas pertraxisset. At nemo ex consiliariis erat, qui non in præfatione sua regis fortunæ magnopere indolere visus est, una cum indignatione quadam, quod rex tantus, et tam insigni prudentia et virtute præditus, tam diu, et tam crebro, idolis ejusmodi vexatus fuisset. Verum rex intulit, Dei omnipotentis proprium esse, ut idolis vexaretur; ideoque illud, nullum ex amicis suis male habere debere. Quodque ipse, pro sua parte, ea semper despexisset; se tamen multo dolore affectum fuisse, quod populo suo tantas calamitates inflixissent. Verum, in fine deliberationis, tertiæ opinionis rex se adjecit; ideoque quosdam misit, qui cum Perkinus tractarent. Qui se captivum videns, et ab omni spe destitutum, jam principes et populos, summos et infimos, expertus, quos infidos, meticulosos, aut infelices, deprehenderat, lætanter conditionem accepit. Rex etiam, dum Exoniæ moratus est, commissarios deputavit, baronem Darcium, et alios, qui omnes, qui Perkinus, aut Cornubiensibus, sive in prælio, sive in fuga adhæserant, pecuniis mulcarent.

Commissarii autem isti tanto cum rigore et severitate processerunt, ut clementiam regis in parcendo sanguini multum obscurarent, quod thesauri sanguinem tam duriter emunxissent. Perkinus ad aulam regis adductus est, ad conspectum ejus minime; etsi rex (quo curiositati suæ satisfaceret) spectaverit eum interdum in transitu.

Specie tenus jam liber Perkinus erat, sed secreto magna diligentia et cura custoditus: et in comitatu regis Londinum proficisci jussus est. Verum sub primum hunc Perkinum in scenam conscensum, in persona sua nova, scophantæ scilicet et præstigiatoris, deposita persona sua priore, quæ erat principis, facile quivis existimare poterit, quantæ irrisioni et ludibrio expositus fuerit, non solum aulicorum, verum etiam vulgi, qui circa eum ubique convolabant; adeo ut quis conjicere posset, ulula ubi esset, ex congregatione avium: aliis irradientibus, mirantibus aliis, aliis execrantibus, aliis os ejus et gestus curiose intuentibus, ut materiam sermonum captarent; in tantum, ut falsus ille honor, quo tamdiu gavisus esset, abunde repensus fuerit contemptu et contumelia. Quam primum rex Londinum venit, etiam horum ludorum floralium civibus spectaculum et solatium exhibuit. Etenim Perkinus, equo insidens, lentis passibus (sed absque habitu aliquo ignominioso) perductus est, per plateas de Cheapside, et Cornhill, ad turrim Londinensem; atque exinde re-
vectus est ad Westmonasterium, cum choro mille maledictionum et contumeliarum. Verum ad spectaculi ornatum majorem secutus est, parvo a Perkinio intervallo, unus ex intimis ejus consiliariis; qui faber ferrarius regi fuerat. Iste erro, cum Perkinus profugisset ad asylum, optavit potius habitum sacratum sumere, quam loco sacro se munire; atque vestitum eremitæ induit, et illo habitu per regiones obambulabat, donec detectus et comprehensus esset. At præstigiator iste manibus pedibusque super equum vinctus fuit, neque cum Perkinio rediit, sed paucis post diebus morte mulctatus est. Paulo post, cum Perkinus se quis esset melius cognovisset, stricte examinatus est, et, capta ejus confessione, factum est breve vel extractum earum rerum, quas divulgari consentaneum foret; quod typis commissum et publicatum est. Qua in re rex famæ suæ minus consuluit. Quemadmodum enim narrationem continebat laboriosam particulare de Perkinii patre et matre, et avo, et avia, et avunculis, et cognatis per nomina, et cognomina sua, et in quibus locis sursum deorsum erraverat; ita parum aut nihil proferebat de consiliis ejus, aut de iis, cum quibus consilia communicasset; neque ipsa ducissa Burgundiæ (quam

omnes noverint instar animæ fuisse universi negotii) vel nominata est aut descripta, sed prorsus silentio prætermissa. Ita ut homines, quod expectabant non reperientes, multa desiderarent, et majore in dubio essent quam prius. Verum regi magis placebat vulgo non satisfacere, quam grandium animos irritare. Neque etiam eo tempore con-jicere erat, ex novis aliquibus examinationibus, aut incarcerationibus, aliquem alium, præter eos, qui jam pridem innotuerant, detectum aut accusatum fuisse; etsi regis animus abditus hoc ipsum in dubio diu reliquisset.

Circa hoc tempus, noctu magnum coortum est incendium apud regis palatium de Shine, prope cameras regis ipsius: quo incendio magna pars ædium conflagravit, necnon multa lauta supellex absumpta est: id quod regi occasionem dedit usque a solo ædificandi nobilem illam structuram Richmondiæ, quæ hodie cernitur.

Etiam paulo ante hoc tempus evenit accidens quoddam memorabile: fuit quidam Sebastianus Gabatus, patria Venetus, qui Bristoiæ habitabat: vir cosmographiæ et navigationis peritus. Iste vir, successum videns et fortasse fortunæ Christophori Columbi æmulatus, in illa fortunata expeditione versus zephyro-austrum, ante sex annos facta, cogitavit secum etiam novas terras detegi posse versus zephyro-boream. Atque sane probabile est, ejus opinionem magis firmis et prægnantibus conjecturis fultam fuisse, quam fuerat ea Columbi. Cum enim duæ illæ magnæ insulæ, veteris et novi orbis, sint versus septentriones, ipsa fabrica, latæ et exporrectæ, versus austrum autem acuminatæ; verisimile est, illic primum innotuisse terras novas, ubi minore intervallo a veteribus disjunctæ essent. Quin et memoria extabat aliquarum terrarum ad zephyro-boream, ante discoopertarum et pro insulis habitarum, quæ tamen revera essent pars continentis Americæ borealis. Fieri autem possit, ut aliqua notitia de hac re ad Columbum postea perveniens, et ab eo suppressa (cupido fortasse ut in hujusmodi incepto primus videretur), ei pro firmiore argumento fuerit, ad credendum universum illud spatium ad occidentem Europæ et Asiæ pelagus perpetuum non fuisse, quam aut Senecæ prophetia, aut Platonis antiquitates, aut currentium maris et ventorum a terra spirantium natura, et similia; quæ, ut fama spargebatur, eum

maxime moverunt. Etsi non sim nescius, imputatum fuisse illud Columbi inceptum fortuitæ et tempestate actæ navigationi (paulo ante) gubernatoris cujusdam Hispani, qui in ædibus Columbi mortuus dicebatur. Gabatus autem iste, regi fidem faciens, se insulam quandam mercibus pretiosis abundantem reperturum, adduxit regem ut navem apud Bristoiam commeatu et nautis instrueret, pro ea insula detegenda. Quam navem regiam comitatæ sunt tres naviculæ, a mercatoribus Londinensibus missæ, mercibus quibusdam vilibus et levibus oneratæ, quæ essent commercio cum barbaris exercendo idoneæ. Navigavit autem Gabatus (ut ipse post reditum suum referebat, adducens etiam navigationis suæ universæ chartam) longe admodum versus occidentem, cum quarta parte septentrionalis plagæ, juxta boreale latus terræ de Labrador, usque dum ad latitudinem pervenisset sexaginta septem graduum cum dimidio, mare continuo reperiens apertum et pervium. Certum est etiam regis fortunæ oblationem porrectam imperii illius amplissimi Indiæ occidentalis. Neque renuit ipse rex, sed mora fortuita res disturbata est. Etenim Christophorus Columbus, a rege Portugalliæ repulsam ferens (qui et occidentales et orientales Indias simul complecti consultum non putabat), Bartholomæum Columbum, fratrem suum, ad Henricum regem nuncium misit, ut cum eo de suo incepto negotiaretur. Contigit autem, ut Bartholomæus a piratis in mari captus fuisset: quo fortuito impedimento detentus, non nisi diu post ad regem pervenit: tam diu, ut, priusquam cum rege Henrico transeisset, expeditio illa a fratre suo Christophoro suscepta esset; quo pacto providentia divina Indiæ occidentales coronæ Castiliæ ut tunc reservatæ fuerunt. Attamen hæc regem acuerunt, ut non solum Gabati expeditionem promoveret, verum etiam postea, decimo sexto anno regni sui atque iterum decimo octavo, nova diplomata concederet, ad terras adhuc incognitas detegendas et occupandas.

Hoc etiam anno, decimo quarto scilicet regis (admirabili Dei providentia, qui res ad beneplacitum suum flectit, et in minimis maxima suspendit) occurrit accidens quoddam leve, ac etiam perversum, quod magnos et felices effectus post se traxit. Durantibus cum Scotia induciis,

quidam juvenes nobiles ex Scotia ad oppidum Norhami venerunt; ibique cum quibusdam ex familiaribus suis Anglis se exhilararunt. Cumque in otio essent, interdum ex oppido deambularunt et castellum curiose spectarunt. Quidam autem ex præsidiariis castelli, cum hoc bis aut ter animadvertissent, cumque animos adhuc exulceratos gererent ex hostilitate, quæ paulo ante intercesserat, eos pro exploratoribus, aut habebant, aut calumniabantur. Unde jurgia inter eos orta sunt; et a jurgiis manus conserebant: adeo ut complures ex utraque parte vulnerati essent: Scotis, uti verisimile erat, cum in oppido essent peregrini, duriores partes sustinentibus. Quinetiam nonnulli ex iis interfecti sunt, reliquis citato gradu in Scotiam redeuntibus. Hæc res, postquam inter custodes limitaneos ex utraque parte tractata est, nec finis controversiæ impositus, rex Scotiæ in suam contumeliam factam esse interpretatus est, et fecialem ad regem Henricum misit, qui hujus injuriæ reparationem postulare, cum protestatione eum alias bellum denunciaturum. Rex autem (qui fortunæ aleam sæpius expertus erat, et ad pacem inclinabat) respondit; quod hactenus factum esset, prorsus contra voluntatem suam et sine consensu aut notitia contigisse: verum si præsidiarii in culpa fuissent, se in eos severe animadversurum, atque inducias in omnibus conservaturum. Verum hoc responsum regi Scotiæ dilatio quædam visa est, ut querela, interposito spatio, elanguesceret: itaque eum magis irritavit, quam placavit. At episcopus Foxus, a rege audiens, quod rex Scotiæ adhuc exæstualet et impatiens esset, turbatus, occasionem rupturæ induciarum a suis hominibus ortam esse, quamplures humiles et deprecatorias literas ad regem Scotiæ misit, quibus eum placaret. Unde rex Jacobus, episcopi mollibus et blandis literis delinitus, ad eum rescripsit, se, licet haud parum literis suis tribuerit, tamen plenam satisfactionem non recipere posse, nisi cum eo colloqueretur; tam circa præsentis controversiæ compositionem, quam circa res alias, quæ ad bonum utriusque regni spectarent. Episcopus, mandata a rege accipiens, in Scotiam profectus est. Convenerunt apud Melrosse, abbatiam Cisterciolorum, ubi rex tum morabatur. Rex primo disertis verbis episcopo significavit, quam inique tulerat insolentem illam rupturam

induciarum, ab hominibus ejus apud castrum de Norhammo factam. Quibus Foxus respondit tam humiliter et tam blande, ut instar olei esset vulneri infusi, unde sanari cœpit. Atque hoc factum est rege et concilio suo præscentibus. Postea rex cum episcopo collocutus est solus; atque intima animi sui exprompsit dicendo, temporarias istas inducias et paces, cito conclusas, cito etiam ruptas esse solere; se autem arctiorem cum rege Angliæ amicitiam cupere; ideoque si rex Henricus primogenitam suam filiam, dominam Margaretam, in matrimonium ei dare vellet, ita demum nodum fore indissolubilem. Se satis nosse quantum episcopus auctoritate et gratia apud regem suum merito possit. Itaque si ipse huic rei studiose incumbere vellet, se minime dubitare, quin pro voto suo successura esset. Episcopus sobrie respondit; quod se potius felicem quam dignum reputaret, qui in tali negotio minister esset: operam vero suam libentissime collaturum. Episcopus igitur, ad regem Henricum reversus, quæque acta essent referens, regemque propensum et fere cupidum inveniens, regi consilium dedit; ut primum pacem stabiliret; deinde tractatum matrimonii gradatim consummaret. Pax itaque facile conclusa, quæ paulo ante natalem Domini promulgata est decimo quarto regis anno, duratura in vitam amborum regum simul, aut eorum superstitis, et annum unum deinceps. In hac pace continebatur articulus; ut nullus Anglus Scotiam, aut Scotus Angliam ingrederetur, nisi cum literis commendatoriis sui regis. Hoc primo intuitu videri posset eo spectare, ut familiaritas inter nationes abrumperetur, sed factum est ad limitaneos coërcendos, qui dissidiorum causa esse consueverant.

Hoc etiam anno, natus est regi filius tertius, Edmundus nominatus, qui paulo post obiit. Circa idem fere tempus allatus quoque est nuncius de morte Caroli regis Galli; cujus nomine celebratæ sunt exequiæ solennes et regiæ.

Nec multum temporis intercessit, quin Perkinus (qui ex argento vivo compositus erat, quod non facile contineri aut incarcerari potest) turbare cœperit. Etenim, custodibus delusis, se in fugam dedit, et versus mare properavit. Verum statim omnes anguli excussi, tamque sedula facta est inquisitio, ut redire compulsus esset, et ad domum de

Bethleem, dictam prioratum de Shine (quæ asyli privilegio gaudebat) confugere, seque priori illius monasterii in manus tradere. Prior iste pro sancto admodum viro habitus est, quem omnes, eo tempore, multum reverebantur. Ille ad regem accessit, et pro vita tantum Perkin deprecatus est, eum alias regis arbitrio relinquens. Multi apud regem ardentius etiam, quam antea, institerunt, ut rex eum sine mora ex asylo abriperet et suspenderet. Verum rex (qui elati erat animi; neque odisse quenkum poterat, quem despiceret) jussit: 'Ut nebulo ex asylo extraheretur, et in cippis poneretur:' atque ita vitam ejus prioris precibus largitus, Perkinum educi fecit. Et intra duos aut tres dies, super pegma, in area palatii Westminsteriensis erectum, compedibus vinctus et cippo clausus, per integrum diem sedit. Dieque sequente similiter cum eo ad crucem de Cheapside actum est. Atque in utroque loco, confessionem suam (de qua supra mentionem fecimus) perlegit: exinde autem in turrim Londinensem perductus est. Verum (ut paulo ante notavimus) rex talem societatem cum fortuna inierat, ut nemo distinguere possit, quæ actiones fortunæ, quæ autem regis industriæ deberentur. Creditum enim est ubique Perkinum proditum fuisse; eumque non sine regis notitia elapsum, qui eum toto tempore fugæ suæ, veluti injecta chorda, tenuisset: regemque hoc fecisse, ut causam haberet eum morte mulctandi et finem illis rebus imponendi. Verum hoc minus probabile est; quandoquidem iidem ministri, qui eum in fuga sua observabant, etiam ab asylo intercludere potuissent.

Verum fatale erat, ut hedera ista serpens Plantagenistæ veram Plantagenistæ arborem necaret. Perkinus enim, haud diu post, se in gratiam et favorem custodum suorum, servorum Joannis Digbeii equitis aurati, præfecti turris, numero quatuor (Strangwaii, Blewetti, Astwoodi, et Rogeri Longi), insinuaverat. Atque nebulones istos promissorum montibus corrumpere annisus est, ut carcere se eximeret. Sed satis gnarus fortunam suam tam contemptibilem redditam, ut nullius spes pascere possit (spe autem perficienda res erat; nam præmia deerant) apud se vastum et tragicum facinus machinatus est: illud fuit, ut in societatem consiliorum suorum Edwardum Planta-

genistam, comitem Warwici, tum in turre detentum, pertraheret, quem tædium diuturnæ incarcerationis, et recurrentes subinde metus mortis, ita emolliverant, ut ad quamlibet impressionem de libertate sua recuperanda recipiendam aptus esset. Hunc principem juvenem, arbitrabatur Perkinus, servos illos, quos supra memoravimus, officiose reverituros, licet ipse iis despiciatui esset. Itaque postquam per nuncium unum aut alterum, per aliquos ex illis servis missum, comitis consensum degustasset; constitutum inter eos fuit, ut quatuor hi dominum suum, præfectum turris, noctu secreto obtruncarent, et pecunias et bona ejusdem præfecti, quæ commode exportari possent, eriperent; clavesque turris caperent, et Perkinum cum comite statim emitterent. Verum hæc conjuratio detecta est, priusquam perpetrari possit. Atque in hac quoque re regis præalta prudentia eum gravi invidia onerabat; Perkinum ei tantum intar escæ fuisse, ad comitem captandum. Atque eodem temporis momento, dum conjuratio ista iniretur (quasi etiam illud ipsum regis industria effectum esset), in fatis erat, ut adulterinus quidam comes Warwici prodiret, calcearii filius, cui nomen erat Radolphus Wilfordus; adolescens autem edoctus et instructus erat a fratre quodam Augustiniano, Patricio dicto. Uterque horum a partibus Suffolciæ in Cantium pervenerunt; ubi non solum clam, et per susurros, rumores spargebant, Wilfordum istum verum comitem Warwici esse; verum etiam frater ille, populum ad credendum propensorem expertus, impudentissime conciones de ea re ad populum habuit, eosque, ut in auxilium suum properarent, hortatus est: unde uterque comprehensus est, et supposititius comes morte affectus, frater autem perpetuo carceri damnatus. Hoc vero opportune admodum accidit ad repræsentandum periculum, quod regi a comite Warwici imminabat, et ad velandam regis severitatem, quæ secuta est; eaque ipsa opportunitas, accedente vesania fratris, qui tantam prodicionem, antequam ullas nacta esset vires, publicare esset ausus; quin et ejusdem fratris vitæ condonatio (cujus tamen revera nihil aliud in causa fuit, quam ordinis sui privilegium) denique misericordia vulgi (quæ si gurgite rapido fluat, semper cœnum invidiæ et scandali excitat) effecerunt, ut ubique potius sermone hominum

jactatum, quam plane creditum esset, omnia artificio regis instructa fuisse. Sed utcunque hoc fuerit, Perkinus (qui jam tertio contra gratiam peccarat) tandem in judicium adductus est apud Westmonasterium, et coram commissariis de audiendo et terminando impetitus de diversis proditionibus commissis et perpetratis, post ejus in Angliam adventum (ita enim judices consuluerunt, quoniam extraneus esset), denique condemnatus est, et intra paucos dies apud Tiburne capitali supplicio affectus. Ubi rursus confessionem illam suam perlegit, et veram esse jam sub ipsam mortem agnovit. Atque is exitus fuit basilisci hujus, qui potis erat eos necare, qui eum primi non aspexissent. Fabula erat certe ex hujus generis fabulis, quæ memorantur, longissima; et alium fortasse finem sortita esset, nisi res incidisset in regem prudentem, animum, et fortunatum.

Quantum vero ad tres Perkini consiliarios, ii se asylarios registrari fecerunt, cum Perkinus id ipsum fecisset. Verum, sive quod iis ignotum esset, sive quod intra privilegium se continuissent, in judicium minime adducti sunt. Una cum Perkino suspensi sunt, major civitatis de Corke in Hibernia, et filius ejus: qui proditionum Perkini inter præcipuos fautores fuerant. Paulo post, similiter morti adjudicati sunt octo alii, propter conjurationem factam in turre; quorum quatuor præfecti turris servi erant. Et statim post in judicium adductus, coram comite Oxoniæ (seneschallo magno Angliæ ea vice facto), infelix ille princeps comes Warwici, non propter conatum e turre evadendi (hoc enim peractum non est; atque etiam, cum incarceration propter proditionem minime fuisset, evasio pro proditionis crimine lege haberi non debuit), sed propter conjurationem cum Perkino initam seditiones in regno excitandi, et regem destruendi. Comes autem Warwici accusationem confessione sua firmavit, et paulo post apud collem turris decapitatus est.

Sic etiam finivit, non solum nobilis istius, et vere miserabilis personæ, comitis Warwici, primogeniti ducis Clarentiæ, tragedia; verum etiam stirps et linea mascula Plantagenistarum, quæ tanto cum splendore et gloria floruerat, usque a temporibus celeberrimæ memoriæ regis Henrici secundi regis Angliæ. Fuerat autem hæc

stirps sæpe sanguine proprio intincta. Manet autem adhuc progenies illa, sed in alias familias, tam imperiales, quam nobiles, transplantata. Verum nec criminis reatus, nec rationes status, invidiam exstinguere poterant, quæ regi ob hanc executionem incumbabant. Itaque consultum putabat rex, invidiam istam ex Anglia exportare; eamque in novum suum affinem, Ferdinandum regem Hispaniarum, exonerare. Regibus enim istis duobus vel solo nutu se mutuo intelligentibus, res ita se habuit, ut literæ ex Hispania reperirentur atque ostenderentur, quibus, inter alios sermones circa tractatum matrimonii, Ferdinandus ad regem Henricum disertis verbis scripserat, se securitatem nullam de liberorum regis in regnum successionem videre, quamdiu comes Warwici in vivis esset; seque filiam suam in manifesta pericula et turbas mittere haud libenter sustenturum. Verum hoc facto, etsi rex aliquatenus invidiam a se ipso amoliretur; tamen non animadvertit, se simul maledictionem quandam, et omen infaustum, nuptiis ipsis impingere. Quod quidem eventu ita completum est; ut et princeps Arthurus uxore sua ad breve tempus potiretur: atque ipsa principissa Catharina (fœmina tristis et religiosa) diu post, cum regis Henrici octavi, de ea repudianda, consilium ei primum nunciatum est, diceret, 'Se quidem culpa vacare; sed hoc justo iudicio Dei factum esse, quod nuptiæ suæ in sanguine fundatæ fuissent;' intelligendo sanguinem comitis Warwici.

Hoc anno, regis decimo quinto, magna grassata est pestis, tam Londini, quam in aliis regni partibus. Itaque rex, post loca crebro mutata (sive ut a contagione tutior esset; sive ut occasionem colloquii cum archiduce præberet; sive ob utrumque), Caletum cum regina sua transfretavit. Postquam rex Caletum venisset, archidux statim ad eum honorificam legationem misit; tam ut de adventu regis in eas partes gratularetur, quam ut significaret se præsto esse (si regi placeret) præsentia sua obsequium ei deferre. Sed simul legati regi intimarunt, ut locum congressus designaret, extra aliquod munitum oppidum, aut castellum, quoniam hoc regi Galliæ, simili occasione, denegasset. Quamvis autem (ut aiebat) non exiguum discrimen inter illos duos reges agnosceret; ta-

men ab exemplo se metuere, ne forte illud ipsum a rege quopiam in posterum, cui minus, quam regi Henrico, fideret, postularetur. Rex comitatem archi-ducis sibi gratam esse, excusationem autem probatam esse, ostendit; et locum ad ædem sancti Petri extra Caletum colloquio designavit. Simul etiam archi-ducem legatis a se missis honoravit: hi fuerunt, baro de Sancto Joanne; et unus ex secretariis regis: quos archi-dux eo honore excepit, ut (ad missam celebrandam sancti Audomari profectus) medius inter baronem de Sancto Joanne a dextra, et secretarium a sinistra, equitaret. Die ad colloquium assignato, rex equo vectus, ad nonnullum ab æde sancti Petri intervallum, in occursum archi-ducis, perrexit. Cum appropinquassent, archi-dux propere de equo descendit, et ad stapedem regis tenendum se obtulit: id rex nullo modo permittere voluit, sed cum et ipse ab equo descendisset, magnis cum amoris indiciis se mutuo complexi sunt: atque in locum, in templo ad hoc ornatum, ad longum tempus collocuti sunt; non solum tractantes de fœderum præteritorum confirmatione, et commerciorum libertate: sed etiam de nuptiis reciprocis, inter Henricum ducem Eboraci, filium regis secundo-genitum, et archi-ducis filiam; et rursus inter Carolum archi-ducis filium primogenitum, et Mariam filiam secundo-genitam regis. Verum gemulæ istæ immaturarum nuptiarum nihil aliud erant, quam vota quædam principum amicorum, et auræ benevolentiae, etsi alterum matrimonium postea tractatu conclusum, sed minime consummatum fuerit. Verum toto illo tempore, quo principes isti inter se conversabantur in suburbiis Caleti, mira fuit inter eos cordialis et intimi amoris demonstratio; præcipue ex parte archi-ducis. Qui (præterquam quod esset princeps humanissimus, et ex moribus suavissimis) conscius sibi, quam morose et parum amanter rex a concilio suo tractatus fuisset in negotio Perkini, omnibus modis contendit, ut pristinum in regis benevolentia locum recuperaret. Atque insuper patris et soceri sui monitis perpetuo obsessus erat, qui (propter odium suum et suspensiones adversus regem Gallum) semper archi-ducis aures obtulerunt, ut super amicitiam regis Angliæ veluti anchoram jaceret; hac data occasione, eorum monita et præcepta exequi

gauderet: regem appellans patronum suum, et patrem, et protectorem (nam hæc ipsa verba rex literis suis postea inseruit, ad civitatem Londini missis: quibus humanitatem archi-ducis prolixè commendavit), cum aliis verbis honorificentissimis, quæ amorem suum et observantiam erga regem testarentur. Venerunt etiam Caletum ad regem præses Picardiæ, et Balivus Amieni, a Ludovico rege Gallomissi; tam ut honorem ei exhiberent, quam ut certiorum eum facerent de victoria sua, et subjugatione ducatus Mediolanensis. Rex visus est sibi complacere in honoribus, qui illi, durante mora sua Caleti, ab exteris exhibiti erant. Etenim Caletio fuse de iis scripsit ad majorem et senatum Londinensem: quod (haud dubie) causam multis sermonibus in urbe præbuit. Rex enim, etsi cives sibi conciliare non poterat modis ab Edwardo quarto usitatis; tamen affabilitate, et aliis favoribus regiis, eos semper devinciebat, seque illis multum dabat.

Hoc etiam anno mortuus est Joannes Mortonus, archiepiscopus Cantuariensis, et cardinalis, summusque etiam Angliæ cancellarius. Vir prudens erat, et eloquens, sed ingenio aspero, et imperioso; regi acceptissimus, sed nobilitati invisus, populo itidem odiosus. Neque ex benevolentia aliqua nomen ejus omissum est in catalogo adulterorum regis, quos edictum Perkinii perstrinxit; sed eum noluerunt reliquis admiscere, quoniam imaginem et superscriptionem papæ in se habuit; cardinalatus scilicet honore impressam. Regem sibi obstrinxerat consiliorum occultatione, et diligentia; sed præcipue, quod regi, in fortuna sua minore, fidum se præbuit: et simul quod (affectu suo secreto) inveterata malitia non vacabat adversus familiam Eboracensem, sub qua calamitates nonnullas subierat. Quinetiam libenter invidiam a rege in se derivabat, etiam plus quam rex vellet. Rex enim subterfugia non quærebat, sed invidiæ in os se objicere solebat, et cupiditates suas aperte præferre: id quod invidiam contra eum auxit sane, sed minus audere effecit. Verum, quatenus ad duras illas regis exactiones, tempus postea prodidit, episcopum istum, regis ingenio obsequendo, illi potius temperavisse. Sub Richardo tertio, custodiæ commissus fuerat in domo ducis Buckinghamiæ, quem ad defectionem a Richardo secreto impulit. Sed

postquam dux negotio se implicarat, episcopumque præcipuum sibi in tempestate gubernatorem navis fore sperasset, episcopus in scapham transiliverat, et trans mare profugerat. Verum utcunque iste vir laudandus, aut reprehendendus occurrat, certe felicissimam memoriam meritus est eo, quod principale fuerat instrumentum in conjunctione duarum rosarum. Grandævus admodum mortuus est; sed corpore validus, et animi facultatibus integris.

Anno sequente, qui fuit sextus decimus regis, annusque domini millesimus quingentesimus, jubilæum Romæ celebratum est. Verum papa Alexander, quo impensis et periculo longi itineris ad Romam usque parceret, consultum putavit, gratias eas spirituales per viam permutationis transferre ad eos, qui certas pecuniæ summas solvissent; cum minus grave esset, eas in patria quemque sua recipere. Quo nomine in Angliam missus est Jasper Pons, Hispanus, papæ commissarius; meliore iudicio electus, quam fuerant illi, qui nonnullis annis post in Germaniam a Leone papa missi sunt. Etenim negotium magna cum prudentia, et specie sanctitatis, Pons iste gessit. Ita ut amplissimas pecuniarum summas, intra hoc regnum Angliæ, in usum papæ corrogaverit, exiguo aut nullo scandalo. Opinio prava increbuerat, regem pecuniæ participasse. Verum apparet ex literis cardinalis Adriani, regis pensionarii, ad regem post aliquot annos missis, hoc minus verum fuisse. Etenim cardinalis iste, a rege adhibitus ut papæ Julio persuaderet bullam dispensationis pro matrimonio inter Henricum principem et dominam Catherinam ineundo expedire, papamque in ea concedenda difficiliorem expertus, pro principali argumento merito regis erga eam sedem usus est; quod pecuniæ illius, quam Pons intra Angliam collegit, ne denarium quidem tetigerat. Verum, quo clarius elucesceret (ad populo satisfaciendum), pecuniam istam sacram fuisse; idem nuncius breve regi a papa detulit; per quod rex excitatus et summonitus fuit, ut in persona propria bello sacro contra Turcam interesset. Quoniam papa (ex solitudine patris universalis) quasi sub oculis cernens successus et progressus magni illius fidei hostis, multas consultationes in conclavi, præsentibus legatis principum

exterorum, circa bellum sacrum, et generalem principum Christianorum in Turcam expeditionem suscipiendam, habuisset. In quibus consultationibus decretum fuisset; ut Hungari, Poloni, et Boëmi, Thraciam bello invaderent; Galli et Hispani, Græciam; papa vero (promptus ad se immolandum pro causa Christiana) in persona sua, et comitatu regis Angliæ, Venetorum et aliorum statuum qui mare pollerent, navigaret cum classe potentissima, per mare Mediterraneum, usque ad Constantinopolim. Quodque in hunc finem sanctitas sua nuncios ad omnes principes Christianos misisset; tam ut cessatio fieret omnium dissidiorum et querelarum inter se, quam ut apparatus bellici, et contributiones pecuniarum, sine mora fierent, ad sacrum hoc inceptum ad exitum perducendum.

Huic papali legationi rex (de animo et consiliis papæ bene informatus) responsum dedit, magis solenne, quam serium; significans,

Nullum in terra principem seipso promptiorem, aut obsequentiorem futurum, tam persona propria, quam universis suis copiis, et fortunis ad bellum hoc sacrum ineundum. Verum, tantam esse locorum distantiam, ut nullæ maritimæ copiæ, a se apparandæ et cogendæ, nisi duplici sumptu instrui possint, et duplici etiam (ad minimum) mora, quam posset fieri a regibus, quorum territoria magis essent in propinquo. Præterea, neque structuram navium suarum (cum nullas haberet triremes) neque experientiam navarchorum et nautarum suorum illis maribus tam apte convenire posse, quam nationum illarum. Itaque consultius facturam suam sanctitatem, si ab uno ex regibus illis, qui commodius posset, impetraret, ut mari se committeret. Quo pacto omnia et minore impendio, et majore celeritate, confici possint. Quinetiam æmulatio et divisio circa imperium exercitus, quæ inter illos duos reges, Gallum et Hispanum, intervenire fortasse possint, si uterque in bello terrestri super Græciam procederet, prudenter evitaretur. Se vero, pro sua parte, auxiliis et pecuniis non defuturum. Nihilominus, si uterque rex hoc facere recusaret, se potius, quam sanctitas sua sola navigaret, quam primum posset, eidem inserviturum. Sub conditione tamen, ut primo discordias omnes inter principes Christianos depositas et sedatas videret; quemad-

modum ipse, ex sua parte, nullis omnino implicatus esset: atque simul, oppida aliqua munita ad littora Italiae in manus suas traderentur, quae hominibus suis et praesidio et receptui esse possint.

Cum hoc responso reversus est Jasper Pons neutiquam tristis. Attamen haec regis declaratio (utcunque superficialis) ei talem apud exteros existimationem peperit, ut non diu post ab equitibus Rhodi electus esset ordinis illius protector: omnibus rebus in multiplicationem honoris cedentibus regi, qui tantam obtinuerat famam prudentiae, et in rebus civilibus peritiae.

His duobus posterioribus annis, in iudicium vocati sunt quidam haeretici; quod tempore hujus regis rarum admodum erat: et si aliquando contigerat, poenitentiis potius, quam igne, luebant. Rex (licet scholasticus non esset) tamen honorem sortitus est, ut Cantuariæ unum ex iis convinceret, et ad sanitatem perduceret.

Hoc etiam anno, licet rex a spiritibus et illusionibus non esset vexatus, quos aspersione partim sanguinis, partim aquae, abegerat; attamen apparitionibus quibusdam inquietabatur; semper ab eadem regione se ostendentibus, familia scilicet Eboracensi. Evenit, ut comes Suffolciæ, filius Elizabethæ (sororis natu majoris Edwardi quarti) ex Joanne duce Suffolciæ, secundo ejus marito, et frater Joannis comitis Lincolniae, qui apud praelium de Stoke occubuerat, vir iracundus et cholericus, hominem in iræ fervore occideret, cujus criminis rex ei gratiam fecit. Verum, aut ut ei nubem quandam infamiae impingeret; aut ut sensum gratiae suae majorem incuteret; eum palam in iudicium produxit, et diploma condonationis suae aperte allegare voluit. Hoc in comite illum effectum peperit, quem similibus causis in animis elatis parere consuevit, nimirum, ut ignominia altius insideret, quam gratia. Itaque infensus animi, clam in Flandriam aufugit ad materteram suam ducissam Burgundiæ. Rex hac re turbatus nonnihil est. Sed prioribus periculis edoctus, ut lenibus et tempestivis uteretur remediis, nunciis benignis ita eum emolivit (ducissa etiam Margareta, tot in alchemia sua frustrationibus fatigata; ideoque a novis experimentis facta aliena; partim etiam nonnihil dulcorata, quod ejus nomi-

nis in confessione Perkinii nulla facta fuerat mentio) ut comes placatus rediret, regique reconciliaretur.

Principio anni sequentis, qui erat regis decimus septimus, domina Catharina, Ferdinandi et Isabellæ, regis et reginæ Hispaniæ, filia quarta, Angliam appulit, apud portum Plimmouthi, secundo die Octobris; et decimo quarto Novembris insequentis, principi Arthuro nupsit; matrimonio in templo D. Pauli sollemniter celebrato: princeps tunc annorum erat circiter quindecim, sponsa autem ejus circiter octodecim. Modus eam in Angliam recipiendi; modus ingressus ejus in Londinum; atque nuptiarum ipsarum celebritas, magna et vera cum magnificentia peracta sunt; sive sumptus spectetur, sive splendor, sive ordo. Præcipuus vir, qui universum apparatus curavit, erat Foxus episcopus; qui non solum prudens erat consiliarius in negotiis tam belli quam pacis, verum etiam bonus præfectus operum, bonus itidem magister cæremoniarum; denique omnia erat, quæ competere parti activæ, et pertinerent ad servitium aulæ, aut status, magni regis. Nuptiarum harum tractatus septem annorum opus erat; cujus partim causa erat ætas tenera principum, præsertim ipsius Arthuri. Sed vera causa suberat, quod hi duo reges, prudentissimi scilicet, et profundi judicii, stabant diu alter in fortunam alterius intuentes; satis gnari, tractatum ipsum interea opinionem ubique creare arctæ inter illos conjunctionis, et amicitiae; quod ipsum utrinque utile erat rebus amborum regum, licet liberi adhuc manerent. Verum in fine, cum utriusque regis fortuna indies magis prospera et segura evaderet, atque cum, circumspectantes, nullam invenirent conditionem meliorem, tractatum matrimonii concluserunt.

Summa dotis (quæ in regem translata erat per viam renunciationis) fuit ducenta millia ducatorum. Quorum centum millia solvi debebant post decem dies a sollemnizatione matrimonii: altera vero centum millia, æquis portionibus, proximis duobus annis. Pars tamen poterat per jocalia, aut per vasa aurea et argentea, repræsentari; et ratio inita est, quo pacto juste et indifferenter æstimarentur. Reditus autem principissæ assignatus fuit tertia pars principatus Walliæ, et ducatus Cornubiæ, et comi-

tatus Cestriæ, postea per metas separanda. Verum, si contigerit eam reginam Angliæ fore, indefinitus relinquebatur; ita tamen ne minor foret, quam ulla regina Angliæ antehac frueretur.

In spectaculis et triumphis nuptialibus, multa ex astronomia desumpta sunt. Sponsa enim per Hesperum adumbrata est, princeps autem per Arcturum: sed et vetus rex Alphonsus (qui inter reges maximus fuerat astrologus, atque simul ex progenitoribus principissæ) introductus est, ut fortunam nuptiarum prædiceret. Certe, quisquis is fuerit, qui istas nugas concinnaret, ultra pedantium sapuit. Sed pro certo ducas, Arthurum illum regem Britannum, ad fabulas usque celebrem, atque prosapiam principissæ Catharinæ, a familia Lancastrensi extractam, nullo modo oblivione præterita fuisse. Verum (ut videtur) non fausta res est, fortunam ex astris petere. Nam princeps iste juvenis (qui, eo tempore, in se trahebat, non solum spes et affectus patriæ suæ, verum etiam oculos et expectationem exterorum) post paucos menses, ineunte Aprile, apud castrum de Ludlow obiit, quo missus erat, ut cum aula sua resideret, tanquam princeps Walliæ. Hujus principis, eo quod cito mortuus est, et quia in more patri erat liberos suos modice illustrare, exigua manet memoria. Illud tantum traditur, eum bonarum literarum studiosissimum fuisse et magnos in iis profectus fecisse, supra annos suos, et supra consuetudinem principum magnorum.

Dubitatio quædam temporibus sequentibus oborta est, cum divortium Henrici Octavi et dominæ Catharinæ tantas turbas in orbe concitaverat, utrum Arthurus carnaliter cognovisset Catharinam uxorem suam; quo ista pars, de cognitione carnali, casui insereretur. Verum autem est, Catharinam ipsam rem negasse; vel saltem advocatos illius et rei instituisse, et ut firmamentum causæ non contemnendum omitti noluisse; etsi plenitudo potestatis papalis in dispensando quæstio fuisset primaria. Ista autem dubitatio per longum tempus duravit, respectu duarum reginarum, quæ successerunt, Mariæ et Elizabethæ; quarum legitimationes erant inter se incompatibiles, etsi successio ipsarum vigore actus parlamenti stabilita fuisset. Tempora autem, quæ Mariæ reginæ legitimationi fave-

bant, credi volebant, nullam fuisse carnalem cognitionem. Non quod videri vellent absolutæ papæ potestati quicquam derogare, vel eo casu dispensandi; sed honoris tantum causa, atque ut casus magis esset favorabilis, et mollius laberetur. E contra, tempora, quæ legitimatiori reginæ Elizabethæ favebant (quæ et longiora, et recentiora fuerunt) contrarium defendebant. Illud certe memoriæ est, intercessisse tempus semestre inter mortem principis Arthuri, et creationem Henrici in principem Walliæ; quod eo pertinere homines interpretabantur, quo spatium illud temporis in certo poneret, utrum Catharina ex Arthuro grvida facta fuisset. Quin et Catharina ipsa novam a papa bullam procurari fecit, ad matrimonium melius corroborandum, cum clausula illa, *vel forsan cognitam*, quæ in priore bulla comprehensa non erat. Datum etiam in evidentiis fuit, dum causa divortii tractaretur, scomma quoddam facetum; nimirum quod Arthurus mane, cum e lecto principissæ surrexisset, potum postulasset, præter consuetudinem suam; cumque generosus quidam e cubiculo suo, qui potum ei porrigeret, subrideret, remque notasset; princeps jocans ad eum dixisset, se in medio Hispaniæ, quæ calida esset regio, fuisse; iter autem suum sitibundum eum reddidisse; quodque si adolescens ille e tam calido climate venisset, potum avidius hausisset. Quinetiam princeps fuerat annorum circiter sexdecim cum mortuus est, et corpore sanus et robustus.

Februario sequente, Henricus dux Eboraci factus est princeps Walliæ, et comes Cestriæ et Flintæ; etenim ducatus Cornubiæ statuto ad eum devolutus est. At rex, ingenio tenax, et non libenter reditus novos, si alibi nupsisset Henricus, assignaturus; sed præcipue propter affectum suum, quo et natura, et propter rationes politicas, Ferdinandum prosecutus est, affinitatis prioris continuandæ cupidus, a principe obtinuit (etsi non absque aliqua reluctatione, qualis ea ætate, quæ duodecimum annum nondum complevit, esse poterat) ut cum principissa Catharina contraheretur: secreta Dei providentia ordinante, ut nuptiæ illæ magnorum eventuum et mutationum causa existerent.

Eodem anno, celebratæ sunt nuptiæ Jacobi regis Scotiæ cum Margareta, filia Henrici primogenita: quæ per pro-

curatorem contractæ sunt, et apud crucem divi Pauli publicatæ, vicesimo quinto Januarii, et hymnus *Te Deum* solenniter ibi cantatus est. Verum hoc certum est, lætitiâ civium Londinensium, per sonitum campanarum, ignes exultationis, et hujusmodi plebis suffimenta, monstratam, majorem fuisse, quam quis expectare in animum induxisset, cum tam gravia et recentia inter nationes odia exstitissent; præsertim Londini, quod tam longe fuerat a sensu periculorum et molestiarum ex bellis præcedentibus. Ideoque vere attribui poterat secreto augurio et inspirationi (quæ sæpenumero influit, non tantum in corda regum, verum etiam in pulsas et venas populorum) de felicitate, ex eo conjugio temporibus futuris secutura. Matrimonium hoc mense Augusti sequentis consummatum fuit apud Edenburgum. Rex filiam suam usque ad oppidum de Colliweston comitatus est; ibique eam curæ et famulitio comitis Northumbriæ commisit; qui magno cum comitatu virorum et fœminarum nobilium eam in Scotiam, ad maritum suum, perduxit.

Hoc matrimonium, per tres fere annos, tractatum erat; a tempore scilicet, quo rex Scotiæ cum episcopo Foxo arcanum animi sui communicasset. Summa dotis, a rege Henrico data, fuit decem mille librarum. Reditus autem annui, a rege Scotiæ in sustentationem uxoris suæ assignati, fuerunt bis mille librarum, post mortem Jacobi; et mille librarum in præsentî. Qui reditus separandi erant ex præcipuis et certissimis redditibus. Traditur, cum de hoc matrimonio deliberaretur, regem concilio suo sanctiori negotium remisisse: quosdam vero ex concilio, usos consiliariorum libertate (rege tum præsentè) supposuisse; si duo regis filii sine hæredibus masculis defuncti essent, regnum Angliæ ad lineam Scotiæ devolutum iri, quod monarchiæ Anglorum præjudicio esse possit. Cui objectioni rex ipse, nihil moratus, respondit; id si contigerit, Scotiam accessionis loco Angliæ futuram, non Angliam Scotiæ: majus enim regnum minus ad se tracturum. Ideoque unionem istam tutiorem futuram, quam fuerat illa Franciæ. Hoc responsum regis instar oraculi habitum est; et silentium de ea re secutum.

Annus idem fatalis erat tam funeribus, quam nuptiis:

idque æquali temperamento. Gaudia enim et festa nuptiarum duarum compensata erant luctibus et funeribus principis Arthuri (de quo jam diximus) et reginæ Elizabethæ, quæ ex puerperio mortua est apud turrim, infante non diu superstite. Mortuus est etiam eodem anno Reginaldus Brajus eques auratus, qui notatus est majorem habuisse apud regem consulendi libertatem, quam aliquis alius consiliarius: verum id genus libertatis erat, quod adulationem redderet magis sapidam. Attamen plus justo ex invidia participavit circa regis exactiones.

Hoc tempore status regis fuit florentissimus; amicitiiis Scotiæ munitus, Hispaniæ roboratus, Burgundiæ ditatus; universæ turbæ intestinæ siluerunt; atque omnis belli strepitus (tanquam tonitru ex longinquo) in Italiam delatus. Itaque natura, quæ sæpenumero vinculis fortunæ feliciter constringitur et frænatur, coepit prævalere et prædominari effrænis in animo regis; affectus suos et cogitationes (tanquam gurgite forti) impellendo ad corrogandos et accumulandos thesauros. Sicut autem reges multo facilius ministros et instrumenta inveniunt, qui cupiditatibus eorum inserviant, quam qui rebus suis et honori; nactus est duos ministros ex voto suo, aut etiam ultra votum suum, Empsonum et Dudleium (quos populus æstimabat prosanguisugis suis et expilatoribus) ambos audaces et famæ contemptores; quique ex domini sui mulctura haud parum ad se ipsi trahebant. Dudleius bona familia ortus fuit. Vir eloquens, et qui negotia aspera bonis verbis condire poterat. Sed Empsonus, qui filius fuit rudiarii, factum semper urgebat, deque eo triumphabat, missis aliis quibuscunque respectibus, tanquam inanibus. Hi duo, scientia juris periti, auctoritate consilarii (quemadmodum corruptio rerum optimarum est pessima) legem et justitiam in absynthium et rapinam verterunt. Primo enim mos illis erat, efficere ut plurimi ex subditis diversorum criminum rei peragerentur, atque eousque juxta formam legis procedere; cum vero billæ impetitionis, quæ vim tantum accusationis, non decisionis habebant, veræ repertæ fuerint, statim eos custodiæ tradere. Neque tamen causam juridica via prosequébantur, aut eos tempore convenienti ad se defendendum producebant, sed in car-

cere languere permittebant, et diversis artificiis et terroribus plurimas ab illis multas et redemptiones extorquebant, quas compositiones et mitigationes vocabant.

Quinetiam usu audaciores facti, tandem tam contemptim et incuriose processerunt, ut ne dimidiam illam partem (de qua diximus) faciei justitiæ retinerent, ut per viam indictamenti procederent; sed præcepta sua et missivæ passim volitabant, ad homines comprehendendos, et coram seipsis, et aliis, in ædibus suis privatis, colore scilicet commissionis suæ, sistendos; ibique via quadam justitiæ summaria et irregulari, per examinationem solam, absque duodecim virorum judicio, causas terminabant, potestatem sibi assumentes, in his justitiæ latebris, tam causas coronæ, quam controversias civiles, dirimendi.

Præterea, mos illis erat, terras et redditus subditorum tenuris feodalibus (quæ in capite vocantur) onerare et captivare, falsas inquisitiones procurando, atque inde custodias et matrimonia minorum captando; atque etiam liberaturas, primas seisinas, et multas pro alienationibus (hujusmodi tenurarum fructus scilicet) exigendo; recusantes, sub variis prætextibus et procrastinationibus, subditos admittere ad tales falsas inquisitiones, juxta normam legis, evincendas. Quinetiam pupillis regis, cum ad majorem ætatem pervenissent, non licebat restitutionem terrarum suarum obtinere, nisi immanes pecuniarum summas persolverent. Rursus mos illis erat, subditos, informationibus de intrusione in terras regias vexare, ex meris calumniis et prætextibus vix probabilibus.

Cum vero subditos, ob causas aliquas civiles, ex-leges fieri contigisset, eos chartam condonationis suæ, de more, procurare non passi sunt, nisi magnas et intolerabiles pecuniarum summas dedissent; rigori legis innisi, quæ ut-legatorum bona fisco applicat. Quinetiam de proprio addebant, absque aliquo omnino juris adminiculo, regi, nomine mulctæ, in casu ut-legationis, dimidiam partem terrarum et reddituum subditorum deberi, durante spatio duorum annorum integrorum. Etiam cum duodecem-viris et juratoribus grandioribus minaciter agere solebant, eosque compellere ut quod sibi libitum esset renunciarent: quod si minus fecissent, in quæstionem eos adducere, incarcerare, et mulctare consueverunt.

Has, cum multis aliis, oppressiones et concussionες exercebant, oblivione potius sepeliendas, quam memoriæ tradendas; tam, sicut accipitres domestici, pro domino suo, quam, sicut accipitres sylvestres, pro seipsis prædantes; in tantum, ut opes amplissimas sibi comparaverint. Præcipuum autem eorum flagellum erant forisfacturæ, exactæ super leges pœnales: in quibus processibus nulli pepercerunt, neque eminentioris ordinis, neque inferioris: neque distinguendo, num lex possibilis fuerit, aut impossibilis; in usu, aut obsoleta: sed statuta omnia, tam antiqua, quam nova, tanquam rastris percurrendo: etsi complura ex illis magis in terrorem condita essent, quam ut summo jure ageretur. Habebant autem semper circa se catervam delatorum, calumniatorum, et juratorum pragmaticorum; ita ut quidvis, pro arbitrio suo, verdicto exhiberi et confirmari efficerent, sive de facto, sive de valore.

Manet etiam in hodiernum diem narratio; regem quodam tempore fuisse a comite Oxoniæ (qui præcipuus ei erat servus, tam bello quam pace) magnifice et sumptuose exceptum, apud castrum suum de Heveningham. Sub discessu autem regis, stabant servi comitis, ordine decente, tunicis suis famulitiis, cum insignibus comitis, utrumque latus regis prætereuntis claudentes. Rex comitem ad se vocavit, et dixit: "Domine mi, multa audiveram de hospitalitate tua, eam autem video fama esse majorem. Isti generosi et probi homines, quos ab utraque manu aspicio, sunt certe servi tui domestici, nonne?" Comes autem subridens respondit: "Si placet celsitudini vestræ, hoc opes meæ non ferrent. Sunt certe illi plerique famuli extraordinarii, suis viventes impensis, qui hoc tempore venerunt, ut familiam meam decorarent, præcipue autem ut celsitudinem vestram spectarent." Rex ad hæc paulum subsiliit et dixit: "Medius fidius (domine mi) de lauto et splendido apparatu, quo me excepisti, gratias ago, sed pati minime possum leges meas sub conspectu meo violari. Procurator meus tecum aget." Atque simul traditur comitem, eo nomine, cum procuratore regis non minoris quam triginta mille ducatorum et amplius transegisse. Atque ut regis incredibilis diligentia in ejusmodi rebus manifestius appareat, memini me, multis ab-

hinc annis, vidisse librum rationum Empsoni, cujus singulas fere paginas rex propria manu subsignavit, et in aliquibus locis postillæ erant etiam ex manu regis. In quo libro fuit memoriola ista Empsoni :

‘Item Receptæ [a tali] quinque mercæ, propter condonationem A. B. impetrandam ; et si condonatio non concedatur, pecunia est rependenda, nisi eidem alias satisfactum fuerit.’

In margine autem hujus memoriolæ per manum regis propriam apposita sunt hæc verba :

‘Alias satisfactum.’

Cujus ideo potius mentionem facio, quod in rege magnam parsimoniam ostendit, sed tamen cum justitia conjunctam. Itaque pusillæ istæ arenulæ et granula auri et argenti (ut videtur) haud parum fecerunt ad mirabilem illam struem thesauri constituendam.

Verum interea (ne rex obdormisceret) comes Suffolciæ, in nuptiis Arthuri principis, propter splendoris vestes et alios sumptus obærat, animum iterum adjicit, ut fieret eques erraticus, et in regionibus exteris nova facinora experiretur ; unde cum fratre suo in Flandriam rursus aufugit. Quod animos ei addidit, fuit proculdubio universalis murmur populi contra regimen Henrici. Cumque esset vir levis, et temerarius, cogitavit ille, vapores quosque in tempestates versos fore. Neque defuit ei factio nonnulla intra regnum ; etenim murmur populi etiam in nobilibus novarum rerum studium excitat ; idque rursus caput aliquod seditionis evocat. Rex ad solitas artes confugiens, Robertum Cursonum equitem auratum, castelli de Hammes præfectum (tum trans mare degentem, ideoque minus suspectum, qui cum rege consilia misceret), præfecturam suam deserere jussit, seque servum comitis profiteri. Eques iste, postquam in arcana comitis se sedulo insinuasset, atque ab eo explorasset in quibus fiduciam præcipue reponeret, regem de omnibus, quam fieri potuit occultissime, certiore fecit : et nihilominus eundem locum in confidentia comitis retinuit. Literis et nunciis a Cursono acceptis rex motus, comprehendendi jussit Gulielmum Courtneium comitem Devonix, arctissima affinitate cum rege conjunctum (quippe qui in matrimonium duxerat dominam Catharinam Edwardi

quarti filiam), Gulielmum Polum comitis Suffolciæ fratrem; Jacobum Tirrellum et Johannem Windhamum equites auratos; et nonnullos alios gradus inferioris homines, et in custodia habuit. Eodem quoque tempore comprehensi sunt Georgius baro Abergavennius et Thomas Greenus eques auratus; sed sicut ob leviolem suspicionem comprehensi erant, ita solutiore custodia habiti, et paulo post libertati restituti. Ex his, comes Devonïæ, qui cum sanguine familiæ Eboracensis tam alto gradu commixtus erat, ideoque a rege metuebatur sane, licet omnino insons fuerit; nihilominus tanquam illa persona, quæ pravorum consiliorum in aliis objectum esse posset, in custodia turris detentus est durante vita regis. Gulielmus Polus similiter diu incarceratus fuit, etsi minus arcta custodia. Sed quantum ad Jacobum Tirrellum (contra quem sanguis principum innocentium Edwardi quarti et fratris ejus *sub altari clamabat*) et Joannem Windhamum, et alios inferiores, illi in judicium adducti et supplicio affecti sunt; equites autem duo decollati. Nihilominus, ut Cursono fides confirmaretur (qui, ut verisimile est, nondum omnes artes suas deprompserat, neque quæ ab eo agenda erant perfecerat) publicata est, apud crucem D. Pauli, tempore executionum prædictarum, bulla papalis excommunicationis et anathematis in comitem Suffolciæ et Thomam Cursonum, et alios quosdam nominatim; ac generaliter in omnes fautores ejusdem comitis: in qua re fatendum certe est, cælum ad terram nimis incurvatum fuisse, et religionem rationibus politicis. Verum haud diu post, Cursonus (opportunitatem nactus) in Angliam venit, et simul in pristinam apud regem gratiam, sed majore cum infamia apud populum. Cujus reditu comes haud parum territus est. Seque videns spe omni destitutum (ducissa quoque Margareta, tractu temporis et infelicibus successibus, facta tepidiore) post vagas quasdam peregrinationes in Gallia et Germania; et pusilla quædam incepta, nihilo meliora, quam ignes exulis missiles, defessus tandem in Flandriam, in protectionem archiducis se demum recepit; qui per mortem Isabellæ eo tempore rex Castiliæ esset, in jure Joannæ uxoris suæ.

Hoc anno (decimo nono scilicet regni sui) rex comitia

ordinum convocavit. Facile autem conjicere erat, quam absolutam potestatem se crederet rex habere apud ordines suos, ex hoc, quod Dudleius, odiosus ille minister regis, factus esset prolocutor inferioris consessus. In hoc parlamento paucae admodum latae sunt leges memorabiles circa administrationem regni publicam. Quae vero latae fuerunt, regis ut semper prudentiae et artis imperandi imaginem impressam habuerunt.

Lata est lex, qua irritae factae sunt omnes dimissiones aut concessionem regis adversus eos, qui rite citati, ad servendum regi in bellis suis sive contra hostes, sive contra rebelles, non venirent, aut sine regis licentia discederent; cum exceptione tamen quorundam virorum togatorum: ita tamen ut quisque stipendia regis, a primo die profectionis suae, usque ad reditum in domum suam, reciperet. Simile statutum, quatenus ad concessionem officiorum civilium, ante ordinatum erat; hoc vero sanctionem illam regis etiam ad terras extendebat. Certe per plurimas leges, hujus regis tempore conditas, liquido apparet, regem tutissimum judicasse, leges militares legibus parliamentariis roborare.

Alia lex condita est, quae prohiberet importationem alicujus manufacturae, ex bysso, vel simpliciter, vel cum mixtura alterius filii, textae. Verum ad pannos integros sericos non extendebat (quoniam eo tempore ars hujusmodi manufacturas conficiendi in usu apud Anglos non erat) verum ad byssum textilem tantum; veluti tæniolarum, astrigmentorum, reticulorum, ligularum, et cingulorum, etc. quas manufacturas artifices Angliae satis callebant. Lex hæc veræ regulæ nixa est, videlicet, ubi *materialia extera superflua sint, ibi manufacturas earum apud externos prohibendas*. Hoc etenim aut superfluitates illas arcebit, aut manufacturam lucrabitur.

Lata est etiam lex alia, qua chartae regiae de peculiariibus carceribus revocarentur, illique muneri vicecomitis reannecterentur. Peculiaribus scilicet et privilegiatis officariis non minus ad interruptionem justitiæ facientibus, quam locis privilegiatis.

Lata est insuper lex, quae leges municipiorum restringeret; quae sæpenumero impugnare solebant prærogativam regis, legem communem regni, et libertatem subdi-

torum; hujusmodi municipiis et collegiis nil aliud existentibus, quam fraternitatibus in malo. Ordinatum igitur est, ne hujusmodi leges peculiares executioni demandarentur, nisi recognitæ fuissent et approbatæ a cancellario et thesaurario Angliæ, ac duobus capitalibus justiciariis, sive eorum tribus; aut etiam a duobus justiciariis itinerantibus in locis ubi municipium situm esset.

Lata est etiam lex alia, quæ hoc revera agebat, ut argentum regni in monetariam regis adduceretur. Ordinabat autem, ut omnes nummi argentei tondi, aut diminuti, in solutionibus pecuniarum minime reciperentur; ne grani quidem facta gratia, quam remedium vocant, sed tantum cum exceptione attritionis competentis; quæ ob incertitudinem exceptio erat quasi illusoria: adeo ut per consequentiam omnes nummos argenteos in monetariam regis, iterum recudendos, adduci necesse fuerit; unde rex propter novam cusionem fructum perciperet.

Ordinatum est etiam statutum prolixum contra mendicos et errone; in quo duæ res occurrunt, notatu dignæ. Prima, comitiis displicuisse hujusmodi erroneum incarcerationem; utpote quæ populo sumptui esset, carceres superoneraret, neque publicum exemplum, quod in oculos hominum incurreret, exhiberet. Altera, quod in statutis hujus regis (neque enim hoc statutum anni decimi noni solum est in eo genere) semper copulantur erroneum supplicia cum interdictis de alea aut chartis pictis, et hujusmodi ludis illicitis, a servis et plebeiis utendis; atque una de cauponulis, sive cervisiariis suppressendis: cum hæc fibræ sint unius radice, atque ac si alterum absque cæteris extinguere posse, vana opinio esset.

Quod vero ad turbulentas hominum coitiones, et illicita famulicia, vix fuit parliamentum, tempore hujus regis, absque statuto aliquo contra eas lato; rege semper excubias quasdam agente contra magnatum potentiam, et populares cœtus.

Concessum etiam regi fuit eo parlamento subsidium pecuniarum tam a laicis, quam a clero. Nihilominus, ante finem anni, exivit commissio ad benevolentiam generalem colligendam; etsi nullum esset bellum, nulli metus. Eodem quoque anno, civitas Londini quinque millia mercarum regi dedit, pro confirmatione immunitatum suarum;

res certe, quæ magis initiis regis conveniret, quam temporibus ultimis. Neque paulum lucri regi accessit occasione statuti recentis de recudendis drachmis, et semidrachmis, hodie solidos, et monetam sex denariorum, æquantibus. Quantum vero ad molendina Empsoni et Dudleii, illa etiam nunc magis, quam unquam antea, molebant. Ita ut res esset plane stupenda, videre quot imbres aurei in regis thesauros simul descenderint. Nam primo, solutiones posteriores dotis nuptialis ex Hispania in illud tempus incidebant; subsidium parliamentarium exigebatur; benevolentia colligebatur; adde commodum ex monetis recusis; immunitatum Londini redemptiones; casualia undique emergentia. Hæc autem pecuniarum congeries, eo magis fuit mirabilis, quod rex eo tempore nullis omnino bellis aut motibus implicabatur: quin et unicum tantum filium habuit; filiam etiam unam innuptam: præterea rex is fuit, qui prudentia excelleret; altosque itidem spiritus gereret; adeo ut gloriam ei ex divitiis petere opus non esset; cum aliis rebus plurimis (nisi quod certum est, avaritiam sibi materiam ambitionis semper proponere) eniteret. Ita ut, unde tanta pecuniarum cupiditas regem obsederit, non facile quis habeat, quod conjiciat. Forsitan amor filii hanc cogitationem animo suo suggessit, se tam potens regnum et tantos thesauri cumulos relicturum, ut filius arbiter fortunæ propriæ futurus esset.

Hoc etiam anno festum servientium ad legem celebratum fuit; quod fuit tempore regis hujus secundum.

Circa hoc tempus, Isabella, regina Castiliæ, decessit: foemina heroica, ac ornamentum et sexus sui et temporum; quæque magnitudinis regni Hispanici, quæ secuta est, lapis angularis fuit. Hoc accidens rex non ut nova peregrina accepit, sed tanquam illud, quod magnum haberet cum rebus suis consensum; idque duplici respectu præcipue. Nimirum, tam propter exemplum, quam propter consequentiam. Primo secum reputabat, casum Ferdinandi Arragoniæ, post mortem Isabellæ, eundem prorsus esse cum casu suo, post mortem Elizabethæ; casumque Joannæ, hæredis Castiliæ, convenire cum casu filii sui, principis Henrici. Etenim si uterque rex regnum teneret in jure uxoris suæ, descendebat utique ad hæredem, neque marito accrescebat. Et licet casus suus proprius

magis, quam ille Ferdinandi, et ferro, et membrana firmatus (hoc est victoria in acie, et actu parliamento) nihilominus naturale illud jus sanguinis ita (etiam in animo viri prudentis) præponderabat, ut dubitationem injiceret, num reliquis duobus tuto et solide quis niti posset. Itaque diligentissime observabat, quomodo cum rege Arragoniæ actum foret in retentione regni Castiliæ; atque insuper, si forte retinisset, utrum in jure proprio, vel ut administrator bonorum filiæ suæ, se illud tenere profiteretur. Secundo, animoolvebat statum Europæ per hanc mortem conversionem quandam pati posse. Cum enim, temporibus anteactis, conjunctio sui ipsius! cum Arragonia et Castilia (quæ res una fuerant) amicitiaque Maximiliani, et Philippi filii sui, archiducis, potentiam Gallorum longe superarent; metuere jam cœpit ne forte rex Gallus (qui in affectibus Philippi regis juvenis Castiliæ locum insignem obtinebat), et Philippus ipse, jam Castiliæ rex (cui inimiciæ intercedebant cum socero suo circa præsens regimen Castiliæ), necnon et ipse Maximilianus Philippi pater (qui mobili esset ingenio, et de quo conjectura illa fere sola merito capi poterat, eum non diu eundem futurum, qui paulo ante fuisset), hi tres potentissimi principes in arctam aliquam amicitiam et fœdus inter se coirent. Quo facto, licet periculum minime sibi ab illis immineret, tamen amicitia Arragoniæ nudæ relinqueretur. Unde fieret ut cum ipse prius velut arbiter rerum Europæ extitisset, jam potestate minutus foret, et tanta conjunctione in ordinem redactus. Quin et rex Henricus (ut videtur) de nuptiis secundis cœpit cogitare, et circumspicere, quales conditiones matrimoniorum in Europa tunc se ostenderent. Inter alias audiverat de pulchritudine et moribus suavissimis reginæ juvenis Neapolitanæ, viduæ Ferdinandi junioris, tunc temporis matronali ætate, annorum circiter viginti septem. Per quas nuptias existimabat regnum Neapolitanum (de quo tam diu inter regem Arragoniæ et regem Gallum certatum fuerat, quodque noviter tandem tranquillitatem sortitum est) posse, saltem in parte, deponi intra suas manus, qui pignus tam tuto tueri possit. Misit igitur, tanquam legatos aut nuncios, tres viros, quibus multum fidebat: Franciscum Marsinum, Jacobum Braybrokum, et Joannem

Stilum; revera ad inquirendum potius quam negotiandum; idque super duas materias. Prima erat, de persona et fortunis reginæ juvenis Neapolitanæ: altera, de omnibus rebus, quæ relationem quampiam habebant ad fortunam et consilia Ferdinandi. Cum autem ii commodissime observare possint, qui ipsi minime observantur, eos misit sub prætextibus speciosis, tradens iis in manus literas amoris et comitatis a Catharina principissa ad amitam suam, et neptim, seniore et juniore reginas Neapolis: etiam commisit iis librum articulorum novorum circa pacem; qui liber, licet antea datus fuisset doctori de Puebla, legato Hispano in Anglia residenti, ab illo in Hispaniam mittendus; tamen visum est regi, quia plusculum temporis intercesserat, ex quo nihil ab Hispania accepisset, ut illi nuncii, postquam duas illas reginas visitassent, recta ad aulam Ferdinandi pergerent, atque secum exemplar libri perferrent. Mandata circa reginam Neapolis juniorem tam accurata erant et exquisita, cum articulos continerent, adeo præcisos, ut veluti tabulam quandam conficerent personæ ejus, quoad complexionem, aspectum, lineamenta corporis, staturam, valetudinem, annos, mores, gestum, fortunas, ut, si rex juvenis fuisset, eum quis facile amoribus deditum judicaret; cum vero ætate provectior esset, interpretari potius quis debeat, eum proculdubio castum insigniter fuisse, utpote qui omnia in una foemina conjuncta desideraret, quo affectus suos ab amoribus vagis contineret. Verum in his nuptiis rex cito refrixit; postquam a legatis suis accepisset, reginam istam juvenem pulchris quidem et amplis redditibus, in regno Neapolitano, dotatam primo fuisse, quos integros recepit durante vita Frederici patris sui: etiam durante tempore Lodovici, regis Galli, intra cujus limites proventus illi jacebant: verum postquam regnum ad regem Ferdinandum pervenisset, omnes redditus illius regni exercitui et præsidiis assignatos fuisse: illam autem pensionem tantum, aut exhibitionem ex arcis ejus, recipere.

Alteri inquisitionis parti relatione gravi et diligenti satisfactum est, quæ regem plene informabat de præsentis statu regis Ferdinandi. Ex hac relatione regi constitit, Ferdinandum regimen Castiliæ retinere in jure administratoris filiæ suæ Joannæ; adminiculo etiam testamenti

Isabellæ reginæ defunctæ, et partim ex consuetudine regni, ut Ferdinandus prætexuit. Quodque omnia mandata, et chartæ regiæ expediebantur nomine Joannæ filiæ suæ, sui que ipsius tanquam administratoris, nulla facta mentione Philippi mariti ejus. Quodque rex Ferdinandus, licet nomine regis Castiliæ abstineret, constitueret tamen apud se regnum tenere absoluta potestate, absque reddendis rationibus.

Referebant etiam, regem Ferdinandum se spe nonnulla pascere, Philippum ei permissurum regimen Castiliæ, durante vita sua; quod Ferdinandus certe ei persuadere vehementer conatus est, tum opera consiliariorum quorundam ipsius Philippi, quos Ferdinandus sibi devotos habuit, quam præcipue protestatione, quod si Philippus in hoc non acquiesceret, se juvenem aliquam uxorem ducturum; unde eum successionem in regna Arragoniæ et Granadæ privaret, si forte ipsi filius natus foret: postremo, intimando ei imperium Burgundorum ab Hispanis nullo modo toleratum iri, antequam Philippus mora et tractu temporis factus esset tanquam Hispanus naturalis. Sed in iis omnibus rebus (etsi prudenter positis et captatis) Ferdinandus spe sua frustratus esset, nisi quod Pluto erga eum magis fuit propitius, quam Pallas.

Eadem autem relatione, legati, qui homines erant mediocris conditionis, ideoque majore apud regem libertate gaudebant, rem tetigerunt, de qua tutum vix videbatur apud regem disserere. Etenim non dubitarunt regi apertis verbis narrare, subditos Hispaniæ, tam proceres, quam populum, melius affectos esse erga partes Philippi (si modo uxorem secum in Hispaniam adduxisset) quam Ferdinandi; et causam simul adjunxerunt, quoniam Ferdinandus magnis exactionibus eos gravaret: quæ certè simul repræsentata, ipsissimum casum exprimebant inter regem et filium suum.

Complectebatur etiam ista relatio declarationem de propositione quadam matrimonii; quam Amason, Ferdinandi secretarius legatis intimavit (sed tanquam magnum secretum) inter Carolum principem Castiliæ, et Mariam filiam regis secundo-genitam; regi pro certo referentes, tractatum de matrimonio tunc agitatum inter principem præfatum et filiam regis Galli ruptum iri: filiamque Galli

proculdubio nuptum iri Angolessmio, qui hæres erat apparens regni Galliae.

Etiam dispersum erat quidpiam de matrimonio Ferdinandi cum domina de Foix, foemina nobili, ex sanguine regio Galliae; quod postea certe completum est. Verum hoc referebant tanquam rem, quam in Gallia perdidicerant, in Hispania autem silentio cohibitam.

Rex hac relatione, quæ magnam suis rebus lucem præbebat, bene informatus et edoctus fuit, quomodo se gereret inter Ferdinandum regem Arragoniae et Philippum generum ejus, regem Castiliae. Decrevit autem apud se, omnem navare operam ut illi inter se bene congruerent; sed utcumque hoc successisset, moderatis consiliis, et personam amici communis præ se ferendo, neutrius amicitia se privare: ita tamen, ut interiori affectu Ferdinandi rebus faveret; externis vero demonstrationibus et officiis Philippum magis demereretur. Sed ante omnia maxime delectatus est propositione matrimonii filiae suæ Mariæ cum principe Carolo; tum quod matrimonium esset inter omnia Europæ Christianæ celsissimum, tum quod ex utraque affinitate participaret.

Verum ad corroborandam affinitatem suam cum Philippo venti colloquium ei detulerunt. Etenim Philippus, hiemem potius eligens, ut regem Arragoniae imparatum offenderet, cum magna classe e Flandria in Hispaniam solvit, mense Januarii, anno regis Henrici vicesimo primo. Coorta autem est dum navigaret atrox tempestas, quæ naves ejus in diversas Angliæ oras disjecit. Navis vero, in qua rex et regina vehebantur (cum duabus aliis naviculis solis) lacerata et vix a furore tempestatis elapsa, Waimoutham appulit. Philippus ipse (utpote mari et navigationibus insuetus) defessus et æger, in terram prorsus ascendere voluit, ut vires suas reficeret, licet consiliorum ejus contrarium suaderent; moram metuentes, cum res ejus celeritatem potius requirerent.

Fama classis potentis, ad Angliæ littora visæ, populum urma sumere adegit. Thomas autem Trenchardus eques auratus, cum copiis quas subito coegerat, nesciens quid ei esset, Waimoutham venit. Ubi, re intellecta, summam humilitate et humanitate regem et reginam ad aedem suas invitavit; statimque equites expeditos ad aulam mi-

sit. Paulo post, supervenit Joannes Carous eques auratus cum magno comitatu armatorum, qui simile obsequium regi Philippo præstitit. Philippus autem, merito dubitans hos equites, utpote subditos, non ausuros eum absque notitia et licentia regis sui dimittere, eorum postulatis annuit, donec ex aula mandata acciperent. Rex, quam primum nova de hoc eventu accepisset, jussit statim ut comes Arundeliæ suo nomine regem Castiliæ visitaret; atque ei significaret, se, sicut dolebat de infortunio ejus, ita lætari quod periculum maris evasisset; quodque sibi occasio daretur eum honore debito prosequendi; et ab eo petere ut ipse se quasi in suo esse regno existimaret: ipsumque regem Henricum qua poterat celeritate in ejus amplexus festinare. Comes, insigni cum magnificentia, ad regem Philippum accessit, cum turma splendida equitum trecentorum; et ad majorem pompam noctu tædis accensis regem adiit. Philippus, postquam comes mandata retulisset, regis animum satis perspicuens, quo citius abiret, equis citatis ad Henricum Windesoriæ perrexit, regina sua parvis itineribus subsequente. Reges duo, in occurso suo, summis amoris et charitatis indiciis se mutuo exceperunt. Rexque Castiliæ urbane Henrico dixit: 'Se poenas jam solvere, quod intra munitum oppidum Caleti ingredi refugisset, cum prius collocuti essent.' Cui rex respondit: 'Muros et maria pro nihilo esse, ubi corda aperta essent; quodque hic ad nihil aliud adesset, quam ut honore afficeretur.' Post unius aut alterius diei intermissionem, otio et levamento datæ, reges sermones de renovando tractatu contulerunt: allegante Henrico, quod licet persona Philippi eadem esset, tamen fortuna ejus et status altius evecta essent: in quo casu tractatum renovationes in more apud principes erant. Verum dum ista tractarentur, Henricus, opportunum tempus deligens, regemque Castiliæ in interius cubiculum adducens, ubi nemo præter ipsos reges aderat, manuque leniter super brachium Philippi posita, vultuque nonnihil ad serium composito, ei dixit: 'Rex optime; tu ad oras meas salutem reperisti; spero te minime permissurum ut ad oras tuas ego naufragium faciam.' Quæsivit ab eo rex Castiliæ, quid sibi vellet is sermo? 'Loquor (inquit rex Henricus) de temerario illo et cerebroso subdito meo, comite Suffolciæ, qui

in ditione tua protectus est, et partes fatui jam arripit, cum alii omnes eas fastidierint.' Rex Castiliæ respondit : ' Putaram (domine mi) felicitatem tuam supra tales cogitationes sitam ; verum si hoc molestum tibi sit, finibus meis eum ejiciam.' Replicavit rex, ' Hujusmodi crabrones in nido proprio minus damni facere ; atqui pessimos esse cum circumvolitent. Se autem postulare, ut in manus suas traderetur.' Rex Castiliæ, hoc postulato nonnihil confusus, et tanquam in se descendens, dixit : ' Hoc, salvo honore meo, facere non possum ; minus etiam salvo honore tuo ; videberis enim me tanquam captivum habuisse.' Cui rex Henricus subito respondit : ' Tum vero res peracta est. Ego enim illam honoris mei jacturam perferam, quo honor tuus illibatus servetur.' Rex Castiliæ, qui regem plurimi faciebat, non immemor etiam in quo loco esset ; neque sciebat quanto usui amicitia regis ei esse posset, quandoquidem ipse in regno Hispaniæ novus esset, atque nec socero suo, nec populo ipsi adhuc gratus, vultu sedato dixit : ' Legem tu quidem mihi imponis ; ego itidem vicissim tibi : habebis eum ; sed honorem tuum obligabis, te vitam ei minime adepturum.' Rex Philippum amplexus dixit : ' Assentior.' Addidit rex Castiliæ : ' Neque tibi displicebit, si ad eum mittam tali modo, ut partim sponte redire possit.' Rex Henricus respondit : ' Regem Philippum rem bene disposuisse ; seque, si ei placeret, in hoc cooperaturum, et nuncium ad comitem in eum finem missurum.' Ambo reges separatim miserunt, atque interea conviviis et triumphis tempus protrahabant. Rege hoc agente, ut comes in ejus potestate esset antequam Philippus discederet ; rege etiam Castiliæ in hoc conveniente, ut res manifestius a se extorta putaretur. Rex itidem Henricus multis prudentibus et egregiis monitis et argumentis Philippo suadebat, ut soceri sui consiliis se regeret, principis scilicet tanta prudentia, tanta experientia, tanta felicitate. Rex Castiliæ (qui a Ferdinando animo alieno erat) respondit : ' Quod si socer ejus ei permetteret, ut regna sua, sicut par erat, regeret, ipse etiam ab illo libenter regi vellet.'

Confestim nuncii ab utroque rege missi sunt ad accersendum comitem Suffolciæ : qui blandis verbis facile incantatus fuit, et in reditum suum libenter consensit ; de

vita sua securus, et de libertate spem bonam habens. A Flandria Caletum adductus est, et inde Doroberniam ap-
pulit, et stipatus custodia conveniente traditus et receptus
in turrim Londinensem. Rex per hoc tempus regem
Castiliæ in fraternitatem periscelidis cooptavit; et reci-
proce filius ejus, Henricus princeps, in ordinem aurei
velleris admissus est; et paulo post Philippus cum regina
sua, rege comitante, ad urbem Londini venit; ubi excepti
sunt omni magnificentia et apparatu, quantam quidem
temporis angustia paterentur. Postquam autem comes
Suffolciæ ad turrim perductus esset (quod maxime Hen-
ricus expetebat) cessarunt triumphi, regesque mutuo sibi
valedixerunt. Nihilominus, durante mora Philippi in
Anglia, etiam conclusus est tractatus ille, quem Belgæ in-
tercursum malum nominarunt, gerens datum apud Win-
desoriam; quoniam in eo continentur articuli nonnulli in
favorem Anglorum potius, quam Belgarum; præcipue
quod articulus ille, de libera Belgarum piscatione, qui in
tractatu priore, anno regis undecimo, insertus erat, in hoc
altero omissus est et minime confirmatus. Omnibus quo-
que articulis, qui ad priores tractatus confirmandos per-
tinerent, præcise et caute limitatis, ut ad negotium com-
mercii tantum, nec ad alia extenderent.

Observatum est, eandem tempestatem, quæ Philippum
in oras Angliæ compulerat, etiam aquilam auratam de
spira templi D. Pauli dejecisse; inter cadendum autem
impegit in signum aquilæ nigræ, quod in cœmeterio erat,
illudque confregit et in terram conjecit. Quod erat pro-
fecto mira quædam et præceps accipitris in alitem advo-
latio. Hoc interpretabatur populus mali ominis loco in
familiam imperialem. Quod etiam impletum est in Phi-
lippo imperatoris filio, non solum in infortunio illo tem-
pestatis, sed et in iis quæ secuta sunt. Philippus enim,
Hispaniam ingressus, et regni Castiliæ possessionem sine
vi adeptus (adeo ut Ferdinandus, qui tam magnifice an-
tea loquebatur, non sine difficultate ad colloquium generi
sui admissus esset), paulo post morbo correptus est, et
diem suum obiit. Eo tamen ipso intervallo notatum est
a prudentioribus, quod si diutius vixisset Philippus, socer
ejus, ita apud eum se insinuaturus fuisset, ut si minus in
affectibus ejus, at certe in consiliis et regimine, magna

apud eum auctoritate valiturus esset. Morte Philippi, universum regnum Hispaniæ ad Ferdinandum rediit statu pristino, præcipue per infirmitatem Joannæ filiæ suæ; quæ maritum suum unice diligens (ex quo multos susceperat liberos), nec minus ab eo adamata (utcumque pater ejus, quo Philippo invidiam faceret apud populum Hispaniæ, morose eum erga uxorem suam se gessisse divulgaverat), mariti sui obitum impatienter ferebat, et inde in maniam plane decidit. Cujus morbi curationi pater ejus incuriose incumbere existimabatur, quo imperium in Castilia retineret. Ita ut, quemadmodum felicitas Caroli octavi solita erat dici felicitas somnii; ita etiam res adversæ Ferdinandi somni res adversæ dicerentur: utræque tam subito transierunt.

Circa hoc tempus regem cupiditas incessit introducendi, in familiam Lancastriæ, honores cœlestes, unde papæ Julio supplicavit, ut regem Henricum sextum pro sancto canonizaret: inter alia argumento usus, quod de rege ipso in regnum successuro, tam clare vaticinatus esset. Julius, pro more, rem cardinalibus quibusdam commisit, qui verificationem de sanctis ejus operibus et miraculis examinarent. Verum res sub hac commissione extincta est. Generalis fuit opinio, Julium papam rem nimio pretio aestimasse, regemque noluisse eam tanti emere. Sed verisimilius est, papam illum Julium (qui honoris sedis Romanæ et actorum ejus fuit studiosissimus) satis gnarum eundem Henricum ubique pro homine simplici et minus capaci habitum, metuisse, ne honor is tali admissione vilesceret; nimirum, si discrimen rite servatum non esset inter innocentes et sanctos.

Eodem etiam anno, tractari cœpit matrimonium inter regem ipsum et dominam Margaretam, ducissam dotariam Sabaudiae, unicam Maximiliani imperatoris filiam, et Philippi regis Castiliæ sororem; foeminam prudentem, et famæ integerrimæ. Hujus rei mentio aliqua facta erat inter duos reges quando convenerant, sed paulo post in deliberationem denuo venit: in quo negotio pro tyrocinio rex opera utebatur capellani sui, Thomæ Wolsæi, illius, qui postea ad tanti prælati culmen ascendit. Matrimonium hoc tandem conclusum est sub conditionibus in regis favorem amplissimis; sed firmatum tantum per verba de

futuro. Fieri potest, ut rex in hoc matrimonium eo magis inclinaret, quod indies audisset procedere matrimonium inter veterem affinem et amicum suum, Ferdinandum Arragoniæ, et dominam de Foix; unde rex ille regi Gallo adhærere cœpit: a quo semper antea fuisset alienus. Adeo fatale est, regum amicitias intimas et arctissimas citius aut tardius conversionem rotæ experiri. Imo traditio quædam invaluit (non certe apud nos, verum in Hispania) metuisse Ferdinandum, postquam accepisset matrimonium inter Carolum principem Castiliæ et Mariam regis Henrici filiam secundo-genitam absque impedimento procedere (quod matrimonium licet a rege Ferdinando primo propositum, postea tamen opera Maximiliani, et amicorum ejus præcipue, promotum et ad exitum perductum fuisset), ne forte rex Henricus ad regimen Castiliæ aspiraret, ut administrator, durante minore ætate generi sui. Videbantur enim futuri tres ejus regiminis competitors; Ferdinandus avus ex parte matris; Maximilianus avus ex parte patris; et rex Henricus, principis adolescentis socer. Certe non absimile vero est, regimen Henrici (secum principem adolescentem adducentis) magis gratum futurum fuisse Hispanis, quam reliquorum duorum. Etenim procures Castiliæ, qui regem Arragoniæ tam recenter expulerant in favorem regis Philippi, et sensa animi sui tam aperte protulerant, non poterant non habere pro suspecto et inviso regem Ferdinandum. Maximiliani autem ambitus propter causas plurimas vanus proculdubio fuisset. Verum hoc regis inceptum, quod jactatur, nobis quidem videtur (regis mores reputantibus, et consilia tuta et solida, nec cum vastis aut periculosis cogitationibus commista) minus probabile; nisi forte cupisset spirare calidum, quod pulmones affectos haberet. Hoc matrimonium cum Margareta de die in diem procrastinatum fuit, propter infirmam regis valetudinem, qui jam vicesimo secundo anno regni sui cœpit laborare morbo arthritico. Verum catarrhus, simul in pulmones delatus, eos tabe infecit; adeo ut ter in anno (quasi periodis certis) præcipue autem vere, magnas experiretur accessiones et labores phthisis. Attamen negotiis se, quantum unquam alias, impertitus est. Ita tamen, ut, his infirmitatibus monitus, magis serio de vita futura meditaretur; et seip-

sum consecraret potius, quam Henricum sextum, thesauris melius erogatis, quam si dati essent papæ Julio. Etenim hoc anno majores consuetis eleemosynas distribuit; etiam incarceratos omnes circa civitatem Londini redemit, qui detenti erant pro debitis aut feodis ad summam quadraginta solidorum, aut infra. Acceleravit etiam fundationes religiosas: et anno sequente (qui fuit regni sui vicesimus tertius) illam Savoiaë perfecit. Quinetiam, acerbas populi sui querimonias contra exactiones et oppressiones Dudleii et Empsoni, et eorum sequacium, audiens; partim per homines probos et devotos, qui circa eum erant, partim per conciones publicas (concionatoribus in hac parte munere suo libere fungentibus) magna circa eas res pœnitentia, et conscientiaë morsibus, ut pius princeps, tactus est. Nihilominus, Empsonus et Dudleius, etsi non potuissent non audire de regis in hac parte conscientiaë scrupulis, tamen, ac si regis anima et pecunia distinctis officiis attributa et assignata essent, ut nihil rei haberet una earum cum altera, nihilo lentius populum gravabant, quam antea. Eodem enim anno vicesimo tertio, crudelissime actum est cum Gulielmo Capello, equite aurato, jam secunda vice, prætextu, quod se male gessisset in prætura sua Londinensi. Crimen autem non aliud erat, quam quod in solutionibus quibusdam nummos aliquot adulterinos sciens accepisset; neque tamen de illis, qui nummos adulterassent, inquisitionem diligentem et exactam fecisset. Propter hoc crimen, et alia quædam ei imputata, condemnatus est in summa bis mille librarum; cumque vir esset animosus, et prioribus vexationibus induratus, ne dodrantem quidem solvere voluit: et simul (ut videtur) verbis quibusdam contumacibus in ejusmodi prosecutiones invectus est: unde turri commissus est, ibique remansit usque ad mortem regis. Knesworthus quoque, nuper major Londinensis, et uterque vice-comes ejusdem anni, pro delictis quibusdam in administratione munerum suorum in judicium adducti, incarcerati, et postea solutione mille et quadringentarum librarum redempti. Item Hawisius, unus ex aldermannis Londini, impetitus fuit, et dolore et anxietate animi, antequam lis ad finem perducta esset, mortuus. Laurentius etiam Ailmerus, eques auratus, qui similiter major

Londinensis fuerat, et ambo ejus vice-comites, mulctam mille librarum subierunt. Laurentius autem, quod solvere mulctam recusasset, custodiae commissus est; ubi remansit usquedum Empsonus ipse loco ejus incarcerationis esset.

Minime mirum erat (cum delicta tam levia, mulctae tam graves essent) si thesauri regis reconditi, quos moriens reliquit; quorumque pars maxima, in locis occultis, sub clave et custodia sua propria, Richmondiæ reposita erat; ascendissent ad summam quinque millionum, et dimidiæ, aureorum: massam certe grandem pecuniæ, etiam pro ratione temporum præsentium.

Ultimum negotium status, quod regis hujus felicitatem temporalem clausit, fuit conclusio gloriosi illius matrimonii inter filiam suam Mariam et Carolum principem Castiliæ, postea imperatorem celeberrimum; utraque parte teneræ ætatis tunc existente. Qui tractatus consummatus erat per episcopum Foxum, et alios regis delegatos, Caleti, anno proximo ante regis obitum. Qua affinitate (ut videtur) ita delectatus est, et quasi raptus, ut in literis, quas illa de re ad civitatem Londini scripsit (mandans ut omnia lætitiæ et exultationis indicia exhiberent) gloriaretur, ac si muro aheneo regnum istud circumdedisset; cum generos sibi jam ascivisset, regem Scotiæ, et principem Castiliæ et Burgundiæ: ita ut jam nihil videretur addi posse ad hujus magni regis mundanam felicitatem, usque ad summum fastigium evectam (sive quis intueatur excelsas illas liberorum suorum nuptias; sive famam ejus, longe lateque per orbem sparsam; sive divitias fidem fere superantes; sive successuum suorum perpetuam constantiam) præter mortem opportunam, quæ eum ab aliquo fortunæ impetu futuro subduceret: qui certe (propter odia populi sui, et titulum filii sui, tunc ætatem octodecim annorum implentis, principis certe audacis et liberalis, quique ipso aspectu, et oris majestate, oculos populi in se trahebat) fortasse in eum irruere potuisset.

Ad coronandum etiam vitæ suæ exitum, æque ac regni sui initium, opus pietatis, et misericordiæ edidit, eximium, et imitatione dignum. Nam condonationem generalem promulgavit, qualis in coronatione regum concedi solet; ut certus novæ coronationis in regno meliore.

Quin et testamento suo declaravit, se velle ut restitutio fieret earum summarum pecuniæ, quæ ob officiariis suis injuste extortæ fuissent.

Hoc modo, Salomon iste Anglorum (nam et Salomon ipse exactionibus populo suo gravis fuit) cum quinquaginta duos annos vixisset, atque viginti tres annos et octo menses regnasset; memoria integra, et statu animæ beatissimo, in magna malacia morbi lenti, ad cœlum migravit, vicesimo secundo Aprilis, an. salutis MDVIII. apud palatium suum Richmondia, quod ipse exædificaverat.

Rex iste (ut verbis utamur quæ merita ejus exæquent) fuit instar miraculi cujusdam: ejus scilicet generis, quod prudentes attonitos reddit, imperitos leviter percellit. Plurima siquidem habuit, et in virtutibus suis, et in fortuna, quæ non tam in locos communes cadunt, quam in observationes prudentes et graves. Vir certe fuit pius, ac religiosus, et affectu, et cultu: sed ut erga superstitionem, pro modo temporum suorum, satis perspicax, ita interdum politicis rationibus et consiliis nonnihil occæcatus. Personarum ecclesiasticarum promotor; erga asylo-
rum privilegia (quæ tanta ei mala pepererant) non durus. Haud pauca religiosorum cœnobîa fundavit, dotavit; quibus accedit memorabile illud hospitale Savoya dictum. Magnus nihilominus eleemosynarius in secreto; quod luculenter indicat, etiam publica illa opera Dei gloriæ, non suæ, data. Pacem se summopere et amare, et pro viribus procurare, perpetuo præ se tulit. Atque illud in fœderum præfationibus illi frequens fuit: 'Pacem, cum Christus in mundum veniret, angelos præcuisse: cum e mundo excederet, ipsum Dominum legasse.' Neque hoc ei, timori aut animi mollitiei, imputari poterat (quippe qui animosus fuerit et bellator), sed virtuti vere Christianæ, et morali. Neque tamen illud eum fugit, a via pacis aberrare illum, qui eam nimio plus videatur appetere: itaque famas, et rumores, et apparatus belli, sæpe excitabat, donec pacis conditiones in melius flecteret. Etiam illud notatu non indignum, quod tam sedulus pacis amator, in bellis tam felix extiterit. Siquidem arma, et expeditiones ejus, neque in bellis externis, neque in civilibus, unquam ei improspere cesserunt; neque noverat ille, quid clades bellica esset. Bellum in adeptione regni,

necon comitis Lincolniae, et baronis Audlæi rebelliones, terminavit victoria. Bella Gallica et Scotica pax, sed pax ab hostibus ultro petita. Bellum illud Britanniae, casus; mors nimirum Britanniae ducis. Tumultus baronis Lovelli, item Perkini, tam ad Exoniam, quam in Cantio, fuga rebellium, antequam praelium tentarent: adeo ut propria ei fuerit armorum felicitas, atque inviolata. Cujus rei causa haud parva, quatenus ad seditiones intestinas compescendas, proculdubio fuit, quod in iis restinguendis personam suam nunquam subtraxerit. Prima quandoque pugnae per duces suos transegit, cum ipse ad suppetias ferendas praesto esset: sed aliquam belli partem semper ipse attigit. Neque tamen hoc ipsum omnino propter alacritatem et fortitudinem, sed partim ob suspiciones, quod aliis parce fideret.

Leges regni in magno honore semper habuit, easque auctoritate sua munire videri voluit. Licet hoc ipsum non minimo quidem ei esset impedimento ad ea, quae voluit, pro arbitrio suo exequenda: ita enim commode earum habenas tractavit, ut ne quid de proventibus suis, aut etiam prerogativa regia, intercideret. Attamen, tali usus est temperamento, ut sicut interdum leges suas ad prerogativae suae jura traheret et prope torqueret; ita rursus per vices prerogativam suam ad legum aequabilitatem et moderationem consulto demitteret. Etenim et monetarum regimen, et belli ac pacis tractatus et consilia, et rei militaris administrationem (quae omnino absoluti juris sunt) saepenumero ad comitiorum regni deliberationes et vota referebat. Justitia, temporibus suis, recte et aequaliter administrata fuit; praeterquam cum rex in lite pars esset; praeterquam etiam, quod concilium privatum regis communibus causis circa meum et tuum se nimis immisceret: etenim consessus ille mera erat tum curia et tribunal justitiae, praesertim sub regni sui initiis: enimvero in illa justitiae parte, quae fixa est, et tanquam in aere incisa (hoc est prudentia legislatoria) prorsus excelluit. Justitiam etiam suam misericordia et clementia temperavit. Utpote sub cujus regno tres tantum ex nobilitate poena capitali affecti sunt: comes nempe Warwicensis, aulae regiae Camerarius, et baro Audleius. Quamvis priores duo instar multorum essent, quatenus ad invidiam

et obloquia apud populum. At ne auditu quidem cognitum erat, tantas rebelliones tam parca sanguinis per gladium justitiæ missione expiatis fuisse, quam fuerunt duæ illæ insignes rebelliones, Exoniæ et prope Grenovicum. Severitas autem illa, satis cruenta, qua in primos illos, infimæ conditionis homines, qui Cantium appulerunt, animadversum est, ad faciem quandam populi tantum pertinebat. Diplomata autem illa generalia, quæ gratiam præteritorum rebellibus faciebant, perpetuo arma sua et præibant et sequebantur. Videre autem erat, apud eam, miram quandam et inusitatam gratiæ, larga manu præbitæ et plane inexpectatæ, cum suppliciorum severitate alternationem. Quod quidem, si tanti principis prudentiam cogitemus, minime inconstantia, aut consiliorum vacillationi, imputari poterat; sed aut causæ alicui secretæ, quæ jam nos latet; aut regulæ cuidam, quam sibi præscripserat, ut rigoris et mansuetudinis vias per vices experiretur. Sed quo minus sanguinis, eo plus pecuniæ haurire solebat. Atque, ut nonnulli satis malevole interpretabantur, in altero fuit continentior, ut in altero premeret magis: utrumque enim intolerabile plane fuisset. Natura proculdubio erat ad accumulandos thesauros pronior, et divitias plusquam pro fastigio suo admirabatur. Populus certe, quibus hoc natura inditum est, ad conservandas monarchias, ut principes suos excusent, licet sæpenumero minus juste, in consiliarios eorum et ministros, culpam rejiciant, hoc ipsum Mortono cardinali et Reginaldo Braio consiliario imputabat: qui tamen viri (ut postea luculenter patebat) utpote qui pro veteri ipsorum apud eum auctoritate et gratia plurimum pollebant, ita ingenio ejus obsecundabant, ut id tamen nonnihil moderarentur: ubi contra qui sequebantur, Empsonus et Dudleyus, viri nullius apud eum auctoritatis, nisi quatenus cupiditatibus illius servilem in modum ministrabant, viam ei non tantum præberent, verum etiam sternerent, ad eas oppressiones et concussionem, pro pecuniis undique excutiendis, quarum et ipsum sub finem vitæ suæ pœnituit, quibusque successor ejus renunciavit; quin et easdem diluere et expiare connixus est. Iste autem excessus, tunc temporis complures nactus est interpretationes et glossas. Nonnulli in ea opinione erant, perpetuas rebelliones, qui-

bus toties vexatus fuit, eum ad hoc redegisse, ut odio populum suum haberet. Alii iudicium faciebant, hoc eo tendisse, ut ferocitatem populi reprimeret, eumque propter inopiam humiliorem redderet. Alii eum filio suo vellus aureum relinquere cupisse. Alii denique, eum cogitationes secretas de bello aliquo externo animo agitasse. Verum illi forsitan ad veritatem propius accedent, qui causas hujus rei minus longe petunt, easque attribunt naturæ suæ, ætati ingravescenti, paci, quæ opes alit, animoque nulla alia ambitione, aut opere, occupato. Quibus illud addere placet, eum, quod quotidie, per occasiones varias, inopiæ mala et difficiles pecuniarum conquisitiones in aliis principibus observaret, ex comparatione quadam, plenarum arcarum felicitatem melius agnovisse. Quatenus ad modum, quem servabat in thesauris impendendis, hoc habuit, ut nunquam sumptui parceret, quem negotia sua postulabant: in ædificando magnificus, in remunerando tenacior: ita ut liberalitas sua potius se applicaret ad ea, quæ ad statum suum proprium, aut memoriam nominis sui pertinerent, quam ad præmia benemeritorum.

Fuit ille alti et excelsi animi; propriæ sententiæ, proprii consilii, amator; utpote qui seipsum revereretur, et ex se revera regnare vellet. Si privatæ conditionis fuisset, superbus proculdubio habitus esset: sed in principe prudente nihil aliud hoc fuit, quam ut intervallum et spatium justum et debitum inter se et subditos suos tueretur; quod certe erga omnes constanter tenuit; nemini propinquum permittendo aditum, neque ad auctoritatem suam, neque ad secreta. A nullo enim ex suis regebatur. Regina, consors ejus, licet eum compluribus pulcherrimis liberis, quinetiam corona ipsa (utcunque illud fateri non sustineret) beasset, parum apud eum potuit. Matrem magna sane reverentia prosecutus est, sed ad participationem consiliorum suorum raro admovit. Qui vero grati ob conversationem ipsi forent (qualis fuit Hastingsus apud regem Edwardum quartum, aut Carolus Brandonus postea apud Henricum octavum) nulli fuerunt; nisi forte inter tales numeraremus Foxum episcopum, et Braium, et Empsonum; quod eos tam frequenter secum habuit. Sed non alio modo, quam sicut instrumentum plerunque secum habet artifex. Gloriæ inanis, si in aliquo alio prin-

cipe, minimum in illo fuit; ita tamen, ut de majestate, quam ad summum fastigium usque semper attollebat, nihil remitteret; haud ignarus, majestatis reverentiam populum in obsequio continere, inanem autem gloriam (si quis recte rem aestimet) reges populari auræ prostituere.

Erga foederatos suos justum se et constantem præbuit, tectum tamen et cautum; sed contra tam diligenter in eos inquirebat, se interim ita velans et reservans, ut illi aspicerentur, tanquam in lumine positi; ipse, veluti in tenebris collocatus, lateret: absque specie tamen hominis se occultantis, sed potius libere et familiariter communicantis negotia sua, atque de illorum rebus vicissim percontantis. Quantum autem ad pusillas invidias et æmulationes (quæ inter principes, haud parvo rerum suarum detrimento, intercedere solent), nihil tale in eo cernere erat; sed suas res sedulo et solide agebat. Atque certissimum est, existimationem ejus domi magnam, in externis partibus adhuc majorem et illustriorem fuisse. Exteri enim, qui negotiorum ejus ductus et vias particulares cernere non poterant, sed summas tantum et exitus eorum intuebantur; eum perpetuo conflictari, et perpetuo superiorem esse animadvertebant. Partim etiam in causa erant literæ et relationes legatorum exterorum, qui in comitatu aulæ suæ magno numero erant. Quibus non tantum comitate, muneribus, et colloquiis familiaribus satisfaciebat, verum in colloquiis illis suis haud parva admiratione illos perstrinxit, cum viderent universalem ejus rerum Europæarum notitiam. Quam licet ex ipsis legatis, eorumque informationibus, maxima ex parte hauserat, nihilominus quod ab universis collegerat, admirationi erat singulis. Ita ut magna semper conscriberent ad superiores suos de prudentia ejus et artibus imperandi. Imo post reditum eorum in patrias suas, per literas de rebus omnimodis scitu dignis eum frequenter certiores faciebant. Tantæ fuit dexteritatis in conciliandis sibi principum externorum ministris.

Omnibus profecto modis sollicitus erat de procuranda sibi et obtinenda rerum ubique occurrentium notitia. Quam ut assequeretur, non tantum exterorum ministrorum, qui apud se residebant, industria usus est, atque pensionariorum suorum, quos tam in curia Romana, quam alibi in aulis principum, fovebat; verum etiam sui ipsius

legatorum, qui apud exteros perfungebantur. Quem in finem, mandata ejus usque ad curiositatem diligentissima erant, et per articulos ordine digestos, inter quos plures erant plerunque quæ ad inquisitionem, quam quæ ad negotiationem pertinerent: Exigendo responsa particularia et articulata ad quæstiones suas respectiva.

Quantum vero ad emissarios suos, quos tam domi, quam foras, ad explorandas machinationes et conjurationes contra se initas, subornabat; sane hoc, quo loco res suæ erant, apprime necessarium fuit. Tot in eum veluti talpæ subterraneæ perpetuo operam dabant, quo statum ejus labefactarent et subfoderent. Neque hoc illicitum habendum est. Etenim si in bello exploratores probantur adversus hostes legitimos, multo magis adversus conjuratos et proditores. Verum ut fides hujusmodi exploratoribus concilietur per juramenta, et per execrationes, atque anathemata contra illos, tanquam hostes, fulminata; defensionem justam non capit. Sacra enim ista vestimenta larvis non conveniunt. Veruntamen habebat illud in se boni industria ista emissarios adhibendi, ut quemadmodum opera eorum multæ conjurationes detectæ, ita etiam fama eorum, et diffidentia inde nata, plurimæ ne tentarentur proculdubio cohibitæ fuerint.

Maritus erat minime uxorius, ne indulgens quidem; sed comis, et consortio blandus, et sine zelotypia. Erga liberos suos itidem paterno plenus affectu, magnam suscipiens curam de iis optime educandis; ad hoc etiam animi quadam altitudine aspirans, ut conditiones eis dignas et sublimes procuraret; honores quoque, quales amplitudinem eorum concederent, ab omnibus deferri curavit; sed non admodum cupidus ut in oculis populi sui extollerentur.

Ad sanctius consilium suum plurima negotia referebat, ubi frequenter et ipse præsidebat; satis gnarus hoc pacto se via recta et solida insistere, tam ad auctoritatem suam roborandam, quam ad iudicium suum informandum. Ad quem etiam finem, patiens fuit libertatis eorum, tam in suadendo, quam in suffragia ferendo, donec animi sui sensum, quem ad finem deliberationum reservare solebat, declarasset. Nobilitati suæ aliquantum gravis fuit, et ad negotia sua potius ecclesiasticos et jurisconsultos evehe-

bat; qui magis ad obsequium parati, et apud populum minus gratiosi erant; quod quidem ut imperiose regnaret profuit, ut tuto non item. Adeo ut mihi persuasissimum sit, hunc ejus morem fuisse causam non exiguam crebrarum perturbationum, quæ sub regimine suo contigerunt; propterea quod proceres regni, licet fidi et obedientes, non tamen alacriter cum eo cooperabantur; sed vota ejus magis eventui permittebant, quam ad affectum urgebant. Nunquam sibi metuit a servis et ministris, elatioribus ingeniis et virtutibus præditis; id quod in moribus erat Ludovico undecimo Galliarum regi: sed e contra ad sua negotia admovit viros, qui suis temporibus maxime eminebant; quod ni fecisset, fieri non potuit ut res suæ tam prospere cedere potuissent. Hi erant, nimirum in rebus bellicis, dux Bedfordiarum, comites Oxoniæ, et Surriæ; barones Daubeney, et Brookus; et Poyningus, eques auratus. In rebus autem civilibus, Mortonus, Foxus, Braius, prior de Lanthony, Warhamus, Urswicus, Frowicus, et alii. Neque ei curæ erat, quam vafri et calidi essent, quibus negotia committebat. Putabat enim sui ipsius artes eorum artibus posse prædominari. Sicut autem in ministris diligendis summo judicio agebat; ita et in iis, quos delegerat, protegendis haud minore utebatur constantia. Mirabile enim quiddam est, quod licet princeps esset occulti et reconditi sensus, et majorem in modum suspicax, tempora quoque sua turbulenta, et conjurationum plena, spatium tamen viginti quatuor annorum, quibus regnavit, nunquam consiliarium aliquem suum, aut interiorem ministrum, dejecit aut discomposuit, excepto solo Stanleio aulae suæ camerario. Quatenus vero ad subditorum suorum erga eum affectus, ita res erat, ut ex tribus illis affectibus, qui corda subditorum erga principes suos devinciunt, amore scilicet, metu, et reverentia; ultimo horum eximie gauderet, secundo mediocriter, tertio autem tam parce, ut reliquis duobus securitatem suam deberet.

Princeps erat subtristis, serius, et cogitabundus; quique secretas in animo suo observationes et curas foveret; cui etiam commentarioli et memoriæ, manu propria scriptæ, præsto semper erant, præcipue circa personas: quos nimirum ex subditis suis ad munia destinaret; quibus præmiorum debitor esset; de quibus inquirendum; a quibus ca-

vendum; qui itidem essent inter se maxime aut factione aut meritis colligati, et veluti in partes descendissent; et similia; veluti diaria quædam cogitationum suarum componens et servans. Traditur etiam hodie narratio quædam faceta, cercopithecum suum (ab aliquo ex suis cubiculariis, ut creditum est, impulsum) die quadam, præcipuum ex diariis suis, tunc forte incuriose positum, in frusta innumera discerpisse. Ad quod aulici, quibus anxia illa diligentia minime complacebat, risu prope dirumpebantur.

Quamvis autem esset apprehensionum et suspicionum plenus, attamen sicut facile eas admittebat, ita rursus dimittebat, easque iudicio suo subiciebat. Unde potius sibi ipsi molestæ, quam in alios periculosæ, existebant. Fatendum est tamen, cogitationes suas tam fuisse numerosas, et complicatas, ut simul stare sæpius non possent, sed quod in aliquibus prodesset, ad alia obsesset; neque fieri potuit ut adeo ultra mortale prudens esset, aut felix, ut rerum pondera justa perpetuo exciperet. Certe rumor ille, qui tot et tantas ei turbas concitavit, nempe quod dux Eboraci dimissus et adhuc superstes fuit, sub principiis vires et fidem ab ipso nactus est; quia scilicet hoc credi volebat, ut mollius ei imputaretur, quod in jure proprio, et non in uxoris jure, regnaret.

Affabilis fuit, et blanda quadam eloquentia pollens, magnaue prorsus uti consueverat verborum dulcedine, et illecebris, cum aliquid suadere aut perficere vellet, quod enixe cupiebat. Studiosus magis erat, quam eruditus; libros plerunque, qui Gallica lingua conscripti erant, legens. Licet Latinæ linguæ rudis non esset; quod ex eo patet, quod Hadrianus cardinalis, et alii, quibus lingua Gallica satis familiaris erat, nihilominus Latine ad eum semper scriberent.

Quatenus ad delicias et voluptates hujus regis, muta prorsus est earum memoria. Nihilominus apparet ex mandatis illis, quæ Marsino et Stilo circa reginam Neapolitanam dedit, eum de forma, et pulchritudine, ejusque partibus, perite admodum interrogare potuisse. Cum voluptatibus sic agere solebat, ut reges magni cum mensis bellariorum; paulisper eas inspicientes, et statim terga vertentes. Neque enim unquam regnavit princeps, qui magis negotiis suis deditus esset; totus in illis, et totus ex

sese. Ita ut in hastiludiis et turnementis, et aliis pugnarum simulacris, necnon saltationibus personatis, et hujusmodi celebritatibus, potius cum dignitate quadam et comitate spectator esse videretur, quam iis magnopere capi aut delectari.

In eo proculdubio, ut in cæteris mortalibus universis (ac præcipue in regibus), fortuna influxum quendam habebat in mores, et mores vicissim in fortunam. Ad culmen regnum ascendit, non tantum a fortuna privata, quæ moderatione eum imbuere posset, verum etiam a fortuna exulis, quæ stimulos ei industriæ et sagacitatis addiderat. Tempora autem regiminis sui, cum essent potius prospera quam tranquilla, confidentiam ex successibus addiderant, naturam interim suam assiduis vexationibus fere perverterant. Prudentia autem ejus, per frequentes e periculis emersiones (quæ subitis eum remediis fidere docuerant), versa est potius in dexteritatem quandam, seipsum e malis quando ingruerent extricandi, quam in providentiam illa ex longinquo arcendi et summovendi; sed et indole propria oculi mentis ejus non absimiles erant oculis quorundam corporalibus, qui ad objecta proposita validi sunt, ad remotiora infirmi. Prudentia enim ejus occasione ipsa subito suscitabatur: atque eo magis, si occasione accesserit periculum. Atque hæc fortuna in naturam suam potuit. Nec deerant rursus quæ natura sua fortunæ suæ imposuit. Nam sive hoc tribuendum sit providentiæ ejus defectui; aut in rebus quas decreverat pertinaciæ; aut suspicionibus, quæ aciem mentis ejus perstringebant; vel quicquid aliud in causa fuit; certum est, fortunæ suæ perturbationes continuas (præsertim nulla violenta occasione subnixas) exoriri non potuisse absque magnis aliquibus in natura sua impedimentis, et erroribus in constitutione animi sui radicali; quæ necesse habuit salvare et emendare per mille pusillas industrias et artes. Verum illa omnia apertius se produnt in historia ipsa. Veruntamen, intueamur licet eum cum defectibus suis omnibus, si quis eum cum regibus in Gallia et Hispania, contemporaneis suis, conferat; reperiet eum Ludovico duodecimo Galliarum regi, prudentia civili, et Ferdinando Hispaniarum, fide et candore, anteponi debere. At si Ludovicum duodecimum demas, et Ludovicum undecimum, qui paulo ante regna-

vit, substituas; magis convenient exempla, fierentque verius parallela. Illi enim tres, Ludovicus, Henricus, et Ferdinandus, pro *tribus magis* censi possunt inter illius ætatis principes. Ut verbo concludamus, si rex iste res majores non gessit, in causa ipse fuit sibi; quicquid enim suscepit, perfecit.

Corpore erat Henricus decoro, statura paulo procerior, erectus, et membrorum compage bona, sed gracilis. Vultus erat talis, quæ reverentiam incuteret, et aspectum viri ecclesiastici aliquantum referret. Et sicut minime erat obscurus aut superciliosus, ita neque blandus aut conciliator: sed tanquam facies hominis animo compositi et quieti: sed non commoda pictori; gratiosior scilicet facta cum loqueretur.

Hujus regis dignitas præcellens pati possit, ut memorentur narrationes quæpiam, quæ ei divinum aliquid imponant. Cum matris ejus Margaretæ, fœminæ raris virtutibus ornatae, nuptias multi proci ambirent; visa est videre in somniis virum quendam episcopo similem, habitu pontificali, tradere ei in manum Edmundum comitem Richmondia, Henrici patrem, pro marito. Neque illa liberos unquam alios concepit, præter regem, licet tribus maritis nupta. Quodam etiam die festo, cum Henricus sextus (cui innocentia sanctitatem astruebat) a prandio lavaret, oculosque in Henricum, tunc adolescentulum, conjiceret, dixit: 'Adolescens iste coronam, pro quam nos configimus, pacifice tandem possidebit.' Sed quod vere in eo divinum censi possit, hoc fuit; quod non minus fortunam boni Christiani, quam magni regis sortitus sit; vita exercitata, morte poenitenti. Ita ut non magis in mundanis, quam spiritualibus, victor triumphaverit; et militia ei in conflictibus tam peccati, quam crucis, prospere cesserit.

Natus est apud castrum Pembrokia, sepultus apud Westmonasterium, in monumento, inter opera Europæ pulcherrimo et elegantissimo, sive capellam spectes, sive sepulchrum. Adeo ut magnificentius jam in sepulchri sui monumento habitet mortuus, quam vivus, aut Richmondia, aut in alio quopiam palatio suo, habitaverat. Optaverim ut idem ei contigisset in hoc famæ suæ monumento.

I N D E X

VOCABULORUM, HAC HISTORIA CONTENTORUM, QUÆ ANGLIS SUNT PECULIARIA.

- PROTECTOR:** regens durante minore ætate regis. Pag. 293
- Rosa alba:** erant in Anglia duæ familiæ, quæ de regno contenderunt: altera Eboracensis, quæ insignia gerebat rosæ albæ; altera Lancastrensis, quæ rosæ rubeæ. 294
- Comitia:** Conventus ordinum Angliæ; videlicet, prælatorum, procerum, et communitatis regni, ex quorum consilio rex leges sancit, pecuniis instruitur, et alia magni momenti transigit. Ea comitia interdum appellantur comitia parlamentaria, interdum parlamentum. ibid.
- Turris Londinensis:** Castellum amplum, in quo continetur et palatium regium et carcer, ubi incarcerantur proditores et alii criminum atrocium rei. ibid.
- Eques auratus:** Ordo equitum, qui a rege aut ejus locum-tenente creantur; et calcaribus auratis ornantur. 296
- Comitatus:** Provincia, vel portio regni integralis, ad magis commodam administrationem justitiæ et militiæ. ibid.
- Crux D. Pauli:** Suggestum in cœmeterio D. Pauli, ubi conciones sacræ habentur. ibid.
- Major Londinensis:** Præfectus annuus urbis, seu prætor urbanus. 297
- Fraternitates civitatis:** Collegia, sive societates mercatorum et artificum. ibid.
- Equites vexillarii, sive Baneretti:** Creantur isti sub vexillo regis expanso, post prælia. 299
- Baro:** Nomen dignitatis, ad quam evecti habent jus suffragii in superiori consensu ordinum; aliis privi-

legiis haud paucis gaudent, et inter superiorem Angliæ nobilitatem annumerantur. 299

Remissio generalis: Indulgentia regis, qua et crimina omnia (exceptis quæ in instrumento remissionis speciatim recensentur) et mulctæ, aliæque solutiones regi debitæ, abolentur. Illa quandoque a rege solo emanat, quandoque a rege addita auctoritate parlamenti. 300

Inferior consessus: In comitiis ordinum sunt duo consessus; alter superior dicitur, qui consistit ex prælatis et proceribus; alter inferior, qui complectitur per representationem universum populum regni. Atque alteruter consessus habet votum negativum in omnibus. 301

Equites et burgenses parlamenti: deputati communis: equites a populo, per agros et oppida in burgos non erecta, eliguntur; burgenses ab oppidis, eo privilegio a rege donatis. ibid.

Scaccharii camera; Locus, in quo iudices majores conveniunt, cum aut a rege consuluntur, aut, propter vota æqualia in curiis minoribus, omnes deliberant et suffragia reddunt; aut minorum curiarum judicia retractant. 302

Vice-comes: Gradus dignitatis inter comitem et baronem medius. ibid.

Dominus thesaurarius: Præfectus ærarii, sive quæstor universalis regni. Quæ dignitas est post illam cancellarii secunda. 304

Custos privati sigilli: Privatum sigillum diplomata regis, regia manu firmata, excipit et ad magnum sigillum transmittit. ibid.

Heraldi: Patres patrati, aut fæciales, qui bella denunciant, in compluribus solennitatibus adhibentur, et armorum insignia distribuunt. 306

Judices de banco regis: Judices curiæ, quæ tractat causas criminales et violationes pacis. 307

Regii hospitii contra-rotulator: Officiarius ex iis, qui regis hospitio, quantum ad expensas ejus, præsumt. 324

Subsidiaria pecunia: Pecuniæ, quas parliamentum regi concedit, vocantur subsidia. 340

Camera stellata. Camera alba. Curia banci regis. Curia banci communis. Curia scaccharii. Curia cancellaria. Vide expositionem horum vocabulorum omnium in historia ipsa.

Fines : Finis est instrumentum, quo hæreditates transferuntur ; eamque habet vim, ut omnium jura, si intra tempus non agant, extinguat. 349

Statutum de *Non clameo* : Lex est, quæ sub tempora belli, cum homines juri suo asserendo plerunque non vacarent, lata erat, et vim illam finium destruxit, quæ tamen postea per aliud statutum restituebatur. ibid.

Dominicum : Possessiones, quæ non sunt feudales, sed in manibus domini. 350

Justiciarii assisarum : Judices itinerantes, qui statis temporibus provincias regni visitant et causas terminant. 352

Publicæ sessiones : Conventus justiciariorum ordinariorum, qui pacis vocantur, et causas nonnullas, regia auctoritate muniti, determinant. ibid.

Auxilium a tenentibus : Pecuniarum summæ, quas domini a tenentibus suis exigere jure possunt, ad nuptias filiæ natu majoris, vel promotionem filii primogeniti in ordinem equitis. 367

Benevolentia : Genus impositionis in subditos, per speciem donationis voluntariæ, sed habens quiddam ex compulsorio. 369

Protectiones : Literæ regiæ, quibus conceditur alicui, ne in judicium vocetur. 370

Alienationes : Translationes possessionum a tenentibus regis, pro quibus debetur solutio certa regi. ibid.

Insigne ordinis periscelidis : Equites ordinis periscelidis sunt equites dignitatis celsioris, qui periscelide circa tibiam, paludamento honorifico, et torque aureo ornantur ; patronum habentes S. Georgium. 379

Hospitii regii camerarius : Officiarius ex honoratioribus, qui de cubiculis regiis, quæ supra gradus sunt, et eorum ornatu, disponit. 387

Equites de balneo : Ordo equitum, qui balneo tinguntur, et tempore coronationis tantum, aut cum filius

- regis primo-genitus creatur princeps Walliæ, ordinantur. 394
- Mercæ : Summa pecuniæ, valoris duorum ducatorum, et paulo amplius. 396
- Libræ : Summa pecuniæ, valoris trium ducatorum, et paulo amplius. ibid.
- Antiquus census : Valor terrarum, qualis per antiquas inquisitiones relatus est. ibid.
- Aldermannus civitatis Londinensis : Unus ex senatu civitatis, cui regimen civitatis præcipue incumbit ; ex quorum numero præfectus annuus eligitur. 401
- Servientes ad legem : Dignitas, in quam per regem cooptantur advocati. 403
- Breve de attincta : Vide expositionem vocabuli in textu historiæ. 406
- Juratores : Judices facti. ibid.
- Veredictum : Pronunciatum iudicum facti. ibid.
- Indictamentum : Prima inquisitio per iudices facti capta, quæ peremptoria non est, sed accusationis tantum loco. ibid.
- Tallagium : Exactio pecuniarum super merces auctoritate regia solum munita. 413
- Mercatores adventurarii : Peculiaris societas mercatorum, commercium exercens cum Belgis. 416
- Custos rotulorum : Officiarius, qui custodiam habet archivorum. ibid.
- Quindecimæ : Auxilii pecuniarii genus auctoritate parlamenti tantum concessum ; sonans ac si esset decima quinta pars bonorum, sed consuetudine in solutionem certam, et longe minus gravem, redactum. 417
- Servitium scutagii : Obligatio tenentis qua astringebatur ad bella cum Scotis. 418
- Vice-comes : Peculiaris in quaque provincia magistratus annuus : cui munus incumbit mandata regia, vel circa justitiam, vel circa militiam, exequendi. 422
- Crux de Cheapside : Crux aurata, quæ in principali platea urbis Londini erecta est. 441
- Commissarii de audiendo et terminando : Judices speciales, qui e re nata, aut alias, a rege assignantur ad causas criminales determinandas. 443

- Seneschallus magnus Angliæ ea vice: Magistratus excelsus, qui pro uno die a rege ordinatur, cum aliquis ex proceribus regni in iudicium vocatur de noxa capitali. 443
- Magister cæremoniarum: Officiarius designatus ad legatos externos excipiendos, et rerum procurationem, quæ ad eos pertinet. 450
- Tenura in capite: Tenura immediata de corona aut persona regis; non de baronia, aut prædio superiore, aut huiusmodi. 455
- Custodia minorum: Jus, per quod custodia hæredum minoris ætatis, qui tenent per servitium equitis, pertinet ad dominum. ibid.
- Liberatura, prima seisina: Jus domino accrescens, ad summam pecuniæ, quamprimum hæredes sint plenæ ætatis. ibid.
- Ut-legati: Proscripti ex formula legis, vel propter capitalia, vel propter contemptum et contumaciam. ibid.
- Prolocutor inferioris consessus: Is, qui, a consessu inferiore parlamenti electus, in rebus tractandis præsidet et moderatur. 459

VOLUMINIS NOVEM FINIS.

UNIVERSAL
LIBRARY

138 560

UNIVERSAL
LIBRARY